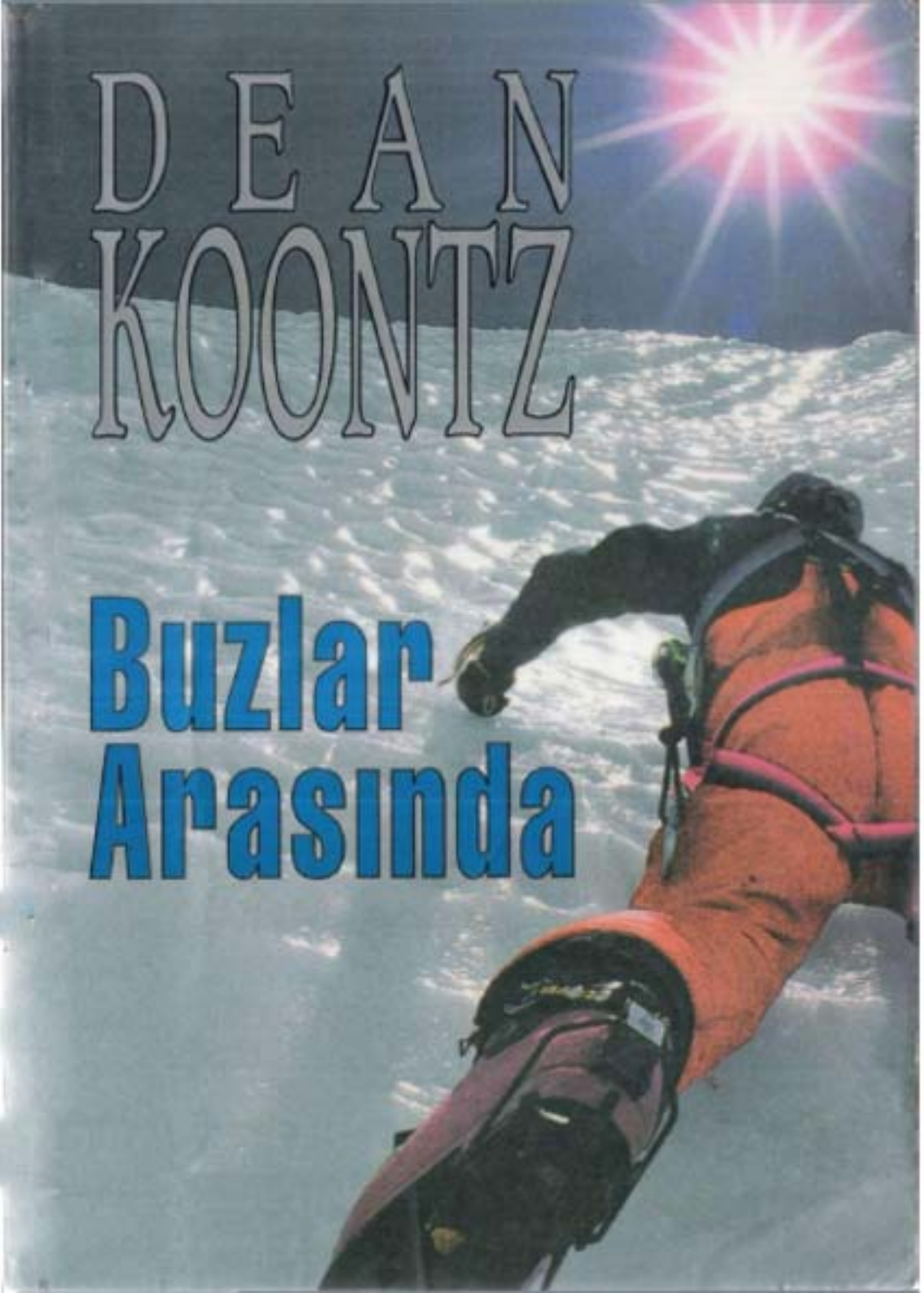
DEAN KOONTZ

Buzlar Arasında

Bu düzeltilmiş baskı da

yine o özel ve

eşsiz hanımefendi, Winona Garbrick için.

Eminim yukarıdasın.

İzliyorsun. Elinde kırmızı kaleminle.

Dean Koontz

Çeviren:

Hayriye Karlıova

REMZİ KÎTABEVİ / BESTSELLER

1. Basım: Şubat, 1996

Orijinal Adı: Icebound ©Dean Koontz, 1995 © David Axton, 1976

Kesim Telif Hakları Ajansı

ISBN 975-14-0515-7

Remzi Kitabeyi A.Ş. Selvili Mescit S.3 Cağaloğlu-İstanbul, 1996 Tel.: 522 0583 - 511 6916, Faks: 522 9055

Önce...

The New York Times gazetesinden:

DÜNYANIN EN SAF SUYU KUTUP BUZU

MOSKOVA, 10 Şubat — Rus bilim adamlarına göre, Kuzey Kutup kıtasını meydana getiren buzda, şu anda içtiğimiz veya ekinlerimizi sulamakta kullandığımız tüm sulardan daha az sayıda bakteri var ve bu neden, bu uçsuz bucaksız buz deposunu geleceğin en değerli su kaynağı yapabilir. Kuzey buzulundan su elde etmek, özellikle bu suyun arındırılması gerekmeyeceğinden, tuzdan arıtılarak elde edilmesi mümkün olan mevcut veya öngörülebilecek herhangi bir sistemden çok daha ucuz olabilecek. Bazı Rus bilim adamları, aysbergin eritilmesiyle elde edilecek su ile, önümüzdeki on yıl içinde milyonlarca dönüm ekim alanının sulanabileceğini tahmin ediyorlar.

BİLİM ADAMLARI AYSBERGLERİN

TATLI SU SAĞLAYACAĞINA İNANIYORLAR

BOSTON, Massachusetts, 5 Eylül — Amerikan Çevre Mühendisleri Birliği'nin yıllık toplantısında konuşan Dr. Harold Carpenter'ın bildirdiğine göre, bugün artık Kaliforniya, Avrupa ve diğer bölgelerdeki kronik su sıkıntısı aysberglerin Kuzey Kutup enleminden güneye doğru çekilerek kontrol altında eritilmesiyle hafifletilebilecek. Dr. Carpenter'in karısı ve araştırma arkadaşı Dr. Rita Carpenter, ilgili ülkelerin "kendisini 10 yıl içinde yüzlerce kat geri ödeyecek" bu yatırım konusunda zorunlu olan araştırma ve geliştirme çalışmaları için parayı toparlaması gerektiğini söyledi.

Geçen yılın Ulusal Bilim Vakfı Ödülünü paylaşan Carpenterlara göre, temel fikir çok basit. İri bir aysberg, buzul kıtanın eteklerinden "patlatılarak koparılıp" doğal akıntılara bırakılarak güneye doğru sürüklenecek. Daha sonra bu buz dağına, devasa çelik çekme halatları bağlanacak. Bir çekici gemi bu buzu suya susamış ekim alanlarının kıyısındaki dönüşüm merkezlerine kadar çekecek. "Kuzey Atlantik ve Kuzey Pasifik Okyanusları soğuk denizler olduğundan, belki yüzde 15 kadar bir buz kıyıda suya dönüştürülemeden ve kuraklığın vurduğu çiftliklere ulaştırılamadan eriyecektir," dedi Dr. Harold Carpenter. Carpenterlar bu fikrin işleyip işlemeyeceğinden kimsenin emin olamayacağı konusundan uyarıda bulundular. "Hâlâ üstesinden gelinmesi gereken birçok büyük problem var," dedi Dr. Rita Carpenter. "Kuzey Kutup kıtasında uzun araştırmalar..."

KURAKLIK KALİFORNİYA'DA

EKİNLERİ ETKİLEDİ

SACRAMENTO, Kaliforniya, 20 Eylül — Tarım Bakanlığı yetkilileri Kaliforniya'daki su sıkıntısının, portakal, limon, kavun, yeşil salata dahil, pek çok çeşit ikinci hasat ekininde, 50 milyon dolar civarında bir kayba sebep olduğunu tahmin ediyorlar...

KURAKLIK NEDENİYLE AÇLIK ÇEKEN BİNLERCE İNSANA YETERLİ GIDA DESTEĞİ YOK

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER, 6 Ocak — Birleşmiş Milletler Afet Yardımlaşma Fonu yetkilileri, Amerika Birleşik Devletleri, Kanada ve Avrupa'da toplanan yetersiz hasadın, kuraklıkla karşı karşıya olan Afrika ve Asyalıların genellikle zengin yiyecek stokları olan Batılı ülkelerden tahıl almalarını imkânsız hale getirdi. Daha şimdiden, 200 000'den fazla insanın öldüğü saptanan...

KUZEY KUTUP KITASINA GİDECEK

BİLİM ADAMLARI İÇİN ÖZEL BM FONU

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER, NEW YORK, 6 Ocak — Kuzey Kutup kıtasında yapılacak bir dizi bilimsel araştırmanın masraflarını karşılamak üzere, Birleşmiş Milletler teşkilatının on bir üyesi bugün özel bir fona katılımda bulundu. Projenin esas amacı, devasa aysbergleri ekinlerin sulanması için suya dönüştürülmek üzere güneye doğru sürükleme çalışmalarının olanaklarını araştırmak.

Bunun bilim kurgu gibi olduğu düşünülebilir, dedi bir İngiliz yetkilisi, "Fakat 1960'lardan beri pek çok çevre bilimcisi bunun gerçekten mümkün olabileceğini gördüler." Eğer böyle bir planın işlerliği ispatlanırsa, gıda üreten ülkeler bir daha asla kötü hasat dönemleri yaşamayacaklar. Aysberglerin Asya ve Afrika'nın sıcak güney sularına kadar sürüklenemeyecek olmasına rağmen, tüm dünya bu projeden doğrudan doğruya yararlanabilecek olan ülkelerin alacağı hasattan faydalanacak...

BÎR GRUP BİRLEŞMİŞ MİLLETLER BİLİM ADAMI

KUZEY KUTUP KITASINDA

ARAŞTIRMA İSTASYONU KURDU

THULE, Grönland, 28 Eylül — Bu sabah Dr. Harold ve Rita Carpenter'ın yönetimi altındaki bir grup bilim adamı bu sabah Grönland ve Norveç'in Spitsbergen bölgesi arasında kalan noktada Kuzey Kutup kıtasına ayakbastı. Birleşmiş Milletler desteğinde yapılan ve en az dokuz ay devam edecek olan çalışmalarını sürdürecekleri buzul kıtanın kıyısından iki mil içerideki araştırma istasyonunu kurma çalışmalarına başladılar...

KUZEY KUTUP ARAŞTIRMA GRUBU

YARIN BUZUL KITADAN BİR PARÇAYI

PATLATARAK AYIRACAK

THULE, Grönland, 14 Ocak - Birleşmiş Milletler desteğinde kurulan Edgeway Istasyonu'ndaki bilim adamları, Grönland'ın kuzeydoğu sahilinden 350 mil uzaklıktaki buzul kıtanın kıyısından yaklaşık bir kilometrekare büyüklüğündeki bir aysbergi koparmak için yerleştirilen bir dizi patlayıcıyı yarın geceyarısında infilak ettirecekler. Elektronik saptama cihazlarıyla donanmış olan iki Birleşmiş Milletler deniz tarama gemisi 230 mil güneyde, "sinyal gönderen" bu buzdan adayı yönlendirmeye başlayacakları noktada bekliyor.

Kuzey Kutbu kış mevsiminde, Atlantik akıntılarının kuzey yörelerde anlamlı bir şekilde değişme gösterip göstermediğini de saptamak üzere planlanmış bu çalışmada...

BİR

Tuzak

ÖĞLEN

Patlamaya On İki Saat Kala

Güçlü matkabın ucu, kristalin parçalanmasını andıran bir çatırtıyla Kuzey Kutbu buzunda derin bir delik açıyordu. Oluşan gri-beyaz renkli kar çamuru köpürerek delikten dışarı fışkırıyor, donmuş kar tabakası üzerinde yayılıyor, ve birkaç saniye içinde yeniden donuyordu. Kızgın matkap ucunun burgu kısmı tamamen gözden kaybolmuş, uzun çelik gövdesinin büyük bir bölümü de on santim çapındaki deliğin içine gömülmüştü.

Matkabın çalışmasını izlerken Harry Carpenter'in içinde, yaklaşan felaketi haber veren garip bir duygu vardı. Tehlike çanlarının belli belirsiz titreşimleri. Pırıl pırıl bir ufukta kanat çırpan kuş gölgesi gibi. Soğuğa karşı çok iyi yalıtılmış giysisine rağmen içi titredi.

Harry, bir bilim adamı olarak akıl, mantık ve metoda olan inancına rağmen, içgüdünün asla gözardı edilmemesi gerektiğini öğrenmişti - özellikle garip olayların gerçekleşebildiği buz üzerinde. Kuvvetli patlayıcıların kullanıldığı işlerde, insanın zaman zaman karamsarlık yüklü kuşkulara kapılmasının beklenen bir durum olduğunu bildiği halde, aniden ortaya çıkan bu huzursuzluğunun kaynağını bir türlü tanımlayamıyordu. Patlayıcılardan birinin zamansız infilak ederek hepsini öldürmesi ihtimali çok zayıf, hatta imkânsızdı. Ama yine de...

Grubun patlayıcı uzmanı olan elektronik mühendisi Peter Johnson, matkabı durdurarak, yanından uzaklaştı. Özel dokulu, yalıtımlı ve kötü hava şartlarına uygun olan beyaz giysisi, kürk astarlı parkası ve içi kürkle kaplanmış, omuzlarına kadar inen başlığıyla Pete - koyu kahverengi yüzü haricinde - bir kutup ayısını andırıyordu.

Claude Jobert matkabın güç kaynağı olan portatif jeneratörü kapattı. Oluşan sessizlik, öylesine yoğun bir uğursuzluk beklentisini simgeliyordu ki, Harry kendisine doğru gelen veya üzerine düşmekte olan bir nesnenin varlığından hemen hemen emin bir şekilde, önce arkasına sonra da gökyüzüne baktı.

Eğer bugün biri ölümün soğuk nefesini duyacaksa, bu ölüm yukarıdan inmekten ziyade aşağıdan gelecekti. Dondurucu bir öğleden sonranın başladığı sırada bu üç adam, kırk beş kiloluk son patlayıcıyı buzun derinliklerine indirmeye hazırlanıyorlardı. Bu, bir önceki günün sabahından beri yerleştirdikleri altmışıncı patlayıcı paketiydi ve onlar, ölümcül bir alevle kendilerini yok edebilecek olan yüksek kapasiteli plastik patlayıcıların üzerinde bulunduklarının huzursuzluk veren bilinci içindeydiler.

Bu acımasız bölgede ölebileceklerini düşünmek için yaratıcı bir hayal gücüne gerek yoktu: Yaşam belirtisinden tamamen yoksun olan buzul kütlesi, mükemmel bir mezardı ve ölüm düşüncesini çağrıştırıyordu. Bir ölüyü hatırlatan bu mavimtırak-beyaz renkteki, kuşku yüklü ve tedirginlik dolu düzlük, hemen hemen aralıksız bir karanlık, kısacık bir seher vakti ve devamlı bulutlarla kaplı bir gökyüzünün hâkim olduğu şu uzun mevsimde tüm çevrelerini sarıyordu. Belli belirsiz ve bulutların arkasından sızarak gelen güneş ışınlarıyla ufkun boyandığı günün şu anında, görüş mesafesi oldukça kısaydı. Zaten bu çırılçıplak yeryüzünde güneşin aydınlatabileceği pek fazla bir şey de yoktu. Alabildiğine uzanan bu arazide sivrilen ve uzaktan sanki devasa - kimi bir adam kadar, kimi ise bir evden büyük - mezar taşlarını andıran yükseltiler,

üzerindeki ağırlığın baskısıyla oluşmuş büyük yassı buz tabakaları ile çentikli buz kütlelerinden ibaretti.

Kutbun sert koşullarına uygun olarak özellikle yeniden donatılmış bir çift kar arabasında duran Harry ve Claude'a katılan Pete Johnson onlara, "Oyuğun derinliği yirmi beş metre kadar. Bir matkap ucu boyu kadar daha delersek bu iş biter," dedi.

Çok şükür! dedi Claude Jobert, ısı yalıtımlı giysisi sanki ona hiçbir koruma sağlamıyormuş gibi titreyerek. Açıkta kalan kısımlarını donmaktan korumak üzere ince bir tabaka halinde sürdüğü vazelin ile kaplı olan yüzü, soluk ve kanı çekilmiş gibi görünüyordu. "Bu akşam kamp merkezine döneriz. Bir düşünün! Oradan ayrıldığımızdan beri bir dakika bile ısınmadım."

Normal olarak Claude hiç şikâyet etmezdi. Neşeli, enerjik, ufak yapılı bir adamdı. İlk bakışta çelimsiz görünüyordu ama, gerçekte böyle değildi. Bir yetmiş boyu ve elli sekiz kiloluk bedeni ince ama adaleli ve kuvvetliydi. Şimdi başlığı altında saklanmış olan gür, beyaz saçları, tüm yaşamını zor iklim şartlarında sürdürmüş olmasından dolayı yıpranmış ve kayış gibi olmuş bir yüzü ve bir çocuğunki kadar berrak, açık mavi gözleri vardı. Harry o gözlerde hiç nefret veya öfke görmemişti. Düne kadar, hiçbir zaman kendine acıma duygusu taşıdığına da tanık olmamıştı. Hatta üç yıl kadar önce Claude, karısı Colette'i ani ve acımasız bir saldırıda kaybettiğinde bile, yoğun bir üzüntüye boğulduğu halde, asla kendine acıma duygusuna kapılmamıştı.

Buna karşın, Edgeway İstasyonu'nun konforlu ortamından ayrıldıklarından beri Claude, ne neşeli ne de enerjik görünüyor, ayrıca soğuktan da sık sık şikâyet ediyordu. Araştırmacı grubunun elli dokuzundaki bu en yaşlı üyesi, Harry Carpenter'dan on sekiz yaş daha büyüktü ve böylesine acımasız iklim şartlarında çalışan herkes için geçerli olan en son yaş sınırındaydı.

Bu araştırma seferi, buzul oluşumu ve hareketlerinin dinamiği konusunda ihtisas yapmış iyi bir kutup jeologu olan Claude'un,

kutuplara yaptığı en son seyahat olacaktı. Bundan böyle araştırmalarını, buzulların zor koşullarından uzakta, laboratuvarlarda ve bilgisayarlarla gerçekleştirecekti.

Harry, Jobert'in duyduğu rahatsızlığın soğuktan ziyade, severek yaptığı bu işin artık onu çok zorladığını bilmek olduğundan şüpheleniyordu. Bir gün Harry de aynı gerçekle yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı ve o zaman olgunlukla çekilmeyi başarabileceğinden emin değildi. Kuzey ve Güney Kutuplarının uçsuz bucaksız bakir alanlarına hayrandı: Acımasız hava şartlarının kudreti, beyaz renkli geometrik yeryüzü şekillerini saran ve araştırılması imkânsız buzul yarlarında mor gölgeler halinde kaybolan gizem, havanın açık olduğu gecelerde kuzey kutbu şafağının mücevher parıltısını andıran renklerdeki yanıp sönen ışık şeritleriyle gökyüzünü boyadığı o eşsiz manzara, ve şafak perdesinin, kapandığı zaman ortaya çıkardığı o sonsuz yıldız tarlaları.

Bazı yönleriyle hâlâ, Indiana'daki sakin çiftlikte kardeşsiz ve arkadaşsız yetişen o küçük çocuk, doğduğu ortamın boğduğu yalnız delikanlı, uzak diyarlara seyahat edip dünyadaki tüm egzotik mucizeleri görmeyi hayal eden, yeryüzünün hiçbir noktasına bağlanıp kalmayı istemeyen, maceraya hasret biriydi. Şimdi yetişkin bir adamdı, ve maceranın zor bir iş olduğunu öğrenmişti. Ancak, yine de zaman zaman içindeki o delikanlı, aniden merakına yenilip; yaptığı ne olursa olsun hemen bırakarak, etrafını kuşatan o göz kamaştırıcı bembeyaz dünyayı seyredebilmek için yavaşça kendi etrafında bir tur dönerek bakar ve düşünürdü: Aman Tanrım, gerçekten de buradayım; Indiana'dan çok uzakta, yeryüzünün en uç noktasında, dünyanın tepesinde!

Pete Johnson, "Kar yağıyor," dedi.

Pete'in bunu söylediği sırada Harry, tembel tembel dönerek alçalan kar tanelerinin sessiz balesini fark etmişti. Rüzgârsız bir gündü ama, bu sükûnet fazla devam edeceğe benzemiyordu.

Claude Jobert kaşlarını çattı. "Akşamdan önce bu fırtınayı beklemiyorduk."

Geçici kamplarının kuzeydoğusunda bulunan - kuş uçuşu yaklaşık yedi kilometre, buz yükseltilerini ve derin yarıkları aşarak yol aldıkları kar arabasıyla on kilometre kadar uzaklıktaki - Edgeway İstasyonumdan gelişleri hiç de zor olmamıştı. Buna karşın, kötü bir fırtına geri dönüş yolculuğunu imkânsız hale getirebilirdi. Görüş uzaklığı çabucak sıfıra kadar düşebilir, ve pusula sapması nedeniyle kolaylıkla kaybolabilirlerdi. Ve eğer kar arabalarının yakıtı biterse, tipiye eşlik ederek geldiği zaman artan o öldürücü soğuğa uzun süre maruz kaldıklarında ısı yalıtımlı elbiselerinin sağlayacağı koruma yetersiz olacağından, donarak ölebilirlerdi.

Beklenenin tam aksine Grönland'da, hava sıcaklığının sıfırın altına haddinden fazla düşmesine de bağlı olarak, kalın kar tabakaları pek öyle sık rastlanan bir oluşum değildi. Hemen hemen her tipide bir an gelir ki kar taneleri birer buz iğneciğine dönüşür, ama görüş yine de çok zayıf olurdu.

Gökyüzünü incelemekte olan Harry, "Belki de bu bölgesel bir kar fırtınasıdır," dedi.

Evet, geçen hafta Hava Haberleşme de o fırtınaya böyle demişti, diye Claude onu uyardı. "Yalnızca esas merkezin hemen çevresinde bölgesel bir fırtına olacaktı. Ama sonra Noel Baba'yı bile Yılbaşı gecesi evinde mahsur bırakacak kadar kar ve buzlanma oldu."

Öyleyse bu işi bir an önce bitirsek iyi olur.

Dün bitirseydik daha da iyi olurdu.

Batıdan, adeta acele edilmesi gerektiğini doğrularcasına, ancak yüzlerce kilometrelik salt buzdan ibaret bir mesafeyi aşarak gelen bir esintinin olabileceği kadar serin ve temiz bir rüzgâr esmeye başladı. Ufalıp açı yaparak düşmeye başlayan kar taneleri, artık hiç

de kristal bir biblonun içinde dönerek alçalan pamuk gibi parçacıkların nefis görüntüsünü andırmıyordu.

Pete, buza gömülü olan ucun bağlandığı yerden matkabı ayırıp içine oturtulduğu çerçeveden çıkartırken, sanki matkap, otuz sekiz buçuk kilo olan gerçek ağırlığının adeta on katıymış gibi zorlanarak hareket ediyordu.

On yıl kadar önce, Pete çeşitli milli lig takımlarından kendisine gelen teklifleri reddetmiş bir Pennsylvania eyaleti futbol yıldızıydı. Bir doksan üç boyunda ve doksan kilo ağırlığındaki her siyahi futbol kahramanından toplumun beklediği rolü oynamak istememişti. Tam tersine, burs kazanarak iki diploma almış ve bilgisayar endüstrisinde iyi kazançlı bir görevle, fikir üretenler arasına katılmıştı.

Şimdi ise, Harry'nin araştırma grubunda hayati önemi olan bir yeri vardı. Edgeway'deki elektronik bilgi-işlem cihazlarından sorumluydu ve patlayıcıların dizaynını bizzat yaptığı için, herhangi bir aksilik halinde olaya güvenle müdahale edebilecek tek kişiydi. Bunun yanında, olağanüstü fiziksel gücü dünyanın bu kuş uçmaz kervan geçmez ucunda, işe yarar bir nitelikti.

Pete matkabı bir hamlede yüklenip ayak altından kaldırırken, Harry ve Claude kar arabalarına bağlanmış olan yük treylerlerinin birinden doksan santimlik ilave matkap ucunu indirdiler ve hâlâ buz içinde gömülü halde bulunan diğer ucun üzerine vidaladılar.

Claude jeneratörü yeniden çalıştırdı.

Pete matkabı tekrar yerine geçirdi, kilitsiz kelepçeyi ucun gövdesini iyice kavrayacak şekilde mengenelerinden kenetledi ve dibine patlayıcı ile dolu boru şeklindeki dinamiti yerleştirecekleri, yirmi beş metre derinlikteki oyuğu açma işini tamamladı.

Matkap büyük bir gürültüyle çalışırken, Harry gökyüzünü gözlüyordu. Son birkaç dakika içinde hava endişe verici derecede bozulmuştu. Kül rengindeki gün ışığı kasvetli bulutlar arkasında

büsbütün solmuştu. Öylesine çok kar yağıyordu ki, sel gibi boşanan buz kristallerinin arasından, gri tonları ve siyahla bezenmiş olan gök kubbenin gerçek bulut örtüsü, zerre kadar görülmüyordu. Tepelerinde yalnızca fırıldak gibi dönen yoğun beyaz bir tabaka vardı. Şimdiden ufalan ve buz zerreciklerine dönüşen kar taneleri, vazelin kaplı yüzünü hafifçe iğnelemeye başlamıştı. Hızı saatte belki de otuz kilometreye yükselen rüzgâr, adeta kederle uğulduyordu.

Harry hâlâ yaklaşan bir felaketi duyar gibiydi. Hissettiği şekillenmemiş, belli belirsiz, fakat sarsılmaz bir duyguydu.

Çiftlikte yaşayan bir oğlan çocuğu olarak, maceranın tehlikesini o zamanlar bile anlamakla beraber, zor bir iş olduğunu asla fark etmemişti. Tehlike, bir çocuk için macerayı cazip kılan faktördü. Gerçi büyüdüğü yıllarda hem annesini hem de babasını hastalık sonucu kaybedince, bu dünyanın kötü yüzünü de öğrenmiş ve artık ölümün romantik yönünü görmekten vazgeçmişti. Buna rağmen, ölümcül risk almanın keyif dolu bir heyecan getireceğini düşündüren saflığına duyduğu o baştan çıkarıcı özlemi de bir ölçüde itiraf ediyordu.

Claude Jobert ona doğru eğilip yaklaşarak, rüzgârın ve gıcırdayan burgunun çıkardığı gürültüyü bastıran bir sesle bağırdı. "Merak etme Harry, en kısa zamanda Edgeway'e geri dönmüş olacağız. İyi konyak, satranç, Benny Goodman çalan CD ve tüm konfor."

Harry Carpenter evet anlamında başını salladı ve gökyüzünü incelemeye devam etti.

12:20

Edgeway İstasyonu'ndaki haberleşme kulübesinin tek penceresi önünde duran Gunvald Larsson, yakılmamış piposunun ağızlığını sinirli sinirli kemiriyor ve hızla şiddetlenen fırtınayı gözlüyordu. Esintiyle kalkan kar, asırlar önce yok olmuş tarihi bir denizin

dalgalar halinde geri gelen hayaletleri gibi, kamp içinde aralıksız savruluyordu. Üç parçalı pencerenin dış kısmında oluşan buzu yarım saat önce kazımış olmasına rağmen, tüy görünümündeki yeni kristal kalıpları camı daha şimdiden çepeçevre sarmaya başlamıştı bile. Bir saate kalmaz, görüntüyü engelleyen yeni bir perde oluşurdu.

Gunvald'ın bulunduğu hafifçe yükseltilmiş görüş hizasından bakıldığında Edgeway İstasyonu, öylesine izole - ve içinde bulunduğu çevreye, o kadar belirgin bir şekilde tezat oluşturmuş - görünüyordu ki, sanki yabancı bir gezegende insanoğlunun kurduğu bir ön karakol gibiydi. Beyaz ve gri rengin hâkim olduğu, mermer görünümündeki bu araziye katılmış tek renkti istasyon.

Kanarya sarısı rengindeki bu altı baraka, büyük zahmetlerle ve büyük bir masrafla prefabrike parçalar halinde, hava yoluyla buraya getirilmişti. Tek katlı olan her bir bölüm, altıya dört buçuk metre boyutlarındaydı. Araları hafif köpükten imal edilmiş yalıtım maddesiyle dolu iki metal tabakadan oluşan duvarlar, kiriş kelepçelerine kaynak yapılarak monte edilmiş ve her bir barakanın zemini, buz üzerinde oluşturulan temel oyuğuna yerle aynı seviyede olacak şekilde oturtulmuştu. Tıpkı gecekondular gibi gösterişsiz ve neredeyse bir nakliye sandığı kadar sıkışık olan bu barakalar, her şeye rağmen rüzgâra karşı güvenilir ve sağlamdılar.

Kampın dokuz yüz metre kuzeyinde, benzer bir yapı tek başına yer almaktaydı. Burada jeneratörleri çalıştıran yakıt tankları bulunuyordu. Tanklar yanabilen, fakat infilak tehlikesi bulunmayan dizel yakıtı ile dolu olduğundan, yangın olasılığı çok azdı. Her şeye rağmen, aniden parlayan bir yangının kuvvetli kutup rüzgârıyla körüklenecek alevleri arasında sıkışıp kalma düşüncesi - hele hele hiç suyun olmadığı, yangınla mücadele etmek için işe yaramayan buzdan başka bir imkânın bulunmadığı bu ortamda - öylesine korkutucuydu ki, herkesin iç huzuru açısından, en ileri ölçülerde önlem almak gerekliydi.

Gunvald Larsson'un iç huzuru ise saatler önce yok olmuştu. Ama duyduğu endişe yangınla ilgili değildi. Şimdi onun aklını kurcalayan şey yer sarsıntısıydı. Özellikle de okyanus dibi sarsıntıları.

İsveçli bir baba ile Danimarkalı bir annenin oğlu olarak, Kış Olimpiyatlarında iki kez İsveç takımında yer almış, gümüş bir madalya kazanmıştı ve ırkından kaynaklanan özellikleriyle gurur duyuyordu; soğukkanlı bir İskandinav görüntüsüne ve genellikle de soğuk dış görünümüyle uyum gösteren bir içsel huzura sahipti. Karısı, onun keskin mavi gözlerinin hassas bir ölçü aleti gibi dünyayı sürekli gözlemlediğini söylerdi. Dışarıda çalışmadığı zamanlar pantolon üzerine rengârenk kazaklar giyerdi. Şu anda da kıyafeti; kış mevsiminin yaşandığı bu kutup buzulunda yer alan ücra bir barakada oturmuş felaketin gelmesini bekliyor olmaktan ziyade, adeta zevkle kayak yaptığı bir günün sonunda dağ evinde dinlenmekte olduğu izlenimini veriyordu.

Halbuki, son birkaç saattir, o kendine has iç güvenini büyük ölçüde yitirmişti. Bir taraftan piposunun ağızlığını kemirirken, diğer yandan çepeçevre buzla örtülmüş olan pencereden ayrılıp, haberleşme kulübesinin üç duvarını boydan boya kaplayan bilgisayar ve veri kayıt cihazlarını endişeli bir yüzle incelemeye koyuldu.

Önceki gün öğle saatlerinde Harry ve diğerleri güneye, buzulun kıyısına doğru gittiklerinde Gunvald, gelen mesajları gözlemek ve istasyonu kollamak için burada nöbetçi kalmıştı.

Bu, biri hariç tüm araştırma ekibinin Edgeway'den ayrılarak arazide çalışmaya ilk gidişi değildi. Fakat bundan önce hep Gunvald dışında biri nöbete kalmıştı. Burun buruna birlikte olduğu sekiz kişiden ibaret küçük toplulukla geçirdiği bunca haftadan sonra, tek başına kalacağı nöbet sırasını dört gözle bekler olmuştu.

Ama dün, Edgeway sismograflarının ilk yer sarsıntısını kaydettikleri saat dörtte Gunvald, keşke araştırma grubundaki diğer

üyeler bu tehlikeli görevi, kutup buzulunun denize kavuştuğu kıyıya bu kadar yakın bir yerde gerçekleştiriyor olmasalardı diye düşünmeye başlamıştı bile. Sarsıntı 4:14'te İzlanda Reykjavik ve Norveç Hammerfest istasyonlarından gelen telsiz raporlarıyla da doğrulanmıştı. İzlanda'da, Raufarhofn'un yüz kilometre kadar kuzey doğusunda, deniz yatağında şiddetli bir yer kayması olmuştu. Sarsıntı, bundan otuz yıl kadar önce İzlanda'da büyük hasar vermiş olan o volkanik patlamayı başlatan, birbirine bağlantılı aynı fay zinciri üzerindeydi. Bu sefer Richter ölçeğiyle tam 6.5 kuvvetinde bir sallantı kaydedilmesine rağmen, Grönland Denizi kıyısındaki hiçbir arazi hasar görmemişti.

Gunvald'ın endişesi, bu yer sarsıntısının tek kalmayacağı, ardından daha şiddetlilerinin geleceği kuşkusundan kaynaklanıyordu. Onu, bunun bir ön sarsıntı, çok daha büyük çapta bir olayın habercisi olduğuna inandıran nedenler vardı.

Araştırma grubu, başlangıçtan beri diğer bazı konular yanında, bu yöredeki okyanus dibi fay tabakaları hakkında daha çok bilgi edinmek üzere, Grönland Denizi yataklarındaki yer hareketlerini de incelemeyi amaçlamıştı. Onlar yeryüzünün, daha iyi anlaşılana kadar güvenilemeyecek ve jeolojik olarak hareketli bir yöresinde çalışıyorlardı. Eğer düzinelerle gemi bu sularda devasa buzdağlarını arkalarında çekerek götürecekse, denizin bu gibi yer sarsıntılarından ve bunun sonucunda oluşan büyük dalgalardan hangi sıklıkta etkilendiğini bilmek zorundaydılar. Bir tsunami - şiddetli bir depremin merkezinden gelen, devasa dalga - açık denizdeyken daha az tehlikeli olmakla birlikte, kıyıya yakın seyrettiğinde oldukça büyük bir gemiyi bile tehlikeye sokabilirdi.

Grönland Denizi'ndeki fay zincirinde meydana gelen önemli sarsıntıların seyrini ve özelliklerini bu kadar yakındayken inceleme fırsatını ele geçirmiş bulunmaktan memnun olması gerekirdi. Ama o hiç memnun değildi.

Gunvald, mikrodalga yansıtıcı kullanarak dünya yörüngesindeki haberleşme uydularıyla iletişim kurabilir ve uluslararası Infonet bilgi ağına bağlı tüm bilgisayarlara ulaşabilirdi. Coğrafi açıdan tek başına bulunmakla beraber, mevcut tüm araştırma bilgi işlem ve program imkânları, burada, herhangi bir şehirde olabileceği kadar, kullanımına açıktı.

Dün, bu önemli bilgi kaynaklarına ulaşmış ve son yer sarsıntısı ile ilgili tüm sismografik verileri incelemişti. Bulduğu şeyler onu huzursuz etmişti.

Sarsıntının meydana getirdiği o muazzam enerji, deniz dibi yatağının yataydan çok daha şiddetli dikey hareketine neden olmuştu. Bu da tam manasıyla, ilk sarsıntının kaynaklandığı noktanın doğusunda kalan fay zinciri üzerine, büyük yük bindirecek şiddette bir yer hareketiydi.

Edgeway İstasyonu henüz bir tehlikeyle karşı karşıya değildi. Yakınlarda bir deniz dibi yatağı kayması olduysa, tsunami buzulun altından ilerler ve bazı değişikliklere sebep olurdu: Öncelikle, yeni buz uçurumları ve buz yükseltileri oluşurdu. Eğer sarsıntı, okyanus dibinden milyonlarca ton erimiş lavın fışkırmasına neden olan bir deniz dibi volkanik patlamadan kaynaklanıyorsa, buzulda belki de geçici ılık su olukları açılırdı. Ama uçsuz bucaksız kutup arazisinin büyük bir bölümünde hiçbir değişiklik olmazdı ve kamp merkezinin zarar görmesi veya yok olması, çok zayıf bir ihtimaldi.

Buna karşın, araştırma grubunun diğer üyeleri, can güvenliklerinden Gunvald kadar emin olamazlardı. Yeni uçurumlara ve buz yükseltilerine ek olarak, sıcak tsunami kış mevsiminde oluşan ilave buzul tabakasının kıyısından bazı bölümlerin kopmasına neden olabilirdi. Harry ve diğerleri, ayaklarının altındaki buzulun kopup kaymasıyla kendilerini bir anda karanlık, soğuk ve ölümcül denizde bulabilirlerdi.

Dün gece saat dokuzda, ilk sallantıdan beş saat sonra Richter ölçeği ile 5.8 şiddetindeki - ikinci bir deprem fay zincirini

sarsmıştı. Deniz dibi yatağı, Raufarhofn'un yüz yetmiş kilometre kuzeyinde, kuzeydoğu yönünde şiddetle kaymıştı. Deprem merkezi, ilk sarsıntıya göre Edgeway'in elli beş kilometre daha yakınındaydı.

Gunvald, ikinci sarsıntının birincisine kıyasla daha hafif geçmesinden dolayı rahatlamış değildi. Sarsıntı kuvvetinin azalmış olması, son oluşan sallantının ilkinden kaynaklanan bir deprem sonrası yer hareketi olduğu konusunda kesin bir kanıt değildi. Her ikisinin de, gelmekte olan bir depremin ön sarsıntısı olması muhtemeldi.

Soğuk Savaş sırasında Amerika Birleşik Devletleri, dünyadaki stratejik önemi olan diğer okyanuslarda olduğu gibi Grönland Denizi dibine de, neredeyse sessiz hareket eden nükleer silah yüklü düşman denizaltılarını izlemek için bir dizi son derece duyarlı ses dalgası monitörleri yerleştirmişti. Sovyetler Birliğimin çöküşünden önce bu gelişmiş cihazların bir bölümü, hem denizaltıları gözlemek hem de bilimsel amaçlı çalışmalara veri toplamak gibi iki görevi birden yüklenmişti. İkinci sarsıntıdan bu yana, Grönland Denizi dibindeki okyanus dinleme istasyonlarının çoğundan hafif, fakat hemen hemen kesintisiz bir şekilde alçak frekanslı çatırtılar gelmekteydi: Yer kabuğundaki giderek artan gerilmenin o uğursuz sesi.

Yer kabuğu yavaş yavaş, domino taşları gibi birbiri üstüne devrilmeye başlamış olabilirdi. Ve dominolar Edgeway İstasyonuma doğru devrilmekte olabilirlerdi.

Son on altı saat süresince Gunvald, piposunu içmekten çok ağız kısmını kemirir olmuştu.

Bir önceki gece saat dokuz buçukta, telsiz yayınları ikinci sarsıntının yerini ve kuvvetini doğruladığında Gunvald, on kilometre güneybatıdaki geçici kampı telefonla aramıştı. Harry' ye sarsıntılardan bahsetmiş ve buzulun kıyısında kalmakla girdikleri riski anlatmıştı.

Yerine getirilmesi gereken bir görevimiz var, demişti Harry. "Kırk altı patlayıcı yerleştirildi, hepsi patlamaya hazır ve saatleri çalışır vaziyette. Onları arka arkaya patlamaya başlamadan önce buzdan çıkarmaya çalışmak, bir politikacının elini cebimizden çıkartmaktan daha zor. Ve eğer yarın diğer on dört tanesini daha yerleştirmezsek, aynı anda devreye girecek altmış patlayıcı olmaksızın, istediğimiz büyüklükte bir buz dağını koparmayı başaramayız. Gerçekte bu, görevimizden vazgeçmek demektir ki, böyle bir şey söz konusu olamaz."

Bunu da göz önüne almamız gerektiğini düşünüyorum.

Hayır, hayır. Bu proje yalnızca bir sismik tehlike olasılığı karşısında iptal edilemeyecek kadar pahalı. Paramız kısıtlı. Bunu beceremezsek, ikinci bir deneme için şansımız olmayabilir.

Sanırım haklısın, diyerek ona katıldı Gunvald, "fakat durum hiç hoşuma gitmiyor."

Harry'nin, "Ben de burada keyiften parende attığımı söyleyemem," dediği sırada telsiz hattında da parazit sesi duyuldu. "Böyle büyük bir kaymanın bunun gibi bir fay zincirini boydan boya katetmesinin ne kadar süreceği konusunda bir fikrin var mı?"

Bunun sadece bir tahmin olacağını sen de bilirsin, Harry. Günlerce, belki haftalarca, hatta aylarca sürebilir. "Gördün mü? Gerektiğinden de çok zamanımız var. Kahrolası, bundan daha da uzun bir süre alabilir."

Veya çok daha çabuk olabilir. Birkaç saatte.

Bu sefer değil. İkinci sallantı birincisinden daha az şiddetteydi, değil mi? diye sordu Harry.

Ve senin de çok iyi bildiğin gibi bu, gittikçe azalarak biteceği anlamına gelmez. Üçüncüsü, ilk ikisinden daha küçük veya büyük çapta olabilir.

Her neyse, dedi Harry, "bulunduğumuz yerde buzun kalınlığı yirmi bir metre. Kışın gölet üzerinde oluşan ilk buz tabakası gibi kırılıp dağılacak değil ya."

Her şeye rağmen, yarın çabucak toparlanıp dönmenizi şiddetle tavsiye ederim.

"Bu konuda hiç endişen olmasın. Burada, bir süre bu kahrolası şişme Eskimo kulübesinde yaşayınca, Edgeway'deki en berbat kulübe bile insana Ritz-Carlton otelindeki lüks oda gibi geliyor. "

Bu konuşmadan sonra Gunvald Larsson yatmıştı ama, hiç iyi uyuyamamıştı. Dünyanın kırılıp dağıldığı, kocaman parçaların koparak uzaklaştığı, ve kendisinin de soğuk, dipsiz bir boşluğa doğru yuvarlandığı kâbuslar görmüştü.

Sabah saat yedi otuzda sismograf, Gunvald'ın gördüğü kötü rüyalar hâlâ taptaze gözünün önündeyken traş olduğu bir sırada, Richter ölçeğiyle 5.2 kuvvetindeki üçüncü sarsıntıyı kaydetti.

Kahvaltı yapamadı, sadece bir bardak sade kahve içebildi. Hiç iştahı yoktu. Saat on birde, sadece üç yüz kilometre kadar güneyde, 4.4 şiddetindeki dördüncü sallantı gerçekleşti.

Her sarsıntının bir öncekinden daha düşük kuvvette olduğunu görmek onu hiç de mutlu etmemişti. Belki de yerküre, enerjisini çok kuvvetli bir darbe için saklıyordu.

Beşinci sarsıntı saat ll:50'de geldi. Deprem merkezi yaklaşık yüz yetmiş beş kilometre güneydeydi. Önceki tüm sarsıntılardan çok daha yakınlarında, aslında kapılarının eşiğindeydi.

4.2 Richter kuvvetinde.

Geçici kampı telefonla aradı, ve Rita Carpenter, araştırma grubunun saat ikiye doğru buzulun kıyısından ayrılmış olacağı konusunda ona güvence verdi.

Hava sorun olacak, dedi Gunvald endişeyle. "Burada kar yağıyor, ama biz bunun mevzi bir kar fırtınası olduğunu düşünüyorduk." "Korkarım öyle değil. Rüzgar yön değiştiriyor ve kuvvetleniyor. Öğleden sonra yoğun bir kar yağışı olacak." "Saat dörtten önce mutlaka Edgeway'e dönmüş oluruz," dedi Rita, "Belki daha da önce."

Saat on iki yirmide deniz dibi tabakasında bir başka yer kayması oldu; yüz altmış kilometre güneyde, 4.5 Richter ölçeğinde.

Şimdi, saat yarımda, Harry ve arkadaşlarının muhtemelen son patlayıcı paketini yerleştirdiği şu sırada Gunvald Larsson, piposunun ağızlığını öylesine sert bir şekilde dişliyordu ki, biraz daha bastırsa sapını iki parçaya ayırması işten değildi.

12:30

Edgeway İstasyonu'ndan hemen hemen on kilometre uzaklıktaki geçici kamp, bir buz yükseltisinin koruduğu alanın zemini düzgün bölümünde, giderek artan rüzgârdan korunabilecek bir yerde kurulmuştu.

Şişirilebilir, yorgan dokusundaki, takviye edilmiş naylondan yapılmış üç Eskimo kulübesi, on beş metre yükseklikteki buz yükseltisinin yerle birleştiği noktaya yaklaşık dört buçuk metre uzaklıktaki alanda, yarım daire şeklinde diziliydi. İki kar arabası kulübelerin önünde park edilmişti. Her bir kulübenin tabanı üç buçuk metre çapında, tavan yüksekliği ise merkez noktasında iki buçuk metreydi. Buza çakılmış uzun ve halka başlıklı çivilere iple bağlanarak tespit edilmiş olan bu çadırların minderimsi zemini, alüminyum ile yalıtılmış örtülerle kaplıydı. Ufak alanlar için özel imal edilmiş ve dizel ile çalışan ısıtıcılar, oda sıcaklığını sürekli olarak on derecede tutuyordu. Kaldıkları yerler ne çok büyük ne de küçüktü, fakat bunlar geçici yerlerdi ve yalnızca ekibin altmış adet patlayıcıyı buzula yerleştirecekleri süre boyunca kullanılacaktı.

Güney yönünde doksan metre kadar uzaklıkta, kampın bulunduğu yerden yaklaşık bir buçuk, iki metre yükseklikteki bir düzeyde yüz seksen santim uzunluğunda bir çelik boru buz zemine dikilmişti. Bu direğe bir termometre, bir barometre ve bir de anemometre bağlıydı.

Rita Carpenter, tek eldivenli eliyle önce koruyucu gözlüğünün camlarındaki, sonra da cihazların kadranındaki karı sıyırdı. Giderek artan karanlık yüzünden kullanmak zorunda kaldığı el fenerinin yardımıyla ısıyı, hava basıncını ve rüzgârın hızını gösteren değerleri okudu. Gördükleri hiç hoşuna gitmedi.

Fırtınanın en erken o akşam saat altıya kadar onlara ulaşması beklenmiyordu ama, görünüşe göre hızla yaklaşmaktaydı ve işlerini bitirip Edgeway İstasyonuma doğru yola çıkmalarından önce, tüm gücüyle bulundukları yeri vurması muhtemeldi.

Rita, bulunduğu tepeyle aşağıdaki düzlük arasındaki kırk beş derecelik yamacı güçlükle geçerek, geçici kampın bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı. Güçlükle yürüyordu, çünkü yaşamını sürdürebilmesi için gerekli olan tüm teçhizatı üzerindeydi: sıcak tutan örme iç çamaşırı, üst üste iki çorap, ayağını tam saran iç botu, yün astarlı dış botu, ince yünlü kumaştan pantolon ve gömlek, içi yünle kaplı naylon giysi takımı, kürk astarlı parka, çenesinden kar gözlüğüne kadar yüzünü kaplayan örme maske, içi kürkle kaplı, omuzlarına kadar inen ve çenesinin altında bağlanan başlık, eldivenler. Bu acımasız hava şartlarında vücut ısısı, rahat hareket etmekten vazgeçme pahasına da olsa korunmak zorundaydı; hareket zorluğu, hantallık ve rahatsızlık, yaşamı sürdürme gereğinin getirdiği güçlüklerdi.

Rita bedenini donmaktan koruyacak kadar sıkı giyinmiş olduğu halde, dondurucu rüzgâr ve çıplak arazinin görüntüsü ona üşüme hissi veriyordu. O da, Harry de, profesyonel yaşamlarının büyük bir bölümünü kuzey ve güney kutuplarında geçirmeyi kendileri seçmişlerdi; buna karşın Rita, uçsuz bucaksız açık alanlar, tek

renkli çevre, sonsuz gökkubbe ve sürekli fırtınalara Harry'nin duyduğu sevgiyi paylaşmıyordu. Aslında, bu kutup bölgelerine tekrar tekrar geri dönmeye kendisini zorlamasının asıl sebebi, buralarda bulunmaktan duyduğu korkuydu.

Altı yaşındayken yaşadığı bir kış mevsiminden bu yana Rita, gerekçesi ne kadar haklı olursa olsun, tekrar herhangi bir korkuya yenilmeyi inatla reddediyordu...

Sırtına çarpan rüzgârın eşliğinde geçici kampın batı tarafındaki kulübeye yaklaştığı şu anda, onu aniden saran korku öylesine yoğundu ki, adeta dize gelmek üzereydi. Kriyofobi: buz ve donma korkusu. Frigofobi: soğuk korkusu. Şinofobi: kar korkusu. Rita bu terimleri biliyordu, çünkü her üç fobinin de hafif biçimlerinin acısını çekmişti. Tıpkı gribe karşı aşılanıldığında olduğu gibi, korkularının kökenleriyle sık sık yüz yüze gelmesi onun, sadece rahatsızlık hissi, huzursuzluk ve nadir olarak da başaramama korkusu benzeri, genellikle önemsiz sıkıntılar çekmesine neden olmuştu. Buna rağmen, bazen anıların yükü altında öylesine eziliyordu ki, kaç kez aşılanmış olursa olsun, bu onu korumaya yetmiyordu. Şimdi olduğu gibi. Gürüldeyen beyaz gökyüzü, sanki hava, bulutlar ve bir örtü gibi inen karın mucize eseri metamorfoza uğramasıyla kocaman bir mermer tabakası haline dönüşüp, adeta düşen bir kayanın hızıyla onu amansızca ezmek ve bu acımasız buzlu zeminle kendi arasında paramparça etmek için üzerine doğru alçalıyor gibiydi. Kalbi kuvvetle ve hızla atmaya başladı, sonra daha da hızlanarak gittikçe yükseldi ve sonunda temposu öylesine çılgınca arttı ki, kalp çırpıntılarının kendi kulaklarında bir davul gibi çınlayan sesi, rüzgârın dinmeyen uğultusunu bastırır oldu.

Kulübenin hemen önünde bir an için durdu ve kendisini böylesine korkutan şeyden kaçmayı reddederek ayaklarının üzerinde dengesini bulmaya çalıştı. Köpeklerden sebepsiz yere korkan birinin, yaşadığı panik geçene kadar onlardan birini okşamaya kendini zorlaması gibi, o soğuk ve kasvetle sarmalanmış ortamın yalnızlığına karşı koymak istedi.

Gerçekte bu yalnızlık hissi, Kuzey Kutbunun Rita'yı en çok korkutan yönüydü. Altı yaşından bu yana hafızasında kış, ölümün korkutucu yalnızlığı, cesetlerin grileşmiş ve çarpılmış yüzleri, ölülerin donuk bakışları ve görmeyen gözleri, mezarlıklar, mezarlar ve boğucu çaresizlik ile, çözümleyemediği bir şekilde bağlantılıydı.

Öylesine şiddetle titriyordu ki, elindeki fenerin ışığı, ayaklarının altındaki kar üzerinde adeta dans ediyordu.

Şişme sığınaklarına arkasını dönüp, rüzgâra çapraz durarak tepe ile buz yükseltisi arasında kalan dar alanı incelemeye koyuldu. Hiç bitmeyen kış. Sıcaklık, teselli veya ümitten yoksun.

Evet, saygı duyulması gereken bir kıtaydı, tamam. Fakat bir yırtıcı hayvan değildi, bilinçten yoksundu, kendisine kötülük yapmayı amaçlayacak bir bilinci yoktu.

Örgü maskesinin dokusu arasından derin derin nefes almaya başladı.

Buzula karşı duyduğu sebepsiz korkuyu yenmesinde yardımcı olması için kendi kendine, kulübede daha büyük bir sorunun kendisini beklemekte olduğunu hatırlattı: Franz Fischer.

Fischer'i on bir yıl önce, doktorasını aldıktan ve Uluslararası Telefon ve Telgraf (ITT) şirketinin bir bölümündeki ilk araştırma görevini üstlendikten hemen sonra tanımıştı. Aynı firmada çalışan Franz, çekici ve istediği zaman sevimli olabilen biriydi ve iki yıl birlikte yaşamışlardı. Bu, baştan sona sakin, huzurlu ve sevgi dolu bir ilişki olmamıştı. Ama hiç değilse ona sıkıcı gelmemişti. Dokuz yıl önce, ilk kitabının baskıdan çıkmasına yakın bir zamanda, Franz'ın profesyonel ve entelektüel olarak kendisine eşit bir kadınla yapamayacağının açıkça anlaşılması üzerine ayrılmışlardı. Franz hükmetmek istemiş, o ise hükmedilmeye yanaşmamıştı. Onu terk etmiş, Harry ile tanışmış, bir yıl sonra evlenmiş ve geçmişi hiç düşünmemişti.

Rita'nın hayatına Franz'dan sonra girdiği için Harry, o şaşmaz tatlılığı ve makul yaklaşımıyla, onların geçmişteki beraberliklerinin kendisini ilgilendirmediğini düşünmüştü. Evliliklerinde kendini emniyette hissediyor ve kendisine güveniyordu. Onların bu ilişkisini bildiği halde, Franz'ı Edgeway İstasyonu'nun meteoroloji şefi olarak işe almıştı. Çünkü bu Alman, işinin uzmanıydı.

İçinde bulundukları şu durumda sebepsiz bir kıskançlık, Harry'nin - ve tüm diğerlerinin - amaçlarına, akıllıca davranışlardan daha yararlı olabilirdi. İşi daha az bilen biri, yine de daha çok tercih edilebilirdi.

Ayrılmalarından dokuz yıl sonra dahi Franz, gergin dudakları ve içli bakışlarıyla terk edilmiş âşık rolünü oynamakta hâlâ ısrar ediyordu. Ne soğuk ne de kaba davranıyordu; tam tersine, geceleri uyku tulumunun mahremiyeti içinde tek başına kaldığında, fena halde kırılmış bir kalbin yaralarını sarmaya çalıştığı görüntüsünü yaratma gayreti içindeydi. Geçmişten hiç bahsetmiyor, Rita'yla yakışıksız sayılabilecek bir biçimde ilgilenmiyor, nezaket sınırları dışında bir davranışta bulunmuyordu. Buna karşın, kutup ön karakolu sınırları içinde, yaralanmış gururunu sergileyen yaklaşımı, bir bakıma yüksek sesle dile getirilmiş bir hakaret kadar belirgindi.

Rüzgâr uğuldamaya, kar Rita'nın çevresinde fırtına hızıyla dönmeye devam etti ve ezelden beri olduğu gibi buz, gözlerinin önünde sonsuzluğa doğru uzandı - fakat alabildiğine hızlanmış kalp atışları yavaş yavaş normal hızına döndü. Titremesi durdu. Korkusu geçti.

Tekrar kazanmıştı.

Ve nihayet Rita kulübeye girdiğinde, Franz dizlerinin üzerine çökmüş, karton bir kutuya aletleri dolduruyordu. Koruyucu botlarını, paltosunu ve eldivenlerini çıkarmıştı. Terlemeyi göze alamazdı; çünkü bu takdirde, dışarıya çıktığı zaman, koruyucu giysilerine rağmen cilt ısısı düşer ve çok değerli olan vücut

sıcaklığını kaybetmesine neden olurdu. Rita'ya doğru şöyle bir baktı, başıyla selam verdi ve aletleri toplama işine devam etti.

Franz'ın vahşi bir çekiciliği vardı, ve Rita gençlik yıllarında ona yakınlık duymasının sebebini anlayabiliyordu. Gür sarı saçlar, koyu renkli çukur gözler, kuzey ülkelerine özgü o yüz hatları. Sadece bîr yetmiş altı boyundaydı ve Rita'dan yaklaşık üç santim kadar uzundu, ama kırk beşinde bile, bir delikanlı kadar güçlü ve yakışıklıydı.

Başlığını geriye atıp kar gözlüklerini çıkarırken Rita, "Rüzgâr hemen hemen kırk kilometre hızla esiyor," dedi. "Hava sıcaklığı eksi on iki dereceye inmiş ve giderek düşüyor."

Rüzgârın da etkisiyle, biz daha kampı terk etmeden eksi otuzlara veya daha da altına iner. Başını kaldırıp bakmadı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

Sağ salim geri döneriz.

Görüş uzaklığı sıfırken mi?

Söylediğin kadar kötüleşmesi o kadar çabuk olmaz.

Ne kadar sık karşılaşmış olsan da, kutuplardaki hava şartlarını benim kadar iyi bilemezsin. Bir kez daha dışarı bak Rita. Hava tahmin edilenden çok daha süratle bozuyor. Kendimizi her an katıksız bir beyazlığa gömülü bulabiliriz.

Gerçekten de Franz, senin şu karamsar, Cermen yaradılışın...

Tam altlarından gök gürültüsüne benzer bir ses geldi ve aynı anda bir titreşim de buzul zeminini sarstı. İnsan kulağının işitme sınırlarını aşan yükseklikte bir ses perdesinde çıkan bu gümbürtü, düzinelerce buz tabakasının birbirlerine sürtmesiyle oluşan çatırtının etkisiyle daha da kuvvetlenmişti.

Rita sanki hareket eden bir trenin aralığında sendeliyormuşçasına sarsıldı, fakat dengesini korudu.

Gümbürtü süratle hafifleyerek yok oldu.

Huzur veren sessizlik geri döndü.

Franz sonunda onunla göz göze geldi. Boğazını temizledi ve "Larsson'un bize geleceğini haber verdiği o büyük sarsıntı mıydı bu?" dedi.

Hayır. Çok daha hafifti. Bu fay zinciri üzerinde meydana gelecek esaslı bir sarsıntı, çok daha geniş ve tüm hatta duyulacak kadar büyük olurdu. Bu sallantı Richter cihazında kaydedilemeyecek kadar azdı.

Bir asıl sarsıntının habercisi gibi mi?

Belki, dedi Rita.

Esas olayın ne zaman gerçekleşmesini bekleyebiliriz?

Rita omuz silkti. "Belki hiçbir zaman. Belki bu gece. Belki şu andan bir dakika sonra."

Franz yüzünü ekşiterek su geçirmeyen karton kutunun içine aletleri doldurmaya devam etti. "Evet, nerede kalmıştık? Benim karamsar yapımdan söz ediyordun..."

12:45

İki kar arabasından kendilerine yönlendirilmiş ışık huzmelerinin altında Roger Breskin ve George Lin, radyo vericisini altmış santim uzunluğundaki dört bağlantı miliyle buz zemine tespit edip, cihazın sistem kontrolünü yaptılar. Yansıyan uzun gölgeleri, bir putun çevresindeki yerlilerin gölgeleri kadar tuhaf ve çarpıtılmış görünüyor, rüzgârın tüyler ürperten şarkısı ise adeta tapındıkları acımasız tanrının sesini andırıyordu.

Kış mevsimine has o puslu alacakaranlık bile gökyüzünde donmuş gibiydi. Kar arabalarının farları olmasaydı, görüş uzaklığı on metreye kadar düşerdi.

O sabah rüzgâr biraz sert ve serindi, ama hızı arttıkça giderek öldürücü bir düşmana dönüşmüştü. Kuvvetli fırtına bu iklimlerde, kat kat ısı yalıtımlı elbiselerine rağmen soğuğu insanın iliklerine kadar işletiyordu. Yoğun kar, esen rüzgârla öylesine kuvvetle savruluyordu ki, sanki üzerlerinden geçen ve buzul tabakasına paralel ilerleyen bir çarşaf gibi görünüyor ve gökyüzünden inmekten çok batıdan koparak, yere hiç değmeyecekmiş gibi, ufuk hizasından geliyordu. Birkaç dakikada bir, koruyucu kar gözlüklerinde biriken karı sıyırmak ve yüzlerinin alt kısmını örten örgü dokulu maskelerinde oluşan donmuş kar tabakasını söküp almak zorunda kalıyorlardı.

Kar arabalarından gelen amber rengi far ışıklarının aydınlığında Brian Dougherty, yüzünü rüzgârın geldiği yönün aksine çevirdi. El ve ayak parmaklarını hareket ettirip soğuktan korumaya çalışırken, Tanrı'nın unuttuğu bu istasyonda ne aradığını düşünmeye başladı. Buraya ait değildi. Kimse buraya ait olamazdı. Hayatında hiç böylesine kısır bir yer görmemişti; o koskoca çöller bile buzul tabakaları kadar yaşamdan yoksun değildi. Çevredeki her şey yaşamın, o kaçınılmaz sonun ve sonsuzluğa uzanan ölümün bir başlangıcından başka bir şey olmadığını apaçık hatırlatan birer görüntüden ibaretti. Ve bazen kutup öylesine duyarlı bir ruh haline girmesine neden oluyordu ki, araştırma grubundaki diğer üyelerin yüzüne baktığında, adeta derilerinin altındaki kafatasını görebiliyordu.

Macera, tehlike, ölüm olasılığı: Şüphesiz bunlar, kutba gelmesinin asıl nedenleriydi. Hiçbir zaman üzerinde fazla durmadığı ve sürekli olarak en uç noktadaki tehlikeleri göze almasının nedenleri konusunda çok az bir fikir sahibi olduğu halde, en azından bu yönde kendisini tanıyordu.

Ne de olsa hayatta kalmasının zorunlu nedenleri vardı. Gençti. Çok yakışıklı değildi, ama hiç değilse, Nötre Dame'ın Kamburu da sayılmazdı ve yaşama âşıktı. Bunlardan daha az önemli olmayan bir husus da, ailesinin çok zengin olmasıydı; ve on dört ay sonra,

yirmi beş yaşma bastığında, otuz milyon dolarlık bir servetin tek sahibi olacaktı. Bütün bu parayla ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu ama, bir şey yapmasa bile, kendisine ait olacağını bilmek bile, şüphesiz yeteri kadar rahatlatıcıydı.

Ayrıca, ailenin şöhreti ve tüm Doughertylere duyulan sempati, paranın yerle bir edemeyeceği tüm kapıları açabilirdi. Brian'ın bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olan amcası pusu kuran bir tetikçi tarafından öldürülmüştü. Kaliforniya'dan Birleşik Devletler Senatörü olan babası ise, dokuz yıl önce bir ön seçim kampanyası sırasında vurulmuş ve sakat kalmıştı. Dougherty ailesinin başına gelen trajediler People'dan Good Housekeeping'e, Playboy'dan Vanity Fair'e kadar sayısız dergiye kapak olmuş ve zaman içinde; Doughertylerin herkes gibi normal birer erkek veya kadın değil de, doğruluk, iyi niyet ve özverinin bedenselleştiği, birer yarı tanrı ve tanrıça oldukları şeklinde korkutucu bir politik mitolojiye dönüşmeye mahkûm, ulusal bir sabit fikir oluşmuştu.

Eğer isteseydi Brian, zamanla kendine politik alanda bir yol çizebilirdi. Fakat aile adının ve geleneklerinin sorumluluğunu üstlenemeyecek kadar gençti. Gerçekte o, bu sorumluluklardan ve bir gün onları göğüsleme düşüncesinden kaçıyordu.

Dört yd önce, yalnızca on sekiz aylık bir hukuk eğitimi gördükten sonra, Harvard Üniversitesinden ayrılmıştı. O günden beri arkasını "American Express" ve "Carte Blance" kredisine dayamış, dünyayı dolaşıp duruyordu. Kaçarcasına atıldığı bu maceralar, tüm ülkelerde gazetelerin baş sayfalarına konu olmuştu. Madrid ringlerinden birinde bir boğayla burun buruna gelmişti. Afrika'daki bir safari sırasında, içinde bulunduğu jipe bir gergedanın saldırmasıyla kolu kırılmış, Colorado Nehrinin azgın sularında alabora olduğunda boğulmasına ramak kalmıştı. Şimdi de kutup buzullarında uzun ve acımasız bir kış geçiriyordu.

Adı ve yazmış olduğu birkaç magazin haberinin kalitesi, bu araştırmanın resmi yayın yetkilisi görevini elde etmesini sağlamaya

yeterli olmamıştı. Ama Dougherty Aile Vakfı'ndan Edgeway Projesine yapılan 850 000 dolarlık bağış, Brian'ın bu araştırma grubunun bir üyesi olarak kabul edilmesini sağlamıştı.

Araştırma gezisinin büyük bir bölümünde ona, kendisinin de gruba kabul edilmiş olduğunu hissettirmişlerdi. Tek olumsuz tepki George Lin'den gelmişti, ama o da kısa bir süre için öfkesine yenilmiş olmaktan öteye gitmemişti. Bu Çinli bilim adamı, taşkınlığı için özür dilemişti. Brian gerçekten de onların projeleriyle yakından ilgileniyordu ve samimi davranışları onlarla arkadaş olmasını sağlamıştı.

Kendisi ise bu ilgisinin, onların yapmakta oldukları işin yarısı kadar bile zor olmayan bir başka işe, asla aynı derecede bağlanabileceğini hayal bile edememesi gerçeğinden kaynaklandığını tahmin ediyordu. Politikayla uğraşmak aile gelenekleri olmasına rağmen, Brian bu iğrenç oyundan nefret ediyordu: Politika iktidarın cazibesini gözlerden saklayan hayali bir hizmetti. Yalan, hile, çıkarcılık ve kendine kazanç sağlama: Bu yalnızca çılgınlar, paragözler ve safdiller için uygun bir işti. Politika, bir hayaletin şekilsiz gerçek yüzünü örten, pırıltılı maskeydi. Çok genç yaşta, Washington'un gerçek yüzüyle öylesine çok karşılaşmıştı ki; bu, onun, geleceğini çürümüş değerlerle dolu olan bu şehirde aramaktan vazgeçmesine yetmişti. Ama maalesef politika ona, kuşkuculuk hastalığını öylesine bulaştırmıştı ki, ister politik arenanın içinde ister dışında olsun, onu, herhangi bir başarının veya ulaşılan yerin değerini sorgular hale getirmişti.

Yazı yazmaktan büyük zevk alıyordu, ve dünyanın en kuzeyinde bulunan bu uzak yöredeki yaşam hakkında, üç dört tane makale yazmayı amaçlıyordu. Gerçekte, elinde bir kitap yazmaya yetecek kadar birikimi olmuştu ve giderek, kendini buna zorunlu hissediyordu.

Böylesine iddialı bir girişim onu korkutuyordu. Bir kitap yazmak - iyi yazabilme konusunda bu boyutta bir yeteneğe veya

olgunluğa sahip olup olmadığı bir yana - çok büyük bir sorumluluğa girmek demekti, ve sorumluluk, onun yıllardır uzak durmaya çalıştığı bir şeydi.

Ailesi onun Edgeway Projesine olan ilgisini, bu çalışmanın insanlığa yararlı bir yönünün olmasına bağlıyor ve artık Brian'ın geleceğini ciddiye aldığını düşünüyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama, yanılıyorlardı. Başlangıçta bu araştırmayla sadece, daha önce yaşadıklarından daha heyecanlı, ama daha fazla bir anlam taşımayan bir başka macera olması nedeniyle ilgilenmişti.

Lin ve Breskin'in radyo vericisini kontrol etmelerini seyrettiği şu sırada, bunun hâlâ sadece bir macera olduğuna kendi kendini inandırmaya çalışıyordu. Bu, bir süre daha geçmişi ve geleceği düşünmekten kaçmanın bir yoluydu. Fakat öyleyse... bir kitap yazma zorunluğunu hissetmesinin nedeni neydi? İnsanların zamanını almaya değecek kadar, söylenecek bir şeyi olduğuna kendini inandıramıyordu.

Diğer iki adam ayağa kalktı ve koruyucu gözlüklerindeki karı temizlediler. Brian onlara doğru yaklaştı ve rüzgârın uğultusunu bastırmak için bağırarak sordu, "Bitirdiniz mi?"

Nihayet! dedi Breskin.

Yüzeyi yarım metrekare kadar olan verici birkaç saat içinde kar ve buz ile tamamen örtülmüş olacak, fakat bu durum sinyal göndermesini etkilemeyecekti. Aslında NASA için geliştirilmiş, enerji kaynağı, kat kat yalıtım tabakası altında izole edilmiş çok sayıdaki aküden oluşan bu cihaz, kutup şartlarında çalıştırılmak üzere üretilmişti. Sekiz-on iki gün boyunca, iki saniye süreyle, dakikada on kez, çok güçlü sinyaller gönderecekti.

Buzulun bu bölümü, bir ameliyat inceliğiyle ait olduğu araziden patlatılarak koparıldığında, radyo vericisi de Buzul Aralığı olarak bilinen kanallar boyunca Kuzey Atlantik Denizine kadar buzulla

birlikte sürüklenecekti. Birleşmiş Milletler Jeofizik Araştırmaları Filosuna ait iki adet tarayıcı gemi, iki yüz otuz mil güneyde bu kesintisiz radyo sinyallerini izlemek üzere hazır bekliyordu. Bunlar, jeosenkronize kutup uyduları desteğiyle oluşan haberleşme üçgeni sayesinde, buzul dağının yerini saptayacak ve daha önceden buzul üzerinde geniş alanlara dökülmüş olan, suya dayanıklı ve yayılabilir kırmızı boya gözle görülebilecek şekilde ortaya çıkana kadar, bulunduğu yere doğru ilerlemeyi sürdüreceklerdi.

Araştırmanın amacı, denizlerdeki kış akıntılarının sürüklenen buzulu nasıl etkileyeceği konusunda temel bilgiler edinmekti. Buzun yedeğe alınarak kuraklık çekilen kıyı kesimlerine götürülmesi için herhangi bir plan yapılmadan önce bilim adamları, denizin gemileri nasıl etkileyeceğini ve bu etkilerin nasıl gemilerin lehine kullanılabileceğini öğrenmek zorundaydılar.

Tarama gemilerini koskoca buz dağını yedeğe almak için buzul kıtanın kıyısına kadar yaklaştırmak, pek akıllıca olmazdı. Hem Kutup hem de Grönland Denizleri, yüzen büyük buz parçalarıyla doluydu ve bu mevsimde oralarda gemileri yönlendirmek çok zordu. Araştırma sonuçlarının verilerine göre gemilerin, belki de Buzul Aralığının hemen güneyinde bile buzdağına bağlanmaları gerekmeyecekti. Buzdağları, daha güneye ve kıyıya doğru çekerek götürmek yerine, yüz ya da iki yüz mil kadar, doğal akıntıyla sürüklenmeye bırakılabilirlerdi.

Birkaç resim çekebilir miyim? diye sordu Brian.

Buna zamanımız yok, dedi kısaca George Lin. Ellerini birbirine sürterek kalın eldivenlerinin üzerinde oluşan buz tabakalarını sert bir şekilde silkeledi.

Sadece bir dakika sürer.

Edgeway'e geri dönmeliyiz, dedi Lin. "Fırtına bizi engelleyebilir. Sabaha kadar buz kesip, arazinin bir parçası haline gelebiliriz."

Bir dakikamızı ayırabiliriz, dedi Roger Breskin. Onların yarısı kadar bile bağırmıyordu ama, kalın bas sesi, acayip bir inilti ile hafif bir baykuş uluması arasında alçalıp yükselen rüzgârın sesini bastırıyordu.

Brian teşekkür edercesine gülümsedi. "Deli misin sen?" diye sordu Lin. "Karı görmüyor musun? Gecikirsek..."

George, şu anda tartışarak bir dakikayı boşa geçirdin bile. Breskin'in ses tonu suçlayıcı değildi, sadece gözle görünen gerçeği dile getiren bir bilim adamı gibi konuşuyordu.

Roger Breskin Amerika Birleşik Devletlerimden Kanada'ya yalnızca sekiz yıl önce göç ettiği halde, tipik bir Kanadalı kadar sessiz ve sakindi. Kendine yetmesini bilen kişiliği ve içine dönük yapısıyla, kolay kolay ne dost edinebilirdi ne de düşman.

Kar gözlüklerinin arkasında, Lin'in gözleri kısıldı. Hınçla, "Çek resimlerini. Sanırım Roger kendisini tüm ünlü dergilerde görmek istiyor," dedi. "Ama elini çabuk tut."

Brian'ın acele etmekten başka şansı yoktu. Hava şartlan, ideal poz ve görüntü ayarı için zaman harcamaya izin vermiyordu.

Böyle iyi mi? diye sordu Roger Breskin, vericinin sol tarafında ayakta durarak.

Harika.

Roger vizörün çerçevelediği görüntüde en hâkim duran unsurdu. Bir metre seksen santim boyunda, seksen beş kilo, Pete Johnson'dan daha kısa ve zayıftı, ama bu eski futbol yıldızından hiç de daha az kaslı değildi. Otuz altı yıllık yaşamının yirmi yılında ağırlık çalışmıştı. Birer çelik boruyu andıran pazuları kocamandı ve damarlarla ağ gibi örülmüştü. Etkileyici devasa yapısıyla, uçsuz bucaksız donmuş bir araziden ibaret bu kutup yöresinde, diğerlerinin aksine, en fazla buraya aitmiş gibi görünen oydu.

Vericinin sol tarafında ayakta duran George Lin ise, Breskin'in yanında, kartalın yanındaki sinekkuşu gibi duruyordu. Roger'dan hem daha kısa hem de zayıftı ama, farklılıkları yalnızca fiziksel yönden değildi. Roger buzdan bir kule kadar sessiz ve sakinken, George, huzursuzluk yüklü bir enerjiyle her an patlayacakmış gibi bir o yana bir bu yana koşturup duruyordu. Ünlü Asyalı sabrından hiç nasibini almamıştı. Breskin'in tam tersine, buzdan ibaret bu ıssız yöreye ait değildi ve bunun bilincindeydi.

George Lin 1946'da, Mao Tse-tung ihtilaliyle Kuomintang hükümetinin devrilerek totaliter rejimin kurulmasından kısa bir süre önce Çin Yarımadasının Canton yöresinde Lin Shen-yan olarak dünyaya gelmişti. Yedi yaşına gelene kadar ailesi Taivvan'a kaçmayı başaramamış ve çocuk Canton'da öylesine kötü bir şey yaşamıştı ki, bu olay onda derin bir iz bırakmış ve kişiliğini şekillendirmişti. Nadiren buna atıfta bulunur ama, ya o anıların korkusuyla başa çıkamadığı için - ya da Brian'ın bir gazetecilik yeteneği bu hikâyeyi onun ağzından almaya yetmediğinden - asla direkt olarak olay hakkında konuşmaya yanaşmazdı.

Hadi acele et, diye uyardı Lin. Nefesi kristal iplikçiklerden oluşan bir yumak halinde çıkıyor, rüzgârla dağılıp çözülüyordu.

Brian görüntüyü sabitleyip deklanşöre bastı.

Elektronik flaş karla kaplı çevrede yansıdı ve ışığın oluşturduğu şekiller, gölgelerin şekilleriyle dans edip oynaştı. Daha sonra koyu karanlık, yuvasına dönercesine yeniden kar arabalarının farları üzerine indi.

Brian, "Bir tane daha..." diye söze girmişti ki, buzul kitlesi aniden yükseldi, lunaparklardaki oyuncaklar gibi süratle hareket etmeye başladı. Sola doğru kalktı, derken sağa ve en sonunda ayaklarının altından kayıp gitti.

Brian düştü; yere öylesine hızla çarptı ki, yalıtımlı elbisesinin kalın ara dolgusu bile onu korumaya yetmedi. Kemikleri, birbirine

çarparken büyük bir acı hissetti. Buz tekrar yükseldi, titredi ve onu, sanki dünyanın tepesinden uzay boşluğuna fırlatıp atmak istercesine büyük bir güçle silkeledi.

Havaya fırlayan kar arabalarından biri, Brian'ın başından en çok otuz santim kadar uzakta yan tarafına doğru devrildi ve kırılan buz parçacıkları Brian'ın yüzünde patladı; buzlar iğneler gibi derisine batarken şans eseri gözlerine isabet etmedi.

Arabanın üzerindeki kayaklar hafif bir takırtıyla yere düştü, adeta ters dönen bir böceğin uzuvları gibi titredi, ve motor boğularak durdu.

Başı dönen, şoka uğramış, kalbi hızla atan Brian, dikkatlice başını kaldırdı ve vericinin hâlâ yerli yerinde olduğunu gördü. Breskin ve Lin karların üzerinde kol ve bacakları yanlara açık vaziyette, biraz önce kendisinin de olduğu şekilde, savrulmuş oyuncak bebekler gibi boylu boyunca yatıyorlardı. Brian ayağa kalkmaya çalıştı - fakat uçsuz bucaksız arazinin bir öncekinden çok daha şiddetli olarak sarsılmasıyla tekrar düştü.

Gunvald'ın sözünü ettiği okyanus dibi depremi en sonunda onlara ulaşmıştı.

Brian, kar arabalarına veya telsize doğru savrulmamak için, buzda oluşan sığ bir çöküntünün karşılıklı kenarlarından destek alarak kendini korumaya çalıştı. Belli ki büyük bir tsunami tam altlarından geçmekteydi ve yüz milyonlarca metre küp su, uyanmakta olan kızgın Tanrının intikam duygularıyla dolu gazabı ve tüm kudretiyle yükselmekteydi.

Buzul kıtanın durulmadan önce, yine de şiddetli ama kuvveti giderek azalacak olan ek sarsıntılarla sallanması kaçınılmazdı.

Yana devrilmiş olan kar arabası kendi etrafında döndü. Daha ılıman iklimlerden esip gelen rüzgâra kapılmış yapraklara benzer gölgeler oluşturarak parlayan far ışıkları, Brian'ı iki kez taradı ve diğer iki adamı aydınlatacak şekilde durdu.

Roger Breskin ve George Lin'in arkasındaki buz kitlesi kulakları sağır eden bir patlama sesiyle yarıldı ve sivri dişli bir zebani ağzı gibi açıldı. Üzerinde bulundukları dünya paramparça olmaktaydı.

Brian onları uyarmak için bağırdı. Roger vericiyi yere"bağlayan çelik ayaklardan birini yakaladı ve her iki eliye sıkıca sarıldı. Buzul kitlesi üçüncü kez yükseldi. Beyaz zemin, ağzı alabildiğine açılmış olan uçuruma doğru eğim verdi.

Can havliyle destek almaya çalıştığı halde Brian, korunmak için sığındığı çöküntüden, sanki buzla arasında buna engel olacak en ufak bir çıkıntı yokmuş gibi kayarak, dışarıya uğradı. Uçuruma doğru fırladı, vericinin yanından kayarak geçtiği sırada onu tutmaya çalıştı, Roger Breskin'e hızla çarptı ve can havliyle ona tutundu.

Roger bağırarak George Lin ile ilgili bir şeyler söyledi fakat rüzgârın uğultusuyla kırılan buzun gümbürtüsü, söylediklerinin anlaşılmasını engelledi.

Güçlükle tutunduğu yerden kopma tehlikesini göze alamadığı için, silmeye yanaşmadığı koruyucu gözlüğü üzerindeki ince kar tabakasının arasından görmeye çalışarak, omzunun üzerinden arkasına baktı.

George Lin çığlık atarak yeni açılan uçurumun kenarına doğru kaymaya başlamıştı. Dümdüz buz üzerinde tutunmak için, parmaklarıyla umutsuzca zemini tırmalıyordu. Son tsunami dalgası altlarından geçerken ve buzul kitlesi yerine oturduğu sırada Lin, uçurumun içine doğru kayarak gözden kayboldu.

Franz, aletleri toplama işini Rita'nın bitirmesini, daha zor bir görev olan yük treylerlerine bunların yüklenmesi işini ise kendisinin yapmasını önerdi. Öylesine bilinçsizce "daha zayıf olan cinse" üstünlük taslar görünüyordu ki, Rita teklifi reddetti. Kapüşonunu başına taktı, kar gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine

indirdi, ve Franz'ın kendisiyle tartışmasına fırsat bırakmadan dolu karton kutulardan birini yerden kaldırıp kucağına aldı.

Dışarıda, ıslanmaz kartondan yapılmış kutuyu, alçak kenarlı yük treylerinin içine yerleştirdiği sırada ilk sarsıntı buzul zemini salladı. Rita dengesini kaybederek kartonların üzerine doğru savruldu. Köşesi açıkta kalan bir kutu, çenesini sıyırdı. Treylerden yuvarlanarak, son bir saat içinde aracın etrafını kaplayan karın üzerine düştü.

Başı dönmüş ve korku içinde zorlukla ayaklarının üzerinde durmaya çalıştığı sırada, tsunami dalgası geldi. Kar arabasının motoru, Edgeway istasyonuna dönüş yolculuğu için, ısınsın diye çalışır vaziyetteydi ve farların ışığı yağmakta olan kar tanelerinin arasından geçerek Rita'nın, geçici kamp yerini çevrelemiş - ve şimdi tehdit eden - buz yükseltisinin on beş metre yükseklikteki duvarında ilk geniş çatlağın oluşmasını görebileceği kadar, çevreyi aydınlatıyordu. İkinci bir çatlak ilkiyle kesişti, sonra bir üçüncü, dördüncü, onuncu, yüzüncü derken, buz yüzey, taş çarpmış araba camı gibi görünmeye başladı. Tüm cephe yerle bir olmak üzereydi.

Hâlâ kampın batı tarafındaki kulübede olan Fischer'e bağırdı Rita. "Koş! Franz! Dışarı çık!" Sonra arkasına bakmaya cesaret bile edemeden kendisi koşmaya başladı.

Altmışıncı patlayıcı paketinin, kendisinden bir önce buza yerleştirilen elli dokuzuncudan hiçbir farkı yoktu: Altı santim çapında, bir buçuk metre uzunluğunda ve düzgün yuvarlak yüzeyli. En son teknik üstünlüklerle donatılmış olan zamanlama cihazı ve ateşleyici, silindir şeklindeki bu paketin dibinde yer alıyordu ve diğer elli dokuz patlayıcının saatleri ile senkronize edilmişti. Tüp şeklindeki gövdenin büyük bir bölümü plastik patlayıcılar ile doldurulmuştu. Bu silindir, üst kısmında çelik bir halka ile son buluyordu ve hafifletilmiş çelikten imal edilen bir zincir, geçmeli çelik bir kilit bakla ile bu halkaya bağlanmıştı.

Harry Carpenter ufak el vincinin çemberinden zinciri boşaltarak - on üç kiloluk kasa ve kırk beş kilo plastik patlayıcıdan ibaret - yaklaşık bir buçuk tonluk TNT'ye eşit güçteki bu paketi dar delikten içeriye büyük bir dikkatle indirmeye başladı. Silindirin, yirmi altı metre derinlikteki kanalın dibine değdiğini hissedinceye kadar yirmi üç metre uzunluğunda zinciri salıverdi. Bir başka kilit baklayı zincirin dışarıda kalan ucuna geçirdi, bağlantı halkasını kanalın çeperine doğru çekti, ve kilit baklayı, daha önceden deliğin ağız kısmındaki buza tespit edilmiş olan mandalın halkasına bağlayarak iyice sabitleştirdi.

Pete Johnson Harry'nin hemen arkasında çömelmişti. Harry omzunun üzerinden Fransıza baktı ve gittikçe sertleşen rüzgârın uğultusunu bastırarak seslendi: "Burası tamam, Claude."

Önceden karla doldurdukları bir varil, yük treylerlerinden birindeki elektrikli ısıtıcının üzerinde duruyordu. Ağzına kadar kaynar suyla doluydu. Suyun yüzeyinden yükselen buhar anında donarak, parıldayan kristallerin oluşturduğu bir buluta dönüşüyor ve yayılarak uçuşan kar tanelerinin arasına katılıyordu. Sanki sihirli bir kazandan çıkan sayısız hayalet, böylece dünyanın en uç köşelerine kadar uçuşarak ulaşıyordu.

Claude Jobert hortumu metal halkasından varildeki vanaya bağladı. Vanayı açarak hortumu Carpenter'a uzattı.

Harry hortumun ucundaki mandalı çevirerek sıcak suyu derin kanala akıttı. Üç dakika içinde delik tamamen kapanmış; bomba yeni buz kitlesi içinde askıya alınmıştı.

Kanalı açık bırakmış olsaydı, patlama yukarı teper ve tam olarak amacına ulaşmazdı. Patlayıcı aşağıya doğru infilak ederek enerjisini çepeçevre yaymak üzere ayarlanmıştı. Bu yüzden, istenilen etkiye ulaşması için deliğin tamamen kapatılmış olması gerekliydi. Geceyarısı tüm diğer patlayıcı paketleriyle beraber infilak ettiği sırada yeni oluşturulan buz, bir şişe mantarı gibi

delikten fırlayabilir, ama patlama kuvvetinin büyük bir kısmı ziyan edilmemiş olurdu.

Pete Johnson eldivenle yumruklarını yeni oluşan tıpaya vurdu. "Şimdi Edgeway'e geri döne..."

Buzul alttan gelen kuvvetle sarsıldı, ileri doğru sıçradı, onların gözü önünde şiddetle kalktı, kocaman bir canavar gibi böğürdü, ve sonra gerisin geri eski yerine yığılmadan önce inledi.

Harry yüzükoyun düşmüştü. Kar gözlüklerinin kenarı yüzüne ve alnına hızla çarptı. Ağrı elmacık kemiklerine doğru yayılırken gözyaşları sicim gibi akıyordu. Burun deliklerinden süzülen kanın sıcaklığını ve ağzındaki tadını duydu.

Pete ve Claude da düşmüş, birbirlerine sarılmışlardı. Harry, kısa bir an onların güreşçiler gibi garip bir şekilde birbirlerinin kollarında sarmaş dolaş olmuş hallerini gördü.

Buzul yeniden sallandı.

Harry kar arabalarından birine doğru yuvarlandı. Araç bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. Kendi üzerine doğru düşmemesini dileyerek her iki eliyle birden ona tutundu.

İlk anda plastik patlayıcının tam suratının karşısında infilak ettiğini ve kendisinin de parçalandığını sandı. Fakat buzul bir kez daha kabardığında, şüphe götürmez bir şekilde deniz yatağındaki yer sarsıntısının zincirleme olarak yarattığı yükselen dalgaların buzul tabakasının altında ilerlemekte olduğunu anladı.

Üçüncü sarsıntı vurduğunda, Harry'nin çevresini saran o beyaz dünya, sanki altındaki tarih öncesi bir yaratık uzun uykusundan kalkıyormuş gibi çatırdıyor ve eğilerek açılıyordu. Harry birden kendisini buzdan bir rampanın tepesinde asılı buldu. Onu böyle havada, bu eğimli zeminin tepesinde tutan şey "sadece hareketsiz kalmış olmasıydı. Her an oradan, kar arabasıyla birlikte dibe doğru kayabilir, ve belki de makinenin altında ezilebilirdi.

Uzakta, gürültüyle kırılan ve parçalara ayrılmakta olan buzun sesi geceyi ve rüzgârın uğultusunu deliyordu: Kırılgan dünyanın çatırdayarak ayrılmakta olan parçalarının o uğursuz direnme sesi. Gürleme her saniye daha da yaklaşıyor ve Harry olacakların en kötüsüne hazır vaziyette, yerine çakılmış bekliyordu.

Sonra, bu dehşet verici alt üst oluş - bir dakikadan az bir sürede - başladığı gibi aniden bitti. Buzul yüzeyi tekrar alçaldı, düzgün bir zemin haline geldi ve duruldu.

Rita çatlayan buz yükselticisinden parçaların düşebileceği tehlikeli alandan yeteri kadar uzaklaştığını düşünerek durdu ve geçici kamplarını görebilmek için dönüp arkasına baktı. Yalnızdı. Franz kulübeden çıkmamıştı.

Kamyon büyüklüğündeki bir buz parçası çatırdayarak ayrıldı ve tüyler ürpertici bir manzara ile ay şeklindeki kamp alanının doğusunda bulunan, içinde kimsenin olmadığı en son kulübenin üstüne düşerek onu yerle bir etti. Şişirilebilir malzemeden yapılmış olan eskimo kulübesi, oyuncak balon gibi patlayıverdi.

Franz!

Buz damının öncekinden çok büyük bir parçası daha çöktü. Ortadaki kulübeyi yerle bir edip kar arabalarından birini devirirken, kampın batı tarafında bulunan ve Franz'ın içinde olduğu kulübeyi boydan boya yırtarak, ince buz tabakaları, sivri uçlu koniler, iri birer kaya veya kalın levha şeklinde parçalar halinde, soğuk bir şarapnel gibi kamp alanına yayıldı, saçılan binlerce buz parçacığından oluşan parıltılı sağanak etrafı sardı.

Rita şimdi yine altı yaşındaydı, boğazı yırtılırcasına bağırıyordu - ve artık çağırdığı kişinin Franz mı, yoksa annesi veya babası mı olduğundan emin değildi.

Franz, yırtılan naylon kubbenin içinden emekleyerek çıktı ve yağan buz sağanağına rağmen, zorlukla Rita'ya doğru süründü. Havantopları gibi yağan buz kütleleri, sağında solunda patlıyor,

fakat o, korkunun verdiği güçle bir engebeli arazi koşucusu gibi, hızla ilerliyordu. Çığ düşen alanın dışında kendisini bekleyen selamete ulaşmak için yarışıyordu.

Kulübelerin üzerindeki buz duvarının parçalanması durduğunda, Rita, bu siyah-beyaz kutup gecesinde, bir başka yerde Harry'nin parıldayan bir buz kütlesinin altında ezilmiş hayali ile sarsılmaktaydı. O anda sendelemesinin nedeni buzul tabakasının sallanması değil, Harry'yi kaybetmiş olabileceği düşüncesiydi. Dengesini bulmaya çalışmaktan vazgeçip buzun üzerine oturdu ve kontrolünü kaybederek titremeye başladı.

Yalnızca, batıdaki karanlıktan kopup gelerek doğudaki karanlığa doğru akan kar tanecikleri hareket ediyordu. Tek duyulan ses ise sert rüzgârın cenaze marşını andıran sesiydi.

Harry kar arabasına tutunarak ayağa kalktı. Kalbi adeta kaburga kemiklerini dövüyormuş gibi çarpıyordu. Kuruyan boğazını bir parça ıslatabilmek için yutkunmaya çalıştı. Korku boğazını Sahra çölünün kızgın güneşi altındaymış gibi kurutmuştu. Doğru dürüst nefes almayı başarabildiğinde kar gözlüklerini sildi ve etrafına bakındı.

Pete Johnson, Claude'un ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Fransızın bacaklarında derman kalmamıştı, ama yaralı olmadığı apaçık görülüyordu. Pete ise hiç de dizlerinin bağı çözülmüş gibi durmuyordu; belki de göründüğü gibi, asla yıkılmayacak bir adamdı.

Her iki kar arabası da tekerlekleri üzerinde duruyordu, hasar görmemiş gibiydiler. Farları, sonsuzluğa uzanan bu kutup gecesinin derinliklerine doğru parlıyor ama rüzgârla savrulan hiddetli kar deryasının arkasında fazla bir şey görülmüyordu.

Yükselen adrenalini sayesinde Harry, heyecandan kızarmış, tehlike karşısında güçlenmiş, kurtulmuş olmanın gerçeği ile

yeniden canlanmış bir şekilde, çok kısa bir an için kendini tekrar delikanlı gibi hissetti.

Sonra Rita'yı düşündü, ve bu acımasız kutup rüzgârında çırılçıplak kalmışçasına bir anda kanı dondu. Geçici kamp büyük bir buz yükseltisinin koruması altında, yüksek bir buz duvarının kuytuluğuna kurulmuştu. Normalde bu, kamp için en uygun yerdi. Fakat biraz önce geçirdikleri sallantı sırasında bu buzdan duvarın parçalanmış olması...

İçindeki o delikanlı, yeniden ait olduğu geçmişin derinliklerine karıştı, Indiana düzlüklerindeki sayısız hatıraların, yıpranmış National Geographic dergilerinin uzak ufukların ve yıldızların gözlendiği o sayısız yaz gecelerinin arasına döndü.

Davran diye düşündü, biraz önce kendisi için duyduğu korkunun çok üstünde bir dehşetle dolarak. Toparlan, harekete geç, Rita'ya yetiş.

Arkaşlarının olduğu yere doğru gitti. "Yaralanan var mı?"

Sadece bir parça sarsıldık, dedi Claude. Talihsizliklere teslim olmayı reddeden, aksine onlardan güç alan bir yapısı vardı. Gün boyunca yüzünde görülen en büyük gülümsemeyle "Ne müthiş bir maceraydı!" diye ekledi.

Pete, Harry'ye dönerek sordu: "Sen nasılsın?"

İyiyim.

Yüzünde kan var.

Harry üst dudağına dokunduğunda, yakut zerrecikleri gibi parıldayan donmuş kan parçacıkları eldivenine yapıştı. "Burnum kanamış, ama durmuş bile."

Burun kanamasına kesin çare, dedi Pete.

Nedir o?

Enseye buz koymak.

Bu sözlerin nedeniyle burada terk edilmeyi hak ettin.

Haydi toparlanıp gidelim.

Kamptakilerin başı ciddi bir şekilde dertte olabilir, dedi

Harry ve Rita'yı kaybetmiş olabileceği ihtimali aklına gelince kuşku içinde tekrar midesi kalktı. "Ben de tam onu düşünüyordum."

Toplanmaya çalıştıkları sırada şiddetli rüzgâr onları dövüyor, yoğun bir kar lapa lapa yağıyordu. Tipi şaşırtıcı bir hızla bulundukları yere geliyor, onlar ise giderek yaklaşan tehlikenin dile getirilmemiş telaşıyla, hızla hareket ediyorlardı.

Harry ikinci kar arabasının arkasındaki yük treylerine en sona kalan aletleri bağlarken Pete ona seslendi. Kar gözlüklerini silerek diğer arabaya doğru yürüdü.

Yetersiz ışık altında bile Harry, Pete'in gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Ne oldu?" "Sarsıntı sırasında, demek istiyorum ki.. .bu arabalar çok fazla hareket ettiler mi?" "Hem de nasıl. Sanki bir tramplendeymiş gibi bir aşağı bir yukarı zıplayıp durdular."

Sadece aşağı ve yukarı mı?

Nedir sorun olan?

Hiç yanlara doğru hareket etmediler mi?

Ne?

Yani, diyorum ki, kayıp kendi etraflarında bir pervane gibi dönmüş olabilirler mi?

Harry rüzgâra arkasını vererek Pete'e doğru eğildi. "Ben bunlardan birine sıkıca tutunmuştum. Dönmedi. Fakat bunun ne alakası var şimdi?"

Sabret. Deprem dalgası vurmadan önce bu arabalar hangi yöne dönüktü?

Batıya.

Emin misin?

Kesinlikle.

Ben de eminim. Batı olduğunu hatırlıyorum.

Geçici kampın bulunduğu yöne doğruydu.

Nefesleri aralarındaki kısa mesafede yoğunlaşmıştı ve Pete, oluşan kristalleri dağıtmak için elini savurdu. Sonra alt dudağını ısırdı. "Ben aklımı mı yitiriyorum yoksa?"

Neden?

Peki, her şeyden önce'... Kar arabasının kaputu üzerinde, tam camın önünde bulunan pusulanın pleksiglas kaplı yüzüne hafifçe vurdu.

Harry pusulaya baktı. Göstergeye göre kar arabasının yüzü güneye doğruydu ve buzulun sismik dalgaların etkisiyle sallanmadan önceki durduğu yönden doksan derece sapma gösteriyordu.

Bu tek sebep değil, dedi Johnson. "Buraya park ettiğimizde, çok iyi biliyorum ki, bu araba rüzgârı arkadan alıyordu, hatta biraz da benim soluma doğru esiyordu. Rüzgârın, kızağın arka tarafını dövdüğünü hatırlıyorum."

Ben de öyle.

Şimdi ise yan taraftan esiyor, gidonun arkasında durduğumda sağımdan geliyor. Bu önemli bir fark. Fakat tipi yapan rüzgârlar sabittir. Birkaç dakika içinde doksan derece yön değiştirmezler. Hiçbir zaman dönmezler, Harry. Asla yönlerini değiştirmezler.

Fakat eğer rüzgâr yön değiştirmediyse, ve kar arabaları da dönmediyse, bu demektir ki, üzerinde bulunduğumuz buz...

Sesi giderek hafifledi. Her ikisi de sustular. Hiçbiri korkusunu kelimelere dökmek istemiyordu.

Sonunda Pete düşüncenin devamını getirdi: ".. .yani buz tam bir çeyrek devir pusula yönü kadar dönmüş olmalı." "Fakat bu nasıl mümkün olabilir?" "Geçerli olabilecek bir fikrim var." Harry isteksizce kafasını salladı. "Evet, benim de." "Sadece bir tek açıklama olabilir." "Benim arabadaki pusulaya da baksak iyi olur." "İyice boka battık, Harry." Harry "Papatya tarlasında olmadığımız kesin," diyerek arkadaşının fikrine katıldı.

İkinci kar arabasına doğru hızla yöneldikleri sırada yeni yağmış olan kar, yerde, botlarının altında gıcırdayıp duruyordu.

Pete ikinci pusulanın da pleksiglas kapağına hafifçe vurdu. "Bu da güneyi gösteriyor."

Harry kar gözlüklerini sildi fakat bir şey söylemedi. İçinde bulundukları durum zaten öylesine dehşet vericiydi ki, bunu bir de kelimelere dökmek istemiyordu. Sanki bu konuda konuşana kadar en kötü beklenti gerçekleşmeyecekti.

Pete etraflarını tamamen saran acımasız çevreyi inceledi. "Bu uğursuz rüzgâr hızlanırsa ve ısı düşmeye devam ederse... ki düşmeye devam edecektir... burada yaşamımızı ne kadar sürdürebiliriz?"

Elimizdeki erzakla bir gün bile sürmez.

En yakın yardım...

BM filosundaki tarama gemileri.

Ama onlar iki yüz mil uzaklıktalar.

İki yüz otuz mil.

Onlar da zaten kuzeye, büyük bir fırtınanın içine yönelmeyeceklerdir. Hele hele mücadele etmeleri gereken bunca yüzen buz tabakasının olduğu bir alanda.

Her ikisi de konuşmadılar. Ölümü haber veren bir baykuş gibi uğursuzca öten rüzgârın uğultusu onların yarattığı sessizliği doldurdu. Kuvvetle savrulan öfkeli kar, Harry'nin yüzünün açık kalan kısımlarına, vazelin tabakasıyla kaplı olmasına rağmen batıyordu.

En sonunda Pete, "Şimdi ne olacak?" dedi. Harry çaresizlikle kafasını salladı. "Bir şey kesin. Bu öğleden sonra Edgeway İstasyonuma doğru yola çıkamayacağız."

Claude Jobert sadece bu son cümleyi duyabileceği bir anda onlara katıldı. Yüzünün alt kısmı kar maskesiyle kaplı olduğu ve kar gözlüklerinin arkasında gözleri yarı yarıya görünmez durumda bulunduğu halde, telaşı apaçık belli oluyordu. Bir elini Harry'nin koluna koydu. "Sorun ne?"

Harry, Pete'e doğru baktı.

Pete, Claude'a dönerek, "O dalgalar.. .üzerinde bulunduğumuz buzul parçasını kopardı." Fransızın parmakları Harry'nin kolunu sıktı. Pete, kendi söylediği sözlere inanmak istemediğini belli ederek, "Yüzen bir aysberg üzerindeyiz," dedi.

Bu imkânsız! dedi Claude.

İmkânsız gibi, ama gerçek, diye söze katıldı Harry. "Her geçen dakika Edgeway İstasyonu'ndan daha da uzaklaşıyoruz ... ve giderek fırtınanın içine doğru ilerliyoruz." Claude gerçeği kabul etmek istemiyordu. Bakışlarını Harry' den Pete'e çevirdi, daha sonra, sanki onların söylediğini yalanlayacak bir şeye rastlamayı beklercesine, çevrelerini saran o korkunç araziye baktı. "Emin olamazsınız." "Emin olmaktan da öte," diyerek Pete ona katılmadığını belirtti.

Fakat altımızda... dedi Calude.

Evet.

... o bombalar...

Aynen öyle, dedi Harry. "O bombalar."

İKİ

Gemi

01:00

Patlamaya On Bir Saat Kala

Kar arabalarından biri yan yatmıştı. Araç devrildiği zaman emniyet vanasının kapanmasıyla motor kendiliğinden durmuş ve bu yüzden arabada yangın çıkmamıştı. Diğer kar arabası ise bir buz tepeciğine doğru yatarak dayanmıştı. Yanmakta olan dört far lambası kar perdesini aralamış, hiçbir şeyi aydınlatmaksızın, George Lin'in yok olduğu uçurumun ötesini işaret ediyordu.

Brian Dougherty, Çinliyi aramanın vakit kaybı olacağına kesinlikle inanmasına rağmen, yeni oluşan yarığın çentikli ağzına doğru sürünerek yaklaştı ve yarığın kenarına yüzükoyun uzandı. Roger Breskin de yanına gitti, ikisi birlikte, yan yana yattıkları yerden, korkunç karanlığı gözlemeye çalıştılar.

Brian'ı saran bulantı hissi içini dışına çıkardı. Bir demir gibi sertleşmiş olan buza, botlarının metal burnunu saplamaya çalışırken, elleriyle buzun dümdüz yüzeyini kavramaya gayret etti. Yeni bir deprem dalgasının çevreyi hareketlendirmesi halinde, uçuruma kayabilir veya içine doğru savrulabilirdi.

Roger el lambasının ışığını karşıya, yarığın uzaktaki çeperine doğru yönlendirdi. Sarı ışık huzmesinin ulaştığı alanda uçuşan kar tanecikleri dışında hiçbir şey görünmüyordu. Işık gitgide azalarak koyu karanlığa dönüştü.

Bu bir yarık değil, dedi Brian. "Tam manasıyla bir kanyon!"

O bile değil.

Işık yavaş yavaş ileri geri hareket ediyordu: Herhangi bir şey görünmüyordu. Hem de hiçbir şey. Bir astronot uzay gemisinin lumbozundan derin boşluğa baksa, daha fazla şey görürdü.

Brian şaşkındı. "Anlayamıyorum." "Ana buzuldan koptuk," diye açıkladı Roger, o kendine özgü, ama her şeye rağmen olağanüstü sakin tavrıyla.

Brian'ın bu gerçeği özümseyip dehşetini tüm çıplaklığı ile kavraması biraz zaman aldı. "Koptuk... Yani yüzüyor muyuz?"

Buzdan bir gemi gibi.

Rüzgâr öylesine şiddetle uğulduyordu ki, yarım dakika kadar bir süre için Brian, çıkarabildiği en yüksek sesle bağırmış olsa bile, kendini duyuramazdı. Kar tanelerinin binlerce kızgın arı gibi hareketli ve saldırgan bir tempoyla yüzünün açıkta kalan kısımlarını iğnelemesi karşısında maskesini yukarı çekip, ağzını ve burnunu örttü.

Uğultu nihayet kesildiğinde Brian, Roger Breskin'e doğru eğildi. "Diğerleri ne olacak?" "Onlar da bu aysbergin üzerinde olabilirler. Fakat biz yine de, daha güvenli olan buzulda kaldıklarını umalım."

Ulu Tanrım.

Roger el lambasını karanlıktan, yarığın karşı duvarını göreceklerini umdukları tarafa doğru yönlendirdi. Yoğun ışık huzmesi aşağı ve ileri doğru dağılarak boşlukta yok oldu.

Gözlerinin önünde ayrılarak oluşan uçurumun kopan karşı yamacını görebilmeleri, ancak ileri doğru uzanıp yarın kenarından sarkmaları ile mümkün olabilirdi. Hiçbiri kendini böylesine büyük bir riske sokmaya niyetli değidi.

Soluk ışık sağa ve sola açılarak iki buçuk-üç metre kadar altlarındaki dalgalı, siyah ve hiddetli denize ulaştı. Yassı buz

tabakaları, irili ufaklı buz parçaları, kenarları girintili çıkıntılı buzdan sallar ve sürekli olarak değişen muhteşem görünümlü buzdan dan telalar, soğuk ve karanlık suyun derin dalga aralarında köpürerek dönüyor, dalga boylarında birbirine vurarak kırılıyor; ışığın üzerlerinde yansımasıyla, siyah bir kadife üstüne serilmiş pırlantalar gibi parıldıyorlardı.

El lambasının açığa çıkardığı bu kaos karşısında dili tutulan Brian, bir an yutkundu ve "George denize düştü. Yok oldu," dedi.

Belki de düşmedi.

Brian daha iyimser bir tahminde bulunamıyordu. Bulantısı keskin bir kusma hissine dönüştü.

Dirseklerini buza dayayarak kuvvet alan Roger, uçurumun kenarından yarığın dibini görmeye yetecek kadar ileri doğru uzandı.

Tüm bulantısına rağmen - ve hâlâ bir başka deprem dalgasının altlarından geçerek onları George Lin'in mezarına doğru süpürebileceğinden korku duyan - Brian, Roger'in yanına doğru uzandı.

El lambasının huzmesi buzdan adalarının denize ulaştığı yeri buldu. Yar suya keskin bir şekilde inmiyordu. Tabanında her biri beş-altı metre genişliğinde, aralarında iki-iki buçuk metre mesafe olan, üç kademe halinde, çentikli çıkıntılar oluşmuştu. Bunlar, herhangi kara parçasında bulunabilecek sarp bir kayalıktaki tabakalar gibi, sivri ve keskin yarıklarla doluydular. Aysbergin belki de yüz seksen metreden daha fazla bir bölümünün suyun altında bulunması nedeniyle, fırtınanın oluşturduğu azgın dalgalar buz adasının altından geçemiyor; oluşan bu üç çıkıntıya çarpıyor, parıldayan engele vurarak kırılıyor ve patlayarak iri damlacıkların oluşturduğu buz gibi bir köpüğe dönüşüyordu.

Lin böylesine bir girdaba kapılmışsa, çarpa çarpa parçalara ayrılırdı. Korkunç soğuk olan bu suya aniden gömülmesiyle,

dalgaların onu kapıp keskin buza vurarak parçalamasına fırsat kalmadan kalp krizi geçirmesi, onun için daha insaflı bir ölüm şekli olurdu.

Işık, geriye ve yukarıya doğru hareket ederek yarın bir bölümünü daha aydınlattı. Aşağıdaki üç raftan itibaren buz, on beş metre boyunca yaklaşık altmış derecelik - tam kuşamlı ve tecrübeli bir dağ tırmanıcısı dışındaki herhangi biri için son derecede dik - bir açıyla yukarıya doğru eğimliydi. Tam altı metre altlarında ise bir başka çıkıntı aysbergin yamacını bölmekteydi ve yalnızca bir metre kadar genişlikteydi. Yar yüzeyine eğim veren bir açı yapıyordu. Bu çıkıntının üzerinde kalan yamaç uzanmış oldukları üst kenara kadar dimdik yükseliyordu.

Donmuş karı gözlüklerinden sıyırmak için gözlemeye bir

süre ara verdikten sonra Roger Breskin, bu dar çıkıntıyı incelemek üzere el lambasının ışığını oraya yöneltti.

İki buçuk metre kadar sağlarında, altı metre aşağıda, az önce karanlığın perdelediği yerde George Lin, düştüğü bu dar çıkıntı üzerinde yatmaktaydı. Sol tarafına uzanmış, sırtı yamaca yaslanmış ve yüzü açık denize doğru dönük vaziyetteydi. Sol eli bedeninin altında kalmış, sağ eli ise göğsünün üzerine kapanmıştı. Kalın kutup kıyafetinin elverdiği kadar dizleri yukarı bükülmüş ve başı öne eğilmiş, ana rahmindeki cenin gibi duruyordu.

Roger, boşta olan elini ağzına dayayıp seslendi: "George! Beni duyuyor musun? George!"

Lin ne hareket etti, ne de cevap verdi.

Sence yaşıyor mu? diye sordu Brian.

Yaşıyor olmalı. Çok uzağa düşmemiş. Elbiseler yorgan dokusunda, yalıtımlı - çarpma etkisini hafifletir. Brian iki elini boru gibi yapıp ağzına dayayarak Lin'e seslendi.

Tek cevap gitgide artan rüzgârdan geldi. Çıkan uğultu kötü niyetli bir korodan geliyordu sanki, rüzgâr canlı bir yaratık gibi, bulundukları uçurumun kenarında bir dakika daha kalsınlar diye onlara meydan okuyordu.

Aşağı inip onu kurtarmalıyız, dedi Roger.

Brian altı metre aşağıdaki çıkıntıya inen pürüzsüz ve dik yar duvarını inceledi. "Nasıl?" "İpimiz ve aletlerimiz var." "Ama onlar tırmanma takımı değil." "Tırmanma takımının yerini tutabilir." "Yerini tutmak mı?" dedi Brian hayretle. "Hiç tırmandın mı sen?"

Hayır.

Bu delilik.

Hiç şansımız yok.

Bir başka yolu olmalı.

Ne gibi?

Brian sustu.

Aletlerimize bir bakalım, dedi Roger.

Onu kurtarmaya çalışırken ölebiliriz.

Arkamızı dönüp gidemeyiz.

Brian, o çıkıntıda kıvrılmış yatmakta olan bedene baktı. İspanya'daki boğa pistlerinde, Afrika'nın bozkırlarında, Colorado Nehrinde, köpek balıklarının saklandığı Bimini'lerdeki dalışları sırasında... Çılgıncasına uç noktalarda ve akla hayale gelmeyen yollarla korkusuzca ölüme meydan okumuştu. Şimdi neden böyle tereddütte olduğunu merak ediyordu. Kelimenin tam anlamıyla atıldığı tüm riskler bir amaca hizmet etmeyen, çocukça oyunlar gibiydi. Bu sefer her şeyi tehlikeye atmak için geçerli bir sebebi vardı: Bir insanın hayatı söz konusuydu. Sorun neydi? Sebep bir kahraman olmayı istememesi miydi yoksa? Dougherty ailesinde

gereğinden fazla kahraman vardı, tarih kitaplarında yer alacak kadar kahramanlığa erişmiş, iktidar düşkünü politikacılar.

Haydi artık işe koyulalım, dedi sonunda Brian. "George orada biraz daha yatarsa donacak."

01:05

Harry Carpenter gidona doğru iyice sokularak pleksiglas siperliğin arkasından bembeyaz araziyi daha yakından görmeye çalıştı. Sertleşmiş damlacıklar ve buzdan iğnecikler halindeki kar taneleri, far ışığının içinden yere verevlemesine geçiyorlardı. Silecek monoton bir tempoyla çalışıyor, buzla kaplandığı halde yine de görevini oldukça iyi bir şekilde yapıyordu. Görüş mesafesi dokuz-on metreye kadar düşmüştü.

Araç kumandasına gayet hassas cevap verdiği ve kısa mesafede durdurulması mümkün olduğu halde Harry, yine de fazla gaz vermiyordu. Aysbergin nerede biteceğini hiçbir şekilde bilemeyeceğinden, birdenbire bir yardan aşağı uçmaktan endişe ediyordu.

Edgeway araştırması ulaşımında kullanılan tek araç, amaca uygun bir şekilde geliştirilmiş üç palet üzerinde toplam yirmi bir tekerleği ve çift dingilli süspansiyonu bulunan, rotatif motorlu kar arabasıydı. Her bir araç, doksan santim genişliğindeki koltuklarda, üzerlerinde, o çok havaleli ısı yalıtımlı giysileri bulunan iki kişiyi taşıyabiliyordu. Sürücü ve yol arkadaşı bu arabalara, art arda yerleştirilmiş olan koltuklara önlü arkalı oturarak biniyorlardı.

Şüphesiz bu araçlar aynı zamanda, Birleşik Devletler'de kar arabalarını kullanan meraklıların karşı karşıya kaldığı hava şartlarından çok daha sert olan kutup kışlarında kullanılabilecek şekilde koşullara uyarlanmıştı. İkili marş sistemine ve kutup şartlarında çalışacak yüksek kapasiteli bir çift özel aküye ek olarak yapılan esas değişiklik, kaputtan, yolcu koltuğunun arkasına kadar uzanan kapalı bir kabindi. Bu kabin, hafifletilmiş alüminyumdan ve

kalın pleksiglastan imal edilmişti. Motorun üstüne monte edilen yüksek kapasiteli küçük bir ısıtıcı ile sıcak hava, iki küçük vantilatör yardımıyla sürücü ve yolcu mahallerine iletiliyordu.

Belki de ısıtıcı lüks sayılabilirdi, ama ilave edilen kabin tam anlamıyla bir ihtiyaçtı: Bu olmasaydı, sürekli çarpan rüzgârın etkisiyle sürücü, yedi sekiz kilometrelik bir yolu bile katedemeden, iliklerine kadar donarak ölebilirdi.

Kızaklardan birkaç tanesinde çok özel bazı değişiklikler yapılmıştı. Harry'ninki bunlardan biriydi, çünkü bu araba matkabı taşıyordu. Aletlerin çoğu, menteşeli yolcu koltuğunun altında gizlenmiş bulunan sığ bölmelerde veya kar arabalarının çektiği kasa şeklindeki küçük treylerlerde taşınıyordu. Fakat matkap özel muhafaza bölmeleri için çok büyük, araştırmanın selameti açısından ise, yük treylerinin uğradığı sarsıntının şokuna maruz bırakılamayacak kadar önemliydi. Bu yüzden, arka sıranın son yarısına kilitlenir köşebentler monte edilmişti ve şu anda matkap, Harry'nin tam arkasına, normalde yolcunun olması gereken yere sıkıca oturtulmuştu.

Bu birkaç değişiklik sayesinde kızak, Grönland buzlarında çalışmaya uygun hale getirilmişti. Saatte elli kilometre hızla giderken bile, iki buçuk metre mesafede frenle durdurulabilirdi. Yarım metre genişliğindeki dingil mesafesi, orta derecede engebeli olan bir arazide bile mükemmel dengeyi sağlıyordu. Değişikliklerden sonraki çıplak ağırlığının yaklaşık üç yüz kilo olmasına karşın, saatte yetmiş beş kilometrelik sürate ulaşabiliyordu.

Şu anda bu kapasite, Harry'nin yararlanabileceğinden bir hayli fazlaydı. Kar arabasını son derece yavaş kullanıyordu. Böylece, bu kar fırtınası ortasında aysbergin kıyısı aniden karşısında beliriverirse, tehlikeyi algılamak ve aracı durdurmak için en az dokuz-on metre kadar bir mesafesi olacaktı. Eğer biraz bile hızlı gidiyor olsa, zamanında durmayı başaramayabilirdi. Son dakikada

frene basmak zorunda kalırsa, gecenin karanlığına uçarak kendisini denizde bulabilirdi. Hayalinde canlanan bu görüntünün etkisiyle, saatte sadece sekiz kilometrelik bir hız sınırında kalacak şekilde gazı ayarlıyordu.

Tedbir ve sağduyu şarttı ama, zamanı da çok iyi kullanmak zorundaydı. Yolda geçirilen her dakika, yön duygularını yitirip tamamen kaybolmaları ihtimalini daha da artırıyordu.

Deprem dalgasından önce doğu olan yönün şimdi güneye dönmüş olduğu varsayımından yola çıkarak, altmışıncı patlayıcı kanalının bulunduğu noktadan güneye doğru hareket etmişlerdi ve rotalarını olabildiğince aynı yönde tutmaya çalışıyorlardı. Dalgaların yükseldiği ilk on beş veya yirmi dakika içinde aysberg, büyük bir ihtimalle olabileceği kadar yön değiştirmiş, doğal eğim ve konumunu almıştı; şu anda ise mantıken, doğal halinde yüzüyor olmalıydı. Tahminleri yanlışsa ve buz dağı hâlâ dönüyorsa, geçici kampları da artık güney yönünde olmayacak ve onlar kulübelerin bir hayli uzağından geçecekler, kampa ulaşsalar bile, bu yalnızca bir rastlantı sonucu olacaktı.

Harry kendisine yön verecek nirengi noktaları bulabilmeyi isterdi, ancak gece ve fırtına tüm yer şekillerini bir örtü gibi saklamıştı. Ayrıca, buzul kıtadaki bu monoton çevrede tüm şekiller birbirlerine benziyordu ve iyi çalışan bir pusula yoksa, insan gün ışığında bile kaybolabilirdi.

Buz zerrecikleriyle kaplanmış pleksiglasın arkasından yan aynaya göz attı. Pete ve Claude'u taşıyan ikinci kızağın far ışıkları, arkasındaki dondurucu karanlığın içinden parlıyordu.

Sadece bir saniye için gözünü yoldan ayırmış olmasına rağmen, kar arabasının siyah başlı kızaklarının hemen önünde, sanki ağzını açmış onu bekleyen kocaman bir girdapla karşı karşıya kalacakmış duygusuna kapılarak dikkatini çabucak tekrar yola çevirdi. Bembeyaz arazi hâlâ gecenin içine doğru alabildiğine uzanıyordu.

Her an geçici kamplarının soluk ışıklarını görebilmeyi umuyordu. Rita ve Franz, bir işaret olmaksızın bu havada kampı bulmanın imkânsız değilse bile çok zor olacağını fark ederlerdi nasılsa. Kar arabalarının farlarını yakıp, kampın arkasındaki buz duvarına doğru yönlendirirlerdi: yansıyarak kuvvetlenen parıltı şaşmaz bir işaret ışığı olurdu.

Fakat ufacık bir aydınlıktan eser yoktu. Karanlık onu endişelendiriyordu, çünkü bu, kampın tonlarca buz altına gömülüp yok olduğu anlamına gelebilirdi.

Normalde iyimser bir yapısı olduğu halde, Harry bazen anlamsızca, karısını kaybetme korkusuna kapılıyordu. Bilinç altında, onu gerçekten hak etmediğine inanıyordu. Rita onun yaşamına, hayal edebileceğinin çok üstünde bir neşe getirmişti. Karısı onun için çok değerliydi, ve kaderin, erkeğin kalbine en yakın tuttuğunu alıp götürmek gibi bir huyu vardı.

Rita ile olan ilişkisi, Indiana'daki çiftlikten ayrıldığı günden bu yana Harry'nin yaşamına renk katan maceraların hepsinden daha fazla heyecan ve mutluluk vermişti ona. Karısı, onun için dünyadaki her şeyden daha egzotik, daha esrarengiz, daha ilginç ve cazipti, ve ona her şeyden çok haz veriyordu.

İleride bir ışık bulunmayışının büyük bir ihtimalle iyiye işaret olduğunu söylüyordu kendi kendine. Kulübelerin aysbergde değil de, ana buzul parçasında olma şansı vardı. Ve eğer geçici kamp hâlâ ana kıtada ise, Rita bu durumda birkaç saat içinde Edgeway İstasyonu'nda emniyette olurdu.

Rita ister aysbergin üzerinde ister ana kıtada, nerede olursa olsun, yine de kampın arkasındaki buz duvarın çökerek onu ezmiş olması da mümkündü.

Gidonun üzerine doğru daha da eğilerek yağan karın arasından dikkatlice baktı: hiçbir şey yoktu.

Eğer Rita'yı canlı bulursa, onunla birlikte kapana sıkışmış olsalar bile, kalan ömrünün her dakikasında - ne kadar az olursa olsun - Tanrı'ya bunun için şükredecekti. Bu buzdan yapılmış gemiden nasıl kurtulacaklardı? Bu geceyi canlı olarak nasıl geçirebileceklerdi? Çabuk gelen bir son, donarak yavaş yavaş ölmenin getireceği acılara tercih edilebilirdi.

Bir metre kadar ileride, farların aydınlattığı alanda karla kaplı zemin üzerinde dar bir siyah hat belirdi: buzda, onun bakış açısından zar zor fark edilebilecek bir yarık.

Aniden frene bastı. Kar arabasının kızakları gürültüyle sürterken, araç kendi ekseninden otuz derece kadar kaydı. Yolu tekrar kavradığını hissedene kadar gidonu sapmanın ters yönünde çevirdi, sonra tekrar sağa kırdı.

Hâlâ gidiyordu, bir buz hokeyi topu gibi sekerek, Tanrım, karartı halindeki oyuktan yalnızca altı metre uzakta ve hâlâ kayar durumda...

Siyah hattın boyutları giderek netleşmeye başladı. Arkasındaki buz göründü. Bu bir uçurum olmalıydı. Karşısında gece ve dibinde yalnızca soğuk deniz olan bir kıyının son noktası değildi bu. Bir uçurumdu.

... kayıyordu... Kamptan gelirken buz zeminde hiçbir yarık yoktu. Herhalde deniz dibi hareketleri bu büyük yarığı açmış olmalıydı. ... dört buçuk metre...

Kızaklar gürültüyle sarsılıyordu. Aracın alt kısmına bir şey çarptı. Yerdeki kar tabakası inceydi. Buz zayıf bir tutunma sağlıyordu. Kar, kuvvetle titreşen poliüretan kızakların yanlarından ve arasından duman bulutlan gibi savruluyordu.

... üç metre...

Araç, çift dingilli süspansiyonu sayesinde belli belirsiz sallanarak hiç sarsılmadan durdu. Yarığın o kadar yakınındaydı ki,

Harry aracın hafif eğimli olan ön tarafından buzun kıyısını göremiyordu. Kızakların uç kısmı yarığın kenarından boşluğa doğru sarkmış olmalıydılar. On santim daha gitseydi, ölümle yaşam arasında, bir tahterevalli gibi sallanıyor olacaktı.

Aracı geri vitese taktı ve yarığı görebildiği noktaya kadar yaklaşık bir metre geri gitti. Gerçekten bu ölümcül kıtada çalışmayı isteyecek kadar deli olup olmadığını merak etti.

Üşümekten kaynaklanmayan bir titremeyle kar gözlüklerini alnından indirip gözlerine yerleştirdi, kapıyı açıp dışarı çıktı. Rüzgâr şiddetli bir balyoz gibi iniyor ama o aldırmıyordu. İçine işleyen soğuk hâlâ yaşadığını kanıtlayan bir belirtiydi. Far ışığının aydınlığında, yarığın en geniş noktada üç buçuk metre kadar olduğunu ve keskin bir şekilde iki yana doğru daraldığını gördü. Uzunluğu on üç metreden fazla değildi. Çok geniş olmamakla beraber, kendisini yutacak büyüklükteydi. Far huzmesi altında kalan karanlığa göz gezdirdiğinde, uçurum derinliğinin birkaç yüz metre olabileceğinden şüphelendi.

Ürpererek uçuruma arkasını döndü. Kat kat elbisesinin altında, katıksız korkunun oluşturduğu ter damlalarının sırtından aşağı doğru indiğini hissetti.

Kızağın altı metre arkasında ikinci kar arabası, motoru çalışır ve farları yanar vaziyette durdu. Pete Johnson kabin kapısından dışarı çıktı. Harry el sallayarak ona doğru gitmeye başladı. Buz gümbürdedi. Harry şaşırarak durdu. Buz hareket etti.

Bir an için, ikinci bir deprem dalgasının altlarından geçmekte olduğunu düşündü. Fakat ana buzuldan kopmuşlardı ve tsunami sarsıntısından, sabit kıtaya bağlı oldukları zamanki kadar etkilenemezlerdi. Buz dağı, aynen azgın sularda yüzen bir gemi gibi sallanır ve bu sarsıntıdan hasar görmeden kurtulurdu; için için inleyip, çatırdamaz, aniden yükselip titremezdi.

Bu tamamen bölgesel bir sarsıntıydı - aslında tam anlamıyla ayağının altında oluyordu. Aniden önündeki buz, önce zikzak yapan üç santimlik bir çatlak halinde, sonra giderek artıp el kadar, en sonunda daha da genişleyerek açılmaya başladı. Harry, sırtı uçuruma dönük vaziyette ayakta duruyor, ve tam altında yeni oluşan yarık, buzu parçalara ayırıyordu.

Sendeledi, kendini ileriye doğru attı, sıçrama hamlesini yaptığı sırada altındaki yarığın daha da açıldığının farkına vararak üzerinden atladı. Epey ileri düşerek bu güvensiz buz parçasından uzağa yuvarlandı.

Arkasında, uçurumun duvarı kalın tabakalara ayrılarak derinliklere doğru indi ve aşağıdan gök gürültüsüne benzer bir ses yükseldi. Zemin titredi.

Harry, henüz kendini emniyette hissetmiyordu, dizlerinin üzerine kalktı. Tanrım, hayır. Yarığın kenar kısmı parçalanarak boşluğa doğru düşmeye devam ediyor ve uçurum Harry'ye doğru genişliyordu. Oradan uzaklaşabilmek için can havliyle ileri yuvarlandı.

Nefesini tutarak geriye doğru baktı. Tam o anda kar arabasının motoru çalışır vaziyette, yarığa doğru yuvarlandığını gördü. Uçurumun karşı kenarına çarpan araç, kamyon büyüklüğündeki bir buz tabakasının üzerinde bir an için asılı kaldı. Ana ve yedek tanklardaki yakıt patladı. Rüzgârda alevler havaya fışkırdı, fakat yanan enkazın derinliğe doğru inmesiyle hızla alçaldı. Etrafında ve altındaki süt rengi buzun üzerinde bir an için kırmızı ve turuncu hayaletler parıldadı; sonra yangın söndü ve karanlık hâkim oldu.

01:07

Kriyofobi. Buz korkusu. İçinde bulundukları durum Rita Carpenter'in, o elini ayağını kesen inatçı korkuyu bastırmasını daha da zorlaştırıyordu.

Kulübelerin üzerindeki buz kütlesinin bazı bölümleri yer yer çökmüş, diğer kısımları ise tsunami'nin etkisiyle tamamen şekil değiştirmişti. O beyaz düzlükte şimdi boş bir oyuk - yaklaşık on iki metre derinliğinde ve dokuz metre genişliğinde - bir cep oluşmuştu. Sığınağın tavanı bazı yerlerde yaklaşık altı metre yüksekliğe ulaşıyor, bazı yerlerde ise üç metreye kadar düşüyordu: bir yarısı düzgün ve eğimliydi. Diğer yarısı ise birbirine dayanarak sıkışık ve karmaşık bir şekil almıştı. İri parçalar ve tabakalar halindeki sayısız buz kütleleri mozaik gibi görünüyor, tehditkâr görünüşleri Rita'ya Dr. Caligari'nin Odası adlı, çok eski bir filmdeki gerçekötesi sahne dekorunu hatırlatıyordu.

Soğuk sığınağın girişinde, Franz Fischer'le birlikte içeri girme konusunda tereddüt etti. O anda, sadece birkaç adım ileriye doğru gidecekmiş gibi değil, zaman içinde geriye doğru, altı yaşında olduğu o kış gününe dönecekmiş gibi bir duygu taşıyordu; beyaz mezarın gümbürtüsüne ve yaşayan ölümcüllüğüne doğru...

Dişlerini sıkıp, kendisini adeta felç eden o müthiş korkuyla mücadele ederek içeriye girdi. Şimdi şiddetli fırtına dışarda, arkasında kalmıştı, beyaz duvarların arasında sessizlikle karşılaştı. Aynı zamanda iğne gibi batan rüzgâr ve kardan kurtulmanın getirdiği rahatlığı da duydu.

Rita el lambasının ışığında, duvarları ve tavanı inceleyerek meydana gelebilecek ani bir çökme tehlikesinin işaretlerini araştırdı. Mağara şimdilik yeterince sağlam görünüyordu ama, buz altından geçecek güçlü yeni bir deprem dalgası tavanı yerle bir edebilirdi.

Sinirden sesinin titremesine engel olamayarak "Burası tehlikeli," dedi.

Franz onun görüşüne katıldı. "Fakat başka çaremiz yok."

Şişme sığınaklarının her üçü de, onarımı imkânsız bir şekilde hasar görmüştü. Gitgide artan kuvvetli rüzgâr altında uzun bir süre

dışarıda kalmak, yalıtımlı özel giysilerine rağmen, vücut ısılarında kayba neden olurdu. Sığınacak bir yere olan ihtiyaç mağaranın tehlikeleri karşısında ağır basıyordu.

Tekrar dışarı çıktılar ve - kampın bir harabeye dönmesine karşın çalışıyor görünen - kısa dalga telsizi buzdan mağaraya taşıyıp, arka taraftaki duvarın hemen önüne, yere yerleştirdiler. Franz, bir ucu, hasar görmemiş olan kar arabasının yedek aküsüne bağlı kabloları getirip alıcıya taktı. Rita cihazı çalıştırdı ve istasyon ayar göstergesi, deniz yeşili rengiyle parıldadı. Parazitin çatırtısı ve tüyler ürperten bir ıslık sesi, buz duvarlar arasında titreşti.

Çalışıyor, dedi Rita rahatlamış olarak.

Franz boynuna daha sıkı oturtmak için kapüşonunu ayarlarken "Bir bakayım daha başka ne kurtarabilirim," dedi. El lambasını Rita'ya bıraktı ve omuzlarını kaldırıp kafasını omuzların çekerek rüzgâra karşı hazırlıklı bir şekilde fırtınanın içine geri döndü.

O dışarıya adımını attığı anda, alıcıdan, Gunvald'm Edge-way İstasyonumdan gönderdiği acil mesaj duyuldu. Rita cihazın yanına çömelerek, mesajı aldığını çarçabuk bildirdi. "Sesinizi duymak çok güzel," dedi Gunvald. "Herkes iyi mi?" "Kampımız harabeye döndü ama ben ve Franz iyiyiz. Bir mağaraya sığındık."

Ya Harry ve diğerleri?

Onlara ne olduğunu bilmiyoruz, dedi Rita, konuşurken kaygıyla göğsü sıkışarak. "İşi bitirmek için gitmişlerdi. Onları aramaya çıkmadan önce on beş dakika daha dönmelerini bekleyeceğiz." Duraladı ve boğazını temizledi. "Sorun şu ki ... şu anda kıtadan kopmuş ve yüzer durumdayız."

Afallayan Gunvald bir an için konuşamadı. Sonra: "Emin misiniz?" diye sordu. "Rüzgârın yönündeki değişiklik dikkatimizi çekti. Sonra pusulalar." "Bana bir dakika izin ver," dedi Larsson, sesinde belirgin bir sıkıntıyla. "Biraz düşüneyim."

Fırtınaya ve bu enlemde kötü hava şartlarında oluşan manyetik etkilere rağmen Larsson'un sesi çok netti ve söyledikleri kolayca anlaşılabiliyordu. Ama diğer taraftan da, bulunduğu yer kuş uçuşu sadece altı kilometre uzaktaydı. Fırtına hızlandıkça ve aysberg güneye doğru daha da açıldıkça haberleşme sorunları olacağından emindiler. Her ikisi de kısa zamanda teması yitireceklerini biliyor, fakat bundan söz etmiyorlardı.

Üzerinde bulunduğunuz aysberg ne büyüklükte? Hiç fikriniz var mı? dedi Larsson. "Hiç yok. Keşif yapma imkânımız olmadı. Şu anda harabe halindeki kampta nelerin kurtulmuş olduğunu araştırıyoruz." "Aysberg çok büyük değilse..." Gunvald'ın sesi parazitin arasında kayboldu.

Seni duyamıyorum.

Parazit cızırtıları.

Gunvald, hâlâ orada mısın?

Sesi tekrar duyuldu: ".. . eğer buz dağı büyük değilse... Harry ve diğerleri sizinle birlikte yüzmüyor olabilirler." Rita gözlerini yumdu. "Umarım öyledir." "Öyle olsa da olmasa da, durum ümitsiz değil. Hava hâlâ uydu aracılığı ile Thule'a Birleşik Devletler Hava Kuvvetlerine mesaj göndermem için uygun. Bir kez onları uyardım mı, onlar da sizin güneyinizdeki Birleşmiş Milletler Jeofizik Araştırmaları Filosunun tarama gemileriyle temas kurabilirler."

Peki, sonra ne olacak? Böylesine kötü bir fırtınada aklı olan hiçbir kaptan tarayıcıyı daha kuzeye getirmez. Bizi kurtarmaya çalışırken hem gemisini hem de mürettebatını kaybedebilir.

Thule'da en modern hava kurtarma araçları var. Bazı helikopterler hemen hemen her türlü hava koşulunda manevra yapabilecek kadar dayanıklı.

Henüz böylesine bir fırtınada - bırak şiddetli rüzgârda aysberge inmeyi - havada emniyetle uçabilecek bir araç icat edilmedi.

Telsizde sadece çatırtı ve elektronik cızırtılardan oluşan gürültüden başka bir şey duyulmamakla beraber, Rita, Gunvald'ın hâlâ devrede olduğunu hissediyordu.

Evet, diye düşündü. Ben de dilimi yutmuş durumdayım.

Yukarıya, birbirine üçgen gibi dayanarak tavanı oluşturan büyük, yassı buz tabakalarına doğru baktı. Kar taneleri ve zar halindeki buz parçacıkları tepedeki birkaç çatlaktan aşağı iniyordu.

En sonunda İsveçli, "Tamam, uçaklar konusunda haklısın. Fakat kurtarılma ümidini yitirmemeliyiz," dedi.

Anlaştık.

Çünkü.. .neyse... dinle Rita, bu fırtına üç veya dört gün kadar sürebilir. "Veya daha da fazla," diye onun fikrine katıldı Rita. "Bu sürede yetecek kadar yiyeceğiniz yok." "Hemen hemen hiç yok. Ama yiyecek o kadar önemli değil," dedi Rita. "Gıdasız dört günden fazla dayanabiliriz." Tehlikenin açlık olmadığını her ikisi de biliyordu. Hiçbir şey iliklerine işleyen acımasız soğuk kadar önemli değildi. "Kar arabalarında sırayla ısının," dedi Gunvald. "Yeterli yakıtınız var mı?"

Edgeway'e geri dönmeye yetecek kadar - sanki bu olasılık varmış gibi. Bundan fazlası pek yok. Ancak motorları birkaç saat çalıştıracak kadar, birkaç gün değil.

Peki, o zaman...

Sessizlik. Statik çatırtılar.

Birkaç saniye sonra sözüne devam etti. "... yine de Thule'a mesaj ulaştırayım. Bu durumu bilmeleri gerek. Bizim göz ardı ettiğimiz bir çözüm bulabilirler, daha soğukkanlı bakınca." "Edgeway hasarsız mı atlattı?" dedi Rita. "Burası iyi."

Ya sen?

Yarasız, beresizim.

Bunu duymak güzel.

Ben yaşayacağım. Siz de, Rita.

Buna çalışacağım, dedi Rita. "Hiç kuşkun olmasın."

01:10

Brian Dougherty sağlam kalan diğer kar arabasının deposundan bir miktar yakıtı sifonlayarak, uçurumun kenarındaki yarım metrelik bir alana boşalttı.

Roger Breskin içinde, kibrit fonksiyonu görecek özel kimyasal maddeler bulunan kabın kapağını açarak, yakıtın üzerine serpti. Rüzgârda, renk renk parlak bayraklar gibi dalgalanan alevler yükseldi, ama bir iki saniye içinde sönüverdi.

Biraz önce alevlerin olduğu yere çömelen Brian, yarığın kenarını inceledi. Buz daha önce çapaklıydı; ama şimdi çok düzgün ve pürüzsüz olmuştu. Tırmanma halatı buradan sarkıtıldığında örselenmeden kayabilirdi.

Yeterli mi? diye sordu Roger.

Brian başını salladı.

Roger eğildi ve halatın bir ucunu kar arabasının iskeletine bağladı. Sonra da tıpkı telsizi buzula tespit ettikleri gibi, tepesinde bağlantı halkası olan uzun mille yere sabitlediği, on metrelik halatın diğer ucunu eline aldı. Çarçabuk Brian'ın göğsü ve omuzları etrafından geçirdi. Genç adamın göğüs kafesinin ön tarafında üç adet sıkı düğüm yaparak, "Sağlamdır. Naylondan yapılmış ve beş yüz kiloya kadar denenmiştir. Sadece halatı tam başının üzerinden her iki elinle sıkıca tutman gerektiğini unutma, böylece omuzlarına gelecek baskının bir kısmını azaltmış olursun," dedi.

Brian, sinirden kekelemeyeceği konusunda kendisine güvenemediği için başını sallamakla yetindi.

Roger yük treylerinden ayırdığı ve yönünü uçuruma doğru çevirdiği kar arabasına döndü. Şoför mahalline girip kapıyı kapadı. Frene basarak motoru yüksek devirde çalıştırdı.

Brian, yüzükoyun vaziyette buzun üzerinde upuzun yatmış titriyordu. Kar maskesinin örgü dokusu arasından derin bir nefes aldı, sadece kısa bir an için tereddüt etti, ve ayaklarını sarkıtıp kendini uçurumdan aşağı bıraktı. Çok hızlı inmediği halde midesi kalktı ve elektrik akımı gibi bir korku dalgası, tüm bedenini sızlattı. Başının üst kısmı aysberg yüzeyinden sadece on santim kadar daha aşağıda olduğu halde sallanırken, düşmesini önleyen halat gerildi.

Uçurumun kenarından sarkan halatın mesafesi, uzanıp başının üstünden elleriyle asılabilmesi için henüz çok kısaydı. Vücut ağırlığının tüm yükünü omuzlarıyla karşılamak zorundaydı. Aniden eklemlerinde duyduğu hafif bir ağrı sırtından yukarı, boynuna kadar yayıldı. Bu ağrı kısa sürede kuvvetli bir sancıya dönüşecekti.

Haydi, haydi Roger, diye söylendi. "Elini çabuk tut."

Brian'ın yüzü uçurumun buzdan duvarına dönüktü. Hiddetli rüzgâr kendisine vurdukça, bedeni duvara sürümüyor ve çarpıyordu.

Ağzını kocaman açmış simsiyah çukurdan başka bir şey görmeyeceğini bildiğinden yan tarafına dönüp bakmaya cesareti yoktu. Ama, kar arabasının farlarından çıkan parlak ışıktan uzaklaşınca gözleri süratle karanlığa alıştı, ve buzun belli belirsiz doğal fosforlu yansıması sayesinde, sarkmakta olduğu uçurumun sarp yamacını ve dibindeki çentikli buz bloklarından oluşan kırık çıkıntıları gördü. On beş-yirmi metre aşağıda, köpüren su üzerindeki buz parçaları birbiri ardına gecenin içinden çıkıp, kabaran denizin şiddetiyle aysberge çarptıkça, acayip bir ışık yansıması ile hayaletlere benzer görüntüler sergiliyorlardı.

Roger Breskin kar arabasının gazını öylesine azalttı ki motor neredeyse duracaktı.

Durumu son bir kez gözden geçirdi: Dougherty bir seksen boyundaydı, çıkıntı ise altı metre aşağıdaydı; dolayısıyla, Dougherty'i, çıkıntıya basabilmesi için yaklaşık altı metre kadar indirmesi ve George Lin'le ilgilenirken rahat hareket edebilmesini sağlamak için, iki metre uzunluğunda halat salıvermesi gerekirdi. Halatı altıncı metresinde parlak kırmızı renkli bir şeritle işaretlemişlerdi. Böylece, bu işaret uçurumun kenarında gözden kaybolduğunda Dougherty'nin çıkıntıya inmiş olacağını anlayacaktı. Fakat halat mümkün olduğunca yavaş yavaş bırakılmalıydı, aksi takdirde çocukcağız aysbergin kenarına çarparak kendinden geçebilirdi.

Ayrıca, kar arabası uçurumun kenarına sadece on-on iki metre uzaklıktaydı; eğer araç ileri doğru çok hızlı kayarsa Roger, değil Dougherty ve Lin'i, kendi hayatını kurtarmak için bile zamanında duramayabilirdi. Kızağın en düşük hızının bile bu iş için çok süratli gelebileceği endişesini taşıyor ve başlamaya hazır olduğu halde tereddüt ediyordu.

Şiddetle savuran bir rüzgâr Brian'a arkadan ve sağdan vurarak onu hem uçurumun yamacına hem de sol tarafa doğru itti ve Brian hafif bir açı yaparak asılı kaldı. Bir dakika sonra rüzgârın hızı saatte elli kilometreye kadar indiğinde, tekrar sağa doğru yönlendi, sonra yaklaşık doksan santimlik bir yay çizerek rakkas gibi sallanmaya başladı.

Gözlerini kısarak yukarı, halatın uçurumun kenarına değdiği noktaya baktı. Yanan benzinle oradaki buzu dikkatle düzelttiği halde, en ufak bir çıkıntı, eninde sonunda naylon halatı kemirirdi.'

Gözlerini kapadı ve göğsü ile omuzlarını saran halatta asılı durumda aşağıdaki çıkıntıya indirilmeyi beklemeye başladı. Ağzı sanki çölde kalmış gibi kupkuruydu ve kalbi öyle bir çarpıyordu ki, ona sanki göğüs kafesini parçalayacakmiş gibi geliyordu.

Roger'ın kar arabaları konusundaki tecrübesi nedeniyle George Lin'i kurtarmak üzere aşağıya indirilecek kişinin Brian olması son

derecede mantıklı ve akla yakın gelmişti. Ama şu anda, keşke, kar arabasını kullanan kendisi olsaydı diye düşünmeye başlamıştı. İşin bu kadar uzamasının sebebi neydi acaba?

Sanki halat kopmuşçasına aniden düşmeye başladığında sabırsızlığı da uçup gitti. Çıkıntıya öylesine hızla indi ki, ayaklarındaki sancı omurgasının en üst boğumuna kadar vurdu. Dizleri ıslak kartondan yapılmış gibi bükülüverdi. Uçurumun yamacına doğru düştü, çarparak geri geldi ve dar çıkıntının kenarından aşağıya, rüzgârlı gecenin boşluğuna doğru sendeledi. Çığlık atamayacak kadar büyük bir korku içindeydi.

Kar arabası ani bir hareketle çok hızlı bir şekilde ileriye fırladı.

Roger'ın ayağını frenlerden çekmesi ile tekrar basması bir oldu. Kırmızı işaret uçurumun kenarından bir anda yok oldu, fakat araç hâlâ hareket ediyordu. Zemindeki kar hiç dinmeyen rüzgârla tamamen süprülmüş ve buz kayganlaşmış olduğundan çok kısıtlı bir tutunma sağlıyordu. Kar arabası, pürüzsüz yüzey üzerinde uçarcasına kayan hokey topu gibi üç metre daha kaydı ve sonunda, farlarının ışığı birer mızrak gibi sonsuz karanlığa doğru uzanmış halde, uçurumun kenarına üç metreden az bir mesafe kala durdu.

Brian'ı saran halat göğsünün etrafında ve koltuklarının altında aniden iyice sıkıştı. Yeni ızdırabı, ayaklarındaki zonklama ve sırtındaki acıya kıyasla, daha katlanılabilir bir ağrıydı.

Bilincinin hâlâ yerinde olduğuna - ve yaşadığına şaşıyordu.

Belindeki alet kemerinden el lambasını çekerek çevresini saran mutlak karanlığı keskin bir ışık huzmesiyle yardığında, kar tanelerinin sel gibi üzerine doğru aktığını gördü.

Altında uzanan buzlu denizi düşünmemeye çalışarak, şimdi yukarıda kalmış olan çıkıntıya doğru baktı. Bir metreden biraz fazla uzaklıkta başının üzerinde kalıyordu. Bir metre kadar solunda ise, George Lin'in hareketsiz elinin eldivenli parmakları aşağıya sarkıyordu.

Brian tekrar küçük bir yay çizerek sallanmaya başladı. Hayatının bağlı olduğu halat, düzeltilmemiş çıkıntının kenarına bir ileri bir geri sürtünüyordu. Çıkıntı keskin bir şekilde parlıyordu. Halat, törpü gibi olan kenarda sığ bir çentik oyarken buz parçaları Brian'ın üzerine doğru serpiliyordu.

Yukarıdan bir el lambasının ışığı bıçak gibi indi. Brian başını kaldırdı; uçurumun kenarından aşağı, kendisine bakmakta olan Roger Breskin'i gördü. Roger buzun üzerine yatmış, başı ve lambayı tutan sağ kolu ileriye uzanmış vaziyette, diğer eliyle ağzına siper yaparak bağıra bağıra bir şeyler söylüyordu ama rüzgâr, sözlerini anlamsız ses parçacıklarına bölüp çevreye saçıyordu.

Brian bir elini kaldırıp hafifçe salladı. Roger bir öncekinden daha yüksek sesle bağırdı: "İyi misin?" Sesi sanki bir tünelin öteki ucundan gelir gibiydi.

Brian yapabildiği kadar kuvvetlice başını salladı: Evet, iyiyim. Yalnızca bir baş hareketiyle ayaklarındaki hiç dinmeyen ağrının yarattığı korku ve endişenin derecesini anlatmak mümkün değildi.

Breskin bağırdı fakat sözlerinin ancak birkaç tanesi Brian'a ulaşabildi: "Gidiyorum... kar arabası... geri... seni çekeceğim ... yukarı."

Brian tekrar başını salladı. "... yavaşça... bir şans... yine çok hızla... hırpalanmış ... buz." Roger gözden kayboldu, belli ki kar arabasına gitmek üzere acele ediyordu.

Brian yanar vaziyetteki el lambasını tekrar belindeki alet kemerine bağladı. Aşağıya vuran ışık huzmesi sağ ayağını aydınlatıyordu. Başının üzerinden uzanarak gergin ipi her iki eliyle sıkıca kavradı ve kendisini hafifçe yukarı çekerek, neredeyse omuzlarının çıkmasına neden olacak yükü, kısmen hafifletti.

Kar arabası halatın bir kısmını yukarıya doğru çekti. Bu hareket iniş şekline kıyasla oldukça sarsıntısızdı ve onu uçurumun duvarına doğru savurmadı.

Ayaklarının dizden aşağısı hâlâ çıkıntının alt kısmında kalıyordu. Ayaklarını yukarıya, bu dar çıkıntının üstüne doğru savurdu ve ayakları yere değer değmez çömeldi. Halatı bırakıp ayağa kalktı.

Bilekleri ağrıyor, dizleri tutmuyor ve sancı baldırlarını sarıyordu. Ama yine de ayakta durmayı başardı.

Ceketinin fermuarlı cebinden, oldukça büyük - ucuna doğru sivrilen, yaklaşık on beş santim uzunluğunda, tepesinde iki buçuk santim çapında halkası olan - bir mil çıkardı. Alet kemerinden küçük bir çekiç aldı ve mili uçurumun yamacındaki dar bir çatlağa çaktı.

Roger'ın el lambası tekrar uçurumun kenarından aşağıya doğru parıldadı.

Bağlama mili sıkıca oturunca Brian, iki buçuk metre uzunluğundaki naylon halat kangalının çengelini belinden çözdü. Aşağıya inmeden önce halatın bir ucuna tutturmuş olduğu kilit baklayı milin halkasına taktı ve geçme aralığının emniyet vidasını sıkıştırdı. Halatın diğer ucunu ise belinde düğümledi. Oluşturduğu bu tasma benzeri bağlantı, eğer üzerinde bulunduğu çıkıntıdan kayarak düşecek olursa onu ölümden kurtaracak, ama diğer taraftan da George Lin'le uğraşırken rahat hareket etmesini sağlayacaktı. Böylece emniyet bağlantısı sağlandığından, göğsü ve koltuk altlarından geçen halatın düğümlerini çözdü. Ana halattan ayırdıktan sonra halka halinde sararak başından geçirip boynuna astı.

Sert rüzgârın şiddetinden kısmen de olsa korunabilmek için elleri ve dizleri üzerine çökerek Lin'e doğru emekledi. Roger Breskin'in tuttuğu ışık onu takip ediyordu. Kemerinden kendi el

lambasını aldı ve ışığı, baygın yatmakta olan adamı aydınlatacak şekilde uçurumun duvarına dayadı.

Baygın... yoksa ölü mü?

Lin'in yüzünü görmeden bu sorunun cevabını bilemezdi. Onu sırtüstü çevirmek öyle kolay bir iş değildi, zira Brian, bilim adamının boşluğa yuvarlanmaması için dikkatli olmalıydı. Lin sırtüstü döndürülünce kendine geldi. Amber renkli cildi - en azından cildinin açıkta kalan on santimetre karelik bölgesi - şaşırtıcı derecede solgundu. Maskesinin yarığı altında hareket eden ağzından çıkan ses duyulmuyordu. Yer yer buzla kaplı olan kar gözlüğünün ardından gözlerinin açık olduğu görülüyordu; ama bakışları, şiddetli sancı çeken veya hezeyana kapılmış birinden çok, şaşırmış birinin ifadesini taşıyordu.

Kendini nasıl hissediyorsun? diye sordu Brian, keskin rüzgârın sesini bastıracak şekilde.

Lin ifadesiz bir yüzle ona baktı ve oturmaya çalıştı.

Brian onu geriye bastırdı. "Dikkatli ol! Düşmek istemezsin herhalde."

Lin başını çevirerek, gittikçe artan kar selinin kopup geldiği karanlığa dikkatle baktı. Tekrar Brian'a döndüğünde yüzü büsbütün solmuştu.

Çok kötü mü yaralandın? diye sordu Brian. Lin'in ısı yalıtımlı giysisinin üzerinden vücudunun bir yerinde kırık olup olmadığı fark edilmiyordu.

Biraz göğsüm ağrıyor, dedi Lin fırtınanın uğultusunda ancak duyulabilecek kadar bir ses tonuyla.

Kalbin mi?

Hayır. Kıyıdan aşağıya yuvarlandığımda... buz zemin hâlâ sallanıyordu... sarsıntı dalgasından... uçurumun yamacı eğimliydi...

aşağı kaydım... hızla buraya yan tarafımın üstüne indim. Bütün hatırladığım bu.

Kaburgaların mı kırık? Lin derin bir nefes aldı ve acıdan yüzü gerildi. "Hayır. Galiba değil. Yalnızca ezik, sanırım. Çok ağrıyor. Fakat kırık yok."

Brian sararak boynuna astığı askı halatını çıkardı. "Kollarının altından ve göğsünün etrafından halatı geçirmek zorundayım. Dayanabilecek misin?"

Başka şansım var mı?

Hayır.

Öyleyse dayanırım.

Oturman lazım.

Lin inleyerek, arkası yamaca dönük ve ayakları boşlukta

sallanır şekilde dikkatle oturdu.

Brian çarçabuk halatı adamın bedenine sardı, göğüs kafesi üzerinde çift düğüm attı ve ayağa kalktı. Yere eğilerek yaralı adamın da ayağa kalkmasına yardım etti. Birlikte denize ve öldürücü rüzgâra arkalarını döndüler. Kuru, adeta buz parçacıkları haline gelmiş olan kar tanecikleri buz yamaca çarpıp dönerek onların yüzüne vurmaktaydı.

Hazır mısınız? diye seslendi Roger altı metre yukarıdan.

Evet. Ama dikkatli ol!

Lin gürültüyle ellerini hızla birbirine vurdu. Eldivenlerinden tabakalar halinde buz parçaları düştü. Parmaklarını hareket ettirdi. "Tamamen... hissiz. Parmaklarımı oynatabiliyorum ... fakat onları hemen hemen hiç hissetmiyorum."

Başaracaksın.

Ayak parmaklarımı... hiç hissetmiyorum. Uyuşmuş. İyi değil.

Bu konuda haklıydı. Vücut sıcaklığı çok fazla düştüğü zaman yaşamın devamı için gerekli asgari ısıyı korumak üzere uyuşma başlar, ölüm giderek yaklaşırdı.

Yukarı çıkar çıkmaz kızağa bin, dedi Brian. "On beş dakika içinde bir dilim tost kadar sıcak olursun."

Bana tam zamanında ulaştın. Neden?

Ne neden?

Hayatını tehlikeye attın.

Yok canım.

Evet, attın.

Peki, sen olsan aynı şeyi yapmaz miydin?

Gerilen halat yukarı doğru çekilmeye başladı, George Lin'i beraberinde götürerek. Çıkış sarsıntısız geçekleşti. Fakat uçurumun tepesinde Lin, omuzları buzun kenarının üzerinde ve vücudunun geri kalan kısmı rüzgârdan boşlukta sallanır durumda takılı kaldı. Kendisini yukarı çekip alacak gücü yoktu.

Uzun yıllar halter çalışmış olan Roger Breskin'in gücü işe yaradı. Kar arabasından inip, geri kalan bir metreden biraz olan fazla mesafe boyunca George Lin'i aysbergin üzerine doğru kolayca çekti. Adamın omuzlarından halatı çözdü, aşağıya, Brian'a attı.

George'u yerleştirme işi... biter bitmez... seninle ilgileneceğim, diye bağırdı. Sesi rüzgârla dağıldığı halde endişesi açıkça belli oluyordu.

Brian, yalnızca bir saat öncesine kadar Roger'ın - kalın ensesi, iri pazuları ve güçlü elleriyle simgelenen kuvveti, ve kendine olan güveniyle - herhangi bir şeyden korkabileceğini tasavvur bile

edemezdi. Onun bile böylesine korkmuş olması karşısında Brian, boğazını düğümleyen dehşetten şimdi daha az utanç duyuyordu. Roger gibi güçlü bir piç bile korkabiliyorsa, o güçlü Dougerty ailesinden hiç olmazsa birinin hayatında, birkaç kez bu duyguya izin olmalıydı.

Halatı aldı ve askısını takıp bağladı. Sonra belindeki emniyet halatını çözdü, diğer ucunu milin halkasından söktü, kangal haline getirip belindeki alet kemerine astı. Buzdan çıkarıp almaya imkânı ve kuvveti olsa, mili de kurtarmak isterdi. Malzemeleri, yakıtları ve aletleri onlar için paha biçilmez değerdeydi. Gözden çıkarabilecekleri tek bir şey bile yoktu. Kimse şu anda önemli görünmeyen bir parçanın, sonunda onlar için hayati önemde olup olmayacağını tahmin edemezdi.

Kendinden ziyade onların kurtuluşunu düşünüyordu, zira araştırma grubunu bekleyen çetin ölüm-kalım mücadelesini kazanma ihtimali en zayıf olan üyenin kendisi olduğunu biliyordu. Birleşik Devletler Ordusunun Kutup Enstitüsünde dört haftalık bir eğitim almış olmasına rağmen, grubun diğer üyeleri kadar buzula aşina ve şartlarına alışık değildi. Ayrıca, bir seksen beş boyunda ve yetmiş yedi kilo ağırlığındaydı. En büyük ablası Emily, on altı yaşından bu yana onu fasulye sırığı diye çağırırdı. Omuzları geniş, kolları kaslıydı: fasulye sırığı, ama asla cılız biri değildi. Öyle olsaydı, Colorado Nehrinin akıntılarında boğuşamaz, Bimini'deki köpek balığı avcılarıyla birlikte mücadele edemez, Washington Eyaletindeki dağlara tırmanamazdı. İnsanı tüketen soğuğa maruz kaldığı uzun bir günlük mücadelenin sonunda döneceği ılık bir kulübe veya Edgeway İstasyonumun ısıtılmış odası olduktan sonra şartlara dayanabilirdi. Fakat bu farklıydı. Kulübeler artık kullanılır durumda olmayabilirdi; olsa bile kar arabalarının deposunda veya aküsünde onları bir günden fazla sıcak tutabilecek kadar yakıt veya güç kalmamış olabilirdi. Bu şartlar altında hayatta kalmak, ancak tecrübeyle gelen bir güç ve dayanıklılık ile mümkündü. Bunu başarabilecek birikimi olmadığı konusunda hemen hemen emindi.

Ölümü dert etmesinin tek nedeni annesinin duyacağı üzüntü olurdu. Doughertylerin içinde en iyisi oydu ve politika batağına bulaşmamıştı. Zaten yeterince acı çekmişti. Tanrı biliyor ya Brian da ona epeyce acı çektirmişti, o yaptığı...

El lambasının ışığı karanlıkta onu buldu.

Yukarı çıkmaya hazır mısın? diye sesledi Roger Breskin.

Sen hazırsan.

Roger kar arabasına döndü.

Brian kendini toparladığı sırada halat gerildi ve sızlayan omuzlarında yeni ve daha kuvvetli bir baskı oluştu. Sürekli vuran rüzgârın eşliğinde ve ağrıdan yarı sersemlemiş durumda, aşağıda çırpınan uçsuz bucaksız sulu mezarı düşünmekten kendini alamayarak, uçurumun yamacı boyunca George Lin'in beş dakika önce yaptığı gibi sarsıntısız bir şekilde yukarı kaydı. Yukarı vardığı zaman, Roger'ın yardımı olmadan kendini yukarı çekip buzul zeminine çıkmayı başardı.

Ayağa kalktı ve kar arabasının far ışıklarına doğru kararsız birkaç adım attı. Ayak bilekleri ve baldırları sızlıyordu ama, biraz yürüdükten sonra ağrıları dinerdi. Gerçek anlamda bir zarar görmeden bunu atlatmıştı. "İnanılmaz," dedi. Halat askıyı tutan düğümleri çözmeye başladı. "İnanılmaz."

Neden bahsediyorsun? diye sordu Roger onun yanına geldiğinde.

Bunu başarabileceğimi sanmıyordum.

Bana güvenmiyor muydun?

O yüzden değil. Halatın kopacağını veya yamacın çatlayıp ayrılacağını falan düşünmüştüm.

Eninde sonunda öleceksin, dedi Roger dramatik bir etki yapan boğuk ses tonuyla. "Fakat burası yeri ve zamanı değildi."

Roger Breskin'in olaya bu felsefeyle yaklaştığını duymak, en az onun korkuyu bildiğini öğrenmek kadar şaşırtıcıydı Brian için.

Yaralı değilsen bir an önce yola koyulsak iyi olur.

Zonklayan omuzlarını hareket ettirirken Brian sordu. "Şimdi sırada ne var?"

Roger kar gözlüklerinin üzerini sildi. "Diğer kar arabasını doğrultup, hâlâ çalışıp çalışmadığını görmek."

Sonra?

Geçici kampı bulmak. Diğerlerine katılmak.

Ya kamp bizimle birlikte bu aysberg üzerinde değilse?

Roger soruyu duymadı. Çoktan arkasını dönmüş ve tepeteklak olan kar arabasına doğru uzaklaşmıştı bile.

Kalan kar arabasının kabini iki kişilikti; bu yüzden Harry, üzeri açık olan yük treylerinde gitmeyi seçti. Claude onun yerine treylere binmeyi istemiş ve Pete Johnson da açıkta bulunmak ölümcül bir tehlike olabileceği halde, sanki treylerde gitmek istenecek şeymiş gibi, gidon arkasındaki yerini Harry'ye verme konusunda ısrar etmişti. Harry tartışmayı kısa kesti ve en kötü yeri alabilmek için amirlik tasladı.

Treylerde kenarı kırk beş santim uzunluğunda olan kare şeklindeki ısıtma tablası ile, içinde patlayıcı çukurlarını doldurmak için sıcak su elde etmek üzere kar erittikleri çelik varil vardı. Varili treylerden indirip geçiş yollarından uzaklaştırmak için yuvarladılar; rüzgâra kapılarak gecenin karanlığına doğru sürüklendi ve birkaç dakika sonra, içi boş varilin sekerek uzaklaşırken çıkardığı gürültü, fırtınanın bir ses karmaşası halindeki senfonisi arasında kaybolup gitti. Isıtma tablası küçüktü, ve ileride işlerine yarayabileceği ihtimaline karşı Claude, ona kabinin içinde bir yer ayarladı.

Treylerin zemininde on santim kadar kar birikmişti ve kasanın yirmi beş santimlik dikey çeperlerine doğru gittikçe artan bir meyille yükseliyordu. Harry karı elleriyle dışarı süpürdü.

Rüzgâr, kovboy filmlerindeki apaçilerin çığlıklarını andıran bir sesle arkalarından savuruyor, treylerin altından hızla geçerken, aracın, buzun üzerinde hafifçe bir yukarı bir aşağı zıplamasına neden oluyordu.

Fırtına bir parça durulduğunda Pete, "Ben yine de arabayı senin sürmen gerektiğini düşünüyorum," diye tartışmayı sürdürdü.

Harry treylerden karı temizlemeyi bitirmek üzereydi. "Kendi arabamı dosdoğru buzdaki bir yarığın içine sürdüm - şimdi sen kendininkini bana mı emanet edeceksin?"

Pete başını salladı. "Arkadaş, biliyor musun senin neyin var?"

Üşüyor ve korkuyorum.

O değil.

"Peki, haftalardır ayak tırnaklarımı kesmeyi ihmal etmiştim, ama bunu nasıl bildiğini anlamıyorum. "

Demek istediğim, kafanın içindeki problem.

Bu, psikanaliz için ideal bir zamanlama değil Pete. Tanrım, siz Kaliforniyalılar aklınızı psikolojik tedaviyle bozmuşsunuz. Harry son kalan karı treylerden aşağı süpürdü. "Sanırım sen annemle yatmak istediğimi düşünüyorsun..."

Harry...

... veya babamı öldürmek istediğimi.

Harry...

Eh, eğer düşündüğün buysa, bu durumda ben seninle arkadaşlığımızın nasıl devam edeceğini bilemiyorum. "Senin kahramanlık kompleksin var," dedi Pete. "Treylerde gitme

konusunda ısrar ettiğim için mi?" "Evet. Bence kura çekmeliyiz." "Durumumuz demokrasiye uygun değil." "Bu sadece daha adil bir davranış." "Şunu bir açıklığa kavuşturayım... otobüsün arkasında mı oturmak istiyorsun? "

Pete başını salladı, ciddi görünmeye çalıştı, ama gülümsemesini gizleyemedi. "İnatçı budala." "Bununla gurur duyuyorum." Harry rüzgâra arkasını dönerek kapüşonunun çenesinin al

tında bağlanan ipini çözdü. Boyununa doğru olan indirmiş olduğu kalın yünden yüz maskesini paltosunun iç kısmından, ağzının ve burnunun üzerine doğru çekti; şimdi yüzünün en ufak bir parçası dahi açıkta kalmamıştı. Kapüşonu tekrar kafasına geçirdi ve geçme ipini sıkıca bağladı. Maskenin altından "Pete, sen bu yük treylerinde oturmak için fazla irisin," dedi.

Sen de pek öyle ufak tefek sayılmazsın.

Ama ben, çöküp kıvrılarak rüzgârın önemli bir kısmından kurtulacak kadar ufağım. Sen ise dimdik oturmak zorundasın. Ancak böyle sığabilirsin. Böyle oturursan da donup ölürsün.

Peki, peki. Sen kahramanı oynamakta kararlısın. Ama unutma - bu işin sonunda madalya verilmiyor. "Madalya bekleyen kim?" Harry yük treylerine binip ortasına oturdu. "Ben ermişliğin peşindeyim."

Johnson ona doğru eğildi. "Sen Edgeway grubundaki adamların toplamından daha çok müstehcen hikâye bilen bir eşle, cennete gidebileceğini mi düşünüyorsun?"

Apaçık belli değil mi, Pete?

Ne?

Tanrının şakadan anladığı.

Pete fırtınanın dövmekte olduğu buzul parçasına şöyle bir göz gezdirdi, ve "Evet. Gerçekten buz gibi bir şaka anlayışı var," dedi.

Kabinin kapısına geri döndü, arkasına baktı, ve sevgi dolu bir sesle tekrar, "İnatçı budala," dedi. Sonra gidonun arkasına geçip kapıyı kapadı. Harry son bir defa buzulun, kar arabasının farlarından yansıyan ışığın aydınlattığı bölümüne baktı. Pek öyle benzetmelere başvurarak düşünmezdi, fakat dünyanın tepesine özgü bu loşluk, çevrenin özellikleri, çeşitli imajlar uyandırıyordu kafasında. Belki de, bu acımasız kıtanın neredeyse hiç anlaşılamayan düşmanlığını tam olarak kavramanın tek yolu, onu daha az korkulacak bir düşman haline sokan benzetmelerdi. Buzul tabakası kıvrılmış yatan devasa boyutlardaki bir ejderhaydı. Derin koyu karanlık, bu ejderhanın kocaman açılmış ağzıydı. Korkunç rüzgâr onun öfkeli çığlığıydı. Ve şimdi, beş metre uzağını bile görmekte zorluk çekmesine sebep olan, etrafında ıslık öttürerek yoğun bir şekilde yağan kar ise bu canavarın saçtığı tükürük, veya belki de çenesinden damlayan köpüktü. Eğer canı isterse, onları hiçbir iz bırakmamacasına yalayıp yutabilirdi.

Kar arabası hareket etti.

Harry, ejderhadan gözünü ayırıp, sol tarafına yattı. Dizlerini göğsüne doğru çekti, başını öne doğru eğdi ve ellerini çenesinin altında kavuşturdu. Kendisini korumak için yapabileceği tek şey bundan ibaretti.

Treylerdeki şartlar tahmin ettiğinden de kötüydü - ve dayanma sınırını aşacağa benziyordu. Treylerdeki süspansiyon sistemi en iyimser ifade ile çok ilkeldi ve buzul yüzeyindeki en ufak bir pürüz anında, sarsıntı kızaklar ve tekerlekler yoluyla doğruca aracın zeminine yansıyordu. Harry sarsıntıyla zıplıyor ve dar alanda bir kenardan diğerine kayıp duruyordu. Kaim elbiseleri bile bu acımasız sarsıntıdan onu koruyamıyordu ve sağ tarafındaki kaburgalar kısa bir süre sonra için için ağrımaya başladı. Rüzgâr her taraftan ona saldırıyor; buz gibi esen hava sürekli ve acımasız bir şekilde, üzerindeki kutup şartlarına göre yapılmış zırhın herhangi bir yerindeki çatlağı arıyordu.

İçinde bulunduğu şartların üzerende durmanın, bunu daha da kötü hale getireceğinin bilincinde olan Harry, düşüncelerini başka tarafa yönlendirdi. Gözlerini kapadı ve kafasında Rita'nın hayat dolu görüntüsünü canlandırmaya çalıştı. Onu, şu anda içinde olabileceği - üşümüş, korkmuş, çaresiz, yaralı hatta belki de ölü - durumda düşünmemek için, hafızasını geçmiş zamana, ilk karşılaştıkları güne doğru kaydırdı. Mayıs ayının ikinci Cuması. Yaklaşık dokuz yıl önce. Paris'te...

Bir önceki Birleşmiş Milletler Jeofizik yılı çalışmalarında bulunan bilim adamlarıyla birlikte dört günlük bir konferansa katılmaktaydı. Dünyanın dört bir yanından çeşitli alanlarda uzman olan üç yüz erkek ve kadın, masrafları BM Jeofizik Araştırmaları Fonu'ndan karşılanmak üzere düzenlenen bir dizi seminer, konuşma ve yoğun görüşmelere katılmak üzere Paris'te bulunuyorlardı.

Cuma günü akşam üstü saat üçte Harry, yapmış olduğu kutup çalışmalarına ilgi duyan bir grup jeofizikçi ve meteoroloji uzmanından oluşan ufak topluluğa hitap ediyordu. Otelin asma katındaki küçük toplantı odasında yarım saat kadar konuştu. Vurucu son cümlesini tamamladıktan sonra notlarını toparlayıp, konuşmanın soru-cevap şeklinde devam etmesi teklifinde bulundu.

Toplantının ikinci yarısında, odada bulunan ünlü ve ak saçlı, diğer yirmi kişi daha zekice sorular soran genç ve güzel bir kadının büyüsüne kapılmıştı. Sanki yarı İrlandalı yarı İtalyan gibi görünüyordu. Amber renkli koyu teni sıcaklık yayar gibiydi. Geniş bir ağız ve dolgun dudaklar: tam bir İtalyan. Fakat İrlandalılık da ağzından yansıyordu, zira alaycı ve hafif çarpık gülümsemesi ona muzip bir hava veriyordu. Gözleri İrlanda yeşiliydi, dupduru - fakat badem şeklinde. Uzun, parlak kestane renkli saçlar. Giyiminde bahar mevsimine uygun ince yünlü takımları ve tek parça sade elbiseleri tercih eden bu grupta, ten rengi fitilli kadife kotu ve heyecan uyandıran hatlarını ortaya çıkaran koyu mavi süveteri ile göze çarpıyordu. Fakat Harry'nin en fazla dikkatini çeken şey onun

- çabuk, sorgulayıcı, araştırmacı, iyi eğitilmiş - aklıydı. Daha sonra Harry, ona bu kadar çok zaman ayırmakla, büyük bir ihtimalle diğer dinleyicilerin kendilerini dışlanmış hissetmelerine neden olduğunun farkına vardı.

Toplantı sona erdiğinde, odadan çıkmadan ona yetişti. "Bu bölümü, çok ilginç hale getirdiğiniz için size teşekkür etmek istedim, fakat adınızı bile bilmiyorum."

Hafifçe gülümsedi. "Rita Marzano." "Marzano. Bense yarı İtalyan yarı İrlandalı olduğunuzu düşünmüştüm." "Aslında yarı İngiliz." Gülümsemesi iyice muzipleşti. "Babam İtalyandı, fakat ben Londra'da büyüdüm." "Marzano... hiç yabancı gelmiyor. Evet, şüphesiz bir kitap yazmıştınız, değil mi? Adı..."

Değişen Yarınlar.

Değişen Yarınlar, genetik, biyokimya ve fizik alanındaki bugünkü buluşların, insanoğlunun geleceğine yansımasını araştıran halk diliyle yazılmış bir bilim yapıtıydı. Amerika Birleşik Devletlerinde yayımlanmış ve birkaç best-seller listesine girmişti.

Okudunuz mu? diye sordu kadın.

Hayır, diye itiraf etti Harry.

İngiliz yayıncım buraya kitabımdan dört yüz adet gönderdi. Otel lobisinden hemen sonraki, yayınlar köşesinde satışa sunuldu. Saatine baktı. "Programa göre kitaplarımı imzalamak üzere şu anda orada olmalıyım. İmzalı bir kopya isterseniz, sizi sırada bekletmem."

O gece sabaha karşı üçte son sayfayı kapatmadan kitabı elinden bırakamadı. Onun, şaşırtıcı derecede kendi düşünce akışına benzeyen - gerçekleri dizeleyiş, sorunlara geleneksel olmayan fakat mantıklı yaklaşım - tarzından çok etkilenmişti. Adeta kendi kitabını okuyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Ertesi gün, sabahki oturum programları boyunca uyudu ve öğleden sonrasını Rita'yı aramakla geçirdi, ama bulamadı.

Onu aramadığı dakikalarda, yine onu düşünüyordu. Akşamki

gala programı için duşunu alıp giyinirken, gitmiş olduğu tek toplantıdan hiçbir kelimeyi hatırlamadığını fark etti.

Harry Carpenter hayatında ilk kez, tek bir kadınla yaşamını paylaşma kararını veren birinin dünyasını merak etti. Birçok kadın tarafından "iyi bir av" olarak değerlendirilecek biriydi: Bir seksen boyunda, seksen kilo, yakışıklı değilse bile eli yüzü düzgün, açık mavi gözlü, asil görünümlüydü. Fakat asla birine av olmak istememişti. Her zaman kendisine eşit bir kadını aramıştı, ne ona muhtaç ne de ondan üstün olan, onunla işini, ümitlerini ve düşüncelerini paylaşacak, ona kendisini ilgilendirecek fikirler veren bir kadın. Belki onu bulduğunu düşünüyordu.

Fakat ne yapacağını bilemiyordu. Otuz üçünde, sekiz senelik üniversite eğitimini tamamlamış, akademik araştırmalar için gerektiğinden fazla zaman ayırıp, karşı cinse kur yapmanın usullerini öğrenmeye fırsat bulamamış biriydi.

Akşam programında, Birleşmiş Milletler Jeofizik Araştırma projeleri üzerine bir film, bir yemek ve bir sahne gösterisi sonrasında on iki kişilik orkestra eşliğinde dans vardı. Normalde, o da eğer isterse, sadece filme giderdi. Fakat sosyal toplantılardan birinde Rita Marzano'yu görme şansı oldukça yüksekti.

Rita filmin gösterileceği yer olan otelin gösteri salonundaki kuyruğun sonundaydı. Yalnızmış gibi duruyordu ve Harry'yi gördüğünde gülümsedi.

Gizleyemediği bir açık kalplilikle ve yüzü kızararak, "Bütün gün seni aradım," dedi. Yüzünün kızardığını Rita'nın fark etmemiş olmasını umuyordu.

Sıkıldım ve alışverişe gittim. Yeni elbisemi beğendin mi?

Elbise onun güzelliğine bir şey katamazdı ama doğanın ona sunduğu güzelliği tamamlıyordu. Etekleri yere kadar uzanan, uzun kollu, bej düğmeli yeşil bir elbiseydi. Gözleri kumaşın rengini almış, bununla kontrast yaratan kestane rengi saçları daha parlak bir görünüm kazanmıştı. Yaka biçimi ise, bilim adamlarının katıldığı kuru konferanslarda pek görülmeyen bir güzellik sergiliyor ve üzerine yapışan ipekli kumaş göğüs uçlarının ana hatlarını hayal meyal belli ediyordu. Rita isterse çok ufak bir gayretle, bir flütün kobra yılanını transa sokması gibi onu kolayca transa sokabilirdi.

Beğendim, dedi Harry, gözlerini kaçırmaya çalışarak.

Neden beni bütün gün aradın?

Yani, tabii ki, kitap için. Bir dakika boş zamanın varsa bu konuda seninle konuşmak isterim.

Dakika?

Veya bir saat.

Veya bir akşam?

Tekrar kızardığından emindi. İndiana'daki o çiflik delikan

lısı gibi hissetti kendini. "Yani..."

Rita kafasını çevirip bekleyenlerin sergi koridorunda oluşturduğu kuyruğa baktı ve tekrar Harry'ye dönerek ona gülümsedi. "Buradan çıkarsak, konuşmak için bütün bir akşam bizim olur."

Filmle ilgilenmiyor musun?

Hayır. Ayrıca, yemek de berbattır. Sahne gösterisi çok geleneksel olur. Ve dans orkestrası sadece gürültü yapar. "Birlikte yemek yesek?" "Çok hoş olurdu." "Önce Deux Magots'da bir şeyler içelim mi?" "Harika." "Laperouse'da yemek?" Rita hayretle kaşlarını kaldırdı. "Orası çok pahalı. Beni birinci sınıf yerlerde

ağırlaman gerekmez. Bira ile de şampanya kadar mutlu olurum." "Bu özel bir durum. Benim için öyle, senin için olmasa bile."

Yemek mükemmeldi. Paris'te, Laprouse'un üst katındaki odadan daha romantik bir atmosfer bulunamazdı. Alçak tavan ve duvarda asılı deniz kabuklarıyla bezenmiş ağ, restorana sıcak ve samimi bir hava veriyordu. Oturdukları masa gecenin örttüğü şehrin manzarasına hâkimdi ve altlarında ise, parlayan yüzeyi ile nehir, çarşaf gibi uzanmaktaydı. Yemekte mürdüm eriği sosuyla servis edilen kusursuz bir fırınlanmış kaz ve tatlı olarak, içinde ufacık olgun çilekler bulunan mükemmel bir sabayon yediler. Tüm yemek boyunca, on yıldır akşam yemeğine birlikte giden iki arkadaşın rahatlığıyla, anında kesintisiz ve koyu bir sohbete daldılar. Daha kaz rostonun yarısına gelmeden Harry, henüz onun kitabını hiç tartışmadıklarını fakat sanat, edebiyat, müzik, yemek pişirme ve daha pek çok başka konu üzerinde bir an bile ne söyleyeceklerinin sıkıntısını çekmeden, bir oradan bir buradan konuştuklarını fark etti. Konyağını bitirdiğinde ise, geceyi bu kadar çabuk sona erdirme konusunda isteksizdi.

Onun bu düşüncesine Rita da katıldı. "Yemekte birer Fransız gibiydik. Haydi şimdi de turist olalım."

Aklından neler geçiyor?

Crazy Horse Salonu çılgın bir yerdi. Amerikalı, Alman, İsveçli, İtalyan, Japon, Arap, İngiliz, Yunan ve hatta birkaç Fran-" sızdan oluşan müşterilerin konuşmaları birbirine karışıyor ve sık sık kahkahalarla süslenen bir gürültü ortamı oluşturuyordu. Salonun havası sigara dumanı, parfüm ve viski kokuları ile ağırlaşmıştı. Orkestra çalmaya başlayınca oluşan ses bir kristali çatlatmaya yetecek yükseklikteydi. Rita ile birkaç sefer konuşmak istediğinde Harry, ufak kokteyl masasının karşılıklı kenarlarında birbirlerinden sadece yarım metre uzaklıkta olmalarına rağmen avazı çıktığı kadar bağırmak zorunda kalmıştı.

Sahnedeki gösteri onun gürültü ve dumanı unutmasına sebep oldu. Kızlar harikaydılar. Uzun bacaklar. Dolgun, dik göğüsler. İncecik beller. Parıldayan yüzler. Gözün algılayabileceğinden çok daha fazla çeşitlilik vardı. Aklın alabileceği veya yüreğin değerini anlayabileceğinden çok daha fazla güzellik. Çoğu çıplak göğüslü düzinelerle kız. Vücutlarını örtmekte oldukça yetersiz kalan her tür kıyafet: deri kayışlar, zincirler, kürkler, çizmeler, mücevherle bezenmiş tasmalar, tüyler, ipek eşarplar. Gözlerine çok fazla rimel sürmüşlerdi ve bazıları ise yüz ve bedenlerini pullardan oluşan desenlerle süslemişlerdi.

Bir saat seyrettikten sonra insanı sıkıyor. Gidelim mi? dedi Rita. Dışarı çıktıklarında ise, "Kitabım hakkında hiç konuşmadık, ve bu senin gerçekten yapmak istediğin şeydi. Bak ne diyeceğim. George V Oteline kadar yürür, biraz şampanya içer ve konuşuruz," dedi.

Harry biraz şaşırmıştı. Rita birbirini tutmayan mesajlar veriyordu. Crazy Horse'a tahrik olmak için gitmemişler miydi? Oradan çıktığında Harry'nin kendisine kur yapmasını beklemiyor muydu? Ve şimdi ise kitaplar hakkında konuşmaya mı hazırdı? George V Otelinin lobisini boydan boya geçip asansöre bindiklerinde Harry, "Burada çatı katı restoranı var mıydı?" dedi.

Bilmiyorum. Biz benim odama gidiyoruz.

Şaşkınlığı daha da arttı. "Toplantının yapıldığı otelde kalmıyor musun? Biliyorum biraz sıkıcıdır, fakat burası da çok pahalı."

Değişen Yarınlar sayesinde biraz birikimim oldu. Bir kez olsun hava yapmaya karar verdim. Bahçe tarafında ufak bir daire tuttum.

Odasında, yatağının başucunda, içi kırık buz parçalarıyla dolu gümüş bir kova içinde bir şişe şampanya vardi.

Şişeyi işaret etti. "Moet cinsi. Lütfen açar mısın?"

Kovadan şişeyi çıkardı ve yüzünü buruşturduğunu gördü.

Buzun sesi, dedi Rita.

Ne olmuş?

Rita tereddüt etti. "Tüylerimi diken diken ediyor. Tıpkı kara tahta üzerine sürten tırnağın cıyırtısı gibi."

Onunla öylesine aynı titreşimi yakalamıştı ki, Rita'nın kendisine doğruyu söylemediğini biliyordu; yüzünü buruşturmuştu çünkü buz tıkırtısı ona hoş olmayan bir şeyi anımsatıyordu. Bir an için Rita'nın gözleri çok uzaklara, kaşlarının çatılmasına sebep olan derin bir anıya daldı.

Buz henüz erimemiş bile, dedi Harry. "Bunu ne zaman ısmarladın?" Ona endişe veren anıdan sıyrılıp, Harry'ye baktı ve gülümsedi. "Laperouse'da tuvalete gittiğimde." İnanmakta güçlük çekerek, "Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun sen," dedi Harry.

Yirminci yüzyılın sonlarındayız, biliyorsun.

Kendi kendisiyle dalga geçen bir ifadeyle, "Evet, doğru, gerçekten bugünlerde kadınlar bazen pantolon giyiyorlar," dedi.

Bundan rahatsız oluyor musun?

Pantolon giyen kadınlardan mı?

Seni pantolonundan çıkarmaya çalışan benden.

Yok canım, hayır.

Fazlaca haddini bilmez gibi davrandıysam...

Hiç de öyle değil.

Gerçekten, böyle bir şeyi daha evvel hiç yapmamıştım. Yani, biriyle ilk çıktığım gün hiç yatmamıştım. "Ben de." "Veya ikinci gün, yahut üçüncü, hatta dördüncü gün bile." "Ben de öyle." "Ama şimdi bu yaptığımız doğruymuş gibi geliyor, değil mi?"

Şişeyi yavaşça kovanın içine geri bıraktı ve onu kollarının arasına aldı. Dudakları bir rüya gibiydi ve ona dokunan bedeni sanki yaşamının amacıydı.

Geri kalan günlerde toplantılara katılmadılar ve yatakta kaldılar. Yemeklerini odaya istediler. Konuştular, seviştiler ve uyuşturucu almışçasına deliksiz uyudular.

Biri bağırarak ona sesleniyordu.

Soğuktan kaskatı kesilmiş, karla kaplanmış durumda Harry, yük treylerinin zemininde, tatlı hatıralarının arasından sıyrılarak doğruldu. Omuzunun üzerinden baktı.

Kar arabası kabininin arka camından Claude Jobert ona bakıyordu. "Harry. Hey, Harry!" Rüzgârın ve motorun gürültüsünden sesi zorlukla duyuluyordu. "Işıklar! İleride! Bak!"

Önce Claude'un neyi kastettiğini anlamadı. Kaskatıydı, donmuştu ve kısmen hâlâ Paris'teki o otel odasındaydı. Sonra gözlerini kaldırdı ve kar tanelerinde parıldayan ve buz zeminde cansız bir yansıma yapan, sarı renkli soluk bir ışığa doğru gitmekte olduklarını gördü. Yük treyleri durur durmaz atlamak üzere hazır bir durumda, elleri ve dizlerinin üzerine dikildi.

Pete Johnson kar arabasını, buz platodan aşağıya, şişme kabinlerin bulunduğu o tanıdık alana doğru sürdü. Kubbe şeklindeki kulübelerin şişme duvarları patlamış, kocaman yassı buz tabakaları altında parçalanmıştı. Fakat bir kar arabası çalışıyor, farları yanıyor ve kutup elbiseleri içindeki iki kişi arabanın yanında durmuş el sallıyordu.

Bunlardan biri Rita idi.

Harry kar arabası hareket halindeyken kendini treylerden aşağı attı. Karların üzerine düştü, yuvarlandı, sendeleyerek ayaklarının üzerinde doğruldu ve ona doğru koştu.

Harry!

Onu kaparcasına tuttu, neredeyse başından daha yukarıya kadar kaldırdı, sonra yere bıraktı ve kar maskesini indirerek konuşmaya çalıştı ama başaramadı ve konuşmak yerine ona sarıldı.

Sonunda, titreyen bir sesle Rita, "Yaralı mısın?" dedi.

Burnum kanadı.

Hepsi o kadar mı?

Artık kanamıyor. Ya sen?

Sadece korktum.

Harry onun kar, buz ve soğuk korkusu ile nasıl mücadele ettiğini biliyordu ve Rita'nın kendisini sınamaya en uygun olan iklim şartlarında çalışarak bu fobileriyle başa çıkmak konusundaki sarsılmaz kararlılığını da her zaman takdir etmişti. "Bu sefer korkmak için haklı bir sebebin var," dedi. "Dinle, bu kahrolası buz dağından kurtulursak ne yapacağımızı biliyor musun?"

Rita hayır anlamında kafasını salladı ve buğu yapmış olan kar gözlüklerini yukarı doğru kaldırdığında Harry, onun merak ve sevinçten kocaman açılmış o güzelim yeşil gözlerini gördü.

Birlikte Paris'e gideriz, dedi Harry.

Gülümseyerek, "Crazy Horse Salonuna," dedi Rita.

George V'e.

Bahçeye bakan odaya.

Moet et Chandon.

Harry kendi kar gözlüklerini başının üstüne çekti ve Rita onu öptü.

Bir eliyle Harry'nin omuzuna dokunarak onu sarsan Pete Johnson, "Biraz da donmuş dudakları öpmekten hoşlanmayan eşleri bulunanları düşünmelisin. Ayrıca, ne dediğimi duymadın mı? Dedim ki, 'Tüm takım burada.'" Eliyle yağan karın içinden onlara doğru hızla gelmekte olan bir çift kar arabasını işaret etti.

Roger, Brian ve George, dedi Rita. Rahatladığı açıkça belli oluyordu. "Onlar olmalı," dedi Johnson. "Buralarda yabancı birilerine rastlama olasılığı pek yok." "Tüm takım burada," diye ona katıldı Harry. "Fakat Tanrı aşkına, bundan sonra nereye gider bu takım?"

01:32

Yüz günlük elektronik casusluk görevinin on dördüncü gününde, Rus nükleer denizaltı gemisi İlya Pogodin programındaki ilk gözlem istasyonuna ulaştı. Grönland kıyısından kırk mil açıkta ve Kuzey Atlantik Denizi'nin fırtınalı yüzeyinden yüz fit (yaklaşık otuz metre) derindeki izleme noktasına ulaştıklarında, Kaptan Nikita Gorov, Jan Mayen Adası'nın kuzeybatısından güneydoğu yönüne doğru ilerleyen hafif akıntıya karşı geminin olduğu yerde tutulması için manevra odasına emir verdi.

İlya Pogodin adını, çürüyen bürokratik sistemin iflasından, iyice bozulmuş ve çıkarcı totaliter rejimin kendi ağırlığı altında çökmesinden önceki yıllarda yaşamış bir Rus halk kahramanından almıştı. Geminin adı değiştirilmemişti: bu, kısmen deniz kuvvetlerinin geleneklerine bağlı olmasından; kısmen yeni ya-rı-demokrasinin zayıflığından ve iktidardan zorla indirilen ama bir gün fırtına gibi geri gelip imha kamplarını ve "yeniden eğitme" enstitülerini tekrar açabilecek olan, tetikteki o öfkeli ve katil tabiatlı parti üyelerini kızdırmamak için hâlâ tedbirli bulunmak gerektiğinden; ve kısmen de, şu anda Rusya'nın korkunç fakirleşmiş, Marksizm ve paragöz politikacılar sayesinde tamamen iflas etmiş durumda bulunmasından dolayı gemilerin adlarını yeniden yazmak veya bu değişikliklerin kayıtlarını düzeltmek için ödenek ayıramamasından kaynaklanıyordu.

Gorov, gemisinin yeterli bakımını sağlama imkânından dahi yoksundu. İmparatorluğun düşüşünden sonraki bu çetin günlerde kaptan, mukavim teknenin, nükleer güç kaynağının ve makinelerin

bozulup dağılmalarından o derecede endişeliydi ki, gemisinin İlya Pogodin gibi, çöken rejimin adi bir savunucusundan başka bir şey olmayan aşağılık bir hırsız ve katilin adını almış bulunması gerçeğiyle ilgilenemeyecek durumdaydı.

Pogodin, bazı nükleer başlıklı torpidolardan başka nükleer silah taşımamış eski bir filo tipi denizaltı olmasına rağmen, yine de baştan-kıça yüz on metre uzunluğunda, on iki metre eninde, on buçuk metre derinliğinde, esaslı bir gemiydi. Tam olarak suya daldığında sekiz bin tondan fazla su taşırıyordu.

Güneydoğu akıntılarının gemiye etkisi önemsizdi. Gorov'un, olduğu yerde kalınması için emir verdiği noktadan geminin, doksan-yüz metreden daha fazla sürüklenmesi söz konusu olamazdı.

Genç muhabere subayı Peter Timoşenko, kontrol merkezinde Gorov'un yanındaydı. Çevrelerindeki elektronik aletlerin tüm ekran ve ayar göstergeleri yarı karanlıkta kırmızı, sarı, yeşil ve mavi renklerle yanıp sönüyor, parlıyor ve göz kırpıyordu. Tavan bile göstergeler, grafikler, ekranlar ve kontrol panelleriyle doluydu. Manevra odasından, Gorov'un hareketsiz kalınması konusundaki talimatının alındığına dair cevap geldiğinde ve makine dairesiyle reaktör odasına bu talimat iletildiğinde Timoşenko, "Telsizin çalıştırılması için izninizi istiyorum, Kaptan," dedi.

Burada bulunmamızın amacı bu.

Timoşenko ana koridora çıkıp, çok yüksek frekans (UHF), yüksek frekans (HF), çok alçak frekans (VLF) ve ileri derecede alçak frekans (ELF) aracılığı ile şifreli mesajlar gönderip alabilen telsiz cihazlarıyla dolu ve şaşırtıcı derecede küçük bir yer olan muhabere odasına kadar uzanan kırk metrelik mesafe boyunca yürüdü. Ana konsolun başına geçerek çok sayıdaki alıcı ve bilgisayarlardan oluşan kendi ekran ve göstergelerini inceledi. Gülümsedi ve çalışırken mırıldanmaya başladı.

Çoğu insanla beraberken oldukça sıkılan Peter Timoşenko, makinelerin yanındayken kendini her zaman çok rahat hissederdi. Kontrol merkezinde huzur duyan Peter için, daha da çok sayıda elektronik cihazlarla dolu olan ve kendisine ait bu oda, adeta evi gibiydi.

Hazır mıyız? diye sordu bir teknisyen.

Evet. Timoşenko sarı renkli bir düğmeyi çevirdi.

Üst tarafta, Uya Pogodin'in dış cephesinde bulunan bir kovandan ufak bir helyum balonu fırladı. Karanlık denizde hızla yükseldi, arkasından çok-yönlü haberleşme kablosunu çekerken, giderek büyüdü. Balon su yüzeyine ulaştığında Pogo-din'in teknisyenleri, yeraltı telefon kabloları ve elden gönderilen notlar hariç, mevcut her türlü haberleşme ortamında Grönland'ın bütün batı kıyıları boyunca uzanan alanda gönderilen ve alınan tüm mesajları izleyebilirlerdi. Balon - ve ona iliştirilmiş kısa, karmaşık anten - aynı kışın denizin aldığı renk gibi gri-mavi renkte olduğundan, burnunun dibine kadar da gelse, hiçbir geminin güvertesinden fark edilemezdi.

Karada ve sivil toplumda Timoşenko kolayca fark edilen biriydi. Uzun boylu, uzun bacaklı, iri kemikli, hantal ve sakardı. Restoranlarda, gece kulüplerinde, sokaklarda insanların kendisini seyrettiklerinden ve gizlice onun zerafetten yoksun haliyle eğlendiklerinden şüphelenirdi. Ama Pogodin'de, derinlerdeki yuvasında emniyetteyken, sanki deniz, su yüzeyinin üstünde kalan dünyanın bir parçası değil de ona paralel ayrı bir yermiş gibi ve sanki kendisi, bu soğuk derinliklerde kayan bir ruhmuş ve yukarıdaki dünyada yaşayanları duyulmadan duyan, görülmeden gören biriymiş gibi, onların bakışlarından uzak, artık alay edilebilecek bir hedef olmaktan uzak, şanslı bir görünmezliğe sahip hissediyordu kendini. Bir hayalet gibi.

Timoşenko'ya anteni açması ve geniş bir alanda frekansları taraması için yeterli zamanı verdikten sonra Kaptan Gorov,

haberleşme odasının kapısından içeri girdi. Teknisyen yardımcısına başıyla selam verdi. Timoşenko'ya dönerek, "Bir şey var mı?" dedi.

Muhabere subayı gülümsüyor ve sol kulağında tekli kulaklığı tutuyordu. "Tam dinlemedeyim."

Bizi ilgilendiren bir şey var mı?

Henüz pek yok. Kıyıya yakın bir alanda, bazı cihazların kış ortamında denemesini yapan bir Amerikan Denizcileri grubu var.

Soğuk savaş döneminin gölgesinde yaşadıkları halde, eski düşmanların birbirlerine karşı tarafsız olduklarının, hatta iyi birer arkadaş olduklarının varsayıldığı bir dünyada, eski Sovyet istihbaratının büyük bir bölümüne, ne kendi ülkelerinde ne de diğer yerlerde dokunulmamıştı. Rus Deniz Kuvvetleri, gerek önemli her Batılı ulusun kıyıları boyunca, gerekse Üçüncü Dünya için stratejik askeri önemi bulunan çoğu noktalarda geniş bir bilgi toplama harekâtına devam ediyordu. Değişim, sonuç olarak, değişmeyen tek şeydi. Eğer hakikaten düşmanlar bir gecede dost olabiliyorlarsa, aynı süratle tekrar düşman olabilirlerdi.

Bana sürekli bilgi ver, dedi Gorov. Sonra subay salonuna gidip öğle yemeğini yedi.

01:40

Edgeway İstasyonu'yla bağlantı kurduğu kısa dalga telsizin önünde çömelmiş olan Harry, "Thule ile temas kurabildin mi?" dedi.

Gunvald Larsson'un sesi statik bir alandan filtrelenerek gelmesine rağmen anlaşılabiliyordu. "Son yirmi beş dakikadır gerek onlarla gerekse Spitsbergen meteoroloji istasyonundaki Norveçli yetkililerle sürekli temas halindeyim."

Onlardan biri bize ulaşabilecek mi?

Norveçliler buzların arasında hapsolmuş vaziyetteler. Amerikalıların Thule'da birkaç tane Kaman Husky'leri var; standart kurtarma helikopterleri. Husky'lerin uzun mesafe uçuşu için yedek yakıt tankları var. Fakat yer şartları onların kalkışına müsait değil. Korkunç rüzgâr var. Ve onlar size ulaşana kadar - eğer ulaşmaları mümkün olabilirse - hava öylesine bozulur ki, muhtemelen bulunduğunuz aysberge inmeyi başaramazlar.

Yakınlarımızda bir buzkıran veya savaş gemisi yok mu?

Amerikalılar olmadığını söylüyor.

Her şey mucizeye kaldı.

Hava düzelene kadar dayanabilir misiniz?

Kalan malzemenin sayımını yapmadık ama, eminim ki bizi yirmi dört saatten daha uzun bir süre sıcak tutacak kadar yakıtımız yoktur, dedi Harry. Buzdan mağaranın içinde, patlayan bir makineli tüfeği andıran yüksek sesli bir parazit yankılandı.

Gunvald tereddüt etti. Sonra: "Son tahminlere göre bu, bütün kış boyunca yaşadığımız hava şartlarından daha kötü bir gelişme. Şu anda bir hafta sürecek kuvvetli fırtınalar başlamış.

Birbiri ardından gelecek. Aralarında kısacık bir nefes alacak zaman dahi bırakmadan."

Bir hafta. Harry, telsizin arkasındaki buz duvarın görüntüsü karşısında gözlerini kapadı, zira prizma şeklindeki bu yüzeyde, geleceklerini çok net bir şekilde görüyordu. Bu ısı yalıtımlı elbiselerin içinde bile, rüzgârdan korunmuş olmalarına rağmen, ısınmadan bir hafta dayanmaları mümkün değildi. Yiyecekleri bitmiş gibiydi; açlık sıfırın altındaki derecelerde dayanma güçlerini zayıflatırdı.

Harry, beni duydun mu?

Gözlerini açtı. "Duydum. Durum pek iyi görünmüyor, değil mi? Fakat, bir taraftan da, akıntıyla güneye doğru sürüklenerek kötü havadan uzaklaşıyoruz."

Ben de burada haritaları inceliyordum. Üzerinde bulunduğunuz o buz dağının bir günde kaç mil yol alabileceği konusunda hiç fikrin var mı?

Tahminen... otuz, belki kırk.

Bu hemen hemen benim de burada haritalar üzerinde bulduğum rakam. Peki, bunun ne kadarı gerçekten güneye doğru hareket olacaktır, biliyor musun?

Harry bunu düşündü. "Günde yirmi mil kadar."

En iyi şartlarda. Belki de bu on mile kadar düşebilir.

On. Haklısın. Dediğimi unut. Ne kadar aptalım. Tabii ki sen haklısın-. Peki bu fırtına hattı ne genişlikte?

Harry, bu sizin son olarak bulunduğunuzu bildiğimiz yerden yüz yirmi mil güneye kadar ulaşan bir alan. Kar fırtınasının dışına çıkıp, helikopterlerin size ulaşabileceği yere varmanız için sekiz-on gün, hatta daha uzun bir süreye ihtiyacınız olurdu.

Birleşmiş Milletler Jeofizik Araştırmaları Filosunun tarama gemilerinden ne haber?

Amerikalılar onlara haber gönderdi. Her iki gemi de size ulaşmak üzere yapabilecekleri en yüksek hızla hareket ediyorlar. Fakat Thule'dan alınan haberlere göre deniz, fırtına alanının dışında bile olağanüstü sert. Ve tarama gemileri iki yüz otuz mil uzakta. Bu şartlar altında, pek fazla sürat yapamayacaklardır.

Ne kadar zayıf bir halde olurlarsa olsunlar, tam olarak ne durumda bulunduklarını bilmek zorundaydılar. Harry, "O büyüklükteki bir gemi parçalanmadan fırtınalı bir alanda yüz mil kadar ilerleyebilir mi?" dedi.

Ben her iki kaptanın da cesur olduğunu düşünüyorum ama intihara eğilimli olduklarını sanmam, diye açıkça fikrini söyledi Gunvald.

Harry de aynı fikirdeydi.

Geri dönmek zorunda kalacaklardır, dedi Gunvald.

Harry de iç geçirdi. "Evet. Başka seçenekleri olmayacaktır. Peki, Gunvald, seni on beş dakika içinde tekrar ararım. Burada bir danışma toplantısı yapmalıyız. Düşünüp bir şeyler bulma şansımız olabilir."

Bekleyeceğim. Harry mikrofonu telsizin üzerine koydu. Ayağa kalktı ve diğerlerine baktı. "Duydunuz."

Buzdan mağaranın içindeki herkes ya Harry'ye ya da şimdi susmuş olan telsize bakıyordu. Pete, Roger, ve Franz girişe yakın bir yerde ayaktaydılar; kar gözlükleri gözlerindeydi, ve dışarı çıkıp geçici kampın yıkıntıları arasında araştırma yapmaya hazırdılar. Brian Dougherty ise Grönland Denizi ve Kuzey Atlantiğin haritasını incelemekteydi; fakat Gunvald'ı dinlerken, tarama gemilerinin yerlerini saptamanın bir anlamı olmadığının farkına varıp haritayı katlayarak kapatmıştı. Harry Edgeway İstasyonu'nu aramadan önce George Lin, incinen kaslarının sertleşmesini engellemek için egzersiz olarak mağarayı bir uçtan diğerine adımlamaktaydı. Şu anda gözünü bile kırpmadan, aniden donmuş gibi hareketsiz bir şekilde ayakta duruyordu. Rita ve Claude ise, çöken buzun altında kalarak çok kötü hasar görmüş olan yiyecek dolu bir karton kutunun içindekileri incelemek üzere mağaranın zemininde dizlerinin üzerine çökmüşlerdi. Bir an için, Rita ve Claude, Harry'ye, gerçek birer insan değil de - olağanüstü bir şans onları bulmazsa, belki de şimdiden ölmüş sayılabilecekleri için - garip dekorlu bir sahnedeki, cansız mankenlermiş gibi geldi.

Rita herkesin düşündüğü, fakat kimsenin belirtmek istemediği bir şeyi dile getirdi: "Tarama gemileri bize ulaşsa bile, en erken

yarından evvel burada olmayacaktır. Geceyarısından önce bizi gemiye alacak şekilde vaktinde bize ulaşmaları pek olası değil. Ve tam geceyarısında, bombaların altmışı birden patlayacak."

Bulunduğumuz aysbergin büyüklüğünü ve şeklini bilmiyoruz, dedi Fischer. "Patlayıcıların büyük bir kısmı hâlâ ana kıtanın bir parçası olan buzların içinde bulunuyor olabilirler."

Pete Johnson bu fikre katılmadı. "Claude, Harry, ve ben, ilk deprem dalgası altımızdan geçerken bombaların olduğu haftaydık. Kampa geri dönerken, oraya gitmek için geçtiğimiz yolun aynısı olan bir rotayı sanırım oldukça doğru bir şekilde izledik. Dolayısıyla, altmış patlayıcının tamamı boyunca veya paralelinde yol almış olmalıyız. Bu buz dağının tüm o patlayıcıların sarsıntısını kaldıracak büyüklükte olmadığına sağ kolum üzerine bahse girerim."

Kısa bir sessizlikten sonra Brian boğazını temizledi. "Aysbergin patlamayla binlerce parçaya ayrılacağını mı söylemek istiyorsun?"

Kimse cevap vermedi.

Yani hepimiz ölecek miyiz? Veya denize mi fırlayacağız?

Her ikisi de aynı kapıya çıkar, dedi Roger Breskin doğal bir şekilde. Bas sesi buz duvardan, boşluğa yankılandı. "Deniz dondurucu. Suda beş dakika bile canlı olarak kalamazsın."

Canımızı kurtarmak için yapacak hiçbir şeyimiz yok mu? diye sordu Brian gözleri grubun bir üyesinden diğerine doğru gezinirken. "Eminim ki yapabileceğimiz bir şey vardır."

Tüm konuşmalar boyunca George Lin bir heykel kadar hareketsiz ve sessiz kalmıştı, fakat aniden dönerek Dougherty'ye doğru üç hızlı adım attı. "Ne o, korktun mu oğlum? Korkmakta haklısın. Muhteşem ailen senin başını bu beladan kurtaramayacaktır!"

Şaşıran Brian, kızgın adamın karşısında geriledi.

Lin'in elleri her iki yanında yumruk halindeydi. "Çaresiz olmak hoşuna gitti mi?" Bağırıyordu. "Nasıl, beğendin mi? Senin o büyük, zengin, güçlü ailenin buralarda hiçbir hükmü yok. Şimdi sen de diğerlerinin, biz küçük insanların, neler hissettiğini biliyorsun artık. Şimdi kendini kurtarmak için yerlerde sürünmek zorundasın. Tıpkı hepimizin yaptığı gibi."

Yeter artık, dedi Harry.

Lin ona doğru döndü. Duyduğu nefretten yüzü çarpılmıştı. "Onun ailesi, tüm parasal gücü ve imtiyazlarıyla, gerçeklerden uzakta fakat üstünlüklerinden emin bir şekilde orada oturup, biz geri kalanların nasıl yaşamamız gerektiğini, şu veya bu şerefli gerekçeyle nasıl özveride bulunacağımızı ağızlarında geveleyip dururlar. Çin'de belayı başlatanlar, Mao'yu getirenler, anavatanımızı kaybettirenler, on milyonlarca insanımızın telef olmasına sebebiyet verenler hep onlar gibileridir. Bunlara, ayaklarını içeri atacak kadar kapıyı aralarsan, arkalarından hemen komünistler gelir. Barbarlar ve kazaklar, katiller ve insan kılıklı hayvanlar hemen arkalarından fırtına gibi üşüşürler. O..."

Bizi bu buz dağının üzerine Brian koymadı, dedi Harry sert bir şekilde. "Onun ailesi de koymadı. Tanrı aşkına, George, bir saatten daha kısa bir süre önce, o senin hayatını kurtardı."

Lin yaptığı şeyi fark ettiğinde, yanaklarındaki kızgınlık ateşi birden söndü. Önce şaşırmış, sonra da utanmış göründü. Sanki aklını başına getirmek istercesine kafasını salladı. "Ben... çok üzgünüm."

Bana değil, dedi Harry. "Brian'a söyle."

Lin, Dougherty'ye doğru döndü ama onun gözlerinin içine bakamadı. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm." "Önemli değil," diye onu teselli etti Brian. . "Bilemiyorum... Bana ne olduğunu anlayamadım. Benim hayatımı kurtardın. Harry haklı."

Unut bunu, George.

Kısa bir tereddütten sonra Lin başını salladı ve mağaranın karşı duvarına doğru gitti. Üzerinde dolaştığı buza gözlerini dikip, bir ileri bir geri yürüyerek ağrıyan kaslarını çalıştırmaya başladı.

Harry, bu küçük adamın geçmişindeki hangi deneyimlerin, karşılaştıkları günden beri Brian Dougherty'yi bir düşman gibi görmesine neden olduğunu merak etti.

Canımızı kurtarmak için yapacak hiçbir şey yok mu? diye tekrar sordu Brian, Lin ile yaşanan hadise hiç olmamış gibi davranma olgunluğunu göstererek.

Belki, dedi Harry. "Önce bombaların bazılarını buzdan çıkarıp etkisiz hale getirmeliyiz."

Fischer hayretler içinde kalmıştı. "İmkânsız!"

Bu mümkün.

Nasıl yerlerinden çıkarılabilirler ki? dedi, Fischer alaylı bir şekilde.

Yarı yarıya kullanılmaz halde olan yiyeceklerin bulunduğu karton kutunun başındaki Claude ayağa kalktı. "İmkânsız değil. Yedek bir matkabımız, buz baltalarımız ve elektrikli testeremiz var. Eğer bol zamanımız ve sabrımız olsaydı, her bombaya yandan aşağıya doğru inen bir açıyla, adeta buzda merdiven kazar gibi ulaşabilirdik. Fakat Harry, bir tanesini gömmek için dahi bir buçuk gün harcadık. Onları kazarak çıkarmak çok daha zor olacaktır. Hepsini çıkarmak için en azından bir, belki de iki haftaya ihtiyacımız olurdu."

Sadece on saatimiz var, diye gereksiz bir hatırlatma yaptı Fischer.

Mağara girişindeki duvarda oturduğu oyuğu terk ederek bulundukları yere doğru gelen Pete Johnson, "Bir dakika," dedi. "Hiçbiriniz adamı dinlemediniz. Harry bombaların bir kısmını etkisiz hale getirmeliyiz dedi, hepsini değil. Ayrıca onları,

Claude'un teklif ettiği gibi, kazıp çıkaralım demedi." Harry'ye baktı. "Ne dediğini açıklamak ister misin?"

En yakın patlayıcı paketi bulunduğumuz yerden yaklaşık iki yüz yetmiş beş metre kadar uzaklıkta. Onu bulup etkisiz hale getirirsek, bir sonraki bombadan yaklaşık üç yüz metre mesafede oluruz. Her patlayıcı bir öncekinden on beş metre uzaklıkta. Böylece, eğer on tanesini çıkarırsak, patlamadan dört yüz metreden fazla daha uzakta oluruz. Kalan elli bomba gece yarısında patlayacak - ama hiçbiri tam altımızda olmayacak. Aysbergin üzerinde bulunduğumuz bölümü patlamanın şokunu atlatabilir. Şanslıysak, bizi yüzdürecek kadar büyük de olabilir.

Olabilir, dedi Fischer yüzünü ekşiterek.

En büyük şans bu olurdu.

Patlayıcının üst kısmındaki zincirin son halkasını kar arabasının arkasına bağlayıp, buz silindiri kanalın içinden şişe mantarı açar gibi çıkarmayı deneyebiliriz.

Bu olacak şey değil, diyerek itiraz etti Fischer.

Harry başını salladı. "Belki de sen haklısın."

Başka bir yolu olmalı.

Ne gibi?

Brian, "Arkamıza yaslanıp sonumuzun gelmesini bekleyemeyiz, Franz. Söylenenler pek fazla bir anlam ifade etmiyor olabilir," dedi. Harry'ye döndü. "Ama, eğer planın işlerse, eğer bombaları buzdan çıkarabilecek olursak, on tanesini on saat içinde halletmemiz mümkün mü?"

Denemeden bilemeyiz, dedi Harry, hem Fischer'in inatçı karamsarlığına kapılmayı hem de boş ümitler uyandırmayı kesinlikle reddederek.

Pete Johnson, "On tanesini değilse bile, belki sekizini çıkarabiliriz. Sekiz olmazsa, kesinlikle altı tanesini. Her çıkardığımız bize bir parça daha can güvenliği sağlayacaktır," dedi.

Öyle olsa bile, dedi Fischer, bu görüşün olumsuzluğunu savunurken giderek daha ağırlaşan aksanıyla, "Ne kazanacağız ki? Yine de hâlâ bir aysberg üzerinde sürükleniyor olacağız, Tanrı aşkına. Yine sadece yarın öğleden sonraya kadar idare edebilecek yakıtımız olacak. Yine donarak ölüyor olacağız."

Rita, ayağa kalkarak konuştu. "Franz, kahrolası, şeytanın avukatı rolünü oynamaktan veya yapmakta olduğun her ne ise, vazgeç. İşinde uzman bir adamsın. Bize yaşama mücadelemizde yardımcı olabilirsin. Yoksa, senin yardımın olmadan, hepimiz ölebiliriz. Buradaki kimse gözden çıkarılamaz. Kimse işe yaramayan biri olarak düşünülemez. Bizimle birlikte olmana, bizimle mücadeleye katılmana ihtiyacımız var."

Ben de tamamen aynı fikirdeyim, dedi Harry. Kapüşonunu kafasına geçirdi ve çenesinin altında sıkıca bağladı. "Sadece üç veya dört tanesi bile olsa, birkaç bombayı etkisiz hale getirerek zaman kazanacak olursak... diğer taraftan, şu anda mümkün görünenden daha kısa zamanda kurtarılma şansımız da her zaman var."

Nasıl? diye sordu Roger.

Tarama gemilerinden biri...

Sesindeki itiraz eder tonda hiç azalma olmaksızın, Rita'ya bakarak, sanki Harry ile aralarmda onun desteğini kazanma konusunda sürekli bir çekişme olması kaçınılmazmış gibi, "Sen ve Gunvald biraz evvel tarama gemilerinin büyük bir ihtimalle bize ulaşamayacakları hususunda fikir birliğine varmıştınız," dedi Fischer.

Harry kararlılıkla başını salladı. "Buradaki kaderimiz değişmemek üzere yazılmadı. Bizler zeki insanlarız. Aklımızı

kullanırsak kaderimizi kendimiz çizebiliriz. Eğer o kaptanlardan biri çok yetenekli ise ve kelimenin tam anlamıyla gözükara biri ise, ve eğer gerçekten birinci sınıf mürettebatı varsa, ve eğer bir parçacık şanslı ise, bu işi başarabilir."

Çok fazla eğer var, dedi Roger Breskin.

Fischer çok haşindi. "Eğer adı Horatio Hornblower ise, eğer bugüne kadar gelmiş geçmiş tüm gemicilerin büyükbabası ise, eğer sadece bir insan değil de, denizlerin doğaüstü gücü ise, sanırım bir şansımız olabilir."

Evet, eğer o Horatio Hornblower ise, dedi Harry sabrı taşarak, "eğer yarın burada olursa, tüm bayrakları uçuşuyor ve yelkenleri kaynana zırıltısı gibi takırdıyorsa, ben de yakınlarda olup bir merhaba demek isterim."

Herkes sustu.

Harry, "Ya sizler ne düşünüyorsunuz?" dedi.

Kimse karşı fikir ileri sürmedi.

Peki öyleyse, bombaları etkisiz hale getirme projesinde herkese ihtiyacımız var, dedi Harry renkli kar gözlüklerini gözlerinin üzerine indirirken. "Rita, sen burada kalıp telsizi izler ve söz verdiğimiz gibi Gunvald'ı arar mısın?"

Elbette.

Claude, "Birinin, kalıntıların üzerini kar kaplamadan kampı araştırma işini bitirmesi gerekir," dedi.

Ben o işi de yaparım, dedi Rita.

Harry mağaranın ağzına gitti. "Haydi bir an önce başlayalım. Altmış saatin birden tiktaklarını duyar gibiyim. Alarmları çalmaya başladığında yakınlarında olmak istemem."

ÜÇ

Hapishane

02:30

Patlamaya Dokuz Buçuk Saat Kala

Nikita Gorov, başını yastığa koyduktan bir veya iki dakika sonra, uyuyamayacağını anlamıştı. Geçmişten çıkıp gelen ufak bir hayalet gerçeğe dönüşüp ona musallat oluyor ve uykuya dalıp huzur bulmasını engelliyordu. Gözlerini kapattığında, küçük Nikolai'ın, onun Nikki'sinin, sarımtırak sis perdesi içinden kendisine doğru koşarak geldiğini görebiliyordu. Çocuğun kolları iki yana kocaman açılmıştı ve kıkır kıkır gülüyordu. Fakat, Nikki ne kadar hızlı koşarsa koşsun veya Gorov ne kadar çılgınca ona uzanırsa uzansın, aralarındaki mesafe bir türlü kapanmıyordu: Onları ayıran uzaklık yalnızca birkaç metreydi ama, bunun her bir santimetresi sonsuzluk kadar uzundu. Kaptan, hiçbir şeyi oğlunu kucaklamayı istediğinin yarısı kadar bile istemiyordu, fakat onları, yaşamla ölümün arasındaki o yırtılmaz perde ayırıyordu.

Gorov, çaresizlikten kaynaklanan istemdışı hafif bir iç çekmeyle gözlerini açtı ve köşedeki masanın üzerinde duran gümüş çerçeveli resme baktı: O ve Nikolai, Moskova Nehri üzerindeki bir gezinti gemisinde, bir piyano-akordiyonçaların önünde ayakta duruyorlardı. Geçmişin onu özellikle böylesine yoğun bir şekilde huzursuz ettiği zamanlarda Gorov'un içi, bu fotoğrafa bakınca fena halde kararıyordu. Ama yine de onu ortadan yok edemiyordu. Nasıl sadece Nikolai sık sık tuttuğu için sağ elini kesip atamıyorsa, resmi de aynen öyle masanın bir çekmesine kaldıramıyor veya çöpe atamıyordu.

Bu gerginlikle ranzasından fırlayıp kalktı. Biraz yürümek istedi ama kamarası çok ufaktı. Yatağı ile tuvaleti arasındaki dar alanı üç adımda aştı. Ne kadar çılgın bir durumda olduğunu mürettebatının görmesinden çekinmeseydi kamaralar boyunca uzanan ana koridorda yürüyebilirdi.

Sonunda masasına oturdu. Sanki onunla - ve ona ıstırap çektiren kaybıyla - yüzleşirse kalbindeki acıyı dindirebilirmiş ve kendisini sakinleştirebilirmiş gibi, fotoğrafı iki eliyle kavradı.

Resimdeki altın saçlı çocukla yumuşak bir sesle konuştu. "Senin ölümünde benim bir suçum yok, Nikki."

Gorov bunun gerçek olduğunu biliyordu. Aynı zamanda, sadece biliyor olmaktan daha önemlisi, buna inanıyordu da. Buna rağmen suçluluk okyanusları, sonu gelmeyen ve onu yiyp bitiren dalgalar halinde içinde kabarıyordu.

Beni hiçbir zaman suçlamadığını biliyorum, Nikki. Fakat yine de bunu bana söylediğini duyabilmek isterdim.

Haziran ayı ortalarında, yedi ay kadar önce, İlya Pogodin, Akdeniz yöresinde doksan gün sürecek olağanüstü gizli bir elektronik-araştırma görevinin altmışıncı günündeydi. Gemi Mısır kıyılarından on beş kilometre açıkta, İskenderiye şehrinin tam kuzeyinde su altına dalmıştı. Çok yönlü haberleşme anteni açılmış, binlerce önemli-önemsiz bilgi kompüterin hafızasına aralıksız kaydediliyordu.

On beş Haziran sabah saat ikide, Sivastopol'deki Deniz Haberalma Örgütü bürosundan, Moskova'daki Denizcilik Bakanlığından gönderilmiş bir mesaj geldi. İlya Pogodin'den alındığına dair teyid istiyor ve böylece, gizli görev sırasında kesin kural olan telsiz mesajı gönderme yasağını deliyordu.

Kod uzmanı şifreli mesajı çözme işlemini bitirdiğinde Gorov, gece muhabere nöbetçisi tarafından uyandırıldı. Ranzasında oturdu ve soluk sarı sayfayı okudu.

Mesaj, koordinatların enlem ve boylam tespitiyle başlıyor, Pogodin'in Akdeniz'de şu anda görev yaptığı yörede bulunan Vostok tipi araştırma gemisi Petr Vavilov ile yirmi iki saat içinde buluşma talimatıyla devam ediyordu. Buraya kadarı Gorov'un hoşuna gitmişti: Denizin ortasında bir geceyarısı buluşması, şu elektronik casusluk döneminde alıştıklarından çok daha geleneksel ve entrika dolu bir pelerinli-hançerli görev şekliydi. Fakat mesajın geri kalanı, dizleri titreyerek ayağa fırlamasına neden oldu.

OĞLUN KREMLİN HASTANESİNDE CİDDİ BİR SORUNLA KARŞI KARŞIYA STOP EN KISA SÜREDE MOSKOVA'DA BEKLENİYORSUN STOP ULAŞIM İÇİN HER ŞEY AYARLANDI STOP İKİNCİ KAPTAN ZHUKOV GEMİNİN YÖNETİMİNİ ALACAK STOP TEYİD EDİN TEYİD EDİN

Tam geceyarısında Gorov denizaltısının idaresini Zhukov'a teslim ederek Petr Vavilov'a geçti. Bir helikopter onu araştırma gemisinin güvertesinden alıp Suriye'den tarifeli bir Rus diplomatik jetiyle Moskova'ya gitmek üzere Şam'a bıraktı. Ayın on altısında, öğleden sonra saat üçte Şeremetyevo Havalimanına ulaştı.

Deniz Kuvvetleri memurlarından Boris Okudzhava onu terminalde karşıladı. Okudzhava'nın gözleri tıpkı içinde çamaşır yıkanmış su gibi kirli gri renkteydi. Burnunun sol tarafında bulunan kiraz büyüklüğündeki bir siğil görüntüsünü bozuyordu. "Araba seni bekliyor, Yoldaş Gorov."

Nikki'ye ne oldu? Oğluma ne oldu?

Ben doktor değilim, Yoldaş Gorov.

Bir şeyler biliyor olmalısın.

Sanırım burada vakit kaybetmemeliyiz. Sana arabada izah ederim, Yoldaş. "Artık 'Yoldaş' değil," dedi Gorov çıkış kapısından hızla uşaklaşırlarken.

Affedersin. Sadece eski bir alışkanlık.

Öyle mi?

Komünistlerin sosyal ve ekonomik politikaları tamamen itibarını kaybettiği, hırsızlıkları ve toplu katliamları açığa çıkarıldığı halde, rejimin gerçek inananlarından birçoğu, eski sistemin yeniden kurulmasını şiddetle arzu ediyorlardı. Bunlar hâlâ, savaş-başlığı ve mermi imalatının hiç azalmadan devam ettiği nükleer silah sanayii gibi bazı merkezlerde etkin olmanın zevkini sürüyorlardı. Birçokları için katı bir Marksist ideolojiyi reddetmek, kalplerinde veya kafalarındaki gerçek bir değişikliği değil, yalnızca siyasi gücün daha demokratik ellere geçtiğinin kabulünü gösteren bir araçtı. Bunlar yeni Rusya için görünürde itina ile çalışırken, üstün Sovyet gücünün yeniden doğuşunu ümitle bekliyorlardı.

Kalabalık terminalden ayrılıp, yumuşak bir bahar sonu öğleden sonrasına adım atarlarken Okudzhava, "Bundan sonraki devrim daha fazla özgürlük için olmalı, daha az özgürlük için değil. Bir eksiğimiz varsa, o da yeteri kadarını sağlamadığımızda. Eski sınıfın mensuplarından birçoğu hâlâ iktidarda, kendilerini demokrasi şampiyonu ilan edip kapitalizme övgü yağdırırken, her fırsatta onu baltalıyorlar," diyordu.

Gorov konuşmayı sürdürmedi. Boris Okudzhava iyi bir aktör değildi. Konuşurken sergilediği aşırı coşku gerçeği açığa vuruyordu: Burnunun kenarındaki tuhaf siğil, sanki yalanını ortaya çıkarmak için Tanrı'nın ona musallat ettiği bir lekeymiş, canavarı belirten işaretmiş gibi, parlak kırmızı bir renk alıyordu.

Gökyüzü gri-siyah alçak bulutlarla kaplanmıştı.

Hava yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyordu.

Birkaç seyyar satıcının terminalin dışında tezgâh kurmasına izin verilmişti. Bir kısmı büyük bavullarda, diğerleri el arabalarında sigara, şeker, turistik harita ve hediyelik eşya satarak işportacılık yapıyorlardı. Piyasa canlıydı, en azından bazılarının işleri oldukça

kârlıydı ama hepsi de pejmürde kılıklıydılar. Eski günlerde refah içinde olmak tevkif edilmeyi, hapse atılmayı ve hatta bazen, ölümle cezalandırılmayı gerektiren bir suçtu. Birçok Rus vatandaşı, bundan önceki dönemde başarının getirdiği sonuçları ve kıskanç bürokratların acımasız öfkesini tüm canlılığıyla hatırlıyordu.

Bakanlık arabası terminalin hemen önünde, kurallara aykırı park etmiş, motoru çalışır durumdaydı. Gorov ve Okudzhava arka koltuğa geçip kapıları kapatır kapatmaz, şoför - hava kuvvetleri üniformasıyla genç bir adam - aracı hızla hareket ettirdi.

Nikki'ye ne oldu? diye sordu Gorov.

Otuz bir gün önce viral veya gripal enfeksiyon olduğu kuşkusuyla hastaneye geldi. Başı dönüyor ve terliyordu. O kadar bulantısı vardı ki sıvı gıdaları bile alamıyordu. Hastaneye su kaybını önlemek için damardan beslenmek üzere yatırılmıştı.

Yıkılan rejim döneminde sağlık hizmetleri hükümetin sıkı kontrolü altındaydı - ve Üçüncü Dünya ülkeleri standartlarına göre bile son derecede kötüydü. Hastanelerin çoğu, aletlerin sterilizasyonu için bile yeterli araçları olmadan çalışıyordu. Teşhis cihazları acınacak derecede azdı, ve sağlık için ayrılan bütçeler öylesine kısılıyordu ki, kirli enjektör iğneleri sürekli olarak art arda kullanılıyor ve hastalıkların bulaşmasına neden oluyordu. Eski sistemin çökmesi isabet olmuştu; ama yıkılan rejim, milleti derin bir iflasın eşiğine getirmiş ve son yıllarda sağlık hizmetleri daha da bozulmuştu.

Nikki'nin bakımının, şimdi çalıştıkları hastanelerden hiç de daha modern veya daha iyi donanımlı olmayan tıp fakültelerinde eğitim görmüş hekimlerin ellerine terk edilmiş olduğu düşüncesi, Gorov'un tüylerini diken diken etti. Şüphesiz dünyadaki her ebeveyn çocuğunun sağlıklı olmasını ister; fakat yerini aldığı eski imparatorlukta olduğu gibi yeni Rusya'da da, insanın gözbebeği evladının hastaneye yatması basit bir endişe değil, tam anlamıyla bir panik olmasa bile, bir alarm sebebiydi.

Sana haber verilmedi, dedi Okudzhava dalgın dalgın, işaretparmağının ucuyla yüzündeki siğili ovuşturarak, "çünkü çok gizli bir görevdeydin. Ayrıca, çocuğun durumu da pek öyle kritik gözükmüyordu."

Sorunu bir enfeksiyon değil miymiş? diye sordu Gorov. "Hayır. Bir ara hastalığa yol açan şeyin ateşli romatizma olduğu sanıldı."

Uzun yıllar denizaltı teşkilatının idari kademelerindeki görevlerin sorumluluğunu taşımışve hem zaman zaman gemisinin mekanik sorunları, hem de denizin acımasız gücü karşısında endişeli gözükmemeyi öğrenmiş olmanın getirdiği tecrübeyle Nikita Gorov, bu hamamböceği dolu hastanede, korku içinde ve acı çeken küçük Nikki'nin hayali beyninin içini kemirirken bile dışarıdan sakin görünmeyi başardı. "Ama ateşli romatizma değildi, öyle mi?"

Hayır, dedi Okudzhava siğilini oğuşturmaya devam ederken Gorov'a değil de şoförün ensesine bakarak. "Sonra kısa bir süre için hastalık belirtileri geriledi. Dört gün boyunca çok sağlıklı göründü. Belirtiler yeniden ortaya çıktığı zaman teşhis için yeniden testlere başlandı. Ve sonra... bundan sekiz gün evvel, beyninde bir kanser tümörü olduğunu tespit ettiler."

Kanser mi? dedi Gorov boğuk bir sesle.

Tümör ameliyat edilemeyecek kadar büyük, radyasyon tedavisi için ise çok ilerlemiş bir safhada. Nikolai'ın durumunun hızla kötüleşmeye başladığı kesinleşince, telsizle görüşmeme kuralını bozup seni aradık. Gizli görevini tehlikeye atma riskine rağmen bu, yapılması gereken insani bir görevdi. Bir süre sustu ve sonunda Gorov'a baktı. "Eski günler olsa, tabii ki böyle bir riske girilmezdi, fakat şimdi daha iyi bir dönemdeyiz," diye ekledi Okudzhava. Öylesine belirgin bir samimiyetsizlikle konuştu ki, bunları söylerken göğsünde orak-çekiç amblemi taşıyor olabilirdi.

Gorov, Boris Okudzhava'nın lanet olası geçmişe olan özlemine hiç aldırmıyordu. Ne demokrasi, ne gelecek ne de kendisi umurundaydı - yalnızca Nikki'sini düşünüyordu şimdi. Sanki ölüm, oğlunun yatağına giderken veya oradan dönerken buz gibi elini hafifçe ona dokundurmuş gibi, sırtından soğuk bir ter boşandı.

Daha hızlı gidemez misin? diye direksiyonun arkasındaki genç subaya seslendi. "Biraz sonra orada olacağız," diye onu rahatlatmaya çalıştı Okudzhava. "Sadece sekiz yaşında," dedi Gorov arabada bulunan diğer iki adamdan çok kendi kendine.

Hiçbiri cevap vermedi.

Gorov dikiz aynasından acımaya benzeyen bir bakışla kendisini süzen şoförün gözlerini gördü. "Ne kadar yaşayacak?" diye sordu, cevabı duymak istemeyerek. Okudzhava tereddüt etti. Sonra: "Her an ölebilir," dedi.

Otuz yedi saat önce İlya Pogodin'deki kamarasında deşifre edilmiş mesajı okuduğundan beri Gorov, Nikki'nin ölmekte olduğunu biliyordu. Deniz Komutanlığı acımasız değildi, ama diğer taraftan da, durum bu kadar ümitsiz olmasaydı Akdeniz hattında böylesine önemli bir casusluk görevini yarıda kesmezlerdi. Bu habere kendisini büyük ölçüde hazırlamıştı.

Hastanede asansörler bozuktu. Boris Okudzhava Gorov'u kirli ve kötü aydınlatılmış servis merdivenlerine yönlendirdi. Her sahanlıkta bulunan ve tozdan arkası görülmeyen ufak pencerelerde sinekler vızıldıyordu.

Gorov yedinci kata çıktı. Dizleri kesildiğinde iki kez durdu, ama her seferinde kısa bir tereddütten sonra hızla tırmanmaya devam etti.

Nikki ölmekte olan diğer dört çocukla birlikte sekiz kişilik bir koğuşta, leke içinde ve lime lime olmuş çarşafla kaplı küçük bir yatakta yatıyordu. Çevresinde bir EKG ekranı veya herhangi başka bir cihaz yoktu. İyileşmeyeceğine inanıldığından, bu dünyadaki son

dakikalarını acı içinde tamamlaması için bu geçici koğuşa getirilmişti. Sağlık hizmetleri hâlâ hükümetin kontrolü altındaydı ve kaynaklar öylesine kısıtlıydı ki, doktorlar hasta ve yaralıları acımasız bir tedavi edilebilirlik derecesine göre gruplara ayırıyorlardı. Hastanın iyileşme şansı yüzde elliden az ise, onu kurtarmak için hiçbir gayret sarfedilmiyordu.

Çocuk korkunç derecede solgundu. Yüzü mumya gibiydi. Dudaklarında gri bir ton belirmişti. Gözleri kapalıydı. Sarı saçları terden sırsıklam bir halde başına yapışmıştı.

Gorov, yaşlı bir adam gibi elleri titreyerek ve o bildik denizci soğukkanlılığını muhafaza etmenin gitgide zorlaştığını görerek yatağın kenarında ayakta duruyor ve tek çocuğu olan oğluna bakıyordu.

Nikki, dedi, zayıf ve titrek bir sesle.

Çocuk cevap vermedi, gözlerini bile aralamadı.

Gorov yatağın kenarına oturdu. Bir elini oğlunun elinin üzerine koydu. Çocuğun teni sıcaklığını yitirmiş gibiydi.

Nikki, ben geldim.

Biri omuzuna dokundu ve Gorov dönüp baktı.

Beyaz giyimli bir doktor yatağın yanında duruyordu. Odanın diğer tarafındaki bir kadını işaret etti. "Şimdi sana ihtiyacı olan kişi o."

Kadın Anya idi. Gorov dikkatini öylesine Nikki'ye yönlendirmişti ki, onu fark etmemişti bile. Pencerenin kenarında ayakta duruyor, aşağıda, Kalinin Parkı'ndaki insanları seyrettiği izlenimini vermeye çalışıyordu.

Gorov yavaş yavaş karısının çökmüş omuzlarından, öne eğilmiş başından, yenilginin çoktan gelmiş olduğunu anladı ve doktorun sözlerindeki gerçek anlamı algılamaya başladı. Nikki ölmüştü. Son

bir kez "Seni seviyorum," demek için çok geç kalmıştı. Son bir öpücük için çok geçti. Çocuğun gözlerinin içine bakıp, "Seninle her zaman gurur duydum," demek için, vedalaşmak için artık çok geçti.

Anya'nın ona ihtiyacı olduğunu bildiği halde, yatağın kenarından kalkma gücünü kendinde bulamıyordu - sanki oradan ayrılırsa Nikki'nin ölümü kesinleşecek, katıksız bir inatla olayı reddetmek, sonunda mucizevi bir şekilde onun dirilmesini sağlayacakmış gibi.

Sadece bir fısıltı halinde onun ismini söylediği halde, karısı ona doğru döndü. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Hıçkırmamak için dudağını ısırmaktaydı. "Burada olmanı isterdim," dedi.

Düne kadar bana söylemediler.

Çok yalnızdım.

Biliyorum.

Korktum.

Biliyorum.

Elimden gelseydi onun yerine ben ölürdüm, dedi karısı.

Fakat onun için yapabileceğim bir şey... hiçbir şey yoktu.

Sonunda yataktan kalkma gücünü buldu. Karısına doğru gitti ve onu kollarına aldı, kadın ona sıkıca sarıldı. Çok, çok sıkı.

Koğuştaki ölüme mahkûm dört çocuktan yalnızca biri dışındakiler ya komada, ya uyuşturucuların etkisinde, ya da başka nedenlerle Gorov ve Anya'nın farkında bile değildiler. Tek gözlemcileri,, tahminen sekiz veya dokuz yaşlarında, kahverengi saçları ve ciddi bakışlı kocaman gözleri olan bir kız çocuğuydu. Onlara yakın bir yatakta, yüz yıl yaşamış bir yaşlı kadin kadar çelimsiz görünümde, yastıklarla desteklenmiş bir şekilde yarı oturmaktaydı. "Üzülme," dedi Gorov'a. Hastalık vücudunu çok fazla hırpalayıp zayıflatmış olduğu halde, sesi bir müzik kadar

tatlıydı. "Onu tekrar göreceksin. Oğlun şimdi cennette. Orada seni bekliyor."

Son asrın büyük bir bölümünde Tanrı'nın varlığını reddetmiş materyalist bir toplumun ürünü olan Nikita Gorov, çocuğun sözleriyle apaçık ortaya dökülen böylesine basit ama kuvvetli bir inançta güç bulabilmeyi isterdi. Tanrı'yı inkâr eden biri değildi. O'nun varlığına inanmayanların idare ettiği bir toplumda, liderlerin ne kadar acımasız davranışlara göz yumduğunu görmüştü; ilâhi takdir ve ölümden sonra yaşam kavramları terk edilmiş bir dünyada, adalet için hiçbir ümit yoktu. Tanrı mutlaka olmalıydı, yoksa insanlığın kendi kendini yok etmesi önlenemezdi. Buna rağmen, ölmekte olan bu kız çocuğunu rahatlatacak kadar umutlu ve tatmin edici, köklü bir inançtan yoksundu.

Anya omuzunda ağlıyordu. Ona sarıldı ve altın renkli saçlarını okşadı.

Yer yer kararmış gökyüzü aniden boşandı, ve sağanak halinde yağmur başladı. İri damlalar cama vuruyor, çerçeveye doğru süzülerek aşağıdaki trafiğin görüntüsünü bulandırıyordu.

Yazın geri kalan kısmında birlikte gülebilecek bir şeyler bulmaya çalıştılar. Taganka Tiyatrosu'na, baleye, konser salonuna ve sirke gittiler. Birkaç kez, Sokolniki Parkındaki eğlence merkezinde bitkin düşene kadar oynayan çocuklar gibi, Gorki Park'ndaki büyük pavyonda dans ettiler. Haftada bir kere, Anya'nın reçel soslu dondurmayı yerken tekrar gülmeyi öğrendiği, Nikita'nın cevizli sosla kaplanmış bol baharatlı tavuk zatsivi yemenin tadına vardığı, havyar yerken çok fazla votka ve sulguni peyniri ile ekmek eşliğinde çok fazla şarap içtikleri, belki de şehrin en iyi lokantası olan Aragvi'de yemek yediler. Her gece, ihtiraslarıyla adeta acının, kanserin ve ölümün varlığını inkâr edercesine, çılgınca ve doyumun doruklarına vararak seviştiler.

Anya eskiden olduğu kadar neşeli değilse bile, acı kaybın etkisinden, Nikita'dan daha çabuk ve daha çok kurtulmuş gibi

görünüyordu. Her şeyden önce, otuz dört yaşındaydı ve kocasından on yaş daha küçüktü. Kendini toparlama konusunda manevi olarak ondan daha güçlüydü. Ayrıca kocası gibi, çelikten gömlek misali onu saran bir suçluluk duygusu taşımıyordu. Gorov, Nikki'nin son haftalarda, özellikle de ölümünden önceki son birkaç saatte, sürekli olarak kendisini sorduğunu biliyordu. Aptalca ve anlamsız bir düşünce olduğunu bildiği halde Gorov, oğlunu yalnız bırakmış, onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu kendini. Hiç de onun doğal tavrına uygun olmayan uzun ve düşünceli sessizliklerine ve şimdi gözlerinde okunan ciddi ifadeye rağmen Anya, yavaş yavaş sağlıklı bir ışıltıya ve en azından önceki neşesinin bir kısmına kavuşmuştu. Fakat Nikita, iyileşme konusunda yalnızca sahte bir davranış sergiliyordu.

Eylülün ilk haftasında Anya tam mesai ile işine döndü. Moskova'nın otuz kilometre dışındaki çam ormanında kurulmuş bulunan büyük bir sahra laboratuvarında, botanik araştırmacısı olarak çalışıyordu. İşi onun için unutmanın bir başka yolu haline gelmişti; her gün bu yolda daha da uzaklaşıyor, işe her gün daha erken gidip, daha geç vakitlere kadar laboratuvarda kalıyordu.

Geceleri ve hafta sonlarını birlikte geçirdikleri halde Gorov artık çok fazla yalnız kalıyordu. Oturdukları apartman dairesi ve sayfiye yerinde kiraladıkları dacha ona acı veren hatıralarla doluydu. Uzun yürüyüşlere çıkıyor, sonunda kendisini hemen her zaman, hayvanat bahçesinde veya müzede, yahut Nikki ile sık sık birlikte gittikleri yerlerden birinde buluyordu.

Aralıksız olarak oğlunu rüyasında görüyor ve genellikle gecenin bir yarısında onu hasta eden bir boşluk hissiyle uyanıyordu. Rüyalarında Nikki sürekli olarak babasının onu neden terk ettiğini soruyordu.

Ekim ayının sekizinde Gorov, Denizcilik Bakanlığındaki âmirlerine giderek İlya Pogodin' deki görevine yeniden atanma talebini iletti. Gemi son derece gelişmiş yeni bir elektronik izleme

cihazının takılması ve olağan bakım işlemleri için Kaliningrad tersanesine çekilmişti. Görevine geri döndü, gözetleme cihazının montajına nezaret etti ve denizaltısını Aralık ortasında Baltık denizinde iki haftalık bir deneme seferine çıkardı.

Yılbaşı gününde Moskova'da Anya ile beraberdiler, fakat şehre inmediler. Rusya'da bugün çocukların kutladığı bir tatildi. Her tarafta genç kızlar ve delikanlılar vardı: Cıvıl cıvıl kukla tiyatrolarında, bale salonunda, sinemalarda, sokak gösterilerinde ve parklarda. Kremlin bahçeleri bile onlara açılmıştı. Ve her köşede o küçükler, neşe içinde hediyelerini ve Ded Moroz'un - Noel Baba - kendilerine getirdiği insan şeklindeki zencefilli kurabiyelerini anlatıyorlardı. Nikita ile Anya birlikte oldukları ve birbirlerine destek verdikleri halde, gençlerin görüntüsü onların yüzleşmek istemedikleri bir manzaraydı. Bütün günü üç odalı evlerinde geçirdiler. İki kez seviştiler. Anya, çiğbörek pişirdi ve yaptığı yemeği, bol miktarda içtikleri tatlı Algeshat eşliğinde birlikte bitirdiler.

Gorov, gece treninde uyuyarak Kaliningrad'a gitti. Rayların üzerinde dönen tekerleklerin ritmik takırtısı ve sallanan trenin hareketi bile ona beklediği derin ve rüyasız uykuyu sağlamadı. Dudaklarında oğlunun adıyla, yumrukları sıkılmış ve yüzü buz gibi terle kaplı olarak, iki kez uyandı.

Bir ana-baba için çocuklarının sorunlarıyla uğraşmak yerine, ondan fazla yaşamak kadar korkunç bir şey olamazdı. Doğal sıra bozulmuş oluyordu.

Ocak ayının ikisinde Gorov, yüz günlük gözetleme görevi için İlya Pogodin ile denize açıldı. Kuzey Atlantik'in derinliklerindeki on dört haftalık süreyi dört gözle bekliyordu, çünkü bu görev, üzerinden bir türlü atamadığı suçluluk duygusundan ve hissettiği derin acının devamını çekip, günahından kurtulabileceği, iyi bir zaman ve yer gibi görünüyordu ona.

Fakat geceleri Nikki onu ziyaret etmeyi sürdürdü. Engin derinliklerden, karanlık denizin içinden çıkıp gelerek Gorov'un bulanık zihninin derinliklerine dalıyor, her zamanki cevabı olmayan sorularını yöneltiyordu: Neden beni terk ettin, Baba? Neden sana ihtiyacım olduğunda, korku içindeyken ve seni çağırdığım zaman gelmedin? Beni hiç düşünmedin mi, Baba, beni umursamadın mı? Bana neden yardım etmedin? Beni neden kurtarmadın Baba? Neden? Neden?

Biri çekinerek kamarasının kapısını çaldı. Bronz bir çanın boşluğuna akseden hafif bir notanın yansıması gibi, kapıdaki vuruş küçük odayı sardı.

Gorov geçmişten sıyrılarak gümüş çerçeveli fotoğraftan başım kaldırdı. "Evet?"

Benim, Timoşenko, Efendim.

Kaptan resmi yerine koydu ve masadan uzaklaştı. "İçeri gelin, Yüzbaşı." Kapı açıldı ve Timoşenko kafasını içeri uzatıp ona dikkatle baktı. "Okumanız gereken bir dizi mesaj tespit ettik."

Ne konuda?

Şu Birleşmiş Milletler araştırma grubu. Üslerini arıyorlar. Edgeway İstasyonu, hatırladınız mı?

Tabii ki.

Başları dertte.

02:46

Harry Carpenter çelik zinciri bir kilit baklaya, onu da kar arabasının arkasındaki çepeçevre tespit edilmiş çekme halkasına bağladı. "Şimdi tek ihtiyacımız olan şey biraz şans."

"Ağırlığı çeker' dedi Claude, zincire eliyle hafifçe vurarak. Sırtını rüzgâra dönmüş olarak, Harry'nin yanında buz üzerine diz çökmüştü. "Zincirin kopacağı konusunda endişelenmiyorum, " dedi

Harry, yorgun bir şekilde ayağa kalkıp, uyuşukluğunu geçirmek için bacaklarını esneterek. "

Zincir sanki bir kuyumcu tarafından yapılmış gibi, çok zarif görünüyordu. Ama aslında iki tonluk yükü çekmek üzere yapılmış ve test edilmişti. Şu anda gerçekleştirilmeyi bekleyen iş için gerekenden çok daha sağlamdı.

Kar arabası yeniden açılmış olan patlama kanalının tam üzerinde durmaktaydı. İçeride, hafifçe buğulanmış pleksiglas ön camın gerisinde, Roger Breskin direksiyon başında duruyor ve Harry'nin yürü işaretini görmek için dikiz aynasını izliyordu.

Kar maskesini ağzının ve burnunun üzerine çeken Harry, Breskin'e başlaması için işaret verdi. Sonra yüzünü rüzgâra dönerek buzdaki küçük, yusyuvarlak deliğe gözlerini dikti.

Pete Johnson kanalın bir tarafında diz çöküp, bomba hare-, ket etmeye başladığında çıkışını yönlendirmek üzere kar arabasının oradan çekilmesini beklemeye başladı. Brian, Fischer ve Lin, ısınmak için diğer kar arabalarına dönmüşlerdi.

Roger, motorun hızlanması için birkaç kez gaz verdikten sonra kızağı vitese taktı. Zincir gerilmeden önce araç bir metre kadar gitti. Motorun sesi değişti ve giderek yükselen feryadı rüzgârın uğultusunu bastırdı.

Zincir keman yayı gibi, öylesine gerildi ki Harry, ona şöyle bir dokunsa, operada bir sopranoya bile eşlik edebilecek yükseklikte, en tiz sesi verebileceğini düşündü.

Fakat bomba yerinden hiç kıpırdamadı. Santim bile oynamadı.

Zincir titremeye başladı. Breskin gaz verdi.

Daha önce Claude'a söylediklerine rağmen Harry, zincirin kopacağını düşünmeye başladı. Kızağın motoru en yüksek devirde çalışıyor, acı acı bağırıyordu.

Zincir, içinde bulunduğu yeniden dondurulmuş kanalın kenarındaki bağlantılarından tüfek patlamasına benzer bir sesle ayrıldı ve silindir buzlu yatağından koparak kurtuldu. Kar arabası ileri hamlesini, zincir gerginliğini sürdürdü, kanaldaki bomba sürtünerek ve gürültüyle yukarı doğru hareket etti.

Harry ve Jobert onun bulunduğu yere doğru gelirken Pete Johnson, kanalı bacaklarının arasına alacak şekilde ayağa kalktı. El lambasının ışığını karanlık dar kuyuya tutarak bir an için dikkatle göz gezdirdi ve sonra Breskin'e durması için işaret etti. Zinciri her iki eliyle kavrayarak tüp şeklindeki patlayıcı paketini bulunduğu kanalın dışına doğru yarıya kadar kaldırdı ve Harry'nin de yardımıyla tamamen dışarı çıkardı. Onu birlikte buzun üzerine yatırdılar.

Biri gitti. Geriye kaldı dokuz tane.

02:58

Thule'daki Amerika Birleşik Devletleri Grönland askeri üssünden mesaj geldiği sırada Gunvald Larsson, kahve koyduğu kupaya kutudan süt ilave ediyordu. Sütü hemen yerine bırakarak aceleyle kısa dalga telsiz cihazına doğru gitti.

Ben Edgeway'den Larsson. Sizi net olarak duyuyorum. Devam edin lütfen.

Thule'daki muhabere subayının tok, kulağı okşayan ve manyetik alandan etkilenmeyen bir sesi vardı. "Sizin kaybolan takımdan yeni bir haber var mı?"

Hayır. Uğraşıyorlar. Bayan Carpenter mağarada telsizi bırakıp geçici kamplarındaki kalıntıları kurtarabilmek için oradan ayrıldı. Durumlarında önemli bir değişiklik olmadıkça aramasını beklemiyorum.

Edgeway'da hava nasıl?

Korkunç.

Burada da. Ve düzelmeden önce çok daha kötü olacak. Rüzgâr hızlanıyor ve dalga yükseklikleri Kuzey Atlantik fırtına rekorlarını kırıyor.

Gunvald telsize soran bir ifadeyle baktı. "Bana Birleşmiş Milletler Jeofizik Araştırma ekibi tarama gemilerinin geri döndüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Biri döndü.

Fakat iki saat önce kuzeye doğru hareket etmişlerdi!

Melville, Liberty'den on yıl daha eski. Muhtemelen böyle bir fırtınadan kolaylıkla çıkardı, ama bu rüzgâra ve dalga şiddetine karşı balıklama dalmaya dayanacak ne makine gücü ne de tekne yapısı var. Kaptan hemen dönmezse geminin paramparça olacağı endişesinde.

Fakat hâlâ fırtına alanının eteklerinde.

Orada bile deniz çok kötü.

Gunvald aniden terle kaplanan alnını bir eliyle sildi ve avcunu pantolonuna kuruladı. "Liberty yoluna devam ediyor mu?"

Evet. Amerikalı duraladı: Telsiz, manyetik alanın etkisiyle sanki içi yılanla doluymuş gibi tısladı. "Bak, eğer yerinde olsam ona umut bağlamazdım."

Bağlanacak başka hiçbir şey yok. "Belki de yoktur. Onun süvarisi de, Mehille'in kaptanından fazla kendinden emin değil gerçekten." "Sanırım bir helikopter de gönderemiyorsunuz," dedi Gunvald. "Bütün araçlar karada. Günlerce de öyle olacak. Bundan biz de memnun değiliz, ama yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Mikrofondan parazit cızırtısı duyuldu.

Gunvald hiçbir şey söylemedi.

Thule'daki subay en sonunda, kendinden utanan bir ifadeyle, "Biliyorsun, belki Liberty başarabilir," dedi. Gunvald iç geçirdi. "Ben diğerlerine Melville'le ilgili haberi vermeyeceğim. En azından şimdilik."

Buna sen karar ver.

Eğer Liberty de geri dönecek olursa, o zaman söylemem gerekecek. Fakat halâ bir ümit varken, bu haberle onların moralini bozmanın bir anlamı yok.

Thule'daki adam, "Yardım sağlamaya uğraşıyoruz. Olay Birleşik Devletlerde duyuldu. Milyonlarca insan onlar için bir şeyler yapılmasını istiyor," dedi.

03:05

İlya Pogodin'in haberleşme merkezi, otuz metre yukarıdaki denetleme anteni aracılığıyla tespit edilip şifresi çözülen mesajların, yedi adet parlak kayıt takip ekranında yanıp sönen görüntüleriyle pırıl pırıl ve hareketliydi. Programlama masaları rengârenk ve ışıl ışıl yamyordu. Teknisyenler sıkışık odanın bir ucunda çalışıyor, ve Timoşenko, Nikita Gorov ile birlikte girişin yakınında ayakta duruyordu.

İlya Pogodin'in bilgisayarlarına sürekli olarak kaydedilen yüzlerce haberleşme arasındaki kesintisiz bir dizi bilgi Edge-way krizini ilgilendiriyordu. Bilgisayar, beş kilit kelimeden bir veya birkaçını içeren mesajların tümünü özel bir dosyada toplamak üzere programlanmıştı: Carpenter, Larsson, Edgeway,

Melville, Liberty.

Edgeway ile ilgili olanları okumayı bitirdiğinde Gorov, "Bu dosya tamam mı?" diye sordu.

Timoşenko başım salladı. "Bilgisayar her on beş dakikada bir en son bilgileri içeren raporu çıkarıyor. Elinizdeki sadece on dakika

önce basıldı. Bu arada önemsiz birkaç gelişme gerçekleşmiş olabilir. Fakat ana hatlarıyla durum elinizdeki gibi, Efendim."

Eğer yukarıda hava söylediklerinin yarısı kadar kötüyse, Liberty de geri dönecektir.

Timoşenko aynı fikirde olduğunu belirtti.

Gorov, artık okumadığı, hatta görmediği rapora gözlerini dikmişti. Kömür karası gözlerinin gerisinde, taptaze yüzlü, altın saçlı ufak bir erkek çocuğunun, kolları ardına kadar açılmış olan görüntüsü belirmişti. Kurtarmayı başaramadığı oğluydu bu.

Bir süre sonra, "Ben, yeni bir emre kadar kontrol merkezinde olacağım. Bu konuda önemli bir bilgi gelirse bana derhal haber verin." dedi.

Ba'şüstüne, Efendim.

Pogodin su altında sefer halinde değil de, hareketsiz olarak askıda durduğu için, kontrol merkezindeki nöbetçi sayısı Birinci Subay Zhukov'a ilave olarak, beş adamdan ibaretti. Bunlardan üçü, dalış kontrol merkezinin karşısındaki duvarda bulunan gösterge, ölçüm aleti, grafik, kadran ve kontrol cihazlarına doğru yüzleri dönük vaziyette, siyah kumanda sandalyelerinde oturuyordu. Zhukov ise, odanın ortasındaki bir metal tabureye tünemiş, büyük bir elektronik harita masasına dayadığı romanını okuyordu.

Eğer Gorov kafasında oluşturmaya başladığı planı uygulamaya kalkarsa, Emil Zhukov, karşı karşıya kalması muhtemel yegâne muhalefetti. Gorov'un dirayetini yitirdiğine veya doğrudan doğruya Deniz Kuvvetleri Bakanlığının bir emrine karşı geldiğine kanaat getirdiği takdirde Zhukov, bu denizaltı gemisinde kaptanı görevinden azletmeye yetkisi olan tek adamdı. Birinci Subay bu yetkisini yalnızca olağanüstü acil şartlarda kullanırdı, çünkü Rusya'ya geri döndüğünde verdiği bu emrin gerekçelerini kanıtlaması gerekirdi; ama buna rağmen, yine de gerçek bir tehdit oluşturuyordu.

Kırk iki yaşında olan Emil Zhukov kaptanından çok fazla genç değildi ama, ilişkileri belli belirsiz bir usta-çırak ilişkisiydi. Çünkü Zhukov sosyal önceliklere ve disipline öylesine çok değer veriyordu ki, otoriteye olan saygısı son derece sağlıksız bir hürmete dayanıyordu. Herhangi bir komutanı akıl hocası veya irfan kaynağı olarak görebilirdi. Uzun boyu, zayıf yapısı, dar uzun yüzü, keskin bakışlı ela gözleri ve koyu renk gür saçlarıyla bu Birinci Subay, Gorov'a bir kurdu hatırlatıyordu; hareketlerinde gösterişli bir tavır ve sert bakışlarında bazen bir yırtıcılık vardı. Gerçekte, ne gözüktüğü kadar etkileyici ne de tehlikeliydi; yalnızca iyi bir adam ve pek zeki olmasa bile güvenilir bir subaydı. Normalde komutanına olan hürmeti sadık bir işbirliğinin garantisiydi - fakat olağanüstü şartlarda itat edeceği garanti edilemezdi. Emil Zhukov, Gorov'dan daha yüksek derecede yetkili birçok adamın bulunduğu gerçeğini ve onlara kaptanından daha fazla saygı ve sadakat borçlu olduğunu - asla gözden uzak tutmazdı.

Gorov, Edgeway dosyasını harita masasında Zhukov'un okumakta olduğu kitabın üzerine koydu. "Şuna bir göz atsan fena olmaz."

Birinci Subay, raporun en son sayfasına geldiğinde, "Kendilerini oldukça teklikeli bir kapana sokmuşlar. Fakat ben bu Edgeway Projesini daha henüz planlama safhasındayken gazetelerden bir parça okumuştum ve bu Carpenter çifti son derece akıllı insanlara benziyordu. Bu durumdan yakayı kurtarabilirler," dedi.

Dikkatimi çeken Carpenterlar değil. Bir başka isim. Rapora çabucak bir göz gediren Zhukov, "Dougherty'yi kasdediyor olmalısın. Brian Dougherty," dedi. Gorov, pleksiglas kaplı ışıklı harita masasının önünde kalan diğer tabureye oturdu. "Evet. Dougherty." "Şu suikasta uğrayan Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile bir akrabalığı var mı?"

Yeğeni.

Amcasına hayrandım, dedi Zhukov. "Fakat sanırım sen, benim bu konuda çok saf olduğumu düşünüyorsun."

Gorov'un politika ve politikacılara olan ilgisizliğini çok iyi bilen Birinci Subayı, sessiz kalmakla beraber, onun bu tavrını hiç de tasvip etmiyordu. Komutan, gerçekleştirmeyi istediği riskli tatbikat konusunda yalnızca Zhukov'un desteğini almak için bu yaklaşımında değişiklik olmuş gibi davranmakta inandırıcı olamazdı. Omuz silkerek, "Politika kesinlikle bir gücü ele geçirme mücadelesidir. Ben başarıyı takdir ederim," dedi.

O barış yanlısı bir insandı, dedi Zhukov.

Evet, barış herkesin diline pelesenk ettiği bir konu.

Zhukov kaşını kaldırdı. "Onun büyük bir adam olmadığını mı düşünüyorsun?" "Bir hastalığa çare bulan bilim adamı - işte böyle biri büyük adam veya kadın olur. Fakat politikacılar..." Zhukov eski rejimin geri gelmesini arzu edenlerden değildi ama, son yıllarda Rusya'ya zarar veren bir dizi tutarsız hükümete de tahammül edemiyordu. O, kendisine yön ve amaç gösterecek birine ihtiyaç duyan bir yapıya sahipti - ve iyi politikacılar, milliyetlerine bakmaksızın, onun için en büyük kahramanlardı.

Gorov, "Başkan için ne düşünmüş olursam olayım, itiraf etmeliyim ki Dougherty ailesi başlarına gelen felaketi büyük bir ağırbaşlılık ve sabırla karşıladılar. Çok onurlu bir davranış," dedi.

Zhukov ciddiyetle başını salladı. "Takdir edilecek bir aile. Çok üzücü."

Gorov, Birinci Subayının adeta hassas bir müzik aleti olduğu hissine kapıldı. Şu anda Zhukov'un akordunu yapma işini bitirmişti. Şimdi de onunla karmaşık bir melodiyi seslendirmeyi deneme girişiminde bulunacaktı. "Çocuğun babası bir senatördü, değil mi?"

Evet, ve çok takdir edilen biri, dedi Zhukov.

O da vurulmuştu, değil mi?

Bir başka suikast girişimiydi.

Amerikan sisteminin bu aileye tüm yaptıklarından sonra, sence neden Doughertyler hâlâ düzenin böylesine ateşli destekçisi olmaya devam ediyorlar?

Onlar gerçek birer vatansever, dedi Zhukov.

Gorov düzgün traşlı sakalını düşünceli düşünceli sıvazlayarak, "Bir aile için değerli oğullarını öldüren bir ülkeye bağlı kalmak çok zor olsa gerek," dedi.

Fakat oğullarını öldüren ülke değildi ki, efendim. Bir avuç karşıt grubu suçlayın. Hatta belki CIA'i bile. Fakat Amerikan vatandaşlarını değil.

Gorov bir dakika için bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra, "Sanırım haklısın. Okuduklarıma bakılırsa, Amerikalılar Dougerty ailesine oldukça fazla saygı ve sempati besliyor gibi gözüküyordu," dedi.

Şüphesiz. Felaketler karşısında saygı getiren tek şeydir vatanseverlik. Bollukta, kimseden fedakârlık yapması beklenmediğinde, vatansever olmak çok kolaydır.

Gorov'un Birinci Subayı ile çalmak istediği melodi tek bir nota dahi aksamadan mükemmel gidiyordu, ve komutan neredeyse gülümseyecekti. Bunu yapmak yerine, Edgeway raporuna uzun uzun baktı ve, "Rusya için ne büyük bir fırsat," dedi. Aynen kaptanın beklediği gibi Zhukov, düşünce zincirindeki bu ani değişimi takip edemedi. "Fırsat mı?"

İyi niyet gösterisi için.

Öyle mi?

Ve Anavatan Rusya'nın, tüm tarihinde bir iyi niyete böylesine muhtaç olduğu bir anda. İyi niyet, bir sürü yabancı yardım, tercihli

ticaret anlaşması ve hatta askeri işbirliği ve stratejik önemde ayrıcalıkların yolunu açar.

Ben bir fırsat göremiyorum.

Bulundukları yerden sadece beş saat uzaklıktayız.

Zhukov bir kaşını kaldırdı.

Yerlerini tespit mi ettin?

Tahmin yürütüyorum. Fakat bu iyi bir tahmin. Ve eğer biz bu aysbergde zor durumda kalmış olan çaresiz insanların yardımına koşarsak kahraman oluruz. Dünya çapında kahraman. Görebiliyor musun? Ve bize bağlı olarak Rusya da kahramanlıktan payını alır.

Şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırarak Zhukov, "Onları kurtararak mı?" dedi.

Nihayetinde biz, suikasta uğramış olan devlet başkanının yeğeni de dahil, yarım düzine ülkeden sekiz değerli bilim adamını kurtarmış olacağız. Propaganda ve iyi niyet gösterisi için böyle bir fırsat ancak on yılda bir kez ele geçer.

Fakat bunun için Moskova'nın iznine ihtiyacımız var.

Şüphesiz.

Gerekli izni çabuk alabilmek için talep mesajını uydu aracılığıyla göndermek zorundasın. Ve bunun için gerekli teçhizatı kullanmak üzere su üstüne çıkman gerekir.

Bunu biliyorum.

Mesaj göndermek için lazer gönderi kanalı ve açılır kapanır alıcı çanağı, ana güvertede bulunan ufak köprünün, telsiz ve radar direklerinin, periskopların ve şnorkelin de bulunduğu, denizaltının tepesindeki bir balığın yüzgecine benzeyen kule bölüme monte edilmişti. Haberleşme kanalı tespit cihazının bir dizi Rus telekomünikasyon uydusunu bulması ve lazerin gerektiği şekilde

çalışabilmesi için su yüzüne çıkmak zorundaydılar. Gizlilik kuralının bozulması Pogodin gibi bir gemi için ne denli sakıncalı ise, lazer ile mesaj göndermenin inanılmaz hızı da bu durumun yaratacağı olumsuzluklara o denli ağır basan bir avantajdı. Bu sistemle dünyanın neresinden olursa olsun, herkes Moskova'ya mesaj gönderebilir ve mesajının ulaştığına dair anında teyid alabilirdi.

Emil Zhukov'un o soğuk uzun yüzünü aniden kaygı çizgileri kapladı, çünkü emirlere karşı gelme konusunda - ya komutan ya da onun Moskova'daki üstleri arasında - bir seçim yapmak zorunda kalacağının farkına varmıştı. "Biz gizli bir gözlem zincirinin parçasıyız, efendim. Su yüzüne çıkarsak, bu görevi tümüyle tehlikeye atmış oluruz."

Gorov bir parmağı ile, elektronik harita masasının ışıklandırılmış yüzeyindeki boyalı bir enlem çizgisini taradı. "Bu kadar kuzeyde, amansız bir kar fırtınasının ortasında bizi kim görecek? Oraya kadar gidip, kimliğimiz hiç belli olmadan mesaj gönderebilir ve alabiliriz."

Evet, tabii ki, ama hiçbir şekilde telsiz mesajı göndermeme konusunda kesin emir var.

Gorov, sanki bu konuda düşünmüş olduğunu ve olağanüstü sorumluluğunun farkında bulunduğunu belirtmek istercesine, ciddi bir şekilde başını salladı. "Oğlum ölürken Moskova telsiz mesajı kuralını bozdu."

O bir ölüm kalım meselesiydi.

Burada da insanlar ölüyor. Gerçekten de telsiz mesajı gönderilmemesi konusunda emir var. Böyle emirlere uymayarak hereket etme konusunun ne kadar ciddi olduğunu biliyorum. Diğer taraftan da, acil bir durumda komutana, gerekli gördüğü takdirde Bakanlık emirlerinin aksine hareket etme yetkisi verilmiştir.

Kaşlarını çatarak, uzun yüzünde derinleşip birer yara izi gibi görünmeye başlayan çizgilerle Zhukov, "Bunun bir .acil durum sayılabileceğinden pek emin değilim. En azından bu kuralı koyarlarken düşündükleri tipte bir acil durum değil," dedi.

Bense bunun öyle bir durum olduğunu söylüyorum, dedi

Gorov, sakin fakat pek de gizli olmayan bir meydan okuma edasıyla.

Sonunda Deniz Kuvvetleri Soruşturma Kuruluna hesap vermek zorunda kalırsınız, dedi Zhukov. "Ve ayrıca bu bir gizli haber alma görevi, dolayısıyla haberalma teşkilatının da soruları olacaktır."

Şüphesiz.

Ve bunların elemanlarının yarısı eski KGB'nin adamları.

Belki.

Kesinlikle.

Ben hazırlıklıyım, dedi Gorov.

Bir soruşturma için. Fakat haberalma teşkilatının sana yapabileceklerine de mi? "Her ikisine de." "Nasıl olduklarını biliyorsun." "Güçlü olabilirim. Anavatan Rusya ve Deniz Kuvvetleri bana dayanıklılığı öğretti." Gorov melodinin son dört oktavına ulaşmakta olduklarını hissetti. Gittikçe hızlanarak kapanışa varış yakındı.

Aynı ip benim de boynuma geçer, dedi Zhukov sert bir şekilde, raporu masanın üstünden karşı taraftaki Gorov'a doğru iterken.

Kimsenin boynu tehlikede olmayacak.

Birinci Subay ikna olmamıştı. En azından kaşlarının çatıklığı daha da artmıştı. "Bakanlıktakilerin hepsi aptal değil," dedi Gorov. Zhukov omuzlarını silkti. "Tüm olasılıkları göz önüne aldıklarında bana istediğim izni vereceklerdir," dedi Gorov kendinden emin bir

şekilde. "Bundan kesinlikle eminim. Rusya'nın bizi bu kurtarma görevine göndererek elde edeceklerinin, rutin bir denetlemeden başka bir şey olmayan bu işin devamında ısrar etmekten çok daha fazla olacağı apaçık."

Emil Zhukov'un hâlâ tereddütleri vardı.

Tabureden kalktığı sırada raporu sıkı bir rulo halinde sararken Gorov, "Yüzbaşı, tüm mürettebatı beş dakika içinde görev yerlerinde istiyorum," dedi.

Bu gerekli mi?

Karmaşık veya tehlikeli manevralar dışında, olağan görevli sayısıyla denizaltı su yüzüne çıkabilir veya dalabilirdi.

Eğer bir Bakanlık kuralını kendi kararımızla bozacaksak, en azından tüm gerekli tedbirleri almalıyız, dedi Gorov.

Uzun bir süre, her ikisi de diğerinin gözlerinden düşündüklerini anlamaya ve geleceklerini görmeye çalışarak birbirlerine baktılar. Birinci Subayın bakışları her zamankinden daha keskindi.

Sonunda Zhukov gözlerini ayırmadan ayağa kalktı.

Kararını verdi, diye düşündü Gorov. Umarım istediğim yönde bir karardır.

Zhukov tereddüt etti... sonra selam verdi. "Emredersiniz, efendim. Görevbaşı beş dakikada gerçekleşecektir."

Haberleşme anteni geri çekilip yerine yerleşir yerleşmez su yüzeyine çıkacağız.

Evet, efendim.

Gorov sanki içindeki yüzlerce ağrı veren düğümün çözülmekte olduğunu hissetti. Kazanmıştı. "Öyleyse, görev başına!" Zhukov kontrol merkezinden ayrıldı. Kontrol merkezinin sonundaki yuvarlak, hareketli kumanda masasına yürürken Gorov, küçük

Nikki'yi düşündü. Doğru olanı yaptığını biliyordu. Rusya'nın çıkarları için değil, ölen oğlunun adına, kaybettiği çocuğun şerefine, başı sıkışmış olan bu insanların hayatını kurtaracaktı. Onlar buzun tepesinde ölmemeliydiler. Bu sefer ölüme karşı koyacak gücü vardı ve yenilmemeye kararlıydı.

03:46

İkinci patlayıcı paketi buzun içinden çekilip çıkartılır çıkartılmaz Roger, Brian, Claude, Lin ve Fischer üçüncü paketin bulunduğu kanalın olduğu yere gittiler.

Harry, henüz ikinci patlayıcıyı etkisiz hale getirmemiş olan Pete Johnson ile beraber geride kaldı. Uğuldayan rüzgâra arkaları dönük olarak birlikte ayaktaydılar. Patlayıcı yüklü uğursuz silindir ayaklarının dibinde duruyordu: bir buçuk metre boyunda, altı santim çapında, üzerinde sarı harflerle TEHLİKE yazılı bir siyah boru. Üzeri ince bir şeffaf buz tabakasıyla kaplıydı.

Bana arkadaşlık etmek zorunda değilsin, dedi Pete koruyucu gözlüklerinde biriken karı dikkatle temizlerken. Patlayıcıyı ateşleyen mekanizma üzerinde çalışırken görüşünü engelleyen bir şey olmamalıydı.

Sizinkilerin karanlıkta yalnız kalmaktan korktuklarını sanıyordum, dedi Harry. "Bizimkiler mi? Umarım elektronik mühendislerini kastediyorsundur, kart horoz."

Harry güldü. "Başka ne kastedebilirim?"

Kuvvetli bir rüzgâr dalgası arkalarından savurdu. Hazırlıklı olmasalar onları yere yıkacak şiddette bir hava akımıydı bu. Bir an için fırtınanın şiddetiyle öne doğru eğildiler. Yalnızca dengelerini korumaya çalışıyor, konuşamıyorlardı.

Fırtına dindiğinde ve rüzgâr saatte muhtemelen altmış beş kilometreye düştüğünde Pete, kar gözlüklerini temizleme işini bitirdi ve eldivenlerini kar ve buzdan arındırmak için ellerini

birbirine sürtmeye başladı. "Neden diğerleriyle gitmediğini biliyorum. Beni aldatamazsın. Bu senin kahraman olma kompleksinden kaynaklanıyor."

Şüphesiz. Ben iflah olmaz bir Indiana Jones'um. "Her zaman tehlikenin olduğu yerde bulunmak zorundasın."

Evet, ben ve Meryemana. Harry üzüntülü bir ifadeyle kafasını salladı. "Kusura bakma ama Dr. Freud, yanlış teşhis koydun. Tehlikenin olmadığı yerde bulunmayı daha çok tercih ederim. Fakat bombanın senin suratının tam önünde patlayabileceğini düşündüm."

Ve bana ilk yardımı yapacaksın?

Öyle gibi bir şey.

Dinle, eğer yüzümde patlar ve beni öldürmezse... ilk yardım istemem, Tanrı aşkına. Hemen işimi bitir. Harry irkildi ve itiraz etmeye kalkıştı. "Tüm istediğim biraz merhamet," dedi Pete açık sözlülükle.

Geçen şu birkaç ay içinde Harry, bu iri yapılı, geniş yüzlü adamı sevmeye ve ona saygı duymaya başlamıştı. Pete Johnson'ın kaba yapılı dış görünüşünün gerisinde, edinilen yoğun öğrenim ve eğitimin desteklediği soğukkanlı yeteneğin altında, bilim, teknoloji ve maceraya âşık, çocuksu bir ruh vardı. Harry, Pete'de kendisine benzeyen pek çok şeyi fark ediyordu. "Patlaması ihtimali pek yok, değil mi?"

Hemen hemen hiç, diye onu onayladı Pete.

Kalıp kanaldan çıkarken yeteri kadar sarsıntıya dayandı.

Rahat ol, Harry. Bir öncekinde sorun çıkmadı değil mi?

Çelik silindirin yanında diz çöktüler. Pete hassas aletlerin bulunduğu ufak plastik kutuyu açarken Harry ona el lambasını tuttu.

Bu Allahın cezası patlayıcıları devreden çıkarmak kolay, dedi Pete. "Bizim için bu bir sorun değil. Bizim esas sorunumuz, bunlardan sekiz tanesini daha, saat gece yarısını vurmadan ve araba tekrar bal kabağına dönüşmeden buzun içinden çıkarmak zorunda oluşumuz."

Her birini ortalama bir saatte çıkarıyoruz.

Fakat giderek yavaşlarız, dedi Johnson. Ufak bir tornavida ile silindirin merceğe benzeyen ucunu sökmeye başladı. "İlk patlayıcıyı kırk beş dakikada çıkardık. İkincisi elli beş dakika sürdü. Şimdiden yorulmaya başladık, yavaşlıyoruz. Sebep bu rüzgâr."

Dayanılmaz bir rüzgârdı, sırtında öylesine şiddetle patlıyor ve baskı yapıyordu ki, Harry kendisini kabarmış, anaforla dolu bir nehrin ortasındaymış gibi hissediyordu; havanın hareketi tıpkı derin sulardaki akıntılar gibi duyumsanıyordu. Rüzgârın sürekli esme hızı şimdi saatte altmış beş, yetmiş kilometreye ulaşmıştı, ani esintiler yüz kilometreyi geçiyor, giderek ve hızla fırtınanın esme hızına doğru tırmanıyordu. Bir süre sonra ölümcül hale gelecekti.

Haklısın, dedi Harry. Patlayıcı paketinin üzerinde neredeyse kafaları birbirine değecekmiş gibi duruyorlarsa da, fırtınanın gürültüsünde sesini duyurabilmek için gerekli gücü sarfetmekten boğazı biraz ağrıyordu. "Kar arabasının sıcak kabininde on dakika oturmanın, daha sonra bir saat böylesine kötü bir havada dışarıda kalmaya pek faydası olmuyor."

Pete son vidayı da deliğinden alıp, silindirin başındaki on beş santimlik parçayı çıkardı. "Hava gerçekten kaç dereceye düştü? Tahmin yürütmek ister misin?"

Sıfırın altında on beş derece. Santigrad.

Ya rüzgârın dondurucu etkisi ile?

Eksi otuz derece.

Otuz beş.

Belki. Isı yalıtıcı kıyafeti bile onu koruyamıyordu. Rüzgârın soğuk bıçağı sürekli olarak sırtına saplanıyor, fırtınaya dayanıklı kıyafetini deliyor ve omuriliğine giriyordu. "Hiçbir zaman on tanesini de çıkarma konusunda pek fazla şansımız olacağını düşünmedim. Yavaşlayacağımızı biliyordum. Fakat beş veya altı tanesini etkisiz hale getirebilirsek, gece yarısı patlama olduğunda yaşamımızı sürdürebilecek bîr alan kazanabiliriz."

Pete, on beş santimlik kapağı ters çevirdi ve bombanın saati kayarak eldivenli eline oturdu. Saat, dört adet yay şeklindeki esnek telle silindire bağlıydı: kırmızı, sarı, yeşil ve beyaz. "Sanırım yarın donarak ölmek, bu gece paramparça olmaktan daha iyidir."

Bunu bana yapmaya hakkın yok, dedi Harry.

Neyi?

Bir başka Franz Fischer'e dönüşmeyi.

Pete güldü. "Veya diğer bir George Lin'e."

Şu ikili. Sızlanan kardeşler.

Onları sen seçtin, dedi Pete.

Kabahatimi kabul ediyorum. Ama, ikisi de işinin en iyisi. Yalnızca böylesine fazla baskı altındayken... "Onlar birer baş belası." "Tam anlamıyla." "Senin buradan uzaklaşma zamanın geldi," dedi Pete, tekrar alet kutusuna uzanırken.

Ben el lambasını tutarım.

Kesinlikle olmaz. Işığı bunun üzerine yansıyacak şekilde bırak ve git. Lambayı tutman için sana ihtiyacım yok. Senden istediğim, eğer olay o noktaya gelirse merhametini esirgememen.

Harry istemeyerek de olsa kar arabasına döndü. Makinenin arkasında yere doğru eğilip rüzgârdan korundu. Orada iki büklüm

durumda, tüm çabalarının ve tehlikeyi göze alışlarının bir anlamı olmadığını hissetti. Durumları düzelmeden önce, çok daha kötüleşecekti. O da eğer bir düzelme olacaksa.

04:00

İlya Pogodin Kuzey Atlantik su yüzeyinde mide bulandıracak derecede sallanarak seyrediyordu. Azgın deniz, geminin yuvarlak burnunda patlıyor ve dizi dizi dalgalar, gök gürlemesinin camları çatırdatan gürültüsüne benzer bir sesle köpürerek karanlığın derinliklerine doğru dağılıyordu. Teknenin çoğu su altında olduğu için, dalgalara çarpınca oluşan sarsıntının etkisi biraz daha azalıyordu. Ama denizaltı bu şartlara sonsuza kadar dayanamazdı. Gri renkli su, ana güverteye çarparak köpürüyor ve çelik gövdeli koca geminin bedenini saran kalın bir köpük tabakasına dönüşüyordu. Denizaltı böyle fırtınalı havalarda uzun süre su yüzünde seyretmek üzere tasarlanmamıştı. Bununla beraber, sağa sola yalpa vurmasına rağmen gemi, Timoşenko'nun Moskova'daki Deniz Kuvvetleri Bakanlığı ile karşılıklı mesaj iletişiminin sonuna kadar dayanabilecek durumdaydı.

Kaptan Gorov iki adamıyla beraber köprüüstündeydi. Hepsinin üzerinde çift katlı ve kürk astarlı gemici ceketleri, başlıklı siyah yağmurlukları ve eldivenleri vardı. İki genç gözcü sırt sırta vermiş, biri iskele diğeri sancak yönünde ayakta duruyordu. Adamların üçünde de dürbün vardı ve ufku gözlüyorlardı.

Ufuk çok fazla yakın, diye düşündü Gorov incelemesini sürdürürken. Ve hiç tekin değil.

Kutbun alaca karanlığı kuzey yarımkürenin bu noktasında gökyüzünden henüz tamamen silinmemişti. Yeşilimsi sarı, tüyler ürperten bir ışık, yoğun fırtına bulutları arasından süzülerek gelip Atlantik Denizinin ufkunu dolduruyor ve Gorov sanki yeşil bir sıvı tabakasının ardından bakmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu kendini. Işık, azgın denizi belli belirsiz aydınlatıyor ve dalgaların tepesindeki köpüklerden soluk sarı bir aydınlık saçılıyordu.

Kuzeybatıdan ince ince yağan bir kar ve yağmur karışımı hışırdıyordu; güverte, köprüüstünün parmaklıkları, Gorov'un siyah yağmurluğu, lazer kutusu ve telsiz vericisinin anten direkleri beyaz bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Yer yer inmiş olan sis tabakası ufkun o korkunç görüntüsünü daha da karartıyordu ve kuzeye doğru, köpüren dalgaları örten grimsi kahverengi nem bulutu öylesine yoğundu ki, sanki arkasındaki dünya ile aralarındaki bağlantıyı kesmek üzere örülmüş bir perde gibi görünüyordu. Yarım ila üç çeyrek mil arasında değişen görüş mesafesi, gece dürbünlerini kullanıyor olmasalar daha da kısalacaktı.

Gorov'un arkasında, çelik kulenin tepesinde, uydu antenin çanağı doğudan batıya doğru yavaş yavaş dönüyordu. Bu hareket bir bakışta hissedilmiyordu ama anten kirli gri renkli bir bulut tabakasının çok yukarısında, kutup çevresindeki dar bir yörgüngeye. oturmuş bulunan Sovyet haberleşme uydusuna kilitlenmiş durumdaydı. Gorov'un mesajı dört dakika önce lazer dalgalarıyla gönderilmişti. Anten çanağı Moskova'dan gelecek cevabı beklemekteydi.

Kaptan, olabilecek en kötü cevabı almaya hazırlıklıydı. Kendisine yirmi dört saat süreyle silahlı gözetim altında tutması ve programlanmış izleme görevine geri dönmesi için talimat alacak olan Birinci Subay Zhukov'a komutayı devretmesi emredilecekti. Askeri mahkeme onun yokluğunda yapılacak ve alınan karar Moskova'ya döndüğünde kendisine tebliğ edilecekti.

Ama beklentisi, Moskova'nın bundan daha mantıklı bir cevap vereceği şeklindeydi. Şüphesiz Bakanlığın ne yapacağı belli olmuyordu. Adalete daha fazla saygı gösterilen bu komünist rejim sonrası dönemde bile bazı subaylar, nadiren de olsa, kendilerini savunma şansı olmaksızın gıyaplarında askeri mahkemede yargılanıyordu. Fakat o, kontrol odasında Zhukov'a söylemiş olduğu şeylere inanıyordu: Bakanlıktakilerin' hepsi de aptal değildi. Büyük bir ihtimalle, bu şartlar .atında oluşan propaganda yapma

şansını ve stratejik avantajı fark edecekler ve doğru olan karara varacaklardı.

Sisle kaplı olan ufku taradı.

Zamanın akışı adeta durma noktasına kadar yavaşlamıştı. Bir hayal olduğunu bildiği halde Gorov, soğuk ve koyu renkli bir şurup görünümündeki okyanus suyunda oluşan dalgalarla, denizin sanki ağır ağır kudurduğunu gördü. Her dakika bir saat gibiydi.

Bum!

Yedek matkabın çelik alaşımlı kasasındaki hava deliklerinden kıvılcımlar saçıldı. Motor öksürdü, tekledi ve durdu. Matkabı Roger Breskin çalıştırıyordu. "Ne oldu buna?" Başparmağı ile aletin açma kapama düğmesine bastı. Matkap çalışmayınca Pete Johnson geldi ve dizlerinin üzerine çökerek incelemeye koyuldu.

En kötü sonucun beklentisi içinde, herkes çepeçevre etrafına toplandı. Harry onların - hurdaya dönen araçtaki cesetlerin kendi bedenleri olabileceği haricinde, bir araba kazası etrafında biriken insanlara benzediğini düşündü.

Sorun ne? diye sordu George Lin. Fisher, "Sorunu bulmak için aletin içini açıp bakman gerekecek," dedi Pete'e. "Evet, ama tamir edemeyeceğimi bilmek için açıp bakmam gerekmiyor."

Ne demek istiyorsun? dedi Brian.

Kısmen açılmış olan üçüncü kanalın etrafındaki kar ve donmuş buz çamurunu işaret eden Pete, "Şu siyah benekleri görüyor musunuz?" dedi. Harry çömeldi ve buzun üzerine dağılmış olan metal parçacıklarını inceledi. "Çark dişleri."

Herkes sessizdi.

Elektrik tellerindeki bir aksaklığı belki tamir edebilirdim, dedi Pete sonunda. "Ama bunun için gereken yedek bir dişli seti elimizde yok."

Şimdi ne olacak? diye sordu Brian.

Anglo-sakson ırkın karamsarlığı ile Fischer, "Mağaraya geri dönüp geceyarısını bekleyeceğiz," dedi.

"Bu pes etmek demektir' dedi Brian.

Ayağa kalkan Harry, Fakat korkarım ki yapabileceğimiz tek şey bu, Brian,"" dedi. ""Diğer matkabı kızağım uçurumdan aşağı düşünce yitirmiştik."" "

İşlerine devam etme güçleri kalmadığını kabul etmek istemeyen Dougherty kafasını salladı. "Daha önce Claude, buz baltası ve elektrikli testere kullanarak buz zeminde patlayıcı paketine doğru inen merdivenler oluşturabileceğimizi söylemişti ..."

Fransız bilim adamı onun sözünü kesti. "Bu ancak bir haftamız olsaydı gerçekleştirilebilirdi. Basamak metoduyla yalnızca bu tek bombayı bile çıkarmak için altı saate, belki de daha fazla süreye ihtiyacımız var. Sadece on dört, on beş metre daha fazla güvenliğe sahip olabilmek için bunca enerjiyi sarfetmemizin hiç anlamı yok."

Peki, haydi gidelim, toparlanın, dedi Harry, sözlerini vurgulamak için ellerini çırparak. "Burada durup vücut ısımızı kaybetmenin bir yararı olmaz. Bunu mağaraya gidince, rüzgârdan uzakta konuşabiliriz. Düşünüp bir çare bulma şansımız var hâlâ."

Fakat hiç ümidi yoktu.

Saat 4:02'de, haberleşme merkezi, Deniz Kuvvetleri Bakanlığından bir mesajın gelmekte olduğunu bildirdi. Beş dakika sonra Nikita Gorov'un heyecanla okumaya başladığı mesaj, şifresi çözülmüş halde köprüye iletilmişti.

MESAJ

DENİZ KUVVETLERİ BAKANLIĞI

SAAT: 19:00 MOSKOVA

GÖNDEREN: NÖBETÇİ SUBAY

ALACAK OLAN: GEMİ KOMUTANI N. GOROV

KONU: 34-D NUMARALI SON MESAJINIZ

MESAJ METNİ:

TALEBİNİZ AMİRALLİKTE İNCELENİYOR STOP DERHAL

KARAR ALINAMIYOR STOP DALIN VE BİR SAAT DAHA PROGRAMLANMIŞ OLAN GÖREVİNİZİ SÜRDÜRÜN STOP GÖREVİN DEVAMI VEYA YENİ BİR GÖREV TALİMATI SİZİN SAATİNİZLE 17:00'DE İLETİLECEKTİR STOP

Gorov hayal kırıklığına uğradı. Bakanlığın kararsızlığı gerginliğini daha da artırmıştı. Bundan sonraki bir saat, şu anda sona erenden çok daha zor olacaktı onun için.

Diğer iki adama doğru döndü. "Köprüüstünü boşaltın!"

Dalışa hazırlandılar. Gözcüler kumanda kulesinden aşağı süzüldüler ve dalış konsolunun başındaki görev yerlerine geçtiler. Komutan dalış alarmını - elektrikle çalışan ve gemideki her kompartımanın duvarında bulunan hoparlörlerden yayılan iki kısa vurgulu sireni - çaldı ve köprüüstünü terk ederek kaportayı çekip indirdi.

Nöbetçi astsubay kaporta manivelasını elle çevirerek kilitledi ve seslendi. "Kaporta tamam."

Gorov hızla kontrol merkezindeki kumanda masasına gitti. Dalış alarmının ikinci vuruşunda imla sarnıçlarının vanaları açılmıştı ve deniz suyu geminin iç ve dış gövdesinin arasına, gürüldeyerek akmaya başlamıştı. Şimdi, Gorov'un sağında duran astsubay, bir kırmızı ve birkaç yeşil lambanın bulunduğu kadranı gözlüyordu. Yeşil lambalar güverte kaportalarının, havakaçıranların, makine egzos vanalarının su sızdırmaz şekilde kapalı olduğunu

gösteriyordu. Kırmızı lambanın etiketinde LAZER HABERLEŞME KUTUSU yazılıydı. Lazer cihazı geminin kulesindeki yuvasına yerleştiğinde ve havası emilerek sıkıştırılan emniyet kapağı üzerine kapandığında, bu kırmızı lambanın yanıp sönmesi durur ve altındaki yeşil emniyet ışığı devreye girerdi.

Kadran yeşil, diye seslendi görevli zabit.

Gorov gemiye basınçlı hava verilmesini emretti. Basınç göstergesinin düşüş kaydetmediğini gördüğü zaman, geminin hava kaçırmaz şekilde güvenle kapanmış olduğunu anladı.

Gemide basınç tamam, diye seslendi dalış subayı. Bir dakikadan kısa bir sürede dalış hazırlıkları tamamlanmıştı. Başı suya dalan gemi meyil almış, kulenin üst tarafı suya gömülmüş, ve onlar, olası herhangi bir gemi veya uçağın görüş alanından çıkmışlardı.

Yüz fit'e inelim, diye emretti Gorov.

Dalış, kompüterden gelen mesafe belirleyici seslerle ölçülüyordu.

Yüz fit, diye haber verdi dalış subayı.

Yüz fit'te kalalım.

Gemi yüz fit'te, efendim.

Denizaltı seviye bulunca Gorov, "Görevi benim adıma devralın, Yüzbaşı Zhukov!" dedi.

Başüstüne, efendim.

Kontrol merkezindeki görevlileri tekrar alışılmış sayısına indirebilirsin. "Başüstüne, efendim." Gorov kontrol merkezinden ayrılarak geminin kıç tarafındaki haberleşme merkezine gitti.

Gemi komutanı tam haberleşme merkezine girdiği sırada Timoşenko kapıya doğru döndü. "Anteni satha çıkarmak için izin istiyorum, efendim."

Onaylanmadı. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştıran Timoşenko, başını bir yana bükerek, "Efendim?" dedi.

Onaylanmadı, diye tekrar etti Gorov. Odanın duvarlarını çepeçevre saran haberleşme cihazlarını inceledi. Kullanımları konusunda ana hatlarıyla bir eğitim görmüştü. Haberleşme bilgisayarı, kullanım şeklini çok yakından bildiği kontrol odasındaki sistemle aynı olduğu halde, güvenlik açısından geminin ana bilgisayarından ayrı tutulmuştu. "Senin kodlayıcını ve haberleşme bilgisayarını kullanmak istiyorum."

Timoşenko kıpırdamadı. Mükemmel bir teknisyen ve bazı bakımlardan çok parlak bir genç adamdı. Fakat tüm dünyası bilgi bankalarından, program anahtarlarından, girdilerden, çıktılardan ve aletlerden ibaretti - ve insanlarla, olağan tarzda, adeta bir makine düzeninde hareket etmedikleri takdirde iletişim kurmakta zorlanıyordu.

Beni duydun mu? diye sordu Gorov sabırsızlıkla.

Yüzü kızaran, utanan ve kafası karışan Timoşenko, "Ah, evet. Evet efendim," dedi. Gorov'u haberleşme bilgisayarı ana terminalinin olduğu yerdeki sandalyeye yönlendirdi. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz, efendim?"

Özel, dedi kesin bir şekilde Gorov tam otururken.

Timoşenko olduğu yerde kalakaldı.

Gidebilirsiniz, Yüzbaşı.

Şaşkınlığı artan Timoşenko başıyla selam verdi, gülümsemeye çalıştı, fakat tersine sanki çuvaldızla dürtülmüş gibi görünüyordu. Odanın diğer ucuna, sanki bir şey duymamış gibi görünmeye çalışan, ama başaramayan meraklı astlarının bulundukları tarafa doğru gitti.

Kodlayıcı - veya şifreleyen makine - Gorov'un oturduğu sandalyenin yanında duruyordu. Cihaz, parlatılmış çelik bir kasaya

oturtulmuştu ve iki çekmeceli bir dosya dolabı boyutundaydı. Üst kısmına monte edilmiş - tüm standart harflerin yanı sıra özel fonksiyonlu on dört tuşu bulunan - bir klavyesi vardı. Gorov açma düğmesine dokundu. İnce dokulu sarı kâğıt, kodlayıcı cihazın bulunduğu dolabın üst tarafından otomatik olarak dışarı, yazı silindirinin üzerine doğru sarıldı.

Gorov çabucak bir mesaj yazdı. Bitirdiği zaman ince yazı kâğıdına elini sürmeden mesajı okudu ve üzerinde İŞLEM yazan dikdörtgen şeklindeki kırmızı tuşa bastı. Bir lazer yazıcı çalışmaya başlayarak orijinal mesajın altına şifrelenmiş şeklini bastı. Görüntü anlamsız gibiydi: yer yer sembollerle ayrılmış rasgele rakam grupları.

Şifreleme makinesinden kâğıdı yırtan Gorov, sandalyesini kendi etrafında döndürerek yüzünü kompüter ekranına çevirdi. Mesajın şifrelenmiş şekline bakarak aynı rakam dizilerini ve sembolleri haberleşme bilgisayarına geçirdi. Bu işlem bitince, üzerinde DEŞİFRE yazan özel bir fonksiyon tuşuna ve BASKI etiketi taşıyan bir başka tuşa bastı. Yazının, tepedeki büyük ekranda Timoşenko ve diğer teknisyenler tarafından görülmesini istemediğinden OKU düğmesine dokunmadı. Şifreleme makinesinden çıkan ince sarı sayfayı kâğıt imha makinesinde öğüttükten sonra sandalyede arkasına yaslandı.

Bir dakika bile geçmeden basılı mesaj - artık şifresi çözülmüş ve orijinal olarak yazıldığı şekilde - elindeydi. Beş dakikadan daha kısa bir sürede baştan sona tüm işlemi bitirmişti: Basılı mesaj hem kodlayıcıda oluşturduğu on dört satırı aynen içeriyor, hem de bilgisayarda basılmış olağan görüntüyü taşıyordu. Moskova'daki Bakanlıktan gelmiş herhangi bir mesaja benziyordu ki, bu da tamı tamına onun amaçladığı görüntüydü.

Şu ana kadar yapmış olduğu işlemlerin hafızadan silinmesi için bilgisayara komut verdi. Böylece elindeki basılı kâğıt, yapılanlardan arta kalan tek şeydi. Gorov haberleşme merkezinden

ayrıldıktan sonra, Timoşenko'nun bu işlemleri artık bilgisayarda bulma imkânı olmayacaktı.

Ayağa kalktı ve açık olan kapıya doğru gitti. Kapının önündeyken, "Yüzbaşı?" Timoşenko haberleşme kayıtlarını okuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Kafasını kaldırdı. "Evet, efendim?"

Şu Edgeway grubuyla ilgili olarak kaydettiğiniz mesajlar arasında, üzerinde bulundukları yüzen buzul parçasında bir verici olduğundan bahsediliyordu.

Timoşenko başını salladı. "Standart bir kısa dalga telsizleri var tabii ki. Ama o sizin kastettiğiniz cihaz değil. Ayrıca bir telsiz vericileri var, dakikada on kez iki saniye süreyle sinyal gönderen bir yer bildirme cihazı bu."

İşareti tespit ettin mi?

Yirmi dakika önce.

Güçlü bir sinyal mi?

Oh, evet.

Yerini tespit ettin mi?

Evet, efendim.

Peki, tekrar kontrol et. Birkaç dakikaya kadar dahili haberleşme sisteminden seninle görüşeceğiz, dedi Gorov. Emil Zhukov ile bir başka görüşme yapmak üzere kontrol odasına geri döndü.

Harry, yedek matkabın nasıl bozulduğunu anlatmayı henüz bitirmeden Rita onun sözünü kesti. "Hey, Brian nerede?"

Harry, buz mağaraya onun arkasından giren diğer adamlara doğru döndü. Brian Dougherty aralarında yoktu. Harry kaşlarını kaldırdı. "Brian nerede? Neden burada değil?" "Buralarda olmalı. Ben bir dışarıya bakayım," dedi Roger Breskin.

Pete Johnson onunla birlikte çıktı.

Muhtemelen oradaki tepeciklerden birinin arkasına gitmiştir, dedi Fischer, öyle olmadığını bildiği halde. "Öyle heyecanlanacak bir durum olmadığına bahse girerim. Herhalde tuvalete gitmeye ihtiyacı vardı."

Hayır, diyerek katılmadığını belirtti Harry.

Öyle olsaydı birine söylerdi, dedi Rita.

Edgeway İstasyonu'nun veya şişirilmiş kulübelerin olduğu geçici kampın emniyetinden uzakta, buzul üzerindeki açık alanlarda kimse, tuvalet ihtiyacı konusunda bile utangaç davranmayı göze alamazdı. Herkes, tuvalete giderken tam olarak hangi tepenin veya buz yükseltisinin kendilerini perdeleyeceği konusunda en azından birini haberdar etmenin gerekli olduğunun bilincindeydi. Buzul kıtanın ve havanın kaprislerini çok yakından bilen Brian da, zamanında geri dönmediği takdirde diğerlerinin onu nereden aramaya başlayacaklarını bildirirdi.

Roger ve Pete iki dakikadan daha kısa bir süre içinde, kar gözlüklerini kaldırarak ve buzla kaplanmış maskelerini aşağı çekerek içeri girdiler.

Kızaklarda yok, dedi Roger. "Ne de görebileceğimiz herhangi bir yerde." Genellikle ifadesiz olan gri gözlerinde endişe okunuyordu.

Arabada kim onunla birlikte döndü? diye sordu Harry.

Herkes birbirine baktı.

Claude?

Fransız kafasını salladı. "Ben değil. Franz'la birlikte olduklarını düşünüyordum." "Franz ile olan bendim," dedi George Lin. Rita'nın sabrı taştı. Yerinden çıkmış olan bir tutam kırmızı saçı tekrar

başlığının altına sıkıştırırken, "Tanrı aşkına, o kargaşada onu orada unuttuğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Asla. Unutulmuş olamaz, dedi Harry.

Eğer kendisi unutulmak istememişse, diye fikir yürüttü George Lin. Harry şaşırmıştı. "Neden orada bırakılmak istesin?" Brian konusundaki telaşlarından hiç etkilenmediği açıkça belli olan Lin onlara cevap vermeden önce, yavaş hareketlerle burnunu temizledi, mendilini titizlikle katladı ve ceketinin fermuarlı cebine geri koydu. "Gazetelerde onunla ilgili hikâyelerden bazılarını okumuş olmalısınız. İspanya'da... Afrika'da... her yerde, eğlence olsun diye hayatını tehlikeye atmış."

Yani? "İntihar eğilimi," dedi Lin, sanki hepsinin bunu açıkça görmüş olmaları gerekirmiş gibi.

Harry yalnızca şaşkınlıktan donmakla kalmamış, aynı zamanda çok kızmıştı. "Ölmek için orada kaldığını mı söylemek istiyorsun?"

Lin omuz silkti.

Harry bu düşünce üzerinde durmaya bile gerek görmedi. "Aman Tanrım, George, Brian öyle biri değil. Saçmalama!"

Yaralanmış olabilir, dedi Pete. "Düşmüştür."

Claude Jobert, "Düşüp kafasını çarptı, yardım için seslenemedi ve bizler oradan bir an önce geri dönme telaşı içinde onu fark edemedik," dedi.

Harry şüpheliydi.

Böyle olması muhtemel, diye ısrar etti Pete.

Şüphe içinde olan Harry, "Belki," dedi. "Peki, biz de geri gider ve bakarız. Sen ve ben, Pete. İki kar arabası ile."

Roger bir adım öne çıktı. "Ben de sizinle geliyorum."

Bunun için iki kişi yeter, dedi Harry kar gözlüklerini aceleyle yerleştirirken. Israr ediyorum, dedi Breskin. "Bakın, Brian bugün çok olumlu hareket etti. George'un kurtarılması için ipi bağlamak üzere yardan aşağı inmek konusunda hiç tereddüt etmedi. Ben olsam yapmadan önce iki kez düşünürdüm. Fakat o düşünmedi. Hemen indi. Ve şu anda başı dertte olan ben olsaydım, yapabileceği her şeyi yapardı. Bunu biliyorum. Bu yüzden, bana ihtiyacınız olsa da olmasa da, gidenler arasında beni de sayabilirsiniz."

Harry'nin hatırlayabildiği kadarıyla Roger Breskin'in aylardır yaptığı en uzun konuşma buydu. Etkilenmişti. "Peki o zaman. Sen de gel. İtiraz edilmek için fazlaca irisin."

Uya Pogodin'in en değerli hazinesi aşçısıydı. Babası Moskova'daki Milli Restoran'da aşçıbaşılık yapmıştı. Yiyeceklerle harikalar yaratıp, denizcinin ezeli alışkanlığı olan balık ekmek yemeyi artık geçersiz hale getiren bu marifetlerini babasından öğrenmişti. Onun servis yaptığı gemide sefere çıkmak, denizaltında hizmet etmenin en iyi tarafıydı.

Akşamki menünün ilk yemeği olan tütsülenmiş balığı hazırlamaya başlamıştı bile. Balığın beyaz eti. Soğan. Defne yaprağı. Yumurta akı. Geminin mutfağından dağılan koku haberleşme merkezinden geçerek, kontrol odasını kapladı.

Gorov odaya girdiğinde, o sırada görevde olan dalış subayı Sergei Belyaev, "Komutanım, Leonid'i ikna etmem konusunda bana yardımcı olur musunuz?" dedi. Eliyle, tehlike uyarı tablosuna kumanda etmekte olan genç bir denizciyi işaret ediyordu.

Gorov'un acelesi vardı, fakat Belyaev'in endişesini sezmesini istemiyordu. "Sorun nedir?" Belyaev yüzünü buruşturdu. "Leonid birinci yemek servisinde, bense beşinciyim."

Yani?

Benimle servis sırasını değiştirdiği takdirde onu, Kaliningrad'a vardığımızda tek kelimeyle fevkalade bir sarışınla tanıştıracağıma

dair söz verdim. Yemin ederim, bu kadın mükemmelden de iyi. Göğüsleri birer kavun kadar. Taştan bir heykeli bile heyecanlandırır. Fakat zavallı aptal Leonid benimle anlaşmıyor.

Gorov gülerek, "Tabii ki anlaşmaz. Hangi kadın şu anda bizim için hazırlanmakta olan yemekten dafa fazla heyecan verebilir? Ayrıca kim, kavun büyüklüğünde göğüsleri olan tek kelimeyle fevkalade bir sarışının seninle bir ilişkisi olacağına inanacak kadar saftır, Sergei Belyaev?"

Kahkaha, alçak tavanlı odada yankılandı.

Açıkça sırıtmakta olan Belyaev, "Belki de ona kadın yerine birkaç Ruble teklif etmeliydim," dedi.

Çok daha gerçekçi, dedi Gorov. "Hatta, varsa Amerikan Doları daha iyi olurdu." Harita masasına yürüdü, taburelerden birine oturdu, ve katlanmış olan basılı kâğıdı Emil Zhukov'un önüne koydu. Bu, birkaç dakika evvel kodlayıcıdan geçirip haberleşme bilgisayarından çıkarmış olduğu mesajdı. "Sana okuyacak başka bir şey," dedi sessizce.

Zhukov okuduğu romanı kenara koydu ve uzun burnundan aşağı kaymış olan tel çerçeveli gözlüğünü düzeltti. Katlanmış kâğıdı açtı.

MESAJ DENİZ KUVVETLERİ BAKANLIĞI SAAT: 19:00 MOSKOVA GÖNDEREN: NÖBETÇİ SUBAY ALACAK OLAN: KOMUTAN N. GOROV KONU: 34-D NUMARALI SON MESAJINIZ MESAJ METNİ: TALEBİNİZ AMİRALLİKTE İNCELENİYOR STOP ŞARTLI İZİN VERİLMİŞTİR STOP GEREKLİ ROTA DEĞİŞİKLİĞİNİ YAPIN STOP VERİLEN İZNİN TEYİDİ VEYA İPTAL EMRİ SİZİN SAATİNİZLE 17:00'DE İLETİLECEKTİR STOP

Bir süre alt dudağını ısırıp duran Zhukov, keskin bakışlarla Gorov'u süzerek, "Bu nedir?" dedi.

Gorov, kendilerini gözlemekte olabilecek mürettebata gizli bir durum varmış gibi görünmemeye çalışarak kısık bir sesle konuştu. "Bu ne midir? Sanınırım sen bunun ne olduğunu görebilirsin, Emil. Sahte bir evrak."

İkinci Komutan ne diyeceğini bilemiyordu.

Gorov ona doğru eğildi. "Bu seni korumak için."

Beni korumak mı?

Gorov Birinci Subayının elinden basılı kâğıdı aldı ve dik

katlice yeniden katladı. Gömleğinin cebine koydu. "Bir rota çizip derhal o buzula gitmek üzere yola çıkacağız." Eliyle aralarındaki harita masasına vurdu. "Gidip oradaki Edgeway bilim adamlarını ve Brian Dougherty'yi kurtaracağız."

Elinizde gerçek bir Bakanlık izni yok. Sahte olanı sizin savunmaya ...

Hayat kurtarmak için izne ihtiyaç mı var?

Lütfen, efendim. Neyi kastettiğimi biliyorsunuz.

Bir kez yola koyulalım, şimdi okumuş olduğun bu sahte mesajı sana vereceğim. Saklamak üzere sende kalsın, eğer bir soruşturma olursa korunman için.

Fakat gerçek mesajı gördüm.

İnkâr et.

Bu o kadar kolay olmayabilir.

Gorov, "Bu gemide onu gördüğünü bilen tek kişi benim. Askeri mahkeme hâkimine, sana sahte olanının haricinde bir şey göstermediğimi söylerim."

Sorguya çekildiğim takdirde ilaç kullanılma olasılığı var. Ayrıca, emirlere karşı gelinmesinden hiç hoşlanmam, böyle...

Öyle veya böyle, nasılsa emirlere karşı gelmiş oluyorsun. Benim veya onların emirlerine. Şimdi, beni dinle, Emil. Bu doğru bir hareket. Bu yapmamız gereken bir şey. Ve ben seni koruyacağım. Umarım sözünün eri bir adam olduğumu hissediyor olmalısın, değil mi?

Hiç şüphem yok, dedi hemen Zhukov, ve komutanından herhangi bir şekilde şüphe duymuş olduğunun düşünülmesinden utanmış gibi, gözlerini ondan kaçırdı.

Öyleyse? Emil? Birinci Subay sessiz kalınca Gorov, alçak sesle fakat etkin bir şekilde, "Zaman boşuna akıyor, Yüzbaşı. Eğer onları bulmaya gidiyorsak, o halde Tanrı aşkına, ölmelerini beklemeyelim."

Zhukov gözlüklerini çıkardı. Gözlerini kapadı ve parmak uçlarıyla göz kapaklarına bastırdı. "Seninle kaç yıldır çalışıyorum?"

Yedi yıl.

Çok gergin zamanlarımız oldu, dedi Zhukov.

Şu andaki gibi, diye düşündü Gorov.

Zhukov ellerini yüzünden çekti fakat gözlerini açmadı. "Oslo Körfezinde seyrederken, o Norveç savaş gemisinin attığı su altı bombasının bize isabet ettiği zaman."

Gerçekten berbat bir andı. "Veya, Massachusetts açıklarında Amerikan denizaltısı ile oynadığımız kedi-fare oyunu." "Onlarla nasıl dalga geçtik, değil mi?" dedi Gorov. "İyi bir takımdık." "Bir kez olsun senin paniğe kapıldığını veya uygun olmayan bir emir verdiğini görmedim."

Teşekkürler, Emil.

Şu ana kadar.

Şimdi bile.

Zhukov gözlerini açtı. "Size olan tüm saygıma rağmen, efendim, bu hiç de size benzemiyor. Bu bir pervasızlık."

Katılmıyorum. Pervasızca değil. Hiç değil. Sana daha önce de söylediğim gibi, Amiralliğin bu kurtarma görevini onaylayacağından oldukça eminim.

O halde neden saat 17:00'de mesaj gelene kadar beklemeyelim?

"Zaman kaybedemeyiz. Bakanlık bürokrasisinin hızı bu olayda yeterli değil. Bizim daha da fazla saat akıp gitmeden aysberge ulaşmamız gerek. Yerini tespit ettiğimizde, o insanları buzuldan alıp gemiye bindirmek için çok zamana ihtiyacımız olacak. "

Zhukov saatine baktı. "Dördü yirmi geçiyor. Amiralliğin

kararını almak için sadece kırk dakika var."

Fakat böylesine bir kurtarma görevinde kırk dakika, başarmakla kaybetmek arasındaki fark olabilir.

Kararınız kesin mi?

Evet.

Zhukov iç geçirdi.

Beni görevden alabilirsin, dedi Gorov. "Hemen şimdi.

Yeterli sebebin var. Bunu sana karşı kullanmam, Emil."

Zhukov, hafifçe titremekte olan ellerine bakarak, "Sana iste

diğin izni vermezlerse, geri dönüp izleme görevine devam eder misin?" dedi.

Başka seçeneğim olmaz.

Geri döner misin?

Evet.

Onların emirlerine karşı gelmez misin?

Hayır.

Söz mü?

Söz.

Zhukov düşünmeye koyuldu.

Gorov tabureden kalktı. "Evet?"

Delirmiş olmalıyım.

Bu konuda bana katılıyor musun?

Biliyorsun, ikinci oğluma senin adım verdim. Nikita Zhukov. Kaptan başım salladı. "Bundan gurur duymuştum." "Pekala, eğer senin hakkında yanıldıysam, eğer oğlumun adını Nikita koymamış olmam gerekiyorduysa, artık bunu unutmam mümkün değil. Oğlumun varlığı, ne kadar yanıldığımı hatırlatırcasına hep benimle olacak. Bu dikeni sürekli içimde taşıyamam. Bu yüzden sana, başından beri haklı olduğunu kanıtlaman için bir kez daha şans tanımalıyım."

Gorov gülümseyerek, "Haydi şu aysbergin yerini yeniden saptayalım ve rotamızı çizelim, Yüzbaşı," dedi.

Üçüncü patlayıcının olduğu yere döndüklerinde Pete ve Roger, kar arabalarını motorları çalışır ve farları yanık vaziyette park ettiler. Egzostan çıkan duman, parlak kristal damarları olan bir tüy gibi görünüyordu. İkisi de ayrı taraflara yönlendi, Harry ise üçüncü bir koldan, çevredeki kar yığınları, göğüs yüksekliğindeki buz yükseltileri ve alçak buz tepelerinin arasında Brian Dougherty'yi aramaya koyuldu.

Bu fırtınada, Brian'ın başına geldiği kadar süratle ve tamamen yutuluvereceğinin bilincinde olan Harry, onun ellerine kendini teslim etmeden önce önündeki siyah-beyaz alam büyük bir dikkatle kontrol ediyordu. El lambasını bir taraftan diğer tarafa sallayarak,

sanki karanlığı yaracak keskin bir bıçakmış gibi kullanıyordu. Sarımtırak renkli bu yetersiz ışık huzmesi, yağan kar tabakasını yarmaya çalışıyor, fakat beyaz kitle bundan hiç etkilenmiyordu. Her on adımda bir, kar arabalarından çok fazla uzaklaşıp uzaklaşmadığını görmek için omuzunun üzerinden bakıyordu. Buz zeminin farlarla aydınlanmış olan kısmından bir hayli uzaktaydı ama, kızakları gözden kaçırmaması gerektiğini de biliyordu. Yolunu kaybettiği taktirde, acı acı haykıran ve bir baykuş gibi öten rüzgâr yüzünden, kimse onun sesini duyamazdı. Yağan inanılmaz yoğunluktaki kar nedeniyle dağılmasına ve soluklaşmasına rağmen, kar arabalarından gelen ışık emniyete ulaşması için tek mihenk noktasıydı.

Her kar yığınının ve eğimli her buz tabakasının arkasını dikkatle araştırmaya aralıksız olarak devam ediyordu ama, Dougherty'yi bulabileceği konusunda çok az bir ümit taşıyordu. Rüzgâr şiddetliydi. Saatte beş santim yüksekliğinde, veya daha hızla kar yığılıyordu. Uzun ve derin gölgeleri özellikle daha yakından incelemek için durduğu kısacık anlarda dahi savrulan kar, hemen çizmelerinin üzerinde birikmeye başlıyordu. Eğer Brian, bilincini yitirmiş veya başına gelen felaket yüzünden hareket edemez bir durumda, son on beş dakikadır veya daha bir uzun süredir buzda yatıyorduysa... O takdirde, şu ana kadar çocukcağızın üzeri tamamen kaplanmış olur, herhangi bir tepe veya kar yığını görünümünde, buz zemin üstünde çoktan donup kalmış olurdu.

Durum ümitsiz, diye düşündü Harry.

Sonra, patlama kanalına on-on iki metreden daha az bir mesafede, bir yük vagonu büyüklüğündeki buz sütunun etrafını dolaşırken, arka tarafında Brian'ı buldu. Delikanlı sırt üstü vaziyette boylu boyunca yatıyor, bir kolu yanında, diğeri ise göğsünün üzerinde duruyordu. Kar gözlükleri ve maskesi hâlâ yüzündeydi. İlk bakışta, sanki orada öylesine uzanmış, başı hiç dertte değilmiş de, sadece şekerleme yapıyormuş gibi görünüyordu. Dik duran bir buz tabakası rüzgârı kesmiş olduğundan, dondurucu

soğuğun etkisinden büyük bir ölçüde korunmuştu. Bununla beraber, hiç kıpırdamıyordu ve muhtemelen ölmüştü.

Harry, hareketsiz bedenin yanında diz çöktü ve yüzünden kar maskesini indirdi. Açık dudakların arasından, gayrı muntazam aralıklarla solunan ince bir buğu yükselmekteydi. Şimdilik yaşıyordu. Ama ne kadar süreyle yaşayacaktı? Brian'ın dudakları incelmiş ve kanı çekilmişti. Teni onu çevreleyen kar kadar beyazdı. Çimdiklendiğinde kıpırdamadı. Göz kapakları oynamıyordu. Buz üzerinde en azından bir çeyrek saat süreyle hareketsiz şekilde yatmış olmakla, tüm bu süre boyunca rüzgârda kalmamış olmasına ve tam takım koruyucu giysisine rağmen, yine de soğuğa maruz kalmaktan zarar görmüş olmalıydı. Harry, solgun yüzü tekrar örtmek için kar maskesini düzeltti.

Brian'ı en iyi şekilde nasıl oradan çıkarabileceğini düşündüğü sırada, uğultulu karartının içinden ona doğru yaklaşmakta olan birini gördü. Önündeki karanlıkta, önce bulanık, yaklaştıkça netleşen ve parlayan bir ışık huzmesi belirdi.

Tıpkı kör bir adamın bastonunu kullandığı gibi elindeki lambayı önüne doğru tutan Roger Breskin, kaim kar perdesinin arasından sendeleyerek geliyordu. Belli ki yönünü kaybetmiş ve kendi araştırma sahasının dışına çıkmıştı. Brian'ı görünce şaşırdı.

Harry sabırsızlıkla ona işaret etti.

Breskin, kar maskesini aşağı doğru çekerek hızla onlara doğru yaklaştı. "Yaşıyor mu?" "Fazla belirti yok." "Ne olmuş?" "Bilmiyorum. Haydi onu kar arabalarından birinin kabinine götürelim ve sıcak havanın etkisini göstermesini bekleyelim. Sen ayaklarından tut, ben de..."

Ben tek başıma halledebilirim.

Fakat...

O şekilde daha kolay ve çabuk olur.

Harry, Roger'ın ona uzattığı el lambasını aldı.

İri yarı adam öne eğildi ve sanki delikanlı beş kilodan daha fazla çekmiyormuş gibi, Brian'ı yerden kaldırdı.

Harry, kar yığınlarının ve tepelerinin arasından kar arabalarının olduğu yere kadar yol gösterdi.

Saat 4:50'de, Thule'daki Amerikalılar biraz daha kötü haber vermek üzere Gunvald Larsson'u aradılar. Tıpkı Mehille gibi, Liberty de bu fırtınanın yalnızca büyük savaş gemilerinin ve aptalların dayanmayı deneyebileceği, karşı konulmaz bir güç olduğuna karar vermişti. Açıkçası, hemen hemen tüm Kuzey Atlantik Okyanusunu ve Grönland Denizinin donmamış bölümlerini etkisine alan bu devasa boyuttaki kuvvetli dalgaların içine dalamazdı. Beş dakika önce, denizcilerin Liberty'nin burnunda, sancak tarafındaki levhaların bağlantılarında ufak tefek ayrılmalar tespit ettiği sırada, gemi geri dönmüştü. Telsiz vericisinde görevli Amerikalılar, Thule'daki istasyonda bulunan herkesin aysbergdeki zavallılar için dua ettiklerinden emin olmasını sürekli bir şekilde Gunvald'a tekrar edip duruyorlardı. Aslında, şüphesiz ki dünyanın dört bir yanında onlar için dua edilmekteydi.

Kaç kişi dua ederse etsin, Gunvald'ın kendini iyi hissetmesini sağlayamazdı. Gerçeğin soğuk ve katı yüzü şuydu ki, her ne kadar zorunluktan ve vicdan azabıyla verilmiş olursa olsun, Liberty kaptanının aldığı karar, kelimenin tam anlamıyla o sekiz insanı ölüme mahkûm etmişti.

Gunvald bir türlü bu haberi Rita'ya geçmeye cesaret edemiyordu. Hemen anında, şu dakikada değil. Belki saat beş olduğunda - veya çeyrek geçe. Duygularını kontrol altında tutabilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bu insanlar onun arkadaşlarıydı, onlar için endişe ediyordu. Ölüm fermanlarını ileten kişi olmak istemiyordu. Titriyordu. Onlara bunu nasıl söyleyeceğini düşünebilmek için biraz zaman kazanmalıydı.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Genellikle sıkıntılarını hafifletmek için kadehe sığınan bir adam olmadığı ve çelik gibi sinirleriyle tanındığı halde, haberleşme kulübesinin mutfak dolabındaki üç şişelik votka stoğundan kendisine bir duble doldurdu. Votkasını bitirdiğinde hâlâ Rita'yı arama gücünden yoksundu. Bir duble daha doldurdu, tereddüt geçirdi, şişeyi yerine kaldırmadan önce içkiyi iki dubleye çıkardı.

Kar arabaları yerlerinde durduğu halde beş küçük motor devamlı olarak çalışıyordu. Kutupta, şiddetli bir fırtınanın ortasında bu makinelerin, iki üç dakika içerisinde aküleri boşalıp motor yağları donacağından hiçbir zaman durdurulmamaları gerekiyordu. Acımasız rüzgâr gün boyunca giderek soğumuştu; insanları da, makineleri de öldürmesi işten bile değildi.

Harry mağaradan çıkıp, hızla en yakın kar arabasına doğru gitti. Sıcak kabinin içine yerleşir yerleşmez beraberinde getirdiği termosun kapağım döndürerek açtı. Koyu kıvamlı, güzel kokulu sebze çorbasmdan aceleyle birkaç yudum içti. Çorba, dondurulmuş sebze karışımı haşlanarak yapılmış ve evvelce patlayıcı kanalını kapatmak için kar eritirken kullanmış oldukları ısıtıcı saç üzerinde kaynatılmıştı. Geçici bir rahatlama hissi olduğunu bildiği halde, bugün ilk kez kendini gevşemiş hissediyordu.

Solundaki üç kar arabasında George Lin, Claude ve Roger aynı şekilde tek başlarına akşam yemeklerini yiyorlardı. Onları hayal meyal görüyordu: ışıklandırılmamış kabinlerde belli belirsiz gölgeler halinde.

Herkese üç ölçek çorba verilmişti. Böyle giderse, yalnızca iki öğün daha yetecek kadar yiyecekleri olurdu. Harry kalan gıdanın harcanmasına karşıydı, çünkü ne kadar az beslenirlerse soğuk onları o kadar erken öldürürdü.

Franz Fischer ve Pete Johnson mağaradaydılar. Harry onları net olarak görebiliyordu, zira bulunduğu arabanın farları mağaranın tek ışıklandırma aracı olarak girişin ağzından içeriyi aydınlatıyordu.

Her iki adam da, termosları ağzına kadar kaynar çorbayla dolu olarak, sıcak kabinlerde yemek yeme sırasının onlara gelmesini beklerken mağaranın içinde geziniyorlardı. Franz sert adımlara, huzursuz bir şekilde, sanki askeri geçit yapar gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Onun tam aksine Pete, mağaranın bir ucundan diğerine sallana sallana, gevşek hareketlerle rahat bir şekilde yürüyordu.

Rita kabinin kapısını çalıp açarak Harry'yi korkuttu.

Bir ağız dolusu çorbayı yutan Harry, "Sorun ne?" dedi.

Rita, rüzgârı ve onun gürültüsünü bedeniyle bloke edecek şekilde içeri doğru eğildi. "Seninle konuşmak istiyor."

Brian mı?

Evet.

Durumu iyileşmeye devam ediyor mu?

Oh, evet. Mükemmel bir şekilde.

Ne olduğu hatırlıyor mu?

Bırak da sana o söylesin, dedi Rita.

Mağaradan en uzakta park edilmiş olan beşinci kar arabasında Brian, kendini yavaş yavaş toparlamaya çalışıyordu. Rita son yirmi dakikadır arabanın kabininde onunla birlikte kalıp, buz kesmiş parmaklarına masaj yapıyor, çorbasını içiriyor ve tehlikeli bir uykuya dalmasını önlemek için elinden geleni yapıyordu. Üçüncü patlayıcı kanalının bulunduğu yerden dönüş yolculuğu sırasında Brian kendine gelmişti, fakat çektiği acıdan konuşamayacak durumdaydı. İlk uyandığı zaman, uyuşmuş olan sinir uçlarının neredeyse ölümüne neden olan o korkunç soğuğa karşı verdiği gecikmeli tepki yüzünden şiddetli ağrılar içindeydi. Delikanlı en azından bir saat daha yarı yarıya bile normale dönemezdi.

Harry termosunu kapattı. Kar gözlüklerini yerleştirmeden önce Rita'yı öptü.

Mmmmm, dedi karısı. "Biraz daha."

Bu kez Rita'nın dili onun dudaklarını aralıyordu. Kar tanecikleri başının arkasından uçuşarak geliyor ve Harry'nin yüzü önünde dans ediyordu ama o, koruyucu yağla kaplanmış olan yüzünde karısının sıcak nefesini hissediyordu. Onun için duyduğu keskin bir endişeyle dolup taşıyordu. Rita'yı tüm kötülüklerden korumak istiyordu.

Birbirlerinden ayrıldıklarında, "Seni seviyorum," dedi karısı.

Tekrar Paris'e gideriz. Mutlaka. Buradan kurtulunca.

Pekala, buradan kurtulmasak bile, dedi Rita, "dolu dolu yaşadık. Birlikte sekiz güzel yılımız oldu. Çoğu insanın bir yaşam boyunca aldığından daha çok zevk ve sevgiyi tattık."

Harry, imkânsızlıklar karşısında kendisini güçsüz hissetti. Tüm hayatı boyunca kriz zamanlarında idareyi ele alan bir adam olmuştu. En zor durumlar karşısında bile daima bir çözüm bulmayı başarmıştı. Yeni duyduğu bu çaresizlik hissi onu çıldırtıyordu.

Rita ağzının kenarından onu hafifçe öptü. "Haydi acele et. Brian seni bekliyor."

Kar arabasının kabini rahatsızlık verecek derecede sıkışıktı. Harry, yüzü aracın arkasına doğru dönük halde, bank şeklindeki dar yolcu koltuğunda ters olarak, Brian Dougherty ise yüzü öne doğru dönmüş şekilde oturuyorlardı. Aracın gidonu Harry'nin sırtına batıyordu. Dizleri ise Brian'ınkilere dayanmıştı. Yalnızca, farlardan yansıyan belli belirsiz sarı bir ışık arabanın pleksiglas camından süzülüyor ve karanlık, bu ufacık alanı daha da ufakmış gibi gösteriyordu.

Harry, "Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi.

Berbat.

Bir süre daha böyle hissedeceksin.

Ellerim ve ayaklarıma sanki iğneler batıyor. Uyuşmuş gibi bir his olduğunu kastetmiyorum. Sanki biri, bir sürü uzun iğneyi saplıyormuş gibi. Sesinde ağrının izleri vardı.

Donma mı?

Henüz ayaklarıma bakmadık. Ama onlarda da hemen hemen ellerimdeki gibi bir his var. Ellerimde donma yok. Sanırım böyle bir tehlike söz konusu değil. Fakat... Acıyla nefesini tuttu ve yüzü gerildi. "Aman Tanrım, çok sancıyor."

Termosun kapağını açan Harry, "Çorba ister misin?" dedi.

Hayır, teşekkür ederim. Rita bir litreden fazla çorbayı boğazımdan aşağı boşalltı. Bir damla daha eklenirse çorbada yüzüyor olacağım. Besbelli ki gelen bir başka şiddetli ağrıyı geçiştirmek için ellerini ovuşturdu. "Bu arada karına çılgınca âşığım."

Kim değil ki?

Ve, beni aramak üzere geldiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Hayatımı kurtardın, Harry.

Üzerinde durma, yine kahramanlık tasladım işte, dedi

Harry. Koca bir yudum çorba içti. "Orada başına ne geldi?"

Rita sana anlatmadı mı?

Senden dinlemem gerektiğini söyledi.

Brian tereddüt etti. Karanlıkta gözleri çakmak çakmaktı. En sonunda, "Biri bana sert bir şeyle vurdu," dedi.

Ağzında çorba olan Harry az kalsın boğuluyordu. "Sana vurdu mu?" "Kafamın arkasına vurdu." "Bu doğru olamaz." "Kafamdaki

şişlikler bunu kanıtlar." "Bir bakayım." Brian öne doğru gelip, başını eğdi. Harry eldivenlerini çıkarıp çocukcağızın başını yokladı. Kafatasının arka tarafında, biri diğerinden daha büyük ve sola doğru daha yukarıda olan iki adet şişlik, kolaylıkla bulunacak kadar belirgindi. "Beyin sarsıntısı olabilir mi?"

Öyle bir belirti yok.

Başağrısı?

Ah, evet. Felaket bir başağrısı.

Çift görme?

Hayır.

Peltek konuşma?

Hayır.

Bayılmadığından emin misin?

Eminim, dedi Brian tekrar dik otururken.

Bayılınca başını vurarak bu şişlikler meydana gelmiş olabilir. Düştüğün zaman bir buz çıkıntısına çarpmış olabilirsin.

Arkamdan bana vurulduğunu net olarak hatırlıyorum.

Kendinden emin olan sesi sertti. "İki kez. İlk seferinde yeterli kuvvette değildi. Kabanımın başlığı darbeyi kısmen bertaraf etti. Sendeledim, dengemi sağladım, arkama dönmeye çalıştım - ve o ikinci seferde çok daha hızlı vurdu. Kendimi kaybettim."

Ve sonra seni kenara bir yere mi çekti?

Sizlerden biri neler olduğunu fark etmeden, besbelli.

Bu biraz zor olsa gerek.

Kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Kar öylesine yoğun yağıyordu ki, iki metre önümü göremiyordum. Onu gizleyen mükemmel bir

ortam vardı. "Birinin seni öldürmeye çalıştığını mı söylemek istiyorsun?"

Aynen öyle.

Ama eğer bu doğruysa, neden seni rüzgârdan uzak tutacak bir yere sürüklemiş olsun? Açıkta bıraksaydı on beş dakikada donarak ölürdün.

Belki de darbenin beni öldürdüğünü sanmıştır. Her neyse. Aslında beni açıkta bıraktı. Sizler ayrıldıktan sonra kendime geldim. Başım dönüyor, midem bulanıyordu ve üşüyordum. Tekrar bayılmadan önce kendimi sürüyerek rüzgârdan uzak bir yere çekilmeyi başardım. Tekrar kendimden geçtim.

Cinayet..." Evet."

Harry inanmak istemedi. Başında yeterince dert vardı zaten. Bir başka endişeyle baş edebilecek güçte hissetmiyordu kendisini.

Bu olay biz üçüncü patlayıcının olduğu alandan ayrılmak üzereyken meydana geldi. Brian bir an için durdu, acıyla sızlandı. "Ayaklarım. Tanrım, sanki sıcak iğneler batıyor, aside bulanmış sıcak iğneler." Dizleri Harry'ninkilere daha da yüklenerek yaslandı, fakat yarım dakika kadar sonra yavaş yavaş rahatladı. Dayanıklıydı; sanki bir kesinti olmamış gibi devam etti. "Ben en sondaki kargo treylerine bazı aletleri yüklemekteydim. Herkes çok meşguldü. Rüzgâr çok kuvvetliydi, kar o kadar yoğun bir şekilde yağıyordu ki, ben sizleri göremez hale gelmiştim, sonra o bana vurdu."

Fakat kim?

Onu görmedim.

Gözünün ucuyla bile göremedin mi?

Hayır. Hiç. .

Sana bir şey söyledi mi?

Hayır.

Senin ölmeni istiyorduysa, neden geceyarısına kadar beklemedi? Şu andaki gidişata bakılırsa, sen de bizlerle beraber öleceksin. Neden seni öncelikle öldürmeye çalışmak istesin ki? Neden geceyarısını beklemesin?

Eh, belki...

Ne?

Bu aptalca gibi geliyor... ama, yani, ben Dougherty ailesine mensubum.

Harry durumu hemen anladı. "Bir manyak için, evet, bu senin cazip bir kurban olmana yetebilir. Bir Dougherty'yi, herhangi bir Dougherty'yi öldürmek - bunun biraz tarihi bir anlamı var. Sanırım bir piskopatın bundan gerçekterı zevk alacağını görebiliyorum."

İkisi de sessiz kaldılar.

Sonra Brian sordu, "Ama aramızda ruh hastası olan kim?"

Olamazmış gibi gözüküyor, değil mi?

Evet. Ama sen bana inanıyorsun, öyle değil mi?

Tabii ki. Senin, başının arkasına iki darbe vurup kendi kendini bayıltmış, sonra da gözlerden uzak bir yere sürüklemiş olduğuna inanmayı başaramam.

Brian rahatlayarak iç geçirdi.

Bu üzerimizdeki baskı... dedi Harry, "İçimizde, bıçak sırtında duran, muhtemelen dengesiz olup, normalmiş gibi hareket eden biri varsa, bu baskı onu hassas dengenin sınırından itiverecek faktör olabilir. Bir tahminde bulunabilir misin?"

Kim olduğunu tahmin etmek mi? Hayır.

Ben senin George Lin demeni bekliyordum.

Sebebi her ne ise, George benden veya ailemden pek hoşlanmıyor. Bunu yeteri derecede açıkça belli etti. Ne sıkıntısı varsa, onu huzursuz yapan şey ne olursa olsun, ben yine de onun bir katil olabileceğine inanmıyorum.

"Emin olamazsın. Benim bilemediğim gibi, sen de kafasının içinde neler döndüğünü bilemezsin. Bu dünyada gerçekten tam olarak anlayabileceğimiz çok az sayıda insan vardır. Benim için... Rita en ufak bir şüphe duymadan kefil olabileceğim tek kişi. "

Evet, fakat ben bugün onun hayatını kurtardım.

Eğer ruh hastası ise, bu neden onun için bir şey fark ettirsin ki? Tam tersine, bizim öyle veya böyle hiçbir zaman anlayamayacağımız şekilde bu durum, onun çarpık mantığında seni öldürmeyi istemesinin sebebi bile olabilir.

Rüzgâr kar arabasını salladı. Kar tanecikleri tıkırdayarak ve adeta ıslık çalarak kabinin tepesini yaladı. Gün boyunca ilk defa Harry çaresizliğin sınırına dayanmıştı. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak bitkin bir haldeydi.

Tekrar dener mi? dedi Brian.

Eğer aklını bununla bozduysa, kafasını sana ve ailene taktıysa, kolay kolay vazgeçmeyecektir. Kaybedecek neyi var ki? Demek istediğim, nasılsa geceyarısı ölecek. Brian, yan camdan dışarı, savrularak dönmekte olan karanlığa bakarak, "Korkuyorum, Harry," dedi. "Şu anda korkmuyor olsaydın, ufaklık, o zaman sen bir ruh hastası olurdun."

Sen de mi korkuyorsun?

Aklım başımdan gidecek kadar.

Öyle görünmüyorsun.

Hiçbir zaman göstermem. Yalnızca altımı ıslatır, sonra da kimsenin pantolonumdaki nemi fark etmemesini ümit ederim.

Brian güldü, sonra el ve ayaklarındaki iğne batarcasına gelen bir başka ağrı dalgasıyla yüzünü buruşturdu. Kendini toparladığı zaman, "Bu şahıs her kimse, şimdi en azından onunla karşılaşmaya hazırlıklı olacağım," dedi.

Yalnız olmayacaksın, dedi Harry. "Ya ben ya da Rita, ikimizden biri daima senin yanında kalacak."

Ellerini birbirine sürten, hâlâ buz gibi olan parmaklarını ovuşturan Brian, "Diğerlerine söyleyecek misin?" diye sordu.

Hayır. Senin ne olduğunu hatırlamadığını, muhtemelen düşmüş ve başını bir buz çıkıntısına çarpmış olabileceğini söyleyeceğiz. Seni öldürmeye teşebbüs edenin onun varlığından haberimiz olmadığını düşünmesi daha iyi.

Ben de aynı düşüncedeyim. Bundan sonraki girişimini beklediğimizi bilirse özellikle tedbirli davranacaktır.

Eğer ondan haberimiz olmadığım düşünürse, bir dahaki sefere sana saldırırken dikkatsizlik yapabilir.

Geceyarısında büyük olasılıkla zaten öleceğimi bildiği halde beni öldürmeyi istediği için deli ise... o zaman, sanırım ben de deliyim. Şu hale bak, geceyarısına sadece yedi saat kaldığı halde öldürülmekten endişeleniyorum.

Hayır. Senin yaşamını sürdürme içgüdün çok kuvvetli, işte o kadar. Bu aklının yerinde olduğuna dair bir işarettir.

Eğer yaşama içgüdüm, benim umutsuz bir durumu bile görmemi engelleyecek kadar kuvvetliyse, o zaman belki bu bir delilik işaretidir.

Durum ümitsiz değil, dedi Harry. "Daha yedi saatimiz var. Yedi saatte pek çok şey olabilir."

Mesela ne?

Herhangi bir şey.

05:00

İlya Pogodin, gece karanlığında deniz üzerinde süzülen bir balina gibi, son bir saat içinde ikinci kez su yüzeyine çıktı. Su, fırtınanın oluşturduğu dalgalar arasında sallanan geminin karanlık yan yüzeylerinden, parıldayan bir şelale gibi süzülerek iniyordu. Kaptan Nikita Gorov ve iki denizci, kumanda kulesinin ağzından dışarı sürünerek çıktılar ve köprü üzerindeki gözlem yerlerine geçtiler.

Son otuz dakika içinde, suyun altında ulaşabileceği en son hızla giden denizaltı, görevli olduğu izleme noktasının kuzeybatısından yirmi yedi kilometre kuzeye doğru gitmişti. Timoşenko, Edgeway grubundan gelen telsiz işaretinin yerini tespit etmiş ve Gorov, sürüklenen aysbergin tahmini güzergâhıyla dosdoğru kesişecek olan rotayı saptamıştı. Pogodin su yüzeyinde yirmi altı deniz millik bir hızla gidebilecek kapasitedeydi; ama azgın deniz yüzünden,, sadece bunun dörtte üçü bir hıza ulaşabiliyordu. Gorov tekrar gemiyi, bu sefer diğer tüm balıklar gibi rahatça süzülerek gidebileceği, fırtınanın oluşturduğu sarsıntının onu etkileyemeyeceği derinlik olan üç yüz fit'e kadar suya daldırmak için sabırsızlanıyordu.

Uydu izleme donanımı, kulenin arka tarafındaki yerinden yükselip, tıpkı bir bahar tomurcuğu gibi açıldı. Beş parça halindeki radar tablaları çanak haline gelmek üzere çarçabuk birleştikleri anda, yağan kar ve buz zerreciklerinin üzerlerine yapışıp donmasıyla oluşan buz tabakası yüzünden parıldayıp yansımaya başladı; ama alet, mükemmel bir şekilde gökyüzünü tarıyordu. Beşi üç dakika geçe köprüye, Timoşenko tarafından bir not gönderildi. Haberleşme subayı, Moskova'daki Bakanlıktan şifreli bir mesajın gelmeye başladığını kaptana bildirmek istiyordu. Gerçekle yüzleşme zamanı gelmişti. Gorov kâğıt parçasını katladı, ceketinin

ceplerinden birine koydu ve sonra, gözlerini gece dürbününe yerleştirdi. Fırtınanın yaladığı ufku doksan derece taradı, fakat görmekte olduğu şey dalgalar, bulutlar ve kar değildi. Bunların yerine, her biri gerçeklerden daha canlıymış gibi duran iki görüntü ona musallat olmuştu. Birincisinde, tavanı yaldızlarla süslenmiş ve çevredeki duvarlara gökkuşağının yedi rengini saçan avizenin asılı olduğu bir konferans salonundaki masada oturmaktaydı; askeri mahkemenin onun için aldığı kararın resmi makamlarca kendisine okunmasını dinliyordu ve özsavunması için konuşması yasaklanmıştı. İkinci görüntüde ise, ter ve sidiğe bulanmış ölü bedenin uzandığı bir hastane yatağındaki küçük bir erkek çocuğuna bakıyordu.

5:07'de, şifresi çözülmüş olan mesaj kumanda kulesinin ağzından uzatılarak kaptanın eline ulaştırıldı. Gorov giriş kısmı olan sekiz satırı atladı ve doğrudan doğruya esas mesajın yer aldığı ana metne geldi.

İSTEDİĞİNİZ İZİN VERİLDİ STOP EDGEWAY ARAŞTIRMA GRUBUNUN ÜYELERİNİ KURTARMAK İÇİN TAM HIZLA HAREKET EDİN STOP YABANCI UYRUKLULAR GEMİYE BİNDİĞİNDE GİZLİ EVRAKLARIN GÖRÜLMEMESİ İÇİN GEREKLİ TÜM TEDBİRLERİALIN STOP GÖREVİNİZLE İLGİLİ TÜM HASSAS BÖLGELERİN EMNİYETİNİ SAĞLAYIN STOP WASHINGTON'DAKİ ELÇİLİK GÖREVLİLERİ AMERİKAN HÜKÜMETİNİ EDGEWAY GRUBUNUN KURTARILMASI İÇİN YAPILAN GİRİŞİM KONUSUNDA BİLGİLENDİRDİ STOP

Şifresi çözülmüş mesajın olduğu sayfanın alt kısmına Timoşenko, kurşun kalemle üç kelimelik bir mesaj yazmıştı: MESAJIN ALINDIĞI BİLDİRİLDİ. Artık onlardan gelen yeni emri uygulamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı - yani son yarım saattir zaten yapmakta oldukları şeyi.

Her ne kadar o insanları aysbergden indirmek için yeterli zamanı bulunduğundan tamamen emin olmasa bile Gorov, uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Hiç olmazsa bir şeyler yapıyordu. Ne kadar az olursa olsun, hepsi ölüp gitmeden önce Edgeway bilim adamlarına ulaşmak için hiç olmazsa bir parça şansı vardı.

Şifresi çözülmüş mesajı ceketinin cebine tıkıştırdı ve elektrikli dalış sireniyle iki kısa vurgu gönderdi.

Saat 5:30'a yaklaştığında, Brian bir saattir kar arabasında bulunuyordu. "Dışarı çıkıp yürümek istiyorum."

Acele etme. Rita el lambasını yaktı ve aniden oluşan parlaklık gözlerinin sulanmasına neden oldu. Brian'ın ellerini inceledi. "Uyuşuk mu? Sızlıyor mu?"

Hayır.

Yanar gibi bir his var mı?

Artık o kadar fazla değil. Ve ayaklarım çok daha iyi durumda. Rita'nın hâlâ kuşkusu olduğunu gördü. "Bacaklarıma kramp girdi. Gerçekten biraz hareket ettirmeliyim onları. Ayrıca, burası çok sıcak oldu."

Rita tereddüt etti. "Yüzüne biraz renk geldi. Demek istediğim, daha önceki o göz alıcı maviden baksa bir renk. Ve ellerin de artık şeffafmış gibi durmuyor. Öyleyse... pekala. Ama biraz kaslarını rahatlattıktan sonra, eğer herhangi bir sızlama, bir uyuşukluk hissedersen, hemen buraya geri gelmen gerekir."

Anlaştık.

Rita önce iç, sonra da dış botlarını ayağına geçirdi. Brian'la aralarındaki banktan ceketini aldı. Sıcak ortamda terlemekten korktuğu için tüm giysileri üzerinde değildi. Giysi takımının içinde terlediği takdirde, teninde oluşan nem vücut ısısını kaybettirir, bu ise ölüme davetiye çıkarmak olurdu.

Aynı sebeple Brian da, ceketini, eldivenlerini ve botlarını giymemişti. "Ben senin senin kadar kolay hareket edemiyorum. Ama sen dışarı çıkıp bana biraz yer açsarsan, sanırım ben de giyinebilirim."

"Kasların kendi kendine giyinemeyecek kadar tutulmuş ve ağrıyor olmalı. Sana yardım edeyim. "

Bana çocuk muamelesi yapıyorsun.

Saçmalama. Eliyle kendi dizini işaret etti. "Ayaklarını kaldırıp buraya koy, önce birini sonra diğerini."

Brian güldü. "Mükemmel bir anne olurdun."

Ben zaten birine annelik yapıyorum. Harry'ye.

Dış botlarını Brian'ın bir parça şiş olan ayaklarına geçirmeye çalıştı. Ayaklarını onun dizine uzattığında bacağı gerilen Brian inledi; eklem yerleri tıpkı ipe dizilmiş plastik süs boncuklarının koparak dağılması gibi çatırdıyordu.

Rita boyun bağcıklarını deliklerinden geçirip sıkıca bağlarken, "Eh, bir şey kazanmamış olsan bile, dergilere hazırlayacağın makaleler için yeterli malzemen oldu," dedi.

Dergilere yazmama kararı aldım. Onun yerine bir kitap yazacağım. Brian bu cevabı verdiğine çok şaşırdı. O ana kadar tutkusu, kendine ait özel bir konuydu. Şimdi güvendiği birine düşüncesini acımakla, bunu, bir tutkudan çok, taahhüt olarak görmeye kendisini zorlamış oluyordu.

Kitap mı? Bu konuyu bir kez daha düşünsen iyi olur.

Şu geçen birkaç hafta süresince bu konuyu bin kere düşündüm.

Kitap yazmak çetin bir iştir. Biliyorsun, benim üç kitabım var. Bir kitaptaki kelime sayısına ulaşmak için belki otuz makale yazman gerekebilir, fakat senin yerinde olsam, makaleler yazmaya

devam eder, bir 'yazar' olmayı aklımdan çıkarırdım. Kısa yazılarda, bir kitabı yazmak için gerekenin yarısı kadar bile eziyet yoktur.

Fakat ben bu fikre çoktan kapıldım bile.

"Evet, nasıl olduğunu bilirim. Kitabın ilk üçte birini bitirene kadar adeta bir seks tecrübesi yaşıyor gibisindir. Fakat bu duyguyu kaybedersin İnan bana, öyle oluyor. İkinci üçte biri süresince kendine bir şeyler kanıtlıyor gibisindir. Ve üçüncü üçte bire gelindiğinde, artık bu bir ölüm-kalım meselesine dönüşür. "

"Ama ben, hikâyenin akışında parçaların nasıl birleşeceğini tasarladım bile. Konum hazır. "

Rita gözlerini kıstı ve üzüntülü üzüntülü başını salladı. "Desene sen ikna edilemeyecek kadar yolunu almışsın." Su almayan çizmelerinin sağ tekini ayağına geçirmesine yardım etti. "Konun ne?"

Kahramanlık.

Kahramanlık mı? Bağcıkları bağlarken yüzünü buruşturdu. "Allah rızası için, Edgeway projesinin kahramanlıkla ne ilgisi var?"

Bence baştan sona bununla ilgili.

Sen aklını kaçırmışsın.

Çok ciddiyim.'

Ben burada hiç kahramana rastlamadım.

Brian, onun samimi olduğu açıkça görülen şaşkınlığına hayret etti. "Hiç aynaya baktın mı?" "Ben? Bir kahraman? Sevgili çocuk, ben bundan en uzak olan kişiyim."

Benim bakış açımdan öyle değil.

"Zamanımın yarısı korkudan ödüm patlamakla geçiyor

Kahramanlar da korkabilirler, ama yine de kahramandırlar. Onları kahraman yapan da budur - korkularına rağmen yollarına devam etmek. Bu proje bir kahramanlık işi."" ""Bu bir iş, ama o kadar. Tehlikeli, evet. Aptalca, belki. Fakat kahramanca? Sen bunu hayalinde yaratıyorsun."" Brian, onun çizmelerini bağlaması bitene kadar sustu. ""Ama, politika değil bu."" "

Nedir politika olmayan?

Burada yaptıkların. Sen bunu güç elde etmek için, ayrıcalık veya para kazanmak için yapmıyorsun. Buralara insanları kontrolün altında tutmak için gelmedin.

Rita başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Gözleri alabildiğine güzel - ve berrak kutup denizi kadar derindi. Brian o anda Rita'nın kendisini, şimdiye kadar onu kimsenin anlamadığı kadar, hatta kendi kendini bildiğinden daha iyi anladığını gördü. "Tüm dünya senin ailenin kahramanlarla dolu olduğunu düşünüyor."

Evet ama...

Ama sen öyle düşünmüyorsun.

Ben onları daha iyi tanıyorum. "Onlar birçok kurban verdi, Brian. Amcan öldürüldü, baban kurşunlardan nasibini aldı." "Bu bir değer bilmezlik gibi gelecek sana ama, onları tanısaydın hiç de öyle olmadığını görürdün. Rita, hiçbiri böylesine - hatta hiç mi hiç kurban vermeyi beklemiyordu. Vurulmak veya ölmek bir kahramanlık göstergesi değil - tıpkı otomatik banka makinesinden parasını çekmeye çalışan bir zavallının hiç beklenmedik şekilde kurşun yağmuruna tutulması gibi. O bir kurban olur, k

Bazı insanlar daha iyi bir dünya için politikaya girerler.

Benim tanıdıklarım böyle değildi. Bu kirli bir iş, Rita. Yalnızca kısakançlık ve para söz konusu. Fakat burada, her şey alabildiğine tertemiz. İş zor, çevre acımasız - fakat temiz.

Rita gözlerini ondan hiç ayırmamıştı. Brian, onun kadar gözünü hiç kırpmadan bakışlarını karşılayan birini daha hatırlamıyordu. Düşünceli bir sessizlikten sonra Rita, "Desene sen, medyanın ifade edeceği gibi söylemek gerekirse, heyecan arayan problemli bir zengin çocuğu değilsin."

Gözlerini ilk ayıran Brian oldu. Ayağını dayadığı banktan çekip, bu daracık yerde eğilip bükülerek kollarını ceketine geçirmeye çalıştı. "Benim böyle olduğumu mu düşünüyordun?"

Hayır. Basının benim şahsi düşüncelerimi oluşturmasına izin vermem. "Belki de kendimi kandırıyor olabilirim. Belki ben yalnızca buyum, onların gazetelerde yazdıklarından ibaret biriyim." "Gazetelerde yazılanlardan gerçek olanı çok nadir," dedi

Rita. "Gerçeği yalnızca bir yerde bulabilirsin."

Neresiymiş orası?

Sen neresi olduğunu biliyorsun.

Başını salladı. "Kendi içimde."

Rita gülümsedi. Ceketini giyerken. "Gerçeği bulacaksın," dedi.

Ne zaman?

Eh, belki yirmi yıl sonra.

Brian güldü. "Aman Tanrım, bu kadar uzun bir süre aldanmak zorunda kalmam umarım."

Belki daha sonra. Hey, hayat bundan ibaret: ufak ufak, gün gün, dayanılmaz bir inatla, her birimiz giderek daha az aldanmayı öğreniyoruz.

Sen bir psikiyatrist olmalıymışsın. İlkel kabilelerde büyücüler daha etkili. Ben bazen ihtiyaç hissettiğimi düşünüyorum.

Bir psikiyatriste mi? Bunun için hiç paranı harcama. Sevgili çocuk, senin tek ihtiyacın olan şey zaman.

Rita'dan sonra kar arabasından çıkan Brian, dışarıdaki keskin fırtınanın acı kuvvetinden şaşkına döndü. Nefesi kesildi ve az kaldı dizlerinin üzerine düşüyordu. Dengesini sağladığına emin olana kadar açık kabin kapısına eliyle sımsıkı tutundu.

Esen rüzgâr, kafasına vuran meçhul saldırganın onun yaşamını tehdit eden tek şey olmadığını hatırlatıyordu. Birkaç dakika için, akıntıda sürüklendiklerini, saatli bombaların fıkırdayarak geceyarısına doğru ilerlemekte olduğunu unutmuştu. Korku, tıpkı günahın bir rahibin yüreğine saplandığı gibi, tekrar onu sardı. Şimdi kendini bir kitap yazmaya adadığına göre, artık yaşamayı çok daha fazla istiyordu.

Kar arabasının farları, mağaranın ağzından içeriyi aydınlatıyordu. Çatlak buzda yer yer kırılmalara uğrayan ışık, ana renklerine ayrılarak prizmalar oluşturuyor ve geometrik şekilli yanar döner yansımalar birer mücevher gibi bembeyaz odanın duvarlarında parıldıyordu. Araştırma grubuna mensup, aralarından beşi şüpheli ve bunlardan biri ise muhtemelen katil olan sekiz üyenin bozuk şekilli gölgeleri, bu göz kamaştırıcı fon üzerinde dalgalanıp kayıyor, şişip iniyor ve sahipleri kadar değilse bile, oldukça esrarengiz şekillere bürünüyordu.

Harry, geceyarısına kadar kalan altı saat yirmi dakikalık süreyi en iyi nasıl değerlendireceklerini ve ellerindeki seçenekleri tartışan Roger Breskin, Franz Fischer, George Lin, Claude ve Pete'i gözlüyordu. Aslında tartışmayı yöneten kişi olması, veya hiç değilse konuşmalara katılması gerekirken o, diğerlerinin ne söylediklerini anlayacak kadar bile aklını oraya veremi

DÖRT

Gece oluyordu. Her şeyden önce, zamanlarını nasıl kullanırlarsa kullansınlar, ne bu buz dağından bir yere kaçabilecekler, ne de patlayıcıları etkisiz hale getirebileceklerdi. Diğer taraftan, her ne kadar ihtiyatlı olmaya çalışıyorsa da, sanki bir adamın ruhsal

bozuklukları onun yürüyüşü, konuşması ve hareket tarzında açıkça belli olacakmış gibi, onları keskin bir dikkatle izlemekten kendini alamıyordu.

Düşünce zinciri Edgeway İstasyonu'ndan gelen bir mesajla bölündü. Parazitin içinden patlarcasına dağılan Gunvald Larsson'un sesi, buzdan duvarlarda yansıyarak ortalığı çınlattı.

Diğer adamlar konuşmalarını kestiler.

Harry telsiz vericisine gidip çağrıya yanıt verdiği zaman Gunvald, "Harry," dedi, "tarayıcı gemiler geri döndü. Melville ve Liberty. Her ikisi de. Bir hayli önce. Çoktan haberim vardı, fakat bir türlü size söyleyemedim." Sesi marnlamayacak derecede neşeli ve heyecanlıydı, sanki vermekte olduğu kötü haber onların gülümsemesini gerektiriyormuş gibi. "Fakat şimdi bunun hiç önemi kalmadı. Hiç önemi yok, Harry!"

Pete, Claude ve diğerleri telsizin etrafında toplanmış, İsveçlinin heyecanı karşısında şaşırıp kalmışlardı. "Gunvald," dedi Harry, "Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına? Hiç önemi yok demekle neyi kastediyorsun?".

Ses parazitin etkisiyle kesildi, fakat sonra, tam Larsson, "... şimdi Thule'dan haber aldım. Washington'dan gelen haberi. Çok yakınlarınızda bir denizaltı var, Harry. Beni duyuyor musunuz? Bir Rus denizaltısı," derken hat yeniden düzeldi.

08:20

Patlamaya Üç Saat Kırk Dakika Kala

Gorov, Zhukov ve deniz eri Semichastny köprüüstüne güçlükle tırmanarak iskele yönüne döndüler. Deniz ne sakin, ne de daha önce Deniz Kuvvetleri Bakanlığından mesaj almak üzere su yüzeyine çıktıkları zamanki kadar hareketliydi. Aysberg iskele tarafında uzanıyor ve onları, fırtınanın oluşturduğu dalgaların kuvvetinden ve rüzgârdan kısmen koruyordu.

Radar ve sonar verilerine göre suyun hem üstünde, hem de altındaki kütlesi bir hayli büyük olduğu belirlenen buz dağını göremiyorlardı bile. Hedeflerinden sadece kırk beş-elli metre uzakta oldukları halde, karanlıkta hiçbir şey seçilmiyordu. Gorov, tepelerinde koskoca bir şeyin gölge gibi durduğunu yalnızca içgüdüsüyle hissedebiliyordu, ve devasa bir görünmezin gölgesinde bulunduklarının bilincinde olmak, ona şimdiye kadar tatmadığı derecede tüyler ürperten ve şaşkına çeviren bir duygu veriyordu.

Kendilerini sıcak tutacak elbiseler giymişler ve kar gözlükleri takmışlardı. Buz dağının rüzgârı perdelediği alanda seyrettiklerinden kar maskesi takmaları gerekmiyor ve konuşmaları birkaç saat önce su yüzeyine çıktıkları zamanki kadar zor olmuyordu.

Dışarısı sanki penceresiz bir zindan gibi, dedi Zhukov.

Yıldızsız. Aysız. Dalgalarda yansıyan en ufak bir parıltı dahi olmaksızın. Gorov hayatında böylesine mutlak ışıksız bir gece görmemişti.

Tepelerinde ve arkalarından gelen yüz vatlık bir kule ışığı etraflarındaki çelik kütleyi aydınlatıyor ve bu üç adamın birbirlerini görebilmelerini sağlıyordu. Etrafa dağılmış irili ufaklı buz parçalarının oluşturduğu bir tabaka, dalgalar halinde geminin yuvarlak yüzeyine çarpıyor ve kırmızı ışıktan gelen aydınlığın bir parça yansımasıyla Pogodin, sanki suda değil de, şarap renginde bir kan okyanusunda yüzüyormuş gibi görünüyordu. O hafifçe aydınlatılmış çemberin ötesinde öylesine kusursuz ve derin bir sonsuz siyahlık yatıyordu ki, çok uzun süre baktığında Gorov'un gözleri ağrımaya başlıyordu.

Köprü parmaklıklarının büyük bir bölümü buz tabakasıyla kaplanmıştı. Gemi sallanınca Gorov, dengesini sağlamak için eliyle parmaklığa sarıldı, fakat tesadüfen henüz buzla örtülmemiş çıplak metale tutunmuştu. Eldiveni çeliğe yapışıp kaldı. Onu yırtarak yerinden söktü ve avuç içini inceledi: Eldiven derisinin dış kısmı

sıyrılmış ve astar ortaya çıkmıştı. Su geçirmez eldivenlerini giyiyor olsaydı bu kadar çabuk yapışmazdı ve zaten, kutup koşullarına uygun giysilerin bulunduğu depodan özellikle o tip eldivenleri almayı düşünmüş olması gerekirdi. Eğer hiç eldiven giymemiş bulunsaydı, eli anında parmaklığa kaynar ve çekip kurtardığı zaman derisinin oldukça büyük bir parçasını kaybetmiş olurdu.

Kaptanın parçalanmış eldivenine hayretle bakmakta olan deniz eri Semichastny bağırdı: "İnanılmaz!"

Ne korkunç bir yer, dedi Zhukov.

Gerçekten de öyle.

Köprüüstünü örten kar, pul pul ince tanecikler gibi değildi. Sıfırın altındaki soğuk ve kuvvetli rüzgâr nedeniyle kar - meteoroloji uzmanlarının 'çakıltaşı' tabir ettikleri, milyonlarca beyaz saçma tanesi gibi sert boncuklar haline dönüşmüştü ki, bundan daha beteri ancak bir buz iğnecikleri fırtınası olabilirdi.

Köprüdeki rüzgârölçere hafifçe vuran İkinci Komutan, "Aysbergin korumasında olduğumuz halde rüzgârın hızı saatte elli kilometreye yaklaşıyor. Buzulun tepesinde veya açık denizde bunun iki, hatta üç misli şiddetle esiyor olmalı," dedi.

Gorov, buz dağının üzerinde hava sıcaklığının, rüzgârın da katkısıyla, en azından eksi elli-elli beş derecelerde olacağından şüpheleniyordu. Bu korkunç şartlar altında Edgeway bilim adamlarını kurtarmak, onun deniz kuvvetlerindeki meslek yaşamı boyunca karşılaştığı benzeri durumların tümünden çok daha heyecan vericiydi. Kurtarmanın hiçbir bölümü kolay olmayacaktı. Belki de imkânsızdı. Ve bir kez daha, oraya çok geç varmış olduğundan endişe duymaya başladı.

Biraz ışıklandıralım, diye emir verdi Gorov. Semichastny anında projektörü iskele yönüne döndürdü ve düğmesini indirdi.

Altmış santim çapındaki ışık huzmesi, adeta zifiri bir mahzende fırının kapağı açılmış gibi, karanlığı deldi. Bağlı olduğu tarama çemberinden eğim yaparak ışık veren dev projektör, deniz yüzeyini gemiden yalnızca dokuz metre uzaklıktaki bir alanda tepsi gibi aydınlatıyordu: orada dalgalar, simle işlenmişçesine parıldayan buzlu köpüklerle kaplanmış şekilde dönerek çalkalanıyordu; ama bu, geçilmesi pek öyle zor olmayacak bir girdaptı. Dalgalar gemiyle buluştuğunda su zerrecikleri, soğuk havada patlayarak'bir çarşaf gibi sararcasına çevreye dağılıyor, anında donarak zarif ve parıldayan buzdan dantellere dönüşüyor, bir an için havada asılı kalıyor, ve sonra tekrar suya düşüyorlardı. Böylece bu esrarengiz güzellik, sanki muhteşem bir gün batımında yaşanan anlar gibi, kısacık ömrünü tamamlıyordu.

Su sıcaklığı, donma noktasının birkaç derece üzerinde olan okyanus öylesine hareketli - ve öylesine tuzluydu - ki, yeterli ısıda kalabiliyor ve on beş mil kuzeydeki kutup kıtasından kopup gelen parçadan başka buz oluşmuyordu. Çoğu daha ufak, ama hiçbiri bir arabadan büyük olmayan irilikteki buz parçaları dalgalar üzerinde yüzüyor ve birbirlerine çarpıp duruyordu.

Arkasındaki bir çift tutamak yardımıyla projektörü sıkıca tutan Semichastny, ışığı kaldırdı ve iskele yönünde daha da dikleştirdi. Keskin huzme, kutup karanlığını ve çılgınca savrulan karı deldi - ve kule gibi yükselen buzdan yamaç üzerinde parıldadı. Öylesine büyük ve o derece yakındı ki, görüntüsü karşısında, her üç adamın da nefesi kesildi.

Kırk beş-elli metre uzaklıktaki buzul, kış mevsiminde pek kuvvetli olmayan akıntıda doğu-güneydoğu yönünde yavaşça sürükleniyordu. Arkasına şiddetli rüzgârı aldığı halde, büyük bölümü suyun altında kalan ve dışarıdaki fırtınadan ziyade derinliklerdeki hareketlerin etkisinde olan bu kocaman buzdan ada, saate iki veya üç deniz milinden daha hızlı gitmiyordu.

Semichastny, projektörü yavaşça sağa, sonra tekrar sola doğru çevirdi.

Yamaç o kadar uzun ve yüksekti ki Gorov, buzulun genel görünümü konusunda bir izlenim edinemiyordu. Bulundukları yerden bir hayli detaylı olarak izleyebildikleri, daire şeklinde pırıl pırıl aydınlanan buzul yüzeylerinin her biri, sanki bir öncekinden bağımsızmış gibi görünüyordu. Yamacın tamamını anlamaya çalışmak, adeta karmakarışık duran beş yüz bozyap parçasının birleştirilmiş görüntüsünü gözünde canlandırmaya çalışmayı andırıyordu.

Yüzbaşı Zhukov, bir işaret fişeği atın.

Başüstüne, Efendim.

Zhukov bir işaret tabancası taşıyordu. Havaya doğru kaldırdığı - çok uzun bir geniş namlusu ve beş santim çaplnda ağzı olan, küt saplı - tabancayı yukarı kaldırıp, iskele tarafındaki karanlığa doğru ateşledi.

İşaret roketi yağan karda süratle yukarı tırmandı. Arkasında bıraktığı kırmızı alev ve duman bir süre için göründü, fakat sonra, adeta perde arkasında kalan bir başka âleme geçercesine, kar fırtınası içinde yok oldu.

Dokuz yüz metre... bin iki yüz metre... bin beş yüz metre...

Çok yukarılarda roket, patlayarak dolunay şeklinde pırıl pırıl bembeyaz bir ışığa dönüştü. Hemen irtifa kaybetmeyip, rüzgârın etkisiyle güneye doğru sürüklendi.

Alevin tam altında okyanus, yeşil-gri rengini ortaya çıkaran ve her yönde iki yüz elli metreden geniş bir alana yayılan donuk bir ışıkla aydınlandı. Farklı boyutlarda yükselen dalgalar, tıpkı açılan dalgaların derinliklerindeki balıklarla beslenmek için çılgınca kanat çırpan koyu renkli kuşlardan oluşan bir sürünün görüntüsüne benzer, girintili çıkıntılı, keskin hatlı gölgeler oluşturuyordu.

Buzul bir karaltı gibi duruyordu: korkutucu bir cüsse, en azından otuz metre yükseklik, sağa ve sola doğru karanlığın içinde kaybolan, dünyadaki en muhkem kaleden daha heybetli duran kocaman bir sur. Radar ve sonar cihazlarının yönlendirmesiyle, bulunduğu alana yaklaşırken, buzulun yaklaşık bin iki yüz metre uzunlukta olduğunu fark etmişlerdi. Yeşilgri-siyah renklerle bezenmiş denizden dik bir şekilde yükseliyor, dini anlamı olan esrarengiz bir dikilitaşa, insan yapısı garip bir toteme benziyordu. Kanat açmış gibi duran, bir cam kadar düzgün satıhlı, pırıl pırıl, ne bir çıkıntı ne de girintiyle yüzeyi bozulmamış bir kitle: dimdik, sarp, korku uyandıran.

Gorov, merdiven gibi kat kat alçalarak suya inen, girintili çıkıntılı bir uçurum yüzeyi ile karşılaşmayı ummuştu. Buzulun koruyucu gölgesinde deniz, pek öyle haşin değildi ve birkaç adamın buza ulaşması mümkün olabilirdi. Fakat Gorov, adamların ayak basıp tırmanabilecekleri hiçbir yer göremiyordu.

Denizaltının malzeme deposunda üç adet plastikten yapılmış şişirilebilir motorlu deniz botu ve en kaliteli cinsinden muhtelif tırmanma takımları vardı. Geçen yedi sene içinde on beş ayrı vesileyle İlya Pogodin - aralarında birçoğu ordunun Spetsnaz bölümünde yetiştirilmiş özel tim mensupları, iyi eğitilmiş sabotajcılar, katiller, keşif birlikleri bulunan - birçok gizli yolcuyu taşımış ve onları geceleyin yedi ayrı Batı ülkesinin girintili çıkıntılı kıyılarında emniyetle karaya çıkarmıştı. Ayrıca savaş halinde gemi, kendi mürettebatına ek olarak dokuz kişilik bir komando takımını taşıyabilir ve onları kötü hava şartlarında bile, beş dakikadan kısa bir sürede salimen kıyıya çıkartabilirdi.

Fakat deniz motorlarını kıyıya çekebilecek bir alan bulmak zorundaydılar. Ufak bir çıkıntı. Minik bir koy. Su seviyesinin hemen üzerinde küçük bir oyuk. Herhangi bir yer.

Adeta kaptanının düşüncelerini okumuş gibi Zhukov, "Adamlarımızı kıyıya çıkarabilsek bile, tırmanılması çok zor bir yer," dedi.

Yapabiliriz. "Otuz metre yüksekliğinde bir pencere camı kadar dik ve dümdüz." ,

Buz üzerinde ayak basacak oyuklar açabiliriz, dedi Gorov. "Tırmanma kazmalarımız var. Baltalar. İpler ve bağlantı kazıkları. Tırmanma botlarına ve tutunma çengellerine de sahibiz. İhtiyacımız olan her şey var."

Fakat bu adamlar denizaltı görevlisi, Efendim. Dağcı değiller.

O anda işaret roketinin alevi İlya Pogodin'in tam tepesindeydi. Işık artık o kadar parlak veya beyaz değildi; sarımtırak bir renge bürünmüştü ve giderek azalıyordu. Alevin çevresinde duman çemberi oluşuyor ve aysbergin yüzeyine, kıvrılıp bükülen acayip şekilli gölgeler düşürüyordu.

Seçilecek doğru adamlar bunu başarabilir, diye ısrar etti Gorov.

Evet, Efendim, dedi Zhukov. "Yapabileceklerini biliyorum. Mecbur kalırsam ben bile yüksekten korktuğum halde yapabilirim. Fakat ne ben, ne de adamlar böyle bir işte pek tecrübeli değiliz. Eğitilmiş bir dağcının yarısı kadar zamanda tırmanacağı bu yere çıkabilecek bir tek adamımız bile yok gemide. Tepeye tırmanıp, Edgeway bilim adamlarını aşağı, botların olduğu yere indirecek bir sistemi kurmak için belki üç veya dört, hatta beş saat gibi uzun bir süreye ihtiyacımız var. Ve biz..."

... biz bir yolunu bulup onları aşağıya indirecek kadar süre geçtiğinde, hâlâ bir saatten az zamanımız kalırsa bile çok şanslılar demektir, diyen Gorov, böylece birinci subayının itirazını onun adına tamamladı.

Geceyarısı süratle yaklaşmaktaydı.

İşaret roketinin alevi söndü.

Semichastny hâlâ, projektörün ışığını aysbergin üzerinde yavaş yavaş bir sağa bir sola gezdirerek su hizasını tarıyor, ve ümitle bir raf, bir çatlak, bir çıkıntı, gözden kaçırmış olabilecekleri herhangi bir şey arıyordu.

Haydi gidip rüzgâr alan cephesine bakalım, dedi Gorov. "Belki bize daha iyi bir imkân sunabilir."

Mağaranın içindekiler Gunvald'dan gelecek diğer haberleri beklerken, kurtarılma ümidiyle canlanmışlar - ama denizaltının geceyarısı olmadan önce onları bu buzuldan götürmeye yetişecek kadar çabuk gelemeyebileceği düşüncesiyle bu rüya

dan uyanmışlardı. Bazen hepsi bir sessizliğe gömülüyor, bazen de hepsi birden, aynı anda konuşmaya başlıyorlardı.

Odanın heyecanlı konuşmalarla dolup, herkesin dikkatini o tarafa çevirmesine kadar bekleyen Harry, tuvalete gitmek üzere ayrılacağını söyledi. Pete Johnson'ın yanından geçerken fısıltıyla, "Seninle yalnız konuşmak istiyorum," dedi.

Pete şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Konuştuğu sırada bir adımını bile sektirmeyen ve mühendise sadece şöyle bir bakan Harry, kar gözlüklerini yerine oturttu ve maskesini kaldırarak mağaradan dışarı çıktı. Rüzgâra karşı önüne doğru eğildi, el lambasını yaktı, ve motoru çalışmakta olan kar arabalarının yanından geçerek yorgun argın ilerledi.

Depolarda fazla yakıtları kaldığından şüpheliydi. Pek yakında motorlar durabilirdi ve durursa, artık ne ışık olurdu, ne de ısı.

Geçici kamplarında da tuvalet olarak kullandıkları alan, kar arabalarının arka tarafında, şimdi harabeye dönmüş olan şişirilebilir kulübelerin yirmi metre kadar gerisindeki, U şeklinde ve üç metre yüksekliğinde kırık bir buz yükseltisi ile yığılan karın oluşturduğu alanın olduğu yerdi. Harry'nin aslında tuvalete gitmeye hiç ihtiyacı yoktu, fakat tabiatın bu doğal çağrısı mağaradan çıkıp diğer

insanlardan uzaklaşmak için en uygun ve en az kuşku uyandıracak bahaneydi. Rüzgârı kesecek şekilde işlev gören hilal şeklindeki buz yükseltisinin açık olan ağzına vardı, yığılan karların arasından ayaklarını sürüyerek geçti ve nispeten sakin olan bu cebin arka tarafına doğru gidip sırtı duvara dönük olarak ayakta durdu.

Pete Johnson ile ilgili olarak büyük bir hata yaptığını sanıyordu. Brian'a da söylediği gibi, kimse bir başka insanın kafasında nelerin döndüğünden tam olarak emin olamazdı. İyi tanınan ve güvenilen bir arkadaş veya bir sevgili bile hakkında konuşamayacağı kadar karanlık dürtüler ve alçakça niyetler taşıyabilirdi. Herkes, iç içe geçmiş bilinmeyenlerin oluşturduğu bir muamma paketiydi. Yaşamı boyunca macera arayışı içinde olan Harry, şans eseri olarak kendisini günlük hayatta herhangi bir başka meslekte karşılaşacağından çok daha az sayıda insanla yüz yüze getirecek bir işte karar kılmıştı, ve her meydan okuyuşunda karşısına aldığı asla bir başka insan değil, tabiat ananın kendisiydi. Tabiat sert olabilir fakat asla hain olmazdı, kuvvetli ve dikkatsiz olabilir fakat asla bilinçli şekilde acımasız olmazdı; onunla girdiği herhangi bir yarışta Harry, ihanet yüzünden kaybedebileceğini düşünmek zorunda değildi. Bütün bunlara rağmen Harry, Pete Johnson ile tek başına yüzleşmeye karar vermişti.

Bir tabancasının olmasını isterdi. Brian'a yapılan saldırıyı düşündüğünde Harry'nin bu buzul kıtaya, devamlı olarak yanında taşıyacağı ve parkasının iç kısmına yerleştirilmiş büyük çaplı bir tabancayla gelmemiş olması, affedilmeyecek bir aptallıkmış gibi görünüyordu. Şüphesiz, tecrübelerine göre, şimdiye kadar yaptığı jeolojik araştırmaların hiçbiri bir başkasına ateş etmeyi gerektirmemişti. Bir dakika sonra Pete geldi ve Harry'nin yanına yaklaştı. Kar maskeleri indirilmiş, kar gözlükleri başlarının üzerinde, el lambaları birbirlerinin çizmelerine doğru tutulmuş şekilde karşı karşıya durdular. Yerden yukarı ışık yansıyor, Pete'in yüzü sanki sinirlenmiş gibi parlıyordu. Harry kendi çehresinin de aşağı yukarı öyle göründüğünü biliyordu: çene ve ağız çevresi en

parlak, alına doğru giderek daha karanlık, bir kurukafadaki çukurları andıran delikler gibi ışıldayan gözler - bir Cadılar Bayramı maskesi kadar, hayaleti anımsatan bir görüntü. Pete, "Beni buraya birinin dedikodusunu mu yapmaya çağırdın? Yoksa, aniden benim için romantik hisler mi beslemeye başladın?" dedi. "Bu çok ciddi, Pete." "Gerçekten de öyle. Rita bunu öğrenirse, benim canıma okur." "Hemen esas konuya gelelim. Bilmek istiyorum... neden Brian Dougherty'yi öldürmeye çalıştın?" "Saçının ayırılış şeklini beğenmiyorum." "Pete, ben şaka yapmıyorum." "Peki öyleyse, çünkü o bana kara derili dedi." Harry öylece ona baktı fakat hiçbir şey söylemedi. Başlarının üzerinde, sığınak oluşturan ay şeklindeki damın ağzından gelen rüzgâr, birbirinin üzerine yığılmış buz tabakalarının arasındaki doğal mazgallar arasından ıslık çalarak ve üfleyerek esiyordu.

Pete'in yüzündeki gülümseme soldu. "Sen ciddisin."

Dalga geçmeyi bırak, Pete.

Harry, Tanrı aşkına, neler oluyor burada?

Harry, sessizliği onu şaşırtmak için kullanmak istercesine, uzun saniyeler boyunca ona baktı ve kendisine saldırmasını veya tersini - bekledi. Sonunda, "Belki de sana güveniyorum," dedi.

Bana ne konuda güveniyorsun? Bu koca adamın geniş siyah yüzündeki şaşkınlık, tıpkı bir kuzunun yüzündeki sevimli safiyet kadar hakiki görünüyordu; kötü niyeti anımsatan tek şey ise, el lambalarından çıkan huzmenin yukarı yansımasından kaynaklanan sahne efektlerine benzer görüntüydü. "Birinin gerçekten onu öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun? Ne zaman? Üçüncü patlayıcının olduğu yerde, geride kaldığı zaman mı? Fakat o düştü, dedin sen. O dedi. Bize düştüğünü ve kafasını çarptığını söyledi. Demedi mi?"

Harry iç geçirdi, boynunda ve omuzlarındaki sertlik bir parça gevşedi. "Eğer saldıran sen isen, çok iyi oynuyorsun. Konuyu gerçekten bilmediğine inanıyorum."

Ben gerçekten bilmediğimi biliyorum. "Brian kendi kendine düşüp bayılmadı, ve kazayla geride bırakılmadı. Biri onun kafasına, arkasından vurdu. İki kez." Pete, dili tutulmuş gibi sessizdi. Onun görevi de yanında silah taşımayı gerektirmiyordu. Harry, birkaç saat önce kar arabasında Brian ile aralarında geçen konuşmayı olabildiğince çabuk bir şekilde tekrarladı. "Tanrım!" dedi Pete. "Ve sen, bunu benim yapmış olabileceğimi düşündün." "Evet. Her ne kadar senden, diğerlerinden olduğu kadar şüphelenmesem de."

Bir dakika önce senin boğazına sarılacağımı düşündün.

Üzgünüm. Seni çok severim, Pete. Fakat ne de olsa, seni sadece sekiz veya dokuz aydır tanıyorum. Benden sakladığın bazı şeyler olabilirdi, bazı yaklaşımlar, önyargılar...

Pete başını salladı. "Hey, açıklama yapmak zorunda değilsin. Bana diğerlerinden daha fazla güven duyman için bir gerekçen yoktu. Özür dilemeni beklemiyorum. Yalnızca çok cesur olduğunu söylemek istiyorum. Pek de öyle ufak bir adam sayılmazsın, ama fiziksel yapım senin dengin olmanın çok ötesinde."

Pete'in yüzünü görebilmek için Harry yukarı doğru bakmak zoruna kaldı, ve o anda arkadaşı, şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla dev gibiymiş göründü ona. Omuzları, alışılagelmiş kapı boyutları için neredeyse çok fazla genişti. Kocaman kolları vardı. Eğer profesyonel futbol oynamak için kendisine yapılan teklifleri kabul etseydi, sahada onun varlığından korkulurdu; ve şu anda bir kutup ayısı ortaya çıkmış olsaydı, onunla başetmek için iyi bir mücadele vermeyi başarabilirdi.

Bu psikopat ben olsaydım, dedi Pete, "ve şimdi burada seni öldürmeye karar verseydim, fazla şansın olmazdı."

Evet, fakat başka seçeneğim yoktu. Bir müttefiğe daha ihtiyacım vardı, ve sen en iyi adaydın. Bu arada, kafamı koparmadığın için teşekkür ederim.

Pete öksürdü ve karın üzerine tükürdü. "Senin hakkında fikrimi değiştirdim, Harry. Sonuç olarak, sende kahramanlık kompleksi yok. Bu şekildeki bir cesaret senin için son derece doğal bir şey. Yapın bu senin. Dünyaya böyle gelmişsin."

Ben sadece yapmam gerekeni yaptım, dedi Harry sabırsızlıkla. "Bu aysbergde elimiz kolumuz bağlı kaldığı, hep birlikte geceyarısında ölecekmişiz gibi göründüğü sürece, Rita ile benim Brian'a göz kulak olabileceğimizi düşünmüştüm. Katil zanlısının, vereceğimiz herhangi bir açığı değerlendirip delikanlıya saldıracağını tahmin ettim, ama böyle bir fırsatı yaratmak için gayret sarfedebileceğini düşünmüyordum. Fakat denizaltı buraya geliyorken... Kendisini ortaya çıkarmak pahasına olsa bile ona bir kez daha saldırma girişiminde bulunabilir. Ve o zaman gelip çattığında, onu durdurmak için ben ve Rita'dan başka birine ihtiyacım var."

Ve ben bu işe aday seçildim.

Tebrikler.

Buz yükseltisinin tepesinde rüzgâr, bir fırıldak gibi döndü ve içeriye, onların üzerine doğru indi. Bir çığ kadar yoğun bir şekilde savrulmakta olan kar kütlesinden korunmak için başlarını eğdiler. Birkaç saniye için gözleri kör, kulakları sağır oldu. Sonra, fırtınanın ortasında oluşan bu bora, hilal şeklindeki buzdan çatının açık tarafı yönünde geçip gitti.

Senin anlayabildiğin kadarıyla içlerinde diğerlerinden daha fazla gözlememiz gereken biri var mı? dedi Pete.

Bu soruyu ben sana sormalıyım. Rita, Brian ve benim ne düşündüğümüzü biliyorum. Yeni bir bakış açısına ihtiyacım var.

Pete bir cevap verebilmek için soruyu fazla irdelemek zorunda kalmadı. "George Lin," dedi hemen.

Bu benim ilk düşüncem idi.

İlk ve son değil mi? O halde Lin'in düşmanlığının fazla aşikâr olduğunu mu düşünüyorsun? "Belki. Ama bu onu temize çıkarmıyor." "Bu arada, sence nesi var onun? Söylemek istediğim, Brian'a karşı davranışları, kızgınlığı - bütün bunlar ne demek oluyor?"

Emin değilim, dedi Harry. "Daha çok küçük bir çocukken onun başına Çin'de bir şey gelmiş. Chiang yönetiminin son zamanlarında olsa gerek, onu derinden sarsan bir şey. Ailesinin politikayla uğraşıyor olması yüzünden Brian'ı bu olayla bağdaştırıyormuş gibi görünüyor."

Ve bu son dokuz saat içinde yaşadığımız stresin altında kontrolünü kaybetmiş olabilir.

Bu mümkün.

Fakat öyle hissetmiyorsun.

Tam olarak değil.

İkisi de bunu düşündüler.

Pete Johnson ayaklarının üşümesini önlemek için bulundukları alanda yürümeye başladı. Harry, aynı hareketlerle, adım atıyormuş gibi, ama yerinde sayarak, ayaklarını hızla bir aşağı bir yukarı indirip kaldırdı.

Bir dakika kadar sonra, hâlâ yürümesini sürdüren Pete, "Ya Franz Fischer?" diye sordu.

Ne olmuş ona?

Sana soğuk davranıyor. Ve Rita'ya. Tam anlamıyla soğuk değil... fakat ona çevrilen bakışlarında garip bir şey olduğu kesin.

Çok dikkatlisin.

Belki ikinizin son birkaç yıl içinde üst üste almış olduğunuz bilimsel ödüllerden ötürü duyduğu mesleki kıskançlıktır.

O kadar dar kafalı değildir.

Nedir o zaman? Harry'nin tereddüt ettiğini görünce Pete, "Benim üzerime vazife değil mi?" dedi.

O Rita'yı daha önce tanıyordu.

Seninle evlenmeden önce mi?

Evet. Sevgiliydiler.

Öyleyse kıskanıyor, ama ödüller yüzünden değil.

Açıkçası, öyle.

Rita mükemmel bir kadın, dedi Pete. "Onu senin yüzünden kim kaybetse, sana mükemmel bir insanmışsın gözüyle bakmazdı. Belki sırf bu yüzden Franz'ı bu çalışma grubuna almamak gerektiğini hiç düşünmüş müydün?"

Eğer Rita ve ben, geçmişimizin o bölümünü geride bırakabildiysek, neden o bunu yapamasın?

Çünkü o, ne sen ne de Rita, be adam. Her şeyden önce o yalnız kendini düşünen bir bilim manyağı. Yakışıklı ve akıllı ve bir bakıma da mağrur olabilir, ama temelde kendine güveni yok. Araştırma, grubuna katılma davetini muhtemelen Rita'nın onu ve seni olağanüstü şartlarda karşılaştırma şansını bulması için kabul etmiştir. Belki de kendisinin tabiat üstü bir kutup yaratığı olacağını, seninle mukayese edildiğinde bir azmanmış gibi davranırken, senin bir sakar gibi buz üzerinde tökezleyip duracağını düşünmüştür. Fakat herhalde ilk günden itibaren bunun öyle olmayacağının fakına vardı; ki bu da bize onun neden bu kadar huysuzlandığını açıklıyor.

Anlamsız.

Bence anlamlı.

Harry donma tehlikesi yaratacak terlemeden korkarak hareket etmeyi kesti. "Franz benden, belki de Rita'dan bile nefret ediyor olabilir, ama bize karşı olan bu hisleri nasıl Brian'a saldırı şekline dönüşebilir?" Birkaç adımdan sonra, Pete de yürümeyi durdurdu. "Bir psikopat kafasının nasıl çalıştığını kim bilebilir?" Harry kafasını salladı. "Bu kişi Franz olabilir. Ama sebebi, beni kıskanıyor olması değildir."

"Ya Breskin? O bir muamma."

Bana çok fazla içine kapanıkmış gibi geliyor.

Daima yalnızlığı tercih edenlerden şüphelenme eğilimimiz vardır, dedi Harry, "sessiz durup hislerini kendilerine saklayanlardan. Fakat bu da, yıllar önce Rita ile ilişkisi olan Franz'dan sadece bu sebeple şüpheleniyor olmamızdan daha mantıklı değil."

Breskin ABD'den Kanada'ya neden iltica etti?

Hatırlamıyorum. Belki bundan hiç bahsetmemiştir.

Politik nedenlerden olabilir, diye fikir yürüttü Pete.

Evet, belki. Fakat Kanada ve ABD'nin politik yapıları temelde aynıdır. Demek istediğim, bir adam kendi vatanını terk edip yeni bir ülkenin uyruğuna geçecekse, onun, esaslı bir farkı olan, tamamen ayrı bir idari sistemi ve ekonomisi bulunan bir yeri tercih etmesini beklersin. Akmaya başladığını hisseden Harry burnunu çekti. "Ayrıca, Roger'ın eline bugün öğleden evvel delikanlıyı öldürme şansı geçmişti. George'un bulunduğu yere ulaşmak için uçurumdan aşağıya sallanırken Brian'm ipini kesebilirdi. Bunu kim anlayabilirdi ki?"

Belki Brian dışında kimseyi öldürmek istemiyordur. Belki bu onun tek tutkusudur. İpi kesmiş olsaydı, Lin'i tek başına kurtarmayı başaramazdı.

Lin yukarı getirildikten sonra da kesebilirdi.

Fakat o zaman George buna şahit olurdu.

Hangi psikopatın böylesine kendini kontrol etme gücü vardır? Ayrıca, o anda ancak yarı yarıya kendinde olan George'un şahitlik yapabilecek durumda bulunduğundan da kuşkuluyum.

Fakat, senin de söylediğin gibi, Roger bir muamma.

Dönüp dönüp aynı yere geliyoruz.

Nefes alıp verirken çıkardıkları buhar ortalarında kristalleşiyordu. Aralarında altmış santim kadar bir mesafe olduğu halde, oluşan bulut öylesine yoğunlaşmıştı ki birbirlerini net olarak göremiyorlardı.

Ellerini sallayarak aralarındaki sis bulutunu dağıtmaya çalışırken Pete, "Yalnızca Claude kaldı," dedi.

Diğerlerinin içinde en az muhtemel olanı.

Onu ne zamandır tanıyorsun?

On beş yıl. On altı. Yaklaşık olarak.

Daha evvel hiç onunla kutupta bulundun mu?

Birkaç kez, dedi Harry. "Harika bir adamdır."

Eski karısından çok sık bahseder. Colette'ten. Hâlâ gözleri yaşarır, hüzünlenir. Ne zaman ölmüştü o? "Üç yıl önce bu ay. Claude iki buçuk yıl aradan sonraki ilk buzul gezisi için kutuptayken karısı öldürülmüştü."

Öldürüldü mu?

"Tatil için Paris'ten uçakla Londra'ya gelmişti. Yalnızca üç gündür İngiltere'de bulunuyordu. İRA onun öğle yemeği için gittiği bir lokantaya bomba atmıştı. Patlamada ölen sekiz kişiden biri de o idi. "

Aman Tanrım!

Olaya karışan adamlardan birini yakaladılar. Hâlâ hapishanede. "Ve Claude durumu çok zor kabullendi." "Oh, evet. Colette muhteşem biriydi. Tanısaydın onu sen de severdin. O ve Claude, Rita ve benim olduğumuz kadar yakındılar."

Bir dakika için ikisi de konuşmadı.

Bulundukları yerin tepesinde rüzgâr, tıpkı bu dünya ile öteki dünya arasında sıkışıp kalmış bir hayalet gibi inledi. Buz yine Harry'ye mezarlığı anımsattı. Harry'nin içi ürperdi.

Eğer bir erkek bir kadını gerçekten seviyorsa, ve kadın onun elinden alındıysa, bir bomba tarafından parçalandıysa... uğradığı bu kayıp yüzünden suça eğilim gösterebilir, dedi Pete.

Claude değil. Buruk, evet. Bunalımlı, evet. Ama suça eğilimli değil. O en müşvik...

Adamın karısı bir İrlandalı tarafından öldürülmüş.

Ne yani?

Dougherty bir İrlandalı.

Bu zorlama bir sebep, Pete. Gerçekte o İrlanda kökenli bir Amerikalı. Üçüncü kuşaktan. "Bombayı atanlardan birinin tutuklandığını mı söylemiştin?"

Evet. Diğerlerini yakalamayı başaramadılar.

İsmini hatırlıyor musun?

Hayır.

Dougherty miydi, Dougherty'ye yakın bir isim?

Harry yüzünü buruşturdu ve bir elini olmaz anlamında salladı. "Haydi, Pete. Konuyu çok fazla zorluyorsun."

İri cüsseli adam bulundukları yerde bir kez daha yürümeye başladı. "Galiba. Fakat biliyorsun... Brian'ın hem amcası hem de babası, her ikisi de İrlanda kökenli Amerikalıları diğer gruplar pahasına korumakla suçlanıyorlardı. Ve bazıları onların, sol eğilimli IRA mensuplarını, bağışları yıllar boyu gizlice onlara akıtacak derecede desteklediklerini söylüyorlar."

Bütün bunları ben de duydum. Fakat hiçbir zaman kanıtlanmadı. Bidiğim kadarıyla, bu bir politik iftira. Gerçek olan ise... elimizde dört şüpheli var ve bunlardan hiçbiri doğru tahmin gibi görünmüyor.

Düzeltirim.

Neyi?

Altı şüpheli.

Franz, George, Roger, Claude...

Ve ben.

Seni listeden sildim.

Hiç bile.

Dalga geçiyorsun.

Çok ciddiyim, dedi Pete.

Yaptığımız şu konuşmadan sonra, biliyorum ki sen...

Psikopat bir katilin aynı zamanda iyi bir aktör olamayacağını söyleyen bir kanun mu var? Yüz ifadesini okuyabilmek için Harry gözlerini ona dikti. Johnson'un yüzündeki kötü niyetli ifade aniden,

yalnızca ışığın garip yansımasından kaynaklanan bir aldatmaca değilmiş gibi göründü. "Beni huzursuz ediyorsun, Pete."

İyi.

Bana doğruyu söylediğini biliyorum, saldırgan sen değilsin. Fakat söylemek istediğin, bir dakika için bile olsa, onu kardeşim kadar yakından tanıdığımı düşünsem bile, kimseye güvenmemem gerektiği.

Tam manasıyla. Ve bu ikimiz için de geçerli. Bu yüzden listedeki altıncı şüpheli senin ismin.

Ne? Ben mi?

Sen de bizlerle birlikte üçüncü patlayıcının olduğu yerdeydin. "Fakat geri döndüğümüzde onu bulan bendim." "Ve, arama yaparken dağıldığımız yönleri saptayan da sen

din. Onu 'bulduğunda' kesinlikle öldüğünden emin olmak için kendine doğru yönü seçmiş olabilirsin. Sonra yolu şaşıran Breskin, sen daha son darbeyi vurmaya fırsat bulamadan oraya geldi."

Harry şaşkınlıkla ona baktı. "Ve yeterince suça eğilimliysen," dedi Pete, "kendi içinde bir katil olduğunun farkına varmayabilirsin bile." "Gerçekten birini öldürebileceğime inanmıyorsun, değil mi?" "Milyonda bir ihtimal. Fakat çok daha az şans olduğunda bile kazananları gördüm."

Pete'in yalnızca ona kendi silahıyla karşılık verdiğini, zan altında bırakılmanın nasıl bir his olduğunu anlatmak istediğini bildiği halde Harry, kasılan boynuna ve omuzlarına tekrar ağrının çöktüğünü hissetti. "Siz Kaliforniyalıların sıkıntısı nedir biliyor musun?"

Evet. Bizler kendinden emin ve olgun, siz Bostonlular ise bastırılmış ve gergin olduğunuz için, kendinizi aşağılanmış hissetmenize sebep oluyoruz.

"Aslında ben şöyle düşünüyorum, oralarda meydana gelen tüm zelzeleler, yangınlar, heyelanlar, ayaklanmalar ve seri cinayetler yüzünden sizler aklınızı oynatmışsınız. "

Birbirlerine gülümsediler.

Harry, "Artık geri dönsek iyi olacak," dedi.

İki işaret fişeği birbirlerinden yüz elli metre aralıkla karanlık gökyüzünde süzülüyor, ve projektörün ışığı parlayan buz yamacın dibini, bir ileri bir geri tarıyordu.

Buzulun rüzgâra karşı olan tarafı, rüzgâr almayan diğer dümdüz ve dik yamaç kadar korkunç değildi. Üç tane kenarı pek düzgün olmayan raf biçimli girinti, su seviyesinden yukarıya ve geriye doğru merdiven gibi sıralanmıştı. Herbirinin yedi-sekiz metre derinliği varmış gibi duruyor, ve denizin üstünde altı-yedi metreye kadar ulaşıyorlardı. Raflardan sonra yamaç, açı yaparak yüz elli metre veya daha fazla yükseliyor ve dar bir çıkıntıda kesintiye uğruyordu. Bu noktadan sonra altmış metrelik sarp yüzeyli dimdik buz ve sonra uçurumun kenarı başlıyordu.

Botlar bu raflar üzerinde karaya çıkarılabilir, dedi Zhukov, dürbünüyle buzulu incelerken. "Ve eğitilmemiş adamlar bile bu yamacı tırmanabilirler. Fakat bu havada değil."

Fırtınanın uğultusu ve yüksek dalgaların gemiye vurmasıyla oluşan ritmik ses yüzünden Gorov onu güçlükle duyabiliyordu.

Deniz, rüzgâra karşı olan taraftaki yamaçta, rüzgârdan korumalı tarafa kıyasla oldukça hırçındı. Devasa dalgalar aysbergin su hizasındaki raflarında patlıyordu. Bu dalgalar orta boy bir kurtarma botunu alabora edebilir, Pogodin'in motorlu plastik botlarını ise paramparça hale getirebilirdi. Denizaltı bile, kırk bin beygirgücündeki türbin motorları ve altı bin beş yüz ton su taşırma hacmine rağmen, yoluna gerektiği gibi devam etmekte zorluk çekiyordu. Geminin gövdesi sık sık suya dalıyor, ve burnunu kaldırıp su yüzeyine çıkarabilmeyi başardığında, kumulla mücadele

eden bir hayvanı anımsatıyordu. Dalgalar güvertenin üst kısmına büyük bir güçle vuruyor, geminin gövdesi boyunca yayılan titreşimler oluşturuyor, direğe çarparak patlıyor, köprüüstünü yalıyor ve etrafı Gorov'un boyunu aşan su zerrecikleri sarıyordu. Her üç adam da sanki buzdan kıyafetlere bürünmüş gibiydiler: buzla örtülmüş çizmeler, paçalarından buz sarkan pantolonlar, buzdan bir tabakayla kaplanmış ceketler.

Acımasız rüzgârın, saatte yüz on beş kilometre hıza ulaştığı, köprüdeki rüzgârölçerde okunuyor, şiddetlendiği zamansa bunun bir buçuk katına çıkıyordu. Bir arı sürüsü gibi hücum eden kar zerrecikleri, Gorov'un yüzüne iğne gibi batarak, gözlerinden yaş getiriyordu.

Ufacık köprünün üzerinde adamlarıyla neredeyse omuz omuza ayakta durmasına rağmen komutan, "Tekrar rüzgârsız tarafa gideriz," diye bağırarak seslendi.

Diğer tarafta onları bekleyen otuz metre yükseklikteki dümdüz yamaç gözlerinin önünde canlanıyordu, fakat başka hiçbir şansı yoktu. Rüzgârlı yamaç tamamen umutsuzdu.

Öbür tarafa gidince... ne yapacağız? diye sordu Zhukov.

Gorov bir an tereddüt edip düşündü. "Kıyıya fırlatma tabancasıyla halat atarız. Karşıya bir adam geçiririz. Kurtarma botunu iplerle bağlayıp halatta kaydırarak yüzdürürüz."

Halat fırlatmak mı? Zhukov şüpheliydi. Kaptanın yüzüne doğru eğildi ve endişesini bağırarak anlattı: "Bu yapılabilse bile,.halat buza saplanıp kalabilse bile, bu işlem, her ikisi de hareket eden iki yer arasında gerçekleştirilebilir mi?"

Çaresizlikte, belki. Bilmiyorum. Denemeliyiz. Bir başlama noktası olur.

Yeterli malzemeyle birlikte birkaç adam gemiden buzulun rüzgârsız yamacına halata bağlı botla geçirilebilirse, onlar orada,

arkadan gelecek botların da kıyıya çekilebileceği genişlikte bir çıkıntı oluşturmak üzere patlayıcılarla yer açabilirlerdi. Sonra adamlar, buzulun tepesine bir başka halat fırlatabilirlerdi. Böylece, düz duvarda yürüyen sinekler gibi, kolaylıkla yamaca tırmanabilirlerdi.

Zhukov saatine baktı. "Üç buçuk saat kaldı!" diye bağırdı rüzgârın uğultusunu bastıracak şekilde. "Başlasak iyi olacak." "Köprüüstünü boşaltın!" diye emir verdi Gorov. Dalış sirenini çaldı.

Yarım dakika sonra kontrol odasına vardığında, görevli erin "Tüm göstergeler yeşil!" diye seslendiğini duydu. Zhukov ve Semichastny kuru elbiselerini giymek üzere kamaralarına gitmişlerdi bile.

Gorov, çıtır çıtır buz parçacıkları saçarak kulenin merdiveninden iner inmez, dalış subayı ona doğru dönerek, "Komutan?" dedi.

Üstümü değiştirmeye gidiyorum. Yetmiş beş fit'e dal ve aysbergin rüzgâraltına geri dön.

Emredersiniz, Efendim.

On dakika içinde kumandayı ben alacağım.

Emredersiniz, Efendim.

Gorov, kamarasında ıslanmış ve donmuş kıyafetini çıkarıp kuru üniformasını giydikten sonra, köşe masasına oturdu ve ölen oğlunun fotoğrafını eline aldı. Resimdeki herkes gülüyordu: akordiyon çalan müzisyen, Gorov, ve Nikki. Üçünün içinde en coşkulu gülen oğluydu - fotoğraf makinesi için değil, içten bir gülümsemeydi onunki. Babasının eline sıkıca sarılmıştı. Diğer elinde ise, üstünde iki top vanilyalı dondurma olan külah vardı ve parmaklarının üzerine damlıyordu. Üst dudağı dondurma ile kaplıydı. Rüzgârda uçuşan altın renkli gür saçları sağ gözünün

üstüne düşmüştü. Çocuğun yaşamdan aldığı haz, sevgi ve zevki, bu iki boyutlu düz zemin bile sanki tüm canlılığı ile yansıtıyordu.

Yemin ederim, olabilecek en hızlı şekilde geldim, diye fısıldadı fotoğrafa doğru Gorov.

Çocuk gülerek ona bakıyordu.

Geceyarısından önce o insanları buzuldan kurtaracağım. Gorov kendi sesini tanımakta zorluk çekiyordu. "Artık katilleri ve sabotajcıları kıyıya çıkarmak yok. Şimdi hayat kurtarıyorum, Nikki. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Onların ölmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Fotoğrafı öylesine sıkı tutuyordu ki, kanı çekilen parmakları bembeyaz olmuştu. Kabinin içindeki sessizlik kasvet vericiydi, çünkü bu sükûnet, Nikki'nin gitmiş olduğu öteki dünyanın, kaybedilen sevginin, artık gerçekleşmesi mümkün olmayan geleceğin, doğmadan ölmüş rüyaların sessizliğiydi.

Biri Gorov'un kapısının önünden ıslık çalarak geçti.

Komutan, sanki ıslığın sesi yüzüne çarpılan bir tokatmış gibi irkildi ve aniden kapıldığı yufka yürekliliğin farkına vararak oturduğu yerde dikleşti. Kendi kendinden utanmıştı. Duygusal olması, onun kaybını kabullenmesinde yardımcı olamazdı; duygusallık bu dürüst ve iyi kalpli çocuğun geride bıraktığı güzel anılar ve kahkahalarla süslü hatırasına saygısızlık olurdu.

Kendi haline canı sıkılan Gorov fotoğrafı yerine koydu. Ayağa kalktı ve kabinden ayrıldı.

Yüzbaşı Timoşenko son dört saattir görevde değildi. Akşam yemeğini yemiş, iki saat kadar uyumuştu. Şimdi, saat 8:45'te, zamanından on beş dakika önce, haberleşme merkezine geri dönmüş ve sabaha karşı saat birde bitecek olan nöbetini devralmak üzere hazırlanıyordu. Astlarından biri cihazların başında dururken,

Timoşenko köşedeki çalışma masasında oturmuş dergi okuyor, alüminyum kupadan sıcak çayını yudumluyordu.

Kaptan Gorov koridordan içeri girdi. "Yüzbaşı, sanırım aysbergin üzerindekilerle doğrudan telsiz bağlantısı kurmanın zamanı geldi." Timoşenko çayını bırakıp ayağa kalktı. "Tekrar su yüzeyine mi çıkacağız, Efendim?"

Birkaç dakika içinde.

Onlarla konuşmak mı istiyorsunuz?

Bu işi sana bırakıyorum, dedi Gorov.

Onlara ne söyleyeyim?

Gorov ona, bu koskocaman buzdan adanın etrafında dolaşırken keşfettiklerini - rüzgâr alan taraftaki fırtınalı denizin umutsuz durumunu, rüzgâraltındaki dimdik yamacı - çabucak açıkladı ve halat üzerinde kaydırarak bot yüzdürme planlarını kısaca anlattı. "Ve onlara de ki, bu andan itibaren harekâtımızın her kademesinde, gelişmeler veya aksilikler konusunda kendilerine bilgi vereceğiz."

Başüstüne, Efendim.

Gorov gitmek üzere arkasını döndü.

Efendim! Eminim ki soracaklardır... onları kurtarma konusunda çok fazla şansımız olduğunu düşünüyor musunuz? "Fazla değil, hayır. Sadece bir parça." "Onlara doğruyu mu söylemeliyim ?" "Bence en iyisi bu." "Evet, Efendim." "Ayrıca onlara de ki, eğer insan gücü sınırları dahilinde ise, öyle veya böyle bunu gerçekleştireceğiz. Tanrı şahidimdir, talihsizlik ne kadar karşımızda durursa dursun, onları kurtarmak için elimizden gelenin en iyisini yapmayı deneyeceğiz. Bu konuda, hayatımda hiçbir şeyde olmadığım kadar kararlıyım. Bunu onlara söyle, Yüzbaşı. Bunu mutlaka onlara söyle.

08:57

Kendi anadilinin bir Rus telsiz operatörü tarafından aynı akıcılıkla kullanılması Harry'yi şaşırttı. Adam sanki İngiltere'deki iyi bir üniversite mezunu gibi konuşuyordu. Hemen hemen tüm uluslararası bilim çalışma gruplarında olduğu gibi, Edgeway araştırmasının da resmi dili İngilizceydi. Fakat her nedense, bir Rus denizaltı görevlisinin bu dili böylesine kusursuzca konuşuyor olması yanlışmış gibi görünüyordu. Buna rağmen, Timoşenko aysberge ulaşabilmek için denenebilecek tek yolun neden rüzgâraltı yamaç olduğunu izah ettikçe, Harry yavaş yavaş adamın akıcı konuşmasına ve kararlılıkla İngiliz aksanı kullanmasına alışmaya başladı.

Fakat, eğer buz dağı dört yüz elli metre genişliğinde ise, neden adamlarınız bir ucundan veya diğerinden gelemiyorlar?

Maalesef deniz, her iki tarafta da rüzgâr alan yamaçta olduğu kadar fırtınalı.

Fakat asma bot, dedi Harry şüpheli bir ifadeyle. "Bu havada, iki hareketli nokta arasında halatı tutturmak kolay olmayacak."

Aysberg ile aynı hızı tutturup başabaş gidebiliriz, böylece sanki iki durağan nokta arasında yerleştirilmiş gibi olur. Ayrıca, asma bot seçeneklerimizden sadece biri. Bunu başaramazsak, sizi bir başka şekilde oradan alacağız. Bu konuda endişelenmenize gerek yok.

Dalgıçları buzun altından göndermeniz daha basit olmaz mıydı? Eminim gemide dalış takımlarınız vardır. "Ve çok sayıda iyi yetişmiş dalgıçlarımız da var," dedi Timoşenko. "Fakat rüzgârdan korumalı taraftaki deniz bile onlar için çok şiddetli. Bu dalgalar ve akıntılar onları, sanki bir şelaleye atlamışçasına sürükleyip götürebilir."

Kesinlikle kimsenin bizim için tehlikeye atılmasını istemiyoruz. Başkalarını kurtarma uğruna insanları kaybetmenin hiçbir anlamı yok. Söylediğinizden anlaşıldığına göre, gemi komutanı kendinden

emin gözüküyor. Bu yüzden, sanırım bu işi size bırakmamız iyi olacak. Bana söyleyeceğiniz başka bir şey var mı?

Şu an için hepsi bu kadar, dedi Timoşenko. "Telsizinizin başından ayrılmayın. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz."

Harry ve George'dan başka herkesin İlya Pogodin'in haberleşme subayından alınan haber hakkında söyleyeceği bir şeyler vardı - kurtarma ekibi için yapılacak hazırlıklar hakkında öneriler, Rusların rüzgârdan korumalı yamacı nasıl tırmanmaları gerektiği konusunda yardımcı olabilecek fikirler - ve herkes söyleyeceğini ilk olarak, şimdi, hemen şu dakikada dile getirmek konusunda kararlı görünüyordu. Onların sesi, seslerinin yankısı, ve yankının yankılanması buz mağarayı doldurdu.

Harry bir toplantı başkanı gibi onların, hiçbir sonuca varamayacak şekilde hep bir ağızdan gürültüyle konuşmalarını önlemeye çalıştı.

George Lin, heyecanlarının sönmeye başladığını ve giderek sessizleştiklerini gördüğünü zaman, nihayet gruba katıldı ve yüzünü Harry'ye döndü. Onun da söyleyeceği bir şey vardı, ama o, duyulabileceğinden emin olana kadar beklemişti. "Bir Rus denizaltısı dünyanın bu ucunda ne yapıyordu?"

Dünyanın bu ucunda mı?

Ne demek istediğimi biliyorsun.

Korkarım bilmiyorum, George.

Buraya ait değil o.

Fakat burası uluslararası bir su.

Rusya'dan çok uzaktalar.

O kadar da uzak değil aslında.

Lin'in ifadesi kızgınlıktan değişmiş, ve sesi sıkıntılı bir ton almıştı. "Fakat, bizimle ilgili haberi nasıl duydular?"

Telsiz yayınlarını kontrol ederken, sanırım.

Aynen öyle. Tam üstüne bastın, dedi Lin, sanki görüşünü kanıtlamış gibi. Kendisini destekleyecek birinin arayışı içinde önce Fischer'a, sonra da Claude'a baktı. "Telsiz yayınları. Yayınların kontrolü." Roger Breskin'e döndü. "Peki neden Ruslar dünyanın bu yöresinde haberleşmeyi kontrol ediyor olsunlar?" Breskin omuz silkince Lin, "Ben sana söyleyeyim. Şu Yüzbaşı Timoşenko'nun İngilizceyi böylesine iyi konuşmasının sebebiyle aynı: Pogodin gizli gözetimle görevli. Bu kahrolası bir casus gemisinden başka bir şey değil," dedi.

Büyük bir ihtimalle, diye ona katıldı Claude, "fakat George, bu hiç de şaşırtıcı değil. Pek hoşumuza gitmiyor olabilir, fakat hepimiz dünyada bu işlerin nasıl döndüğünü biliyoruz."

Tabii ki bu bir casus gemi, dedi Fischer. "Eğer nükleer silah yüklü bir denizaltı, yani kıyametin kopmasını bekleyen gemilerden biri olsaydı, bu civarlarda olduklarını bilmemizi dahi istemezlerdi. Bunlardan birinin gizliliği bozmasına izin vermezlerdi. Casus gemi olması bizim şansımız aslında, böylesi onların ödün verebileceği bir şey."

Lin'in, onların bu sakinliğine bozulduğu açıkça belli oluyordu, fakat içinde bulundukları durumu tıpkı kendisi gibi, aynı endişeyle karşılamalarını sağlamaya kararlıydı. "Beni dinleyin, şunu bir kez düşünün: Bu sadece bir casus gemi değil." Son birkaç kelimeyi söylerken sesi yükselmişti. Elleri, adeta spastik hareketlerle, iki yanında açılıp kapanıyordu. "Gemide motorlu botları var, Tanrı aşkına, ve botları üzerinde kaydırarak ulaştırmak üzere kıyıdaki bir noktaya halat atacak donanımları da. Bu onların, başka ülkelerin kıyılarına, belki de bizim kendi ülkelerimizin kıyısına bile casuslar, sabotajcılar ve hatta katiller çıkardıkları anlamına gelir."

Katiller ve sabotajcılar biraz abartmak oluyor, dedi Fischer.

Hiç de abartı değil! diye heyecanla cevap verdi Lin. Yüzü kızarmıştı ve, sanki en büyük tehlike öldürücü soğuk veya buza gömülü duran altmış adet saatli bomba değil de, onları kurtarmayı teklif eden Ruslarmış gibi, her geçen dakika telaşı görünür bir şekilde artıyordu. "Katiller ve sabotajcılar. Eminim bundan, tam anlamıyla. Bu komünist piçler..."

Onlar artık komünist değil, diye belirtti Roger.

Kurdukları yeni hükümet, eski dönem suçluları ile kaynıyor, eskiden görev yapanlarla, ve zamanı gelince komünistler tekrar devreye girecek. Bana inansanız iyi olur. Bunlar birer barbar, her şeyi yapabilirler. Her şeyi.

Pete Johnson, gözlerini devirerek Harry'nin ağzından lafı aldı. "Dinle, George, eminim Birleşik Devletler de bunlardan bazılarını yapıyordur. Bu yaşamın bir gerçeği, olağan uluslararası ilişkiler. Komşularını gizlice gözetleyenler sadece Ruslar değil."

Gözle görülür biçimde titreyen Lin, "Bu gözetlemeden çok daha ileri bir şey. Neyse, kahrolası, bu İlya Pogodin'i haklı çıkaracak bir sebep değil!" dedi. Sol yumruğunu sağ avcunun içine patlattı.

Brian bu hareket karşısında irkildi ve Harry'ye baktı. Harry bunun, açık buzul alanda Brian'a kalkan aynı el - ve aynı hiddetli ruh hali - olup olmadığını merak etti.

Bir elini hafifçe Lin'in omuzuna koyan Rita, "George, sakin ol. 'Haklı çıkarmaz' demekle neyi kastediyorsun? Konuşmaların pek mantıklı değil," dedi.

Sanki Rita onu tehdit etmiş gibi, onunla yüz yüze gelmek için aniden arkasını dönen Lin, "Bu Rusların bizi neden kurtarmak istediğinin farkında değil misiniz? Bizim yaşamamız veya ölmemiz gerçekten onların umurunda değil. Onlar için bir anlam ifade etmiyoruz. Biz onlar için birer hiçiz. Onlar insancıl değerlerle

hareket etmiyorlar. Onları ilgilendiren bu olayın yalnızca propaganda değeri. Bizi kullanacaklar. En iyimser tahminle, bizi amaçlarına alet edecekler. Dünya basınında Rusya lehine iyi düşünceler oluşturmak için bizi kullanacaklar," dedi.

Bu kesinlikle doğru, dedi Harry.

Lin, onun fikrini değiştirebilmeyi umarak, tekrar Harry'ye doğru döndü. "Tabii ki doğru." "En azından kısmen doğru." "Hayır, Harry. Kısmen değil. Tamamen doğru. Tamamen. Ve biz, bu yutturmacaya izin vermemeliyiz!"

Onları reddedecek konumda değiliz, dedi Harry.

Burada kalıp ölmeyi tercih etmek dışında, dedi Roger

Breskin. Tok sesi, heyecan taşımadığı halde, bu basit ifadeye uğursuz bir kehanet havası verdi.

Pete'in Lin'e gösterdiği sabır sonunda taştı. "Bunu mu istiyorsun, George? Sen çıldırdın mı? Burada kalıp ölmek mi istiyorsun?"

Lin telaşlanmıştı. Hayır anlamında kafasını salladı. "Ama görmeniz gerekir..."

Hayır.

Anlamıyor musunuz...?

Neyi?

Ne olduklarını, ne istediklerini? Çinli öylesine çaresizlik içinde konuşmuştu ki, Harry onun namına üzüldü. "Onlar... onlar..."

Pete düşüncesinde ısrar etti. "Burada kalıp ölmek mi istiyorsun? Önemli olan tek soru bu. İşin temeli burada. Ölmek mi istiyorsun?"

Lin huzursuz oldu, kendine destek bulmak için hepsinin yüzlerini araştırdı ve sonra yere baktı. "Hayır. Şüphesiz istemiyorum. Kimse ölmek istemez. Ben sadece... sadece... Üzgünüm. Affedersiniz." Mağaranın arka tarafına doğru gitti ve

daha önce Brian'a karşı gösterdiği tavır yüzünden utanç duyduğunda yapmış olduğu gibi, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Rita'ya doğru eğilen Harry, "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?" diye fısıldadı. "Tabii," dedi Rita, koskocaman yapmacık bir gülümsemeyle. "Birlikte komünist gizli teşkilatını konuşabiliriz."

Ha ha.

Son derece hoşsohbet biridir.

Harry, "Senden ne istediğimi biliyorsun," diye etraftan duyulmayacak şekilde sessizce mırıldandı. "Ona biraz cesaret aşıla."

Ben yeterince güçlü olduğuma inanmıyorum.

"Sen değilsen, kimse değildir. Haydi, git ona kendi korkunu, her gün nasıl bu korkuyla mücadele ettiğini anlat. Onların hiçbiri burada bulunmanın senin için ne kadar zor, her yeni günün senin için nasıl bir meydan okuma olduğunu bilmiyor.

Bunu öğrenmek George'a, kendi korkularıyla başa çıkma gücünü verebilir. ""Eğer Brian'a vuran oysa, onun korkuları benim hiç umurumda değil."" "

Vuranın George olduğunu bilmiyoruz.

Onun olması, Loch Ness canavarının yaşıyor olmasından daha fazla ihtimal dahilinde. "Lütfen, Rita." Rita iç geçirdi, yumuşadı, ve buz mağaranın arka tarafında

ki George ile konuşmaya gitti. Harry, mağara girişinin yakınında duran diğerlerinin yanına katıldı. Roger Breskin parkasının fermuarlı cebinden saatini çıkarmış bakıyordu. "Dokuzu beş geçiyor."

Üç saatten az kaldı, dedi Claude.

Üç saatte başarabilirler mi? diye merak etti Brian. "Yalnızca üç saat içinde bulunduğumuz yere ulaşıp, bizi buradan kurtarabilirler mi?" "Eğer bunu yapamazlarsa," dedi Harry, ortamı yumuşatmak için, "o zaman gerçekten bozulacağım."

09:10

Emil Zhukov elinde sıcak çay dolu bir termos ve üç alüminyum kupa ile köprüye çıktı. "Salvo topunu kurdular mı?" "Birkaç dakika kaldı," dedi Gorov. Birinci Subayı çayı doldururken o da kupalardan birini tuttu.

Aniden geceyi şifalı otların, limonun ve balın kokusu sardı, ve Nikita Gorov'un ağzı sulandı. Sonra rüzgâr, kupadan yükselen bu kokulu buharı aldı, kristal şekline soktu, ve alıp ondan uzaklara sürükledi. Çay soğumaya başlamıştı bile, fakat kalan sıcaklık sırtının ürpertisini sona erdirmeye yetmişti.

Köprüüstünün alt tarafında, ana güvertenin ön kısmında, çevrelerinde yanan dört acil durum lambasının aydınlığındaki üç görevli adam, taşıma halatını aysberge fırlatmak için kullanılacak olan özel topun parçalarını birleştiriyorlardı. Her üçü de içi kürklü siyah kıyafetlerini giymişlerdi. Isı torbaları bellerine sarılmış, yüzleri ise lastik başlık ve kocaman dalma maskeleri ile örtülmüştü. Adamların hepsi baş tahliye kaportasına tespit edilmiş olan çelik halkalı zincirle emniyete alınmış; zincirler rahatlıkla çalışmalarına izin verecek kadar uzun tutulmakla birlikte, güverteden düşmelerini engelleyecek şekilde ayarlanmıştı.

Bu top bir silah olmadığı halde, öylesine bir görüntüye sahipti ki, durumdan haberi olmayan bir gözlemci her an nükleer bir havantopunun patlamasını bekleyebilirdi. Montaj işlemini yapan adamların boyu yüksekliğinde ve yüz elli kilo ağırlığındaki bu alet, birbirine bağlanma işlemi hemen hemen tamamlanmış olan üç ana parçadan oluşuyordu. Asma botun makaralarını çalıştıran motorun bulunduğu kare şeklindeki ana gövde, güverteye gömülmüş dört halka ile zemine bağlanmıştı. Pogodin'in yabancı ülke kıyılarına

özel kuvvet çıkarmaya başladığı ilk andan itibaren bu halkalar geminin bir parçası olmuşlardı. Topun blok şeklindeki orta bölümü, ana kısım üzerindeki mil etrafında dönen zemine yerleştirilmişti ve, ateşleme mekanizması, tutma kolları ve taşıyıcı halatın sarıldığı büyük bir makaradan oluşuyordu. Son parça ise, adamların yuvasına henüz oturttuğu, on iki santim çapında yüz yirmi santim uzunluğunda bir namludan ibaretti; karanlıkta görmeyi sağlayan özel bir dürbün namlunun arkasına yerleştirilmişti. Cihaz, bir tankta bile delik açabilecekmiş gibi görünüyordu; ama savaş alanında, çocukların leblebi fırlatma borusu kadar etkisiz bir alet olduğu anlaşılırdı.

Izgaralı güverte bazen sanki kuru gibiydi ama, bu olağan bir görüntü değildi ve çok kısa sürüyordu. Burnun her suya batışında ve dalgaların gövdede her patlayışında, geminin ön tarafı suyla kaplanıyordu. Pırıldayan buz parçaları ve pamuk yumakları gibi duran buzlu köpükle dolu soğuk ve karanlık deniz güverteye hücum ediyor, adamların bacakları arasından geçerek yükseliyor, baldırlarına çarpıyor, geri çekilmeye başlamadan önce göğüslerine kadar kabarıyordu. Eğer İlya Pogodin aysbergin rüzgâr alan tarafında olsaydı, yükselen dalgalar adamları aşar ve onları acımasızca yere vururdu. Buna karşın korumalı yamaçta adamlar, burnun öne yatışına hazırlıklı oldukları sürece, her seferinde ayakta kalmayı başarabiliyor ve sular etraflarında dönerken bile görevlerini sürdürmeye devam edebiliyorlardı; ve güverteden su çekildiğinde, tüm hızlarıyla işlerini yapmayı sürdürüp kaybettikleri zamanı geri kazanıyorlardı.

Adamlardan en uzun boylu olanı toptan uzaklaştı, yukarıya köprüüstüne doğru baktı, ve gemi komutanına başlamaya hazır olduklarını işaret etti.

Gorov kalan çayını denize savurdu. Kupasını Zhukov'a verdi. "Kontrol merkezini uyar."

Eğer asma bot kullanılması konusunda yaptıkları tehlikeli plan işleyecekse, geminin aysbergle aynı hızı tam olarak tutturması gerekirdi. Geminin buzdan hızlı gitmesi, veya buzun en ufak bir hızla bile olsa gemiden önde sürüklenmesi halinde taşıyıcı halat gerilebilir, esner, ve onlar gevşetmek için makaradan bir parça daha ip salıveremeden kopardı. Gorov saatine baktı. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Dakikalar büyük bir hızla ilerlemekteydi.

Güvertenin ön kısmındaki adamlardan biri, topun uç kısmından su sızdırmaması için iyice sıkıştırılmış olan namlu kapağını açtı. Diğer bir adam topun dip tarafındaki açıklıktan içeriye bir fişek yerleştirdi.

Taşıyıcı halatı çekecek olan merminin mekanizması çok basitti. Bir havai fişek roketi görünümündeydi: altmış santim uzunluğu, yaklaşık on iki santim çapı vardı. Naylon ve çelik karışımı halatı arkasından sürükleyerek götürecek, yamacın yüzeyine çarpacak, vurma hızıyla patlayacak, ve on santimlik bir kazığı buza çakacaktı.

Ucunda taşıma halatının bağlı olduğu bu kazık, sert kayalık bir zemine yirmi-otuz santim kadar saplanabiliyor, derhal etrafındaki doğal ortama kaynıyor, yerinden çıkmasını engellemek için içeride, geriye doğru çengellenmiş çiviler açılıyordu. Granit, kireçtaşı - hatta kayanın tabakaları yeteri sıklıkta ise şist - bile olsa, kaynayan kazık güvenilir bir bağlantıydı. Karşı tarafa emniyetli bir şekilde tespit edildikten sonra adamlar, gerekirse ellerini art arda atarak asılmak suretiyle kıyıya ulaşabilirlerdi. İpin kıyıya olan açısı uygun olduğu takdirde, dikey bir el manivelası ile hareket ettirilen ve içinde ipin kaydığı derin oyukları olan teflon kaplı çelik bir çift ufak tekerleğe bağlı basit bir askı yardımıyla da kendilerini kıyıya taşıyabilirlerdi. Karşıya geçecek olan kişi, her iki şekilde de yanına, karşı tarafta daha güvenilir bir sistem kurabilmek için ağır yük çekebilen makarayı ve daha güçlü bir ipi alabilirdi.

Ne yazık ki, diye düşündü Gorov, hedefleri bir granit, kireçtaşı veya sert şist değildi. Karşılarında bilmedikleri bir kitle vardı. Kazık birçok kaya çeşidinde olduğu kadar iyi bir şekilde buza kaynayamayabilir veya yeterince saplanamayabilirdi.

Adamlardan biri aletin, birinin üzerinde ateşleme düğmesi bulunan kollarını tuttu. Diğer iki adamın yardımıyla rotayı ve rüzgârın hızını tespit etti. Hedefledikleri alan su seviyesinin dokuz metre kadar üstündeydi. Semichastny projektörle bu noktayı aydınlatmıştı. Ateşlemeyi yapacak adam, rüzgârın hızını hesaba katarak, işaret edilen yerin soluna nişan aldı.

Zhukov aydınlatma için iki tane havai fişek attı.

Gorov gece dürbününü yukarı doğru çevirdi. Yamacın yüzeyine yönlendirilmiş olan ışığın meydana getirmiş olduğu daireye gözlerini dikti.

Rüzgârı bastıran bir fırlatma sesi duyuldu.

Roket, henüz bu atışın gürültüsü kaybolmadan, kırk beş metre uzaklıktaki aysbergin yüzeyinde patladı. "Tam isabet!" dedi Zhukov. Yamaç, top atışına benzer bir sesle çatladı. Halatı taşıyan roketin vurduğu noktadan başlayarak açılan zigzaglar oluştu. Buz su üzerinde yükseldi, önce jöle gibi biraz sallandı, sonra düz bir pencere camı gibi paramparça oldu. Muazzam boyutlarda - yüz seksen metre uzunlukta, yirmi-yirmi beş metre yükseklikte, yirmi-otuz santim kalınlıktaki - bir buz parçası aysbergin kıyısından aşağı kayarak büyük bir hızla denize düştü ve karanlık su parıldayan fıskiyeler gibi havaya doğru on-on beş metre yükseldi.

Taşıma halatı buzla birlikte sulara gömüldü.

Suyun yer değiştirmesiyle yükselen, şekilsiz bir tarih öncesi yaratık görünümündeki beş-altı metrelik dalgalar, kırk beş metrelik açık deniz boyunca denizaltının iskele tarafına doğru hızla ilerledi, bundan kurtulmalarını sağlayacak bir önlem almaya zamanlan yoktu. Bu ufak çaplı deprem dalgası, ana güverteye Pogodin'i

sancak yönünde sallayacak kadar kuvvetle vurduğunda güvertedeki üç adamdan birinin bağırdığı duyuldu. Taşıma halatını atan tabanca ile birlikte her üç adam da bu siyah dalganın altında kayboldu. Soğuk tuzlu su güvertede patladı ve fışkıran kütle gecenin karanlığında yükseldi, bir an için yerçekimine karşı koyarak asılı kaldı, sonra köprüüstüne düştü. Suyla birlikte savrulan, bazıları bir yumruk büyüklüğündeki yüzlerce buz parçası çelik kütlenin üzerine bir yağmur gibi yağarak Gorov, Zhukov ve Semichastny'yi dövdü. Su, kulenin deliklerinden dışarı aktı, gemi tekrar iskele tarafına yalpa yaptı. Birincisinden çok daha az şiddette olan ikinci dalga gelip gemiye çarptı.

Ana güvertedeki üç adam yerle bir olmuştu. Bağlı olmasalardı sularla aşağı sürüklenir ve muhtemelen kaybedilirlerdi. Adamlar ayağa kalkmaya çalıştıkları sırada Gorov dürbününü tekrar aysberge çevirdi.

Hâlâ dimdik.

Devasa buz tabakasının düşmesi, rüzgârdan korumalı yamaçta dağın dikey yüzey şekli üzerinde önemli bir değişiklik yapmamıştı. Yüz seksen metre uzunluğunda bir girinti düşen parçanın yerini belli ediyordu, fakat bu yeni yüzey de esrarengiz şekilde dümdüzdü, ne raf gibi bir düzlüğü veya çıkıntısı, ne de bir tırmanıcının kullanabileceği derin çatlakları bulunan, dimdik bir düzlemdi. Roketin atılmasından önceki durumunda olduğu gibi yamaç, suya doğru dimdik iniyordu; hâlâ bir motorlu botun durabileceği ve bağlanabileceği bir girintisi veya içinde korunulabilecek bir oyuğu yoktu.

Gorov gece dürbününü indirdi. Tekrar ana güvertenin ön tarafında bulunan üç adama doğru dönerek onlara, topu sökmelerini ve içeri girmelerini işaret etti.

Zhukov keyifsizce, "Kıyıya iyice yaklaşabiliriz, bir botla iki adamı suya indirebiliriz. Onlar aysbergle hızlarını ayarlayıp yakın mesafede botu yüzdürebilir ve bir şekilde ona tutunup buzla birlikte

sürüklenebilirler. Bu bot, tırmanıcılar için bir platform oluşturabilir..."

Hayır. Deniz fazla çalkantılı, dedi Gorov. "Veya beraberlerinde patlayıcı götürebilir ve üzerine çıkılabilecek bir raf veya harekât platformu oluşturabilirler."

Gorov başını salladı. "Hayır. Bu çok tehlikeli olur. Adeta ekspres trenle yanyana bisikletle gidip ona asılmaya çalışmak gibi. Kuşkusuz buz ekspres kadar hızlı hareket etmiyor. Fakat burada da dalgalı deniz ve rüzgâr var. Hayır, kimseyi intiharla görevlendiremem. Botlar buzula vardığında karaya çıkacakları raflar hazır olmalı."

Ne yapıyoruz o halde?

Gorov, buz kaplı eldiveninin tersiyle kar gözlüklerini sıyırdı. Dürbünüyle yamacı inceledi. "Timoşenko'ya Edgeway grubuyla temasa geçmesini söyle," dedi en sonunda.

Emredersiniz, Efendim. Onlara ne söylesin?

Mağaralarının hangi yönde olduğunu öğrensin. Eğer rüzgârdan korumalı yamaca yakınsa... Bu gerekli olmayabilir ama, eğer bu yamaca yakın ise, hemen şimdi ve hep birlikte oradan çıksınlar.

Çıksınlar mı? dedi Zhukov. "Kıyıya çıkabilecek bir çıkıntı oluşturabilmek için yamacın dibine torpido ile atış yapmayı deneyeceğim."

Hepiniz çıkın, diye ısrar etti Harry. "Ben kalıp Gunvald'a neler olduğunu bildirmek zorundayım. Onunla konuşur konuşmaz telsizi de alıp dışarı gelirim."

Fakat nasılsa Larsson Ruslarla yapmış olduğun konuşmayı dinlemiştir, dedi Franz. Harry başını salladı. "Muhtemelen. Fakat eğer dinlemediyse, olup biteni bilmeye onun da hakkı var."

Sadece birkaç dakikan var, dedi Rita endişeyle. Sanki o istese de istemese de, Harry'yi kendisiyle birlikte dışarı çekecekmiş gibi, elini tutmak için uzandı. Fakat sonra, onun Gunvald'ı aramak için bir başka ve daha geçerli sebebi olduğunu, diğerlerinden saklamayı tercih ettiği bir sebep bulunduğunu hissetti. Göz göze geldiler, ve anlaştılar. Rita, "Birkaç dakika. Bunu unutma. Gunvald ile eski kadın arkadaşlarınız hakkında konuşmaya dalmayın," dedi.

Harry gülümsedi. "Benim hiç kadın arkadaşım olmadı."

Yalnızca genç kızlar, değil mi?

Claude, "Harry, ben gerçekten bunun aptalca..."

Merak etme. Bombalama başlamadan çok önce buradan çıkmış olacağıma söz veriyorum. Haydi bakalım, hepiniz acele edin. Gidin, gidin.

Mağara ne rüzgârdan korumalı yamaca yakındı, ne de Rus telsizcinin torpidonun isabet edeceğini söylediği yamacın orta noktasına. Buna rağmen, kar arabalarına gitmeye karar vermişlerdi. Torpidonun sarsıntısı bir uçtan bir uca tüm buz dağını sarsardı. Ve, mağaranın tavanmı oluşturan yüzlerce buz tabakası birbirine dayanarak, titreşimlerle çökebilirdi.

Yalnız kalır kalmaz Harry, telsizin yanında diz çökerek Larsson'u aradı.

Seni duyuyorum, Harry. Gunvald'ın sesi uzak, zayıf ve parazitliydi.

Ruslarla olan konuşmamı dinliyor muydun? dedi Harry.

Duyabildiğim kadarıyla. Bu fırtına giderek daha fazla parazite sebep oluyor, ve siz de her dakika benden daha uzaklara sürükleniyorsunuz.

En azından durum hakkında genel bir fikrin var, dedi Harry. "Seninle bunu konuşmaya zamanım yok. Senden, benim için çok

önemli bir şey yapmanı istiyorum. Ahlaki açıdan sana ters gelebilecek bir şey."

Harry, olabildiğince özetleyerek, Brian Dougherty'nin uğradığı saldırıyı Gunvald Larsson'a anlattı, ve ondan ne yapmasını istediğini, çarçabuk açıkladı. Brian'a saldırı konusunda şaşırmakla birlikte, acele hareket edilmesinin gereğini anlayan İsveçli daha fazla açıklama istemedi. "Benden istediğin, pek hoş bir şey değil," diye aynı fikirde olduğunu belirtti. "Fakat bu şartlar altında..."

Parazit cümlenin kalan kısmının duyulmasını engelledi.

Harry lanet okudu, mağaranın girişine doğru baktı, tekrar mikrofona döndü, ve "Bunu tekrarlasan iyi olacak. Seni duyamadım." dedi.

Hava hareketlerinin yarattığı cızırtılar arasında: ".. . diyordum ki, bu şartlar altında... gerekliymiş gibi görünüyor."

Yaparsın, değil mi?

Evet. Derhal.

Ne kadar zamana ihtiyacın var?

Eğer tam manasıyla... Gunvald'ın sesi kesildi. Sonra tekrar geldi: ".. . eğer tahmin ettiğim gibi aradığımın gizli olması ihtimali varsa, yarım saat kadar."

Fena değil. Fakat acele et. Hemen yap.

Harry mikrofonu bırakır bırakmaz Pete Johnson mağaraya girdi. "Be adam, intihar mı etmek istiyorsun? Belki de senin doğuştan kahraman olduğun konusunda yanılmışımdır. Belki sen doğuştan mazoşist birisin. Haydi, mağara başımıza inmeden buradan çıkalım."

Mikrofonu fişinden çıkarıp Pete'e uzatan Harry, "Böyle şeyler beni telaşlandırmaz. Unutma, ben bir Bostonluyum. Bırak mağara çöksün. Hiç umurumda değil," dedi.

"Belki sen mazoşist de değilsin. Belki doğrudan doğruya delisin.

Harry, telsizi, kılıfının tepesindeki çapraz deri askılarından tutup kaldırdı. Pete'in verdiği nasihati yürekten dinlemeye kararlı olduğundan, Gunvald'den, yapmasını istediği şeyden bahsetmedi. Kimseye güvenmeyecekti. Kendinden başka. Ve Rita'dan. Ve Brian Dougherty'den başka.

Harry mağaradan dışarıya çıkıp, keskin bir şekilde uğuldayan geceye adımını atınca, yağan karın en sonunda buz fırtınasına dönüşmüş olduğunu fark etti. Ufak buz iğnecikleri artık bir sulu sepkenden öte, sert, iğne gibi batan, far ışıklarında parıldayan, kristal yüklü bir toz bulutu gibi savrulan, neredeyse yere paralel hareket eden, rastladığı yüzeyleri törpülercesine vızıldayan bir yağış haline gelmişti. Harry'nin yüzünde açık kalan yerlere batıyor ve elbisesini anında şeffaf bir zırh gibi sarıyordu.

Araştırma grubunun Edgeway İstasyonu'nda aletlerini, yedek parçalarını, o anda kullanılmayan tüm cihazlarını, yiyecekiçecek ve diğer gereksinimlerini saklamak için depo olarak kullanılan malzeme barakası, birleştirilmiş bir çift yarım daire şeklindeki prefabrik bir kulübeydi. Gunvald kapıdan girer girmez, paltosunu çıkardı ve elektrikli ısıtıcılardan birinin yanındaki tahta askıya astı. Henüz dış botlarını çıkaramadan, buz tabakasıyla kaplanmış olan paltosundan sular sızmaya başlamıştı bile.

Haberleşme kulübesinden barakaya kadar giden yol kısa olduğu halde, yığılan kar ve rüzgârın sürükleyerek getirdiği buz iğnecikleriyle yüklü bulutların arasından geçip gelirken adeta buz tutmuştu. Sıcak ortam onu mutlu etti.

İç botlarıyla upuzun kulübenin arka tarafına yürürken hiç ses çıkarmıyordu. Yarattığı görüntü konusunda hiç de hoş olmayan ama kesin bir düşüncesi vardı: yabancı bir evde sinsi sinsi gezinen bir hırsız gibiydi.

Deponun arka yarısı oldukça loştu. Tek ışık, içeriye girmiş olduğu kapının üzerindeki küçük ampuldü. Gunvald, sanki gölgeler arasında onu bekleyen biri varmış gibi tekin olmayan bir hisse kapılmıştı.

Hiç şüphesiz ki yalnızdı. Rahatsızlığı, duyduğu suçluluktan kaynaklanıyordu. Yapmak üzere olduğu şey için orada bulunmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyordu, ve sanki tam iş üzerindeyken yakalanmayı hak ettiği duygusunu taşıyordu.

Karanlıkta uzanıp, ışığın zincirini buldu ve çekti. Yüz vatlık çıplak bir ampul, etrafa soğuk beyaz bir ışık saçarak yandı. Zinciri bıraktığında lamba bir ileri bir geri sallanmaya başladı ve deponun içine, atlayıp sıçrayan gölgeler doluştu.

Dokuz adet çelik dolap, arka duvar boyunca ince uzun birer tabut gibi sıralanmışlardı. Gri renkli kapakların her birine, havalandırma aralıklarının hemen üstünde yer alan beyaz harflerle birer isim kazınmıştı: H. CARPENTER, R. CARPENTER, JOHNSON, JOBERT, ve diğerleri.

Gunvald aletlerin bulunduğu rafa gitti ve büyük bir çekiç ile bir levye aldı. Bu dolaplardan beş tanesinin kilidini zorlayarak açması gerekecekti. Niyeti, arada bu fikrini değiştirecek bir gelişme olmadığı takdirde, kilitleri elinden geldiği kadar çabuk, art arda açmaktı. Bundan önce yapılan araştırma çalışmalarında anlaşılmıştı ki, her görevlinin ne kadar küçük olursa olsun, bir metre kare kadar bile olsa, kişisel eşyalarını saklayacağı ve kimsenin yanlışlıkla ulaşamayacağı, kendine ait bir yere ihtiyacı vardı. Tasarruf döneminde kısıtlı maddi imkânlarla yapılmış bulunan bu kutup araştırma istasyonunun özellikle sıkışık olan ortamında, ve özellikle görevle uzun süre istasyondan ayrı kalındığı bu şartlarda, insanın normalde mahremiyete duyduğu ihtiyaç, zaaf haline gelen bir tutkuya dönüşebiliyordu.

Edgeway İstasyonu'nda herkes için ayrı bir özel kalınacak yer, kendi başına uyuyabileceği bir yatak odası yoktu. Çoğu kulübe,

konulan çeşitli araç gerecin yanı sıra ancak iki kişi alabiliyordu. Ve kampın dışındaki uçsuz bucaksız bomboş alan, yalnız kalmak isteyen biri için kaçıp gidebileceği bir sığınak olamıyordu. Yaşamına değer veren bir insan asla tek başına kampın dışına çıkmazdı.

Çoğu zaman yalnız kalmanın, hatta birkaç dakika için yalnız olmayı garantilemenin tek yolu, depoya bağlı olarak kurulmuş bulunan iki ısıtmalı tuvaletten birine girmekti. Ama tuvalet, kişisel eşyaları saklamak için uygun bir yer değildi.

Ne de olsa herkesin, kendine saklamak isteyeceği hiç olmazsa bir miktar özel eşyası vardı: aşk mektupları, fotoğraflar, seyir notlan, kişisel kayıtları, ve bunun gibi şeyler. Gunvald'ı hayrete düşürecek veya sahibinin yüzünü kızartacak kadar insanı utandıracak hiçbir şeyin dolaplarda kilit altında saklanmış olması ihtimali yoktu; bunlar, belki de aşırı derecede mantıklı ve kendilerini vakfettikleri işlerinden başka tutkuları olmayan tüm bilim adamları gibi, saklanacak pek öyle karanlık sırları bulunmayan uyumlu yapıda insanlardı. Kilitli dolapların amacı yalnızca, zamanla grup hüviyeti içinde kaybolup psikolojik olarak bağlarını yitirme ve fark etmeden bunalıma girmenin çok kolay olduğu, insanın içini daraltan ve dışa kapalı bu ortamda herkese, kişisel kimlik duygusunu sürdürebilmesi için tümüyle özel bir yer bulundurmaktı. Yatağın altındaki boşluğun başkasının karışmayacağı bir alan olduğu bilinse bile, birinin tüm özel eşyasını karyolasının altına tıkıştırması yeterli bir çözüm değildi. Bu, bir araştırma grubundaki üyelerin zaten birbirlerine güvenmedikleri anlamına gelmiyordu. Güven duygusunun bununla bir bağlantısı yoktu. Emniyetli bir özel yere sahip olma ihtiyacı, derin ve hatta belki de mantıksız bir psikolojik gereksinimdi ve bunu, yalnızca o kilitli çelik dolaplar sağlayabilirdi.

Gunvald çekicini beş dolabın şifreli kilit mekanizmalarını birbiri ardına kırmak için kullandı. Çatırdayarak ayrılan parçalar

gürültüyle yerlere dağıldı, duvarlara sıçradı ve malzeme barakasından sanki bir dökümhaneymiş gibi sesler çıktı.

Eğer bir psikopat katil Edgeway araştırma grubu üyesi ise, eğer kuzu görünümündeki bilim adamlarından biri gerçekte kıyafet değiştirmiş bir kurt ise, ve eğer bu adamı belirleyecek deliller varsa, o zaman dolaplar bakılabilecak yegâne mantıklı yerdi. Harry bundan çok emindi. İstemeyerek de olsa Gunvald, Harry'ye katılıyordu. Ruhsal bozukluğu olduğu halde topluma uyum sağlayarak normalmiş izlenimi veren birinin, aklı başında bir insanın değer verdiği ve dünyanın bu ucuna kadar yanında getirdiği olağan kişisel eşyalardan belirgin şekilde farklı bir şey bulundurabileceğini düşünmek ona da mantıklı gelmişti. Acayip bir takıntı veya saplantıyı belirleyen bir şey. Belki de dehşet verici bir şey. Bir çırpıda, İşte bu, tehlikeli olacak kadar rahatsız birine ait, dedirtecek, beklenmedik ve o derecede olağanüstü bir şey.

Gunvald, levyenin kıvrık ucunu daha önce yerinde şifreli kilit mekanizmasının bulunduğu deliğe sokarak tüm gücüyle geriye çekti ve birinci dolabın kilidini yerinden söktü. Metal, gıcırdayarak büküldü ve kapak patlarcasına açıldı. Gunvald, içine bakmak için hiç duralamadan, diğer dördünü de kanırtarak çabucak açtı: Pat, pat, pat, pat! Hepsi tamamdı.

Elindeki levyeyi bir kenara attı. Elleri terlemişti. Avuçlarını önce ısı yalıtımlı yeleğine, sonra da yorgan dokulu pantolonuna sildi.

Nefes almak için birkaç saniye durduktan sonra, sağ taraftaki duvar boyunca dizili erzak yığınları arasından, içi kurutulmuş yiyecek dolu olan tahta sandıklardan birini aldı. Sandığı birinci dolabın önüne koydu ve üzerine oturdu.

Piposunu almak üzere elini fermuarlı ceplerinden birine soktu, fakat sonra vazgeçti. Piponun baş tarafını tutunca eli titredi ve geri çekti. Pipo onu rahatlatırdı. Hoş hatıralarla bağlantısı vardı. Ve bu arama işi, kesinlikle hayatındaki hoş şeyler arasında yer almıyordu.

Eğer piposunu kullanırsa, eğer arkadaşlarının dolaplarını karıştırırken dumanını üflerse, sonra... Nedense, bir daha asla keyifle pipo içemeyeceği gibi bir duygu vardı içinde.

Pekala. Şimdi nereden başlamalıydı?

Roger Breskin.

Franz Fischer.

George Lin.

Claude Jobert.

Pete Johnson.

Bunlar beş şüpheli isimdi. Bazıları nispeten daha arkadaş canlısı ve daha kolay anlaşılabilen insanlar olmakla beraber, Gunvald'ın görebildiği kadarıyla hepsi de iyi adamlardı. Sokakta dolaşan sıradan insandan daha akıllı ve daha dengeliydiler; zira, özgüvenli ve fevkalade dengeli olmayanların hemen elendikleri bu işin zorluğu ve olağanüstü baskısı yüzünden, gerek Kuzey gerekse Güney Kutbundaki araştırma görevlerini başarıyla sürdürebilmek için öyle olmak zorundaydılar. Uzun ve takdire değer meslek yaşamında birçok başka projede görev aldıktan sonra, yalnızca bu son araştırmada ve kısa bir süre önce sıradışı bir davranış sergileyen George Lin de dahil olmak üzere, hiçbiri "psikopat katil" etiketini taşıyacak yapıda değildi.

Roger Breskin'den başlamaya karar verdi, zira Roger'ınki sıradaki ilk dolaptı. Üzerinde karton bir kutu olan en üstteki hariç, tüm rafları boştu. Gunvald kutuyu aldı ve ayakları arasına yere bıraktı.

Tahmin ettiği gibi, Kanadalı az eşya ile seyahat ediyordu. Kutuda sadece dört şey vardı. Annesinin parlak baskılı on sekize yirmi beş santim boyutlarında, renkli bir fotoğrafı: kıvırcık kır saçlı ve siyah çerçeveli gözlüklü, muzafferane bir gülüşlü, keskin yüz hatları olan bir kadın. Bir gümüş fırça-tarak takımı: kararmış. Bir

tespih. İçi, hepsi de Breskin'in amatör olarak halter kaldırdığı zamanlara ait fotoğraflar ve gazete kupürleriyle dolu bir albüm.

Gunvald her şeyi yerde bırakıp, tahta sandığı altmış santim kadar sola kaydırdı. Fischer'a ait dolabın önüne oturdu.

Denizaltı yeniden suya dalmış, deniz yüzeyinin hemen altında, periskop derinliğinin en alt noktasına kadar suya gömülmüştü. Aysbergin tahmini güzergâhında beklemedeydi.

Kontrol merkezinin kumanda kulesi sahanlığında Nikita Gorov, kolları periskobun dip tarafındaki yatay "kulakların" üzerinde asılı vaziyette cihazın başındaydı. Tepesi suyun yüzeyinden iki buçuk metreden fazla yukarıda olmasına rağmen dalgalar periskopta patlıyor ve sular üzerinden aşarak zaman zaman görüşünü engelliyordu. Periskop camı sudan dışarıya çıktığında, havada süzülen sönmeye yüz tutmuş dört adet fişeğin soluk ışığıyla aydınlanan deniz görüntüye geliyordu.

Buzul, bulundukları yerin iki yüz yetmiş beş metre kuzeyinden, geminin burun hizasından geçmekteydi. Kapkara gece ve denizin önünde, parıldayan beyaz dağın tüm hatları ortaya çıkmıştı.

Zhukov Kaptanın yanında ayakta duruyordu. Başına takmış olduğu kulaklıklarla, öndeki torpido odasında bulunan görevli subayla aralarındaki teması sağlayan açık hattı dinliyordu. Subay, "Bir numaralı kovan hazır," diyordu.

Gorov'un sağ tarafında genç bir denizci, torpido bölümündeki aletleri ve kapakları gösteren bir sürü yeşil ve kırmızı lamba ile dolu kontrol panosunu gözlüyordu. Torpido bölümünden gelen raporu tekrarlayan Zhukov kovan kapağının emniyetle kapatıldığını belirttiğinde, panodaki denizci teyid etti: "Yeşil, kontrol tamam."

Kovana su alınıyor.

Kontrol panosundan: "Kovan imha edildi."

Namlu kapağı açıldı.

Kırmızı, kontrol tamam.

Kovan kapakları açıldı.

Kırmızı, kontrol tamam.

İlya Pogodin aslında savaş değil, bir haber toplama gemisiydi. Nükleer silah taşımazdı. Buna rağmen Rus Deniz Kuvvetleri Bakanlığı, nükleer silahların kullanılmadığı bir savaş olması halinde, tüm denizaltıların düşmanla vuruşmaya hazırlıklı olmasını planlamıştı. Bu yüzden gemi, on iki adet elektrikli torpido taşıyordu. Üç yüz kilo patlayıcı yüklü olan ve her biri bir buçuk tondan fazla çeken bu çelik köpek balıklarının yüksek tahrip gücü vardı. İlya Pogodin temelde bir savaş gemisi değildi ama, emir aldığında düşmana hayli zarar verebilirdi.

Bir numaralı torpido hazır, dedi Zhukov tekrar, torpido dairesindeki subayın bu duyuruyu tekrarladığını kulaklıkta duyduğu anda.

Bir numaralı torpido hazır, dedi gözlemci görevli.

Nikita Gorov, bir torpidonun dini töreni andıran tarzdaki hazırlanma ve atılma sürecinin, garip bir şekilde ayine benzediğini ilk kez fark etti. Bu belki de, hem ibadetin hem de savaşın değişik açılardan ölümle bağlantılı olmasından kaynaklanıyordu.

Bu kısa ayinin en son anında, makinelerin hafif uğultusu ve bilgisayarların elektronik mırıltısı dışında, kontrol merkezi sessizliğe bürünmüştü.

Bu upuzun ve adeta ilahi sessizlikten sonra Nikita Gorov,

Nişan al... ve... ateş dedi.

Bir numarayı ateşle! dedi Zhukov.

Bir numaralı torpido fırlatıldığı anda genç denizci atış kontrol tablosuna baktı. "Birinci torpido ateşlendi." Gorov, gergin ve beklenti içinde periskobun dürbününe gözlerini dayadı.

Torpido beş metre derinden yol almak üzere programlanmıştı. Su yüzeyinin beş metre altında, yamaca çarpacaktı. Şansları yaver giderse, patlamadan sonra buzulun yüzey şekli birkaç botun kıyıya çıkarılması ve tırmanıcılara harekât alanı oluşturulması için şimdikinden daha uygun hale gelecekti.

Torpido amaçlanan hedefi vurdu.

Gorov, "Tam isabet!" dedi.

Siyah renkli okyanus, yamacın dibinde kabardı ve sallandı ve bir an için deniz, sanki su yılanları parıldayan gözlerle yüzeye çıkıyorlarmış gibi alev alev sarı bir ışıkla doldu.

Patlamanın yansıması denizaltının dış yüzeyinde titreşimler halinde duyuldu. Gorov, güvertedeki madeni levhaların trampet çalar gibi takırdadığını hissetti.

Beyaz yamacın dip kısmı çözülmeye başladı. Kolaylıkla kırılır hale gelen yüzeyden, ev büyüklüğündeki bir kitle denize, düştü ve arkasından kırık buz parçalarından oluşan bir çığ indi.

Gorov irkildi. Patlayıcıların, aysbergi paramparça etmek şöyle dursun, esaslı bir tahribat yapmaya bile yetecek güçte olmadıklarını biliyordu. Aslında, hedef o kadar büyüktü ki, torpido onda ancak küçücük bir çentik açmıştı. Fakat bir an için, sanki müthiş bir tahribat varmış gibi izlenim oluşmuştu.

Ön taraftaki torpido odasında görevli subay, Zhukov'a fırlatma kapağının kapandığını söyledi, ve Birinci Subay bu haberi teknisyenlere duyurdu.

Yeşil, kontrol tamam. Kulaklığın bir kanadını kulağından kaldıran Zhukov, "Orada durum nasıl, Efendim?" dedi.

Gorov, periskoptan gözlerini ayırmadan "Daha önce olduğundan çok daha iyi değil," dedi.

Kıyıya çıkabilecek bir raf oluşmadı mı?

Pek değil. Fakat buzlar hâlâ düşmeye devam ediyor.

Zhukov sustu, hattın öbür ucundaki görevli subayı dinledi. "Kovan kapağı kapandı." "Yeşil, kontrol tamam." "Bir numaralı kovanı tahliye ediyorum." Gorov bir dizi emniyet kontrolü işlemini dinlemiyordu bile, tüm dikkatini aysberge çevirmişti. Bir terslik vardı. Yüzen dağ bir garip hareket ediyordu. Yoksa kendisi mi hayal görüyordu? Periskobun üst penceresine hâlâ ritmik aralıklarla vuran yüksek dalgalar arasından, bu devasa buz kütleyi daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Hedef artık doğuya doğru yol almıyor gibi görünüyordu. Gerçekten, ön tarafı artık güneye dönmeye başlamış diye düşündü. Çok hafif bir şekilde güneye doğru. Hayır. Saçmalık. Bu olamaz. Gözlerini kapadı ve kendi kendine olmadık şeyler gördüğünü söyledi. Fakat tekrar baktığında, iyice emin oldu ki...

Radar teknisyeni, "Hedef yön değiştiriyor!" dedi.

Olamaz, dedi Zhukov, şaşkın bir vaziyette. "Bu kadar çabuk yön değiştiremez. Kendi kendini yönlendirecek enerji kaynağı yok."

Her ne hikmetse, değiştiriyor, dedi Gorov.

Torpido yüzünden olamaz. Tek bir torpido - hatta tüm torpidolarımız bile - bu kadar kocaman bir cisim üzerinde böylesine etkili olamaz.

Hayır. Burada başka bir etken var, dedi Gorov endişeli bir şekilde. Kaptan periskobun başından ayrıldı. Tavandan, çelikten yaylı sapı olan bir mikrofonu aşağıya doğru çekti ve hem bulunduğu kontrol merkezinde hem de geminin ön tarafındaki diğer bölüm olan sonar odasından duyulacak şekilde konuşmaya başladı. "Tüm sistemlerden iki yüz metre aşağıya kadar derinlik taraması istiyorum."

Tepedeki hoparlörlerden yansıyan ses kesin ve etkindi.

Tam tarama başlatıldı, efendim.

Gorov gözlerini tekrar periskoba yerleştirdi.

Taramanın amacı, aysberg gibi iri bir cismi etkileyecek kadar kuvvetli olan büyük bir okyanus akıntısı tespit etmekti. Kısa menzilli sonar cihazları, ısı analizi yapan saptayıcılar, gelişmiş dinleme aletleri, ve diğer deniz araştırma donanımları bulunan İlya Pogodin'in teknisyenleri, geminin altında ve tüm çevresinde oluşan gerek sıcak gerekse soğuk kaynaklı tüm deniz dibi hareketlerini tespit edebilirlerdi. Daha büyük balıkların beslendiği küçük balık sürüleri ve karidese benzer milyonlarca kabuklu yaratık, kuvvetli akıntılarda sürüklenir veya, bu akıntılar çevredeki denizden daha sıcak birer okyanus yolu oluşturduklarından, buralarda yaşamayı seçerlerdi. Eğer balık ve kabuklular - kalın plankton tabakasıyla birlikte - kitleler halinde aynı yönde ilerliyorlarsa ve eğer birkaç başka veri de bu hareketle bağlantılı görülüyorsa, teknisyenler ana akıntıyı tespit edebilir, akıntıölçeri salabilir ve suyun hızını bir dereceye kadar saptayabilirlerdi.

Gorov tarama emrini verdikten iki dakika sonra hoparlör tekrar cızırdadı. "Kuvvetli akıntı saptandı, güneye doğru hareket ediyor, yüz metre derinlikten itibaren başlıyor."

Gorov periskoptan başını kaldırdı ve tepedeki mikrofonu tekrar aşağıya doğru çekti. "Akıntı yüz metreden ne kadar aşağı doğru iniyor?"

Bilemiyoruz, Efendim. Deniz canlılarıyla ağzına kadar dolu. Orada ölçüm yapmak tıpkı duvarın arkasını görmeye çalışmak gibi. İki yüz metreye kadar ölçüm aldık, fakat bu nokta akıntının dibi değil.

Ne hızla hareket ediyor?

Yaklaşık dokuz deniz mili, Efendim.

Gorov bembeyaz kesildi. "Tekrarla."

Dokuz mil.

İmkânsız!

Aman Tanrım, dedi Zhukov.

Bıraktığı mikrofon yaylanarak gözünün önünden çekildi ve Gorov, yepyeni bir telaşla tekrar periskoba döndü. Koskocaman bir şilebe benzeyen aysbergin güzergâhı üzerindeydiler. Devasa buz adası şu ana kadar yavaşça sallanmakta ve ağır ağır bu yeni akmtıya doğru dönmekteydi, fakat şimdi hızla hareket eden su, artık tüm gücüyle buzulun arkasındaydı. Dağ hâlâ dönmeye devam ediyor, burun kısmı yön değiştiriyordu ama, yan cephesi büyük oranda denizaltı tarafına bakıyordu ve ancak birkaç dakika daha bu konumda kalırdı.

Hedef yaklaşıyor, dedi radar görevlisi. "Dört yüz elli metre!" Tespit ettiği menzili okudu.

Daha Gorov cevap veremeden, sanki dev gibi bir el onu yakalamışçasına gemi aniden sallandı. Zhukov düştü. Harita masasından kâğıtlar kayarak yere yuvarlandı. Sallantı yalnızca iki veya üç saniye sürmüş, fakat herkesi gafil avlamıştı. .

Ne oluyor? diye sordu Zhukov, ayağa kalkmaya çalışırken.

Çarpışma.

Neyle?

Dağ hâlâ dört yüz elli metre uzakta duruyordu.

Muhtemelen yüzen büyük bir buz parçasıyla, dedi Gorov. Geminin her tarafından hasar raporu alınmasını emretti.

Büyük bir cisimle çarpışmadıklarını biliyordu, aksi takdirde şimdi batıyor olurlardı. Denizaltının gövdesi sertleştirilmiş çelikten yapılmamıştı, çünkü muhtelif sıcaklık ve basınçtaki alanlardan geçerek çabucak alçalıp yükselmesi için bir dereceye kadar esnek yapıda olması gerekiyordu. Bu yüzden, ciddi bir çarpışma enerjisi olacak kadar hızla ilerleyen bir ton ağırlığındaki bir buz kütlesi

bile, geminin gövdesini sanki kartondan yapılmış bir araca vurmuş gibi çökertirdi. Her ne ile karşılaşmış iseler, bu kesinlikle sınırlı ölçülerde olan bir cisimdi; yine de, biraz hasar meydana getirmiş olmalıydı.

Sonar görevlisi aysbergin konumunu bildirdi: "Dört yüz metrede, ve yaklaşmaya devam ediyor!"

Gorov köşeye sıkışmıştı. Eğer gemiyi dalışa geçirmezse buz dağıyla çarpışacaklardı. Ama aldıkları hasarın ne olduğunu bilmeden dalarsa, bir daha asla su yüzüne çıkamayabilirlerdi.

Koca gemiyi döndürüp doğuya veya batıya doğru kaçmak için hiç zaman yoktu; çünkü buz, geminin hem iskele hem de sancak tarafından hemen hemen birer kilometre uzunluktaki mesafeye kadar ulaşan yan cephesiyle, hızla onlara doğru yaklaşıyordu. Yüz metre aşağıda başlayan dokuz deniz millik derin su akıntısı, birkaç dakika daha geçmeden dağın dar cephesini onlara çevirmeye yeterli olamazdı, ve Gorov dağ onlara ulaşmadan bu bir kilometreyi aşıp ondan kurtulamazdı.

Kollarını hızla kapattığı periskobu hidrolik yuvasının içine itti. "Üç yüz seksen metre, ve yaklaşmaya devam ediyor," diye bağırdı sonar görevlisi. "Dalın!" dedi Gorov, daha ilk hasar raporu sonuçları alınmadan. "Dalın!" Dalış alarmı tüm gemide çınladı. Aynı anda çarpışma alarmları acı acı ötmeye başladı.

Buz bize vurmadan altından geçeceğiz, dedi Gorov.

Zhukov sararmıştı. "Kahrolası su seviyesinden en az altı yüz fit aşağı kadar iniyor!" Nikita Gorov, kalbi hızla çarparak ve ağzı kupkuru bir şekilde, "Biliyorum. Başarabileceğimizden emin değilim," dedi.

Kuvvetli fırtına, yarım daire şeklindeki prefabrike barakaları acımasızca dövmekteydi. Metal duvarların perçinleri gıcırdıyordu. Buz iğnecikleri, üç kanatlı iki pencerenin camlarına, sanki on bin ölünün içeri girmek için tırnaklarıyla tıkırdatması gibi vurmakta, ve

sıfır altı derecelerdeki hava akımları yuvarlak tavanlı yapıların üzerinden, inleyip uğuldayarak akıp gitmekteydi.

Malzeme barakasındaki Gunvald, Franz Fischer ve George Lin'e ait dolapları incelemeyi tamamladığı halde, kayda değer bir şey bulamamıştı. Eğer bu adamlardan biri katil ruhluysa ya da tam olarak dengeli ve normal değilse, kişisel eşyaları arasındaki hiçbir şey onu ele vermiyordu.

Gunvald, Pete Johnson'ın dolabına geçti.

Gorov, diğer ülkelerin insanları arasında Rusların genellikle asık suratlı, soğuk ve istisnasız karanlık yüzlü insanlar olarak tanındığını biliyordu. Hiç şühesiz ki, korku veren tarihi gelişimleri süresince acımasız idarecilerin ve had safhada kusurlu ideolojilerin kurbanı olmalarına rağmen, bu basmakalıp tip* leme de diğerleri gibi gerçeklerden yoksundu. Tüm insanlar gibi Ruslar da güler, eğlenir, sevişir ve sarhoş olup kendilerini rezil ederlerdi. Batı ülkelerindeki çoğu üniversite öğrencileri Feodor Dostoyevsky'yi okumuş, Tolstoy'u okumaya çalışmış, ve bugünkü modern Ruslar hakkındaki izlenimlerini bu birkaç romandan edinmişlerdi. Ama, eğer şu anda İlya Pogodin'in kontrol merkezinde yabancılar olsaydı, tam manasıyla bu basmakalıp tiplemenin tarif ettiği Rusları göreceklerdi: hepsi şaşkın, kaşlarını çatmış, kadere olan derin inançlarının ağırlığı altında ezilmiş, asık suratlı adamlar.

Hasar raporları gelmişti: Geminin hiçbir bölümü yara almamıştı, hiçbir yer su almıyordu. Sarsıntı ön bölümlerde diğer yerlerden çok hissedilmişti, ve özellikle kontrol merkezinin iki kat altında yer'alan torpido dairesindeki adamlar daha fazla etkilenmişlerdi. Emniyet kontrol panolarında hiçbir acil durum kaydedilmemekle beraber, belli ki geminin teknesi dışarıdan, burnun tam altında ve sancak tarafında, hemen dalma kanatlarının arkasında bir parça hasara uğramıştı, ama kanatlar bundan etkilenmemiş görünüyordu.

Eğer dış yüzey sadece biraz sıyrılmışsa, veya hafif bir çentik oluşmuşsa, gemi buna dayanabilirdi. Buna karşın, eğer tekne

herhangi bir noktasında orta derecede bile olsa göçmeye maruz kaldıysa - daha da kötüsü, bu göçük kaynak noktaları boyunca oluştuysa - derine daldıkları sırada tehlikeyi atlatamayabilirlerdi. Denizaltı, üzerindeki basınca hasarlı yüzeylerde aynı oranda karşı koyamaz, bu nedenle aşırı gerilim oluşur ve gemi baskıya dayanamayıp içeri göçerek patlar, okyanusun tabanını boylayıp, onları hayal kırıklığına uğratırdı.

Genç dalış subayının sesi yüksekti fakat, içinde bulundukları şartlara rağmen titremiyordu. "İki yüz fit ve dalışa devam ediyoruz."

Sonar görevlisi rapor verdi: "Hedefin yüzeyi daralıyor. Hedef akıntıda, burnu etrafında dönmeye devam ediyor."

İki yüz elli fit, dedi dalış subayı.

En azından altı yüz fite dalmalıydılar. Su seviyesinin üzerinde buzun yaklaşık otuz metrelik bölümü görünüyordu, ve bir aysbergin yalnızca yedide biri suyun üstünde yüzerdi. Garantiye almak için Gorov, yedi yüz fite dalmayı tercih ederdi, fakat yaklaşan hedefin hızı, ona çarpmadan altı yüz fiti bile başarmaları konusunda şanslarını azaltıyordu.

Sonar görevlisi mesafeyi okudu: "Üç yüz kırk beş metre, ve yaklaşmaya devam ediyor." "Tanrıya inansaydım," dedi Zhukov, "dua etmeye başlardım." Kimse gülmedi. O sırada hiçbiri dinsiz değildi, hatta söylediklerine rağmen, Emil Zhulov bile.

Herkes soğukkanlı ve kendinden emin görünmekle beraber, Gorov kontrol merkezindeki korkunun kokusunu alıyordu. Bu ne bir abartı ne de yapmacık bir kendini beğenmeydi. Korkunun kendine has keskin bir kokusu vardı: olağanüstü yoğunlukta acı bir ter kokusu. Soğuk ter. Kontrol merkezindeki adamların tümü, istisnasız ter içindeydi. Ortam korku kokuyordu.

Üç yüz yirmi fit, diye anons etti dalış subayı.

Sonar görevlisi de aysbergin durumu konusunda rapor verdi: "Üç yüz yirmi metre, ve hızla yaklaşmaya devam ediyor." "Üç yüz altmış fit." Uçarcasına dibe dalıyorlardı. Hızla aşağıya doğru inmekteydiler. Gövdede çok fazla baskı vardı.

Her adam kendi sorumluluğundaki cihazı gözlüyor olmakla birlikte, hepsi de o sırada aniden odanın odak noktası haline gelmiş bulunan dalış konsolüne sık sık bakmaya zaman buluyorlardı. Derinlik cihazının iğnesi, o ana kadar düştüğünü hiç görmedikleri bir hızla iniyordu.

Üç yüz seksen fit.

Dört yüz.

Dört yüz yirmi.

Gemideki herkes denizaltının ani ve keskin manevralara dayanacak şekilde tasarlandığını bilmekle beraber, bu bilgi kimsenin gerginliğini azaltmıyordu. Geçmiş yıllarda ülke, on yıllar boyunca totaliter bir idarenin sebep olduğu fakirlikten kurtulma mücadelesi verirken, savunma bütçeleri - nükleer silah geliştirme programlan dışında - kesintiye uğramış ve mevcutların bakım ve onarımları bir oranda azaltılmış, ertelenmiş, ve bazı hallerde de belirsiz sürelerle ileriye atılmıştı. Daha yıllar boyu mükemmel hizmet verebilecek - veya basınçla oluşan ciddi bir çatlak nedeniyle her an kötü kaderiyle yüz yüze gelebilecek - eski bir filo tipi denizaltı olan Pogodin, bugüne kadarki yaşamının en iyi durumunda sayılmazdı.

Dört yüz altmış fit, dedi dalış subayı.

Hedef iki yüz yetmiş beş metrede.

Derinlik dört yüz seksen fit.

Gorov her iki eliyle kumanda masasının kenarına sımsıkı tutundu ve çekme gücüne kolları sızlayana kadar direndi. Parmak eklemleri çıplak birer kemik parçası kadar sivri ve beyazdı.

Hedef yüz seksen metrede!

Zukov, "Yokuş aşağı iner gibi giderek hızlanıyor," dedi.

Yüz altmış metre.

İnişleri ivme kazanıyor, fakat Gorov'u memnun edecek kadar hızlanmıyordu. Hiç şüphe bırakmayacak şekilde emniyetle aysbergin altına kadar inmeleri için en azından bir elli metre" daha - belki de daha fazla - dalmaları gerekiyordu.

Beş yüz kırk fit. "On yıllık hizmet sürem boyunca sadece iki kez daha bu kadar derine daldım," dedi Zhukov. "Eve mektup yazarken bahsedilecek bir şeyin oldu," dedi Gorov. "Hedef yüz kırk beş metrede. Arayı çok hızlı kapatıyor," diye seslendi radar görevlisi. "Beş yüz altmış fit," dedi dalış subayı, herkesin tabak büyüklüğündeki derinlikölçere bakmakta olduğunu bildiği halde.

İlya Pogodin için maksimum resmi dalma sınırı bin fitti, zira o, çok derinlerde seyreden nükleer savaş gemilerinden biri değildi. Ama şüphesiz, bu son çarpışmada geminin dış yüzeyi zedelenmiş olabilirdi ve bin fitlik sınır artık anlamsızdı, bunu deneme şansı yoktu. Burnun sancak tarafında meydana gelen hasar, gemiyi kullanma kılavuzunda yazandan çok daha az derinliklerde bile basınca dayanamayıp göçmeye yatkın hale getirmiş olabilirdi.

Hedef yüz on metrede, ve giderek yaklaşıyor.

Gorov, küçücük odadaki ter kokusu için kendi payına düşen katkıyı yapmaktaydı. Gömleği sırtının ortasına kadar ve koltuk altlarında terden sırılsıklam olmuştu.

Dalış subayının sesi neredeyse fısıltı halindeydi ama hâlâ tüm kontrol odasında duyuluyordu. "Altı yüz fit ve dalmaya devam ediyoruz."

Emil Zhukov'un yüzü, mumya gibi solgundu.

Hâlâ masanın kenarına tutunarak destek alan Gorov, "Her şeye rağmen, bir yirmi beş veya otuz metre daha dalmayı göze almalıyız. Buzulun altına inmemiz şart," dedi.

Zhukov başını salladı.

Altı yüz yirmi fit.

Sonar görevlisi sesini kontrol altında tutmak için mücadele veriyordu. Bununla beraber, sesindeki hafif bir sıkıntı vurgusu bir sonraki raporunda kendini belli etti: "Hedef elli beş metrede, ve süratle yaklaşıyor. Tam burnumuzun ucunda. Bize çarpmak üzere!"

Hiç de değil! dedi Gorov sert bir sesle. "Başaracağız."

Derinlik altı yüz yetmiş fit.

Hedef otuz metrede.

Altı yüz seksen fit.

On sekiz.

Altı yüz doksan.

Hedef gözden kayboldu, dedi sonar görevlisi, son kelimede sesi biraz daha yükselerek. Geminin çeperini un ufak edecek çarpmayı bekler vaziyette donup kalmışlardı. Onda biri kadarını kurtarmak için kendi yetmiş dokuz adamımı tehlikeye atmakla aptallık ettim, diye düşündü Gorov. Yüzey uzaklığını ölçen cihazda görevli olan teknisyen bağırdı, "Buzul tepemizde!"

Buz dağının altındaydılar.

Uzaklığımız ne kadar? diye sordu Gorov.

Elli fit.

Kimse sevinç gösterisinde bulunmadı. Hâlâ çok gergindiler. Hep birlikte, rahatladıklarını ifade eden hafif bir iç geçirme ile yetindiler.

Altındayız, dedi Zhukov, hayret içinde. "Yedi yüz fit ve dalışa devam ediyoruz," dedi dalış subayı endişeli bir sesle. "Sarnıçlara hava vermeye başlayın," dedi Gorov. "Yedi yüz fitte sabit kalın."

Emniyetteyiz, dedi Zhukov.

Gorov itinayla düzeltilmiş sakalını sıvazladı ve terden sırsıklam olduğunu fark etti. "Hayır. Tam emniyette değiliz. Henüz değil. Hiçbir aysbergin tabanı dümdüz olmaz. Yüz seksen metrenin altında, serpilmiş çıkıntılar olacaktır ve bizim yüzdüğümüz derinliğe kadar inen bir tanesine rastlayabiliriz. Altından tamamen sıyrılıp çıkmadıkça emniyette olamayız."

Torpidonun çarpmasıyla buzulda oluşan gümbürtüden birkaç dakika sonra, diğerlerinin hâlâ içinde beklediği kar arabalarından çıkan Harry ve Pete, ihtiyatla mağaraya döndüler. Sadece girişin ağzına kadar giderek, arkaları şiddetli rüzgâra dönük vaziyette ayakta durdular. Pogodin'de görevli Yüzbaşı Timoşenko ile konuşup bundan sonra ne olacağını öğrenebilmek için Harry'nin taşıdığı telsizi mağaranın en kuytu ve sessiz yerine götürmek zorundaydılar. Dışarıda rüzgâr, kulakları sağır edercesine uluyan, bin sesli bir canavar gibiydi, ve kızakların kabinlerinde bile gürleyen, acı acı öten, ıslık çalan fırtına, değil telsizde söylenenleri anlamak, insanın kendi sesini bile duymasına izin vermiyordu.

Pete el lambasının ışığında, tavandaki, yığın halinde duran buz tabakalarını endişeyle kontrol etti. Harry, ağzı diğer adamın kulağından sadece üç beş santim uzaklıkta olduğu halde,"İyi görünüyor!" diye bağırdı.

Pete, ne söylediğinden pek emin olmaksızın ona baktı.

Harry, yüksek sesle "Tamam!" derken, bir taraftan da parmağıyla tamam işareti yaptı.

Pete başını sallayarak ona katıldığını belirtti Buna rağmen, Rus denizaltısının başka bir torpido atıp atmayacağını bilmediklerinden yine de tereddüt ettiler.

Eğer telsizle mağaraya girer ve Ruslar buza tekrar ateş ederse, bu sefer çarpmanın tavanı yerle bir etmesi söz konusu olabilirdi. Buz altında ezilirler ya da canlı canlı gömülürlerdi.

Arkalarından gelen acımasız rüzgâr öylesine kuvvetli ve öylesine soğuktu ki, Harry biri tarafından kalın kıyafetinin altına, sırtından aşağı buz parçaları atılmış gibi hissetti. Orada öyle kararsız ve hareketsiz daha fazla durmamaları gerektiğini bildiğinden, en azından içeri adımını attı. Pete, elinde lamba ile onu takip etti ve birlikte acele acele mağaranın arka kısmına gittiler.

Mağaranın içinde dibe doğru ilerledikçe fırtınanın gürültüsü önemli oranda azaldığı halde, arka duvarın olduğu yerde bile öyle çok ses vardı ki, alıcının düğmesini en son ayarına kadar açmaları gerekecekti.

Kar arabalarının birindeki aküden çıkan turuncu renkli güç kablosu peşlerinden sürükleniyordu. Harry fişi taktı. Güç kaynağını mümkün olduğunca kızaklardan alıp, daha sonra ihtiyaçları olabileceğini düşünerek telsizin kendi aküsünü kullanmamayı tercih ediyordu.

Cihazla uğraşırken Pete, "Rüzgârın yönünü fark ettin mi?" dedi.

Birbirlerini duyabilmek için halâ yüksek sesle konuşmak zorundaydılar ama bağırmaları gerekmiyordu. "On beş dakika önce pusulanın diğer çeyreğinden esiyordu," dedi Harry.

Buzul tekrar yön değiştirdi.

Bundan ne sonuç çıkarıyorsun?

Biliyorsam ne olayım.

Sen patlayıcı uzmanısın. Torpidonun koca buz dağını önceki rotasından geçici olarak çıkaracak kadar kuvvetli olması mümkün mü?

Pete, kendinden emin bir şekilde başını sallayarak, "İmkânsız," dedi.

Ben de öyle düşünüyorum.

Harry aniden müthiş bir çaresizlik hissiyle kendini çok halsiz ve sıkıntılı hissetti. Sanki bizzat Tabiat Ana, onları yok etmeye karar vermiş gibiydi. Kurtuluş yolundaki engeller her geçen dakika giderek artıyordu ve - eğer çoktan öyle değilse bile çok yakında - aşılamaz noktaya ulaşacaktı. Yüzünü kaplayan vazelin ve genellikle çok etkili olan örgü maskesine, özel dokulu ve ısı yalıtımlı kat kat giysisine, belli aralıklarla nispeten sıcak olan kar arabasının ısıtılmış kabininde kalmış olmasına rağmen, hiç dinmeyen, acımasız, termometre çatlatan soğuğa yenik düşmek üzereydi. Eldivenleri olduğu halde, sanki yarım saattir buzdolabında yiyecekleri yerleştiriyormuş gibi; elleri buz kesmişti. Ve cesaretini kıran bir uyukşukluk yavaş yavaş ayaklarını sarmaktaydı. Kendilerine, on derece sıcaklıktaki kabinlerde zaman zaman kalma imkânı veren kızaklardaki yakıt tankları boşalacak olursa, yüzleri donabilir ve azıcık bile olsa, hâlâ muhafaza ettikleri enerjileri derhal tükenir, ayakta durabilmelerine veya uyanık kalabilmelerine dahi yetmeyecek kadar güçsüzleşerek, Ruslarla buluşmak üzere alacakları mesafenin yarısını bile aşamazlardı.

Güçsüzlük ve karamsarlık ne kadar ağırlığını hissettirse bile, Harry bunun altında ezilmeyecekti, çünkü Rita'yı düşünmek zorundaydı. Karısı onun sorumluluğundaydı, çünkü Rita kendisini, buz üzerinde Harry kadar emniyette hissetmiyordu; en iyi şartlar altında bile buzdan korkuyordu. Onları ne beklerse beklesin, kendisine ihtiyacı olduğunda, Rita son nefesini verinceye kadar onun yanında bulunmaya kararlıydı. Ve onun sayesinde, uğrunda yaşamaya değer bir sebebi vardı: fırtına ne kadar şiddetli olursa olsun onu ayakta tutabilecek bir ödül, yani birlikte geçirilecek daha nice yıllar, nice kahkaha ve sevgi.

Bunun tek açıklaması, dedi Harry, telsizi çalıştırıp sesini sonuna kadar açarken, "aysbergin çok daha kuvvetli yeni bir akıntıya kapılarak, önceki rotasından çıkıp güneye doğru sürükleniyor olması."

Bu değişim, Rusların buraya tırmanıp bizi almaya gelmelerini daha mı kolaylaştıracak, daha mı zorlaştıracak?

Zorlaştıracağını düşünüyorum. Eğer buz güneye doğru gidiyorsa, ve eğer rüzgâr daha çok kuzeyden esiyorsa, o zaman rüzgârdan korumalı tek alan buzulun burnu olacaktır. Hızla üzerlerine doğru gelen buzula adam çıkaramazlar.

Ve şu anda saat neredeyse on.

Aynen öyle, dedi Harry.

Eğer bizi tam zamanında buradan indiremezlerse... eğer geceyarısını burada geçirmek zorunda kalırsak, buradan canlı çıkabilir miyiz? Bana sakın martaval okuma. Gerçek fikrin ne?

Bunu sana ben sormalıyım. O bombaları tasarlayan sensin. Onların ne hasar yapacağını sen daha iyi bilirsin.

Pete endişeli görünüyordu. "Düşüncem... sarsıntı dalgalarının üzerinde bulunduğumuz aysbergin büyük bir bölümünü tuzla buz edeceğidir. Dağın yaklaşıp yüz elli metrelik bir kısmının tek parça halinde kalması şansı var, ama burundan itibaren ilk bombaya kadar olan dört yüz metrelik bölümün tamamı için bu mümkün değil. Ve eğer yalnızca yüz seksen metreye yakın bir yer kalırsa ne olur, biliyor musun?"

Harry bunu çok iyi biliyordu. "Buz dağı yüz elli metre uzunluğunda ve tepesinden dibine iki yüz metre yüksekliğinde olur."

Ve bu konumda yüzemez. "Bir dakika bile. Ağırlık merkezi yanlış noktada olur ve devrilir."

Onlar birbirlerinin yüzüne bakakaldıkları sırada, açık cihazdan gelen radyo dalgalarının cızırtı ve hışırtısı mağara girişinin ardındaki rüzgârla yarışıyordu.

En sonunda Pete konuştu. "Eğer bombaların on tanesini sökebilmiş olsaydık."

Ama sökemedik. Harry mikrofonu eline aldı. "Bakalım Ruslarda iyi haberler var mı.

Gunvald, Pete Johnson ve Claude Jobert'e ait dolaplarda onların suçlu olduğunu gösterecek hiçbir şey bulamadı. Beş şüpheli. Suç teşkil edecek tek bir bulgu, hiçbir ipucu olmaksızın. Üzerine oturduğu tahta sandıktan kalktı ve odanın en dibine doğru gitti. Zorla açılmış kilitlerden bu uzaklıkta - mesafe daha az suçluluk duymasına yaramadığı halde - piposunu doldurup yakabileceğini hissetti. Sakinleşmek ve düşünebilmek için piposuna ihtiyacı vardı. Bir anda havayı kiraz aromalı tütünün keskin kokusu sardı.

Gözlerini kapatıp duvara yaslandı, kilitli dolaplardan çıkarmış olduğu muhtelif eşyayı düşünmeye başladı. Bir bakışta, kişisel eşyaların arasında alışılmışın dışında olan bir şey görmemişti. Fakat çok muhtemeldi ki, eğer varsa, ipuçları kolayca fark edilemezdi. Bu yüzden, dolapta bulduğu her şeyi dikkatle tek tek yeniden tarayarak gözlerinin önünde canlandırdı ve gerçekten elinde olduğu sırada görmemiş olabileceği herhangi bir çarpıklığı hafızasında irdeledi.

Roger Breskin.

Franz Fischer.

George Lin.

Claude Jobert.

Pete Johnson.

Hiçbir şey.

Eğer bu adamlardan birinin akli dengesi bozuksa, öldürmeye eğilimliyse, bu takdirde çok zeki olmalıydı. Çılgınlığını öylesine iyi saklamıştı ki, en kişisel ve özel eşyalarında bile hiçbir iz görünmüyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Gunvald, piposunu kumla doldurulmuş çöp kabına boşalttı, pipoyu yeleğinin cebine koydu ve dolaplara geri döndü. Döşemenin üstü beş fâninin kıymetli döküntüleriyle doluydu. Hepsini bir bir toplayıp bulduğu yerlere geri koyarken, şartlar böyle gerektirdiği için yaptığı halde, mahremiyetlerine tecavüz etmekten duyduğu suçluluk hissi, yerini kendinden utanmaya bıraktı.

Sonra o zarfı gördü. Yirmi beşe otuz santim boyutlarında. İki buçuk santim kadar kalınlıkta. Dolabın en dibinde, arka yüzüne dayanmış olarak.

Dolabın en aşağısında, ayak hizasında, en alt rafın dibindeki otuz santim yüksekliği olan yerde bulunduğu için, daha çok da, dayanmış olduğu metalle aynı renkte olduğundan o acelede gözünden kaçmıştı. Hatta, şimdi fark etmiş olduğuna bile şaşırdı. Zarf gözüne iliştiği anda, aramakta olduğu vurucu delilin, onun içinde bulunduğuna dair kuvvetli bir duyguya kapıldı.

Zarf dolabın arka duvarına iyice sıkıştırılmıştı. Çekip kopardığında, altı yerinden kablo yalıtım bandıyla sıkıca tutturulmuş olduğunu fark etti. Zarf büyük bir dikkatle yerleştirilmiş, belli ki dolap karıştırılsa bile sırrın gizli kalması amaçlanmıştı.

Gunvald, ağzı yalnızca, bükülerek bir delikten geçen metal dille kapatılmış olan zarfı açtı. İçinde sadece spiralli bir defter vardı, sayfalarının arasına gazete ve magazin kupürleri serpiştirilmişti.

Gunvald istemeyerek de olsa, hiç tereddüt etmeden defteri açtı ve sayfalara göz gezdirmeye başladı. İçinde bulunanlar başına bir balyoz gibi indi, onu hayatı boyunca düşünemeyeceği derecede

şaşırttı. İğrenç şeyler. Sayfalar dolusu. Bu koleksiyonu yapan adamın, sapık bir manyak değilse bile en azından ciddi bir şekilde hasta ruhlu ve tehlikeli bir kişi olduğunu bir bakışta anladı.

Defteri kapadı, odanın arka kısmındaki ışığı söndürmek için lambanın zincirine asıldı, ve paltosuyla dış çizmelerini aceleyle giydi. Uçan buz iğnecikleriyle dolu acımasız rüzgârdan yüzünü koruyacak şekilde başı öne eğilmiş, biriken kar kümeciklerini tekmeleyerek ve heyecandan çılgın bir halde Harry'ye ne bulduğunu söylemek için haberleşme kulübesine doğru koştu.

Buz tepemizde. Otuz metre.

Gorov kumanda tablosundan ayrıldı ve mesafe ölçen iskandil cihazını okuyan teknisyenin arkasında durdu. "Buz tepemizde. Yüz yirmi fit." "Nasıl geri çekiliyor olabilir?" Daima güvendiği teknolojinin ta kendisi tarafından sunulan delile inanmak istemeyerek hayretle kaşlarını kaldırdı. "Şimdiye kadar aysbergin dar yüzü bize doğru dönmüştür, dolayısıyla uzunluğunun yarısını bile aşmış olamayız. Hâlâ tepemizde asılı duran kocaman ve upuzun bir dağ var."

Teknisyenin yüzünde de hayret ifadesi vardı. "Ben de anlamıyorum, Efendim. Ama şu anda yüz kırk fitte ve hâlâ yükselmeye devam ediyor."

Aysbergin tabanıyla aramızda yüz kırk fitlik engelsiz bir su tabakası var öyle mi?

Evet, Efendim.

İskandil cihazı, denizaltının dip kısmından okyanus tabanına olan uzaklığı bulmak için yıllardır kullanılan ses yansıtıcısının geliştirilmiş şekliydi. Yukarıya doğru kontrollü bir açıda yüksek frekanslı ses dalgaları gönderir ve - gerçekten yukarıda bulunan şey buz ise - buzun alt kısmından dönen yankıyı karşılar, böylece geminin tepesinden denizin üstündeki buzdan tavana kadar olan uzaklığı hesaplardı. Bu, verilen görevi yapmak üzere - nadir de olsa

böyle bir durumla karşılaştığında - buzul tabakasının altından geçmesi, veya herhangi bir düşman gemisinden kurtulması gerekebilecek her gemide bulunan standart bir cihazdı.

Yüz altmış fit, Efendim.

İskandil aletinin iğnesi kesintisiz kâğıt rulosunun üzerinde hızlı hızlı bir ileri bir geri gidip geliyordu. Çizmekte olduğu siyah bant sürekli olarak genişlemekteydi.

Buz tepemizde. Yüz seksen fit.

Üstlerindeki buzul giderek çekiliyordu.

Bu çok anlamsızdı.

Kumanda masasının üzerindeki hoparlör hışırdayıp fıkırdadı. Çıkan ses doğal olarak, karşılıklı iç haberleşme cihazlarından gelen tüm sesler gibi, boğuk ve metalikti. Torpido subayının verdiği rapor, Gorov'un, değil yedi yüz fitte, hiçbir derinlikte asla duymak istemediği bir haberdi: "Kaptan, geminin ön bölmesinde üst kısımdan terleme var."

Kontrol merkezindeki herkes gerginleşti. En büyük tehlike, geminin buz dağının altından inen uzun bir sarkıta çarpmasıyla gelecekmiş gibi göründüğünden, tüm dikkatleri buz uzaklığına ve sonar cihazının verilerine çevrilmişti. Torpido subayının uyarısı onlara, ani dalış yapmaya başlamadan önce bilinmeyen büyüklükteki sürüklenen bir buzla çarpışmış olduklarını ve yedi yüz fitten fazla derinlikte bulunduklarından, gemi yüzeyinin her santimetrekaresinde korkunç bir basınç olduğunu hatırlattı. Onların asıl yaşam yeri olan gökyüzü, güneş ve açık havadan oluşan dünya ile aralarında, milyonlarca ton deniz suyu vardı.

Tepedeki mikrofonlardan birini aşağı çeken Gorov, "Gemi komutanından torpido dairesine. Geminin o bölmesinde kuru yalıtım var."

Biraz önce odak noktası olan dalış cihazının yerini şimdi hoparlör almıştı. "Evet, Efendim. Fakat yine de aynı terleme var. Arkasındaki yalıtım maddesi artık ıslanmış olmalı."

Belli ki yüzen buz parçasıyla olan çarpışma anında büyük bir hasar meydana gelmişti. "Çok su var mı?"

Sadece terleme, Efendim. Sadece ince bir tabaka.

Islaklık nerede?

Dördüncü ve beşinci torpido kovanlarının arasındaki birleşme yerinde, dedi torpido subayı. "Hiç çökme var mı?" "Hayır, Efendim." "Yakından gözleyin." "Gözümü ayırmıyorum, Efendim." Gorov'un bıraktığı mikrofon yaylanarak tekrar eski yerine geri döndü.

Zhukov kumanda masasındaydı. "Rotamızı değiştirebiliriz, Efendim." "Hayır." Gorov Birinci Subayının ne düşündüğünü biliyordu. Aysbergin altından uzunlamasına geçiyorlardı, önlerinde yarısı kadar - en azından yarım mil kadar - mesafe vardı hâlâ. Buna karşın, buzulun eni boyundan bir hayli kısa olduğundan, hem iskele hem de sancak tarafında iki ya da üç yüz mil sonra engelsiz, açık suya çıkabilirlerdi. Rota değiştirmek makul görünüyordu ama bu boşuna enerji harcamak olacaktı.

Gorov, "Gemiyi iskele veya sancak tarafına döndürürken geçecek zaman içinde biz zaten aysbergin burnunu aşmış ve açık suya çıkmış oluruz nasılsa. Sıkı dur, Yüzbaşı," dedi.

Emredersiniz, Efendim. "Dümeni ortala ve akıntı bizim yönümüzü etkilemediği sürece öyle tut."

İskandilin önünde oturan görevli, "Buz tepemizde. İki yüz elli fit," diye duyurdu.

Yine çekilmekte olan buzul muamması.

Onlar alçalmıyorlardı. Ve Gorov çok iyi biliyordu ki, tepelerindeki buz sihirli bir şekilde hafifleyerek su seviyesinin üzerinde yükselmiyordu. Öyleyse aralarındaki mesafe neden sürekli olarak açılıyordu.

Gemiyi biraz yukarı alalım mı? diye fikir verdi Zhukov. "Buza biraz daha yaklaşacak şekilde. Altı yüz fite kadar olsa bile yükselirsek, torpido odasının olduğu bölmedeki terleme durabilir. Basınç bir hayli azalacaktır."

Yedi yüz fitte sabit kalın, dedi Gorov kısaca.

Kaptan, terleyen bölmeden ziyade terlemekte olan mürettebatıyla ilgileniyordu. Hepsi de iyi adamlardı ve onlarla gurur duymak için, kendi komutası altında hizmet verdikleri süre boyunca yeterli sebebi olmuştu. Bundan önce de birçok defa zor durumda kalmışlardı ve hepsi, hiç istisnasız, görev bilinci içinde ve soğukkanlılıkla hareket etmişlerdi. Buna karşın, daha önce yüz yüze geldikleri tüm olaylarda, yetenekleri ve sinirlerine hâkim olmanın dışında hiçbir şeye ihtiyaç duymamışlardı. Bu sefer şansa çok fazla ihtiyaç vardı. Gemi gövdesinin, şu anda maruz kaldıkları dev basıncın altında parçalanması halinde hiçbir yetenek ve soğukkanlılık onları kurtarmaya yetmezdi. Bu kez yalnızca kendi yetenekleri yetmediğinden, gerek gemiyi tasarlayan o taramadıkları mühendislere, gerekse onu imal eden tersane işçilerine güvenmek durumundaydılar. Belki de bu güveni beklemek çok fazla bir şey istemek olmazdı; tabii, ülkelerinin bozulan ekonomisi nedeniyle, gemilerinin gereken sıklıkta kızağa çekilip bakımının yapılamadığını çok iyi bilmeselerdi.

Yükselemeyiz, diye ısrar etti Gorov. "Tepemizde hâlâ o kocaman buz var. Burada neler olduğunu, buzun nasıl böyle yükseldiğini bilmiyorum, fakat ben durumu anlayana kadar tedbirli olacağız."

Buz tepemizde. İki yüz seksen fit

Gorov tekrar iskandilin çizdiği grafiğe baktı.

Üç yüz fit, Efendim.

Aniden cihazın ibresi hızlı hareketini durdurdu. Silindirin ortasına doğru düz, ince, siyah bir çizgi çizdi. Teknisyen, "Önümüz açık su!" diye belirgin bir hayretle bağırdı. "Tepemizde buz yok."

Buzulun altından çıktık mı? diye sordu Zhukov.

Gorov, "İmkânsız," dedi. "Bu, en azından bin iki yüz metre uzunluğunda devasa bir dağ. Ancak yarısı kadar buz üzerimizden geçti. Biz..." "Buz tekrar tepemizde!" diye bağırdı iskandil görevlisi. "Üç yüz fit. Buz üç yüz fitte ve şimdi alçalıyor."

Gorov ibreyi yakından takip ediyordu. Pogodin'in gövdesi ile buzulun tabanı arasındaki açıklık sürekli olarak ve hızla damlıyordu.

İki yüz altmış fit.

Yüz seksen. Yüz kırk.

Yüz altmış.

Aradaki açıklık birkaç saniye için elli fitte kaldı, fakat sonra çılgınca değişiklik göstermeye başladı: tekrar elli fitte, yüz elli fit, tekrar elli fit, yüz fit, elli fit, iki yüz fit, yukarı aşağı, yukarı aşağı, önceden ne olacağı son derecede belirsiz yükselme ve alçalmalarla. Sonra bir kez daha elli fite ulaştı ve en sonunda ibrenin düzensiz hareketleri nispeten azalmaya başladı.

Sabidendi, diye rapor verdi yüzeyölçer görevlisi. "Ellielli beş fit. Ufak değişmeler. Sabidendi... hâlâ sabit... sabit..."

İskandil arızalanmış olabilir mi? diye sordu Gorov. Teknisyen kafasını salladı. "Hayır, Efendim. Zannetmiyorum, Efendim. Şu anda normal görünüyor." "O halde, ben şimdi olanları doğru anladım mı? Biz aysbergin tam ortasındaki bir deliğin altından mı geçtik?"

Teknisyen, tepelerindeki buzun elli fit sınırından daha aşağı inmesi halinde uyarmaya hazır bir şekilde grafik rulosunu yakından gözlüyordu. "Evet. Sanıyorum. Tüm işaretler bir delik olduğunu gösteriyor. Yaklaşık tam ortada."

Tünel şeklinde bir delik.

"Evet, Efendim. Önce ters bir çanak gibi göründü. Fakat sonra, biz tam altındayken, kavisin üstten üçte ikisinin açısı keskin bir şekilde daraldı. Giderek artan bir heyecanla Gorov, ""Ve doğru yukarıya, aysbergin tepesine kadar gitti, öyle mi?"" dedi. ""Bunu bilmiyorum, Efendim. Ama en azından su seviyesine kadar çıktı."" Şüphesiz iskandil, su seviyesinden yukarıda olan mesafeleri okuyamıyordu. ""Bir delik,"" dedi Gorov düşünceli düşünceli. "Burada nasıl oluştu bu, Tanrı aşkına?"" "

Kimsenin verecek cevabı yoktu.

Gorov omuz silkti. "Edgeway grubundan biri bilebilir. Onlar buzulda inceleme yapıyorlardı. Önemli olan, deliğin orada bulunması, nasıl oluşmuş olursa olsun."

Bu delik neden bu kadar önemli? diye sordu Zhukov.

Gorov'un aklında bir düşünce yeşeriyordu, Edgeway bilim adamlarını kurtarmak için haddinden fazla cesaret isteyen bir planın tohumu. Eğer delik... "Önümüz açık su," diye bildirdi teknisyen. "Tepemizde buz yok."

Emil Zhukov kumanda tablasının üzerindeki birkaç tuşa bastı. Sağ tarafındaki bilgisayar ekranına baktı. "Evet. Güney yönündeki akıntıyı ve bizim hızımızı hesaba kattığımızda, şu anda buzulun altından tamamen çıkmış olmalıyız. Bu sefer dağı gerçekten geçtik."

Önümüz açık su! diye tekrar etti teknisyen.

Gorov saatine baktı: 10:02. Altmış patlayıcının buz dağını paramparça etmesine iki saatten az bir zaman kalmıştı. Pogo-din

mürettebatının başarılı olabilecek alışılagelmiş bir kurtarma girişimini bu kadar zamanda gerçekleştirmesi olacak iş değildi. Kaptanın kafasında oluşan sıradışı tasarı bazılarına delilik sınırındaymış gibi gelebilirdi, fakat geri kalan çok sınırlı zaman içinde işleyebilecek bir plan olma avantajı vardı.

Zhukov boğazını temizledi. Torpido odasında terleyen bölmenin durumunu gözünün önünde canlandıran İkinci Komutan, belli ki gemiyi yukarıya, daha az tehlikeli derinliklere çıkarmak üzere emir bekliyordu.

Çelik yaylı mikrofonu aşağı çeken Gorov, "Kaptandan torpido dairesine. Orası nasıl görünüyor?" dedi. Tepedeki hoparlörden: "Hâlâ terliyor, Efendim. İyiye doğru bir gelişme yok, ama daha kötü de değil."

Gözlemeye devam et. Ve sakin ol. Gorov mikrofonu bıraktı ve kumanda masasına geri döndü. "Makineler yarım yol. İskele alabanda."

Şaşkınlık Emil Zhukov'un uzun suratını daha da uzunmuş gibi gösterdi. Konuşmak için ağzını açtı, fakat hiç ses çıkaramadı. Zorlukla yutkundu. İkinci girişimi başarılı oldu: "Yukarı çıkmayacağımızı mı söylüyorsunuz?"

Şu anda değil, dedi Gorov. "Bu devasa kütlenin altından tekrar geçeceğiz. Ortasındaki deliğe bir kere daha bakmak istiyorum."

Fırtına canavarının, kapıdan ve tavanda üst üste yığılmış buz tabakaları arasından, başını içeriye sokup mağarayı kolaçan etmesiyle oluşan kükremeyi bastırarak, Pogodin'deki Rus haberleşme subayının sesini duyabilmek için kısa dalga telsizin ses düğmesi sonuna kadar açıktı. Sert parazit cızırtısı ve hatta karışan elektronik ses dalgaları buz duvarlar arasında sanki kara tahtada sürten bir tırnağın, kat kat kuvvetlendirilmiş sesi gibi yankılanıyordu.

Diğerleri de müthiş haberi ilk elden duyabilmek için mağarada Harry ve Pete'e katılmışlardı. Hepsi arka duvarın yanında bir arada duruyorlardı.

Yüzbaşı Timoşenko deliği ve yüzen hapishanelerinin tabanında oluşan geniş çaplı ve deniz kabuğu şeklindeki derin oyuğu anlattığında Harry, muhtemel sebebini açıkladı. Aysberg kutup kıtasından bir deprem dalgası yüzünden kopmuştu, ve bu deprem dalgası tam altlarında meydana gelen bir deniz yatağı sarsıntısı yüzünden oluşmuştu. Dünyanın bu yöresinde, yer kabuğu kırıkları zinciriyle bağlantılı olarak, volkanik hareketler tıpkı birkaç on yıl önce İzlanda'daki lav fışkırmasında gözlendiği gibi tetiği çeken faktör oluyordu. Ve eğer okyanus tabanının volkanik hareketi bu son olayla bağlantılı ise, muazzam miktarda lavın denize salıverilmiş ve büyük bir güçle yukarı doğru fırlatılmış olması muhtemeldi. Oluk gibi fışkıran sıcak beyaz lav, bu deliği açmış ve oluşturduğu milyonlarca metreküp kaynar su, aysbergin altında tam deliğin bitimindeki girinti ve çıkıntıları kolaylıkla oymuş olabilirdi.

Sadece birkaç yüz metre ötede su yüzüne çıkmış olan denizaltından geldiği halde, Timoşenko'nun sesine parazit karışıyor, fakat haberleşme kesintiye uğramıyordu. "Gemi komutanı Gorov'un görüşüne göre üç seçenek var. Birincisi, dağınızın altındaki deliğin ucu, su seviyesinin yukarısında tamamen buzla kaplı olabilir. İkincisi, bir mağaranın içine veya sığ bir yarığa açılabilir. Ya da üçüncü olarak, yoluna devam edip, deniz seviyesinden otuz metre yukarıda buz dağının tepesine açılabilir. Bu düşünce biçimi size makul geliyor mu, Dr. Carpenter?"

Evet, dedi Harry, komutanın muhakemesinden etkilenmiş bir şekilde. "Ve sanırım ben, o üçünden hangisi olduğunu biliyorum." Timoşenko'ya devasa sismik dalgaların, alttan, buzul kıtanın kıyısından ilerlerken aysbergin tam ortasında açmış olduğu yarığı anlattı. "Biz patlayıcıları yerleştirmeye giderken yoktu, fakat geçici kampımıza dönerken, bizi bekler gibi tam orada duruyordu. Kar arabamla birlikte ben de neredeyse dosdoğru aşağı uçuyordum."

Bu yarığın dibi aşağıya, denize kadar açık mı? diye sordu Timoşenko.

Bilmiyorum, fakat şimdi öyle olduğundan şüpheleniyorum. Hesaplayabildiğim kadarıyla yarık, suyun altında sizin bulduğunuz deliğin hemen tepesinde yer alıyor. Fışkıran lav, su yüzeyinden otuz metreye yükselen buzu boydan boya delememiş olduğu halde sıcaklık, su altındaki tüm o kütle boyunca yukarı yükselmek ve buzu yüzeyde bir yerde en azından çatlatmış olmak zorundaydı. Ve bu çatlaklar şüphesiz aşağıya doğru, yüzeyölçer cihazınızın tespit ettiği deliğe kadar inmektedir.

"Eğer delik - sanırım biz bunu delikten ziyade oyuk veya tünel diye adlandırabiliriz - yarığın dibindeyse, siz aşağıya, yarığın içine inmeyi göze alabilir misiniz? diye sordu Timoşenko. "

Soru Harry'ye garip geldi. Kar arabasının içine uçtuğu bu yarığa inmenin ne işe yarayacağını anlamamıştı. "Bunu yapmamız gerekirse sanırım tırmanma gereçleri temin etmemiz gerekirdi. Ama bundan amaç ne? Nereye varmak istediğinizi anlayamıyorum."

Sizi buzdan aşağı indirmek için tutacağımız yol bu. O tünel kanalıyla ve buz dağının altından denizaltıya alacağız sizi.

Mağarada, Harry'nin arkasındaki yedi adam, hep bir ağızdan bu teklife duydukları güvensizliği belirttiler.

Harry onlara sessiz olmalarını işaret etti. Rus telsizciye, "Bu delikten aşağıya, bu tünele, ve her ne şekilde olacaksa, oradan denizaltına mı ineceğiz? Ama nasıl?" dedi.

Timoşenko, "Dalış takımlarıyla," dedi.

Bizde yok.

Evet, fakat bizde var. Timoşenko, takımların onlara nasıl ulaştırılacağını anlattı.

Harry Rusların planı böylesine en ince noktalarına kadar düşünmüş olmalarından etkilenmişti, ama hâlâ şüpheliydi. "Ben geçmişte dalış yaptım. Ustası değilim ama, eğitimli değilse ve özel donanımı yoksa insanın o derinliklere dalamayacağını bilirim."

Özel donanımımız var, dedi Timoşenko. "Korkarım ki özel eğitim görmeden bunu yapmak durumunda kalacaksınız." Daha sonra, beş dakika boyunca Kaptan Gorov'un planının bazı ince noktalarını anlattı.

Bu çok zekice, yaratıcı, cesurca ve iyi düşünülmüş bir tasarıydı. Harry, Kaptan Nikita Gorov'u tanımak, bu kadar akıllıca bir fikri bulan adamın nasıl biri olduğunu görmek istedi. "Plan işleyebilir, fakat çok tehlikeli. Ayrıca, sizin bulunduğunuz yerdeki tünelin, bizim olduğumuz yerdeki yarığın dibine rastladığı konusunda bir garantimiz yok. Belki de onu bulamayız bile."

Belki, diye onun fikrine katıldı Timoşenko. "Fakat bu plan, kurtulma şansınızı çok artırabilir. Aslında tek şansımız bu. Patlayıcıların infilak etmesine sadece bir buçuk saat var. Planladığımız gibi botları buzula ulaştırarak yukarı tırmanıp sizi alamayız. Doksan dakikada bu mümkün değil. Rüzgâr artık aysbergin arkasından geliyor, her iki yamaçta da kuvvetli esiyor, ve dokuz deniz mili hızla üzerimize gelmekte olan buzulda bunu başarmamız imkânsız."

Harry anlatılanın gerçek olduğunu biliyordu. Bunu yarım saat önce kendisi de Pete'e söylemişti. "Yüzbaşı Timşenko, bunu arkadaşlarımla konuşmam gerek. Lüfen bana bir dakika izin verin." Hâlâ telsizin önünde bağdaş kurmuş oturmaktayken arkadaşlarına bakmak için hafifçe dönerek, "Ne diyorsunuz?" dedi.

Rita korkusunu, şimdiye dek hiç yapmadığı kadar kontrol altında tutmak zorunda kalacaktı, çünkü dosdoğru buzun içine inecek ve tamamen buzlarla çevrelenecekti. Buna rağmen, plan lehine ilk konuşan o oldu: "Vakit kaybetmeyelim. İsteneni yapmak zorundayız. Burada oturup ölmeyi bekleyemeyiz."

Claude Jobert başını salladı. "Pek başka şansımız yok."

Bu işten sağ olarak sıyrılmak için binde bir şansımız var, diye tahmin yürüttü Franz. "Fakat hiç ümitsiz de değil." "Anglosakson karamsarlığı," dedi Rita gülerek. Hiç içinden gelmediği halde Fischer gülümsemeyi başardı.

Ana kampımıza dönemeden bir yer sarsıntısı olabileceği konusunda endişelendiğim zaman da böyle söylemiştin.

Ben varım, dedi Brian.

Roger Breskin kafasını salladı. "Ben de."

Pete Johnson, "Ben macera olsun diye gruba katılmıştım. Ve şimdi eminim ki, beklediğimden çok daha fazlasını alacağım. Eğer bu beladan kurtulursak, akşamları elimde iyi bir kitapla evde oturmakla yetineceğime yemin ediyorum."

Lin'e dönen Harry, "Ya sen, George?" dedi.

Kar gözlükleri başının üstünde, maskesi aşağı çekilmiş olan Lin'in yüzündeki tüm hatlar rahatsızlığını belli ediyordu. "Burada kalıp, geceyarısından önce buzulu terk edemeseydik, patlama sonrasında bizi yüzdürmeye yetecek büyüklükte bir parça üzerinde olma şansımız yok muydu? Bu denizaltı ortaya çıkmadan önce böyle düşündüğümüz gibi bir izlenime kapılmıştım."

Harry lafını sakınmadan konuştu: "Eğer Komutan Gorov'un bizim için yaptığı kaçış planı ile yalnızca binde bir şansımız varsa, o zaman geceyarısındaki patlamadan sağ çıkma şansımız milyonda birden fazla olamaz."

Lin alt dudağını öylesine sert bir şekilde ısırıyordu ki, Harry onun çenesinden kan sızmaya başlasa hiç şaşırmayacaktı.

George? Bizimle beraber geliyor musun?

Sonunda Lin başını salladı.

Harry mikrofonu tekrar eline aldı. "Yüzbaşı Timoşenko?"

Seni duyuyorum, Dr. Carpenter.

Kaptanın planının, şartlar böyle gerektirdiği için makul göründüğüne karar verdik. Söylediğinizi yapacağız... eğer yapılabilecekse.

Yapılabilir, Doktor. Biz bundan eminiz.

Çabuk hareket etmek zorundayız, dedi Harry. "Saat on birden önce yarığa ulaşmamız konusunda pek ümit yok. Gerisi için sadece bir saatimiz kalıyor."

Timoşenko, "Hepimiz geceyarısı neler olacağını sürekli olarak kafamızda canlandırırsak, kalan zamanda yapılması gerekenleri yeterli hızla başarabiliriz. Hepinize iyi şanslar," dedi.

Size de, dedi Harry.

Birkaç dakika sonra mağarayı terk etmeye hazır oldukları sırada Harry hâlâ Gunvald'dan kilitli beş dolabın içinde neler olduğu konusunda haber almamıştı. Edgeway İstasyonu'ndan cevap almaya çalıştığında ise, parazit cızırtısından ve boşluğun sesinden başka bir şey duyamamıştı.

Belli ki, bu derin yarıktan aşağı inip altındaki tünelden geçerken, aralarından hangisinin, bir imkân bulursa Brian Dougherty'ye yeniden saldıracağını bilemeden yola çıkacaklardı.

Kışın tam ortasında kutba yakın enlemlerde, ne kadar mükemmel yapılmış olursa olsun, hiçbir haberleşme cihazı fırtınanın eşlik ettiği parazitle başa çıkamazdı. Gunvald artık Thule'daki Birleşik Devletler üssünden gönderilen kuvvetli yayınları alamıyordu. Her dalga kanalını denedi, ama hepsinde sadece fırtına hüküm sürüyordu. Yakalayabildiği tek insan yapısı ses kırıntıları, her beş saniyede bir gidip gelmekte olan orkestra müziği yayınından bölümlerdi. Hoparlörler parazitten boğuluyordu:

tek bir insan sesinin bile olmadığı, feryat eden, çığlık atan, acı acı haykıran, tıslayan, çatırdayan seslerin karmaşık konseri.

Harry'nin beklediğini tahmin ettiği frekansa tekrar döndü, sanki sadece yürekten isteyerek bağlantı kurmayı başarabilirmiş gibi, cihaza doğru eğildi, mikrofonu dudaklarına yaklaştırdı. "Harry, beni duyuyor musun?"

Parazit.

Sanki karışan gürültüyü bastırmak istercesine sesini biraz daha yükselterek, belki de on beşinci defa kendi arama numarasını ve onların numarasını okudu.

Cevap yoktu. Mesele onları duyamamak veya parazit yüzünden duyulamıyor olmak değildi. Onun yayınlarını alamıyorlardı bile.

Vazgeçmesi gerektiğini biliyordu.

Yanındaki masada açık duran spiral sırtlı deftere baktı. Şimdiye kadar aynı sayfaya on kereden fazla baktığı halde, yine de ürperdi.

Vazgeçemezdi. Aralarında bulunan canavarı bilmek zorundaydılar.

Onları tekrar aradı.

Parazit.

BEŞ

Tünel

10:45

Patlamaya Bir Saat On Beş Dakika Kala

Kalın kış giysileri içinde Pogodin'in köprüsünde ayakta duran Nikita Gorov, Edgeway grubunu taşıyan aysbergden başka yüzen bir buz kütlesi olup olmadığını gözlemek için gece dürbünü ile ufkun üçte birini sürekli olarak tarıyordu. Su yüzeyinden üç yüz kırk fit aşağıda başlayıp, yedi yüz seksen fite kadar uzanan derin akıntıyla hâlâ sürüklenmekte olan heybetli beyaz dağ, denizaltının tam önünde uzanıyordu.

Fırtınanın çalkaladığı deniz, geminin dört bir yanında köpürüyor ve o bilinen ritmik hareketlerinden hiçbirini sergilemiyordu. Öylesine beklenmedik şekillerde hareket ediyordu ki, Gorov bir sonraki saldırısında hazırlıksız yakalandı. Gemi, önceden hiç işaret vermeden iskele yönünde kuvvetle sallandı, köprüdeki herkes yana doğru savruldu; kaptan, Emil Zhukov ve Semichastny ile çarpıştı. Tam kendini onlardan ayırıp trabzanın buz kaplı bir bölümüne tutunduğu sırada, sudan bir duvar güvertede patladı ve köprüyü sardı.

Gemi doğrulurken Zhukov, "Yedi yüz fit derinlikte olmayı tercih ederim!" diye bağırdı. "Ya! Gördün mü?" diye seslendi Gorov, "Daha iyi durumda olduğunu o zaman düşünmedin!"

Bir daha asla şikâyet etmem.

Buz dağının artık, İlya Pogodin'in sığınabileceği gibi rüzgârdan korunmalı bir yamacı yoktu. Fırtına tüm gücüyle dağa arkadan hücum ediyor, ve her iki tarafı da acımasız rüzgâr karşısında korunmasız kalıyordu. Su yüzeyinde direnmek zorunda kalan gemi, can çekişir gibi kalkıp iniyor, sallanıyor ve düşüyor, yükseliyor ve suya gömülüyordu. Heybetli dalgalardan biri daha sancak tarafından geminin gövdesine vurdu, kulenin kenarından yükseldi ve diğer tarafa doğru şelaleler saçarak orada bulunanları bir kez daha sırılsıklam etti. Denizaltı çoğu zaman iskele tarafına doğru yatarak, o yeknesak ve dehşet verici azman siyah kabarıklığın sırtına yaslanıyordu. Köprüdeki adamların tümü ve onları çevreleyen metal, sanki buzdan ceket giymiş gibiydi.

Gorov'un yüzünde, kar gözlükleri ve başlıkla korunmayan yerlerin tümü lanolin ile iyice sıvanmıştı. Köprüdeki görevi onun her ne kadar doğrudan doğruya acımasız rüzgârla karşı karşıya gelmesini gerektirmiyorsa da, burnu ve çenesi feci soğuk olan hava yüzünden fena halde örselenmişti.

Emil Zhukov'un yüzünün alt yarısına sarmış olduğu kaşkol açılmıştı. Ona verilen görev fırtınaya karşı durup gözlem yapmaktı, ve bu yüzden bir parça koruma sağlamazsa, saatte yüz altmış kilometre hızla esen rüzgârın savurduğu milyonlarca buz iğneciği nedeniyle yüz derisi soyulurdu. Kaşkolünü çabucak büktü ve iki eliyle sıkarak üzerinde tutmuş olan ince buz tabakasını kırdı, sonra aceleyle ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yeniden bağladı. Kendisini berbat hissettiği halde, sabırla ufkun üçte birini gözlemeye devam etti.

Gorov, gece dürbünlerini indirip köprüüstünün hemen arkasında, kulenin tepesinde çalışan iki adama bakmak için arkasını döndü. Adamlar, kısmen köprüüstünün kırmızı ampulüyle, kısmen de seyyar ışıldakla aydınlatılmışlardı. Her ikisi de, sanki cehenneme ait makinelerin onarımı için, büyük bir gayretle didinen zebaniler gibi, uğursuz, çarpık gölgeler yansıtıyordu.

Adamlardan biri kulenin tepesindeydi; iki periskop ile telsiz direğini kendisine destek yapmış ayakta duruyordu. Emniyet halatıyla telsiz direğine bağlı olmasına rağmen bir Texas rodeosunda vahşi bir ata binmiş birinden daha dehşet verici bir durumdaydı. Adam, Gorov'un şimdiye kadar rastladığı en garip görüntüyü sergiliyordu. Su geçirmez elbiselerle öylesine kat kat sarınmıştı ki rahat hareket etmekte güçlük çekiyordu, fakat durduğu, tehlikeye son derece açık yerde, donarak ölmemek için, giysinin kendisini koruyacak her katına ihtiyacı vardı. Denizaltı gövdesinin zirvesinde insandan bir paratoner direği gibi, fırtınanın güçlendirdiği rüzgâra, hiç dinmeyen kar yağışına ve soğuk denizden püsküren su serpintisine hedef oluyordu. Adamı kaplayan kalın buzdan elbisenin üzerinde, ne bir yarık ne de bir çatlak vardı. Ensesini, omuzlarını, dirseklerini, bileklerini, kalçasını ve dizlerini saran buz, yer yer muntazam hatlı kırışıklıklarla bozulmuş gibi durmakla birlikte, parıldayan giysisinin altındaki kumaş, bu eklem yerlerinden bile gözükmüyordu. Bunun dışında, zavallı canavar, tepeden tırnağa parıldıyor, ışıldıyor, yansıyordu. Bu görüntü Gorov'a, yılbaşında Moskova'da çocuklara verilen, üzeri beyaz, tatlı, çıtır şekerleme kaplı, insan şeklinde kurabiyeleri anımsatıyordu.

İkinci denizci, köprüüstünden kuleye çıkan kısa merdivende ayakta duruyordu. Çalışırken ellerinin serbest kalabilmesi için, merdiven basamaklarına gövdesinden sıkıca bağlanmış olan adam, birkaç su geçirmez alüminyum kargo kutusunu, titan alaşımlı zincire kilitleyerek bağlıyordu.

İşin hemen hemen bitmek üzere olduğunu görüp memnun kalan Gorov, yeniden gece dürbünlerini gözüne doğru kaldırdı.

10:56

Patlamaya Bir Saat Dört Dakika Kala

Çılgınca esen rüzgâr arkalarından geldiği için kar arabalarıyla yarığa kadar gidebilmişlerdi. Eğer fırtınaya karşı ilerlemeye

çalışıyor olsalardı, hemen hemen sıfıra inecek olan görüş uzaklığıyla mücadele etmek zorunda kalacaklar ve bu takdirde rüzgârın, içlerinden birini uçurarak alıp götürmesini önlemek için birbirlerine bağlı halde olsa bile, yürüyerek gitmeleri belki de daha iyi olacaktı. Rüzgârla birlikte gidiyor olmalarına rağmen, görüş uzaklığı her geçen dakika daha da azalıyordu ama, yine de, sekiz-on metre önlerini görebilmişlerdi. Çok yakında kendilerini, etrafı çepeçevre saracak olan kesintisiz beyazlığın içinde bulurlardı.

Yarığın yakınlarına geldiklerinde Harry, kızağını durdurdu ve istemeye istemeye de olsa dışarı çıktı. Kapının kolunu tutuyor olmasına rağmen, saatte yüz altmış kilometre hızla esen fırtına onu anında dizlerinin üzerine çökertti. Ölümcül hız yeteri kadar hafiflediğinde büyük bir zorlukla da olsa ayağa kalktı, kapının koluna asılırken fırtınaya lanet etti.

Diğer kar arabaları onun arkasında sıralandılar. Dizinin en sonundaki araba ondan sadece yirmi beş metre uzakta olduğu halde, farların bulunması gereken yerde, hayal meyal sarı harelerden başka bir şey göremiyordu. Işıklar öylesine soluktu ki, sulanan gözlerinin ona oynadığı bir oyun bile olabilirlerdi.

Büyük bir cesaretle kabin kapısının kolunu bıraktı ve rüzgâra karşı mümkün olduğunca az cephe vermek için öne doğru iyice eğilerek el lambasının ışığında buz zemini kontrol ede ede, önündeki otuz metrelik mesafenin emniyetli olduğundan emin olana kadar ihtiyatla yürüdü. Hava öylesine soğuktu ki, kar maskesine rağmen soluk almak, boğazını ve ciğerlerini sızlaftı. Sendeleyerek, nispeten sıcak olan kar arabasına döndü ve yeniden keşif yapmak üzere dışarı çıkmadan önce kar arabasını yirmi beş metre kadar ileri sürdü.

Yarığı tekrar bulmuştu, ama bu sefer arabayı kıyısından aşağı uçuracak kadar yaklaşmamıştı. Dokuz on metre genişlikteki eğimli yar aşağıya doğru damlıyordu ve el lambasının aralayamadığı kadar koyu bir karanlıkla doluydu.

Buzla kaplanmış - sildiği anda tekrar yağan karla benek benek kaplanan - kar gözlüklerinden görebildiği kadarıyla, aşağı inmek zorunda kalacağı yamacın duvarı oldukça düz ve engebesizdi. Doğru gördüğünden emin olamıyordu: Işığı garip bir şekilde kıran ve yansıtan derin buz, el lambasının en ufak bir hareketinde zebani dansçılar gibi atlayıp zıplayan gölgeler, rüzgârla savrularak gelip yamacın kıyısında köpürerek döne döne derinliklere inen kar - hepsi el ele verip - aşağıda neler olduğunu durduğu yerden net bir şekilde görmesini engelliyordu. Otuz metreden biraz aşağıda, sağ salim inebileceğini düşündüğü düz bir zemin veya raf çıkıntısı gibi duran bir yer vardı.

Harry kızağını döndürdü ve intihar girişimi olduğunu düşündürecek bir hareketle, büyük bir dikkat sarfederek yarığın kıyısına kadar geri geri getirdi; ne var ki, kalan yalnızca altmış dakikalık süre göz önüne alındığında bir parça ihtiyatsızlık yalnız hoş görülebilir bir şey değildi, aynı zamanda gerekliydi de. Profesyonel mankenler ve İngiltere Başbakanları dışında kimse, ayakta hareketsiz durarak bir başarı elde edemezdi. Bu, kendisi de bir İngiliz olan Rita'nın en sevdiği vecizeydi. Harry şu anda gülmüyordu. Kaybetme olasılığı kazanmaktan fazla olan bir riske, göz göre göre atılıyordu. Buz, ağırlığı altında çökebilir ve oyuktan aşağı yuvarlanıp gidebilirdi.

Bu olasılığa rağmen, şansına güvenmeye ve hayatını Tanrı'ya emanet etmeye hazırdı. Eğer evrende adalet varsa, şansı ondan yana dönmek üzereydi - en azından çoktandır bunu hak etmişti.

Diğerleri kar arabalarını park edip dışarı çıkana ve yarığın kıyısına, onun yanına gelene kadar Harry, dört yüz elli kiloya kadar çekebileceği test edilmiş doksan lifli iki naylon halatı kızağın çekme halkasına bağlamıştı bile. Halatlardan birincisi yirmi beş metrelik emniyet halatıydı ve eğer düşecek olursa onu, yarığın içindeki düz zemine yakın bir noktaya kadar indirecekti. Bunun ucunu belinin çevresinde düğümledi. Belirli mesafelerle alçalarak

inmek için kullanacağı ikinci halat otuz metreydi, onun serbest olan ucunu yarığın içinden aşağı attı.

Pete Johnson yarığın kenarına geldi ve el lambasını Harry' ye verdi.

Harry kendi lambasını çoktan belindeki alet kemerine yerleştirmişti. Sağ kalçasının üzerinde, dibi yukarıya ve merceği aşağı bakar şekilde asılı duruyordu. Şimdi Pete'in lambasını sol kalçasına doğru sıkıştırdı. Bir çift sarı ışık huzmesi, pantolonunun paçasından aşağı doğru parlıyordu.

Ne o, ne de Pete konuşmayı denedi. Rüzgâr, sanki kıyamet gününde cehennemin çukurlarından sürünerek dışarı çıkmış bir şey gibi çığlık atıyordu. Eskisinden çok daha fazla ses çıkarıyordu ve insanı aptallaştırıyordu. Avazları çıktığı kadar bağırıyor olsalar bile birbirlerini duymaları mümkün değildi.

Harry, buzun üzerine yüzükoyun uzanıp tırmanma halatına iki eliyle birden tutundu.

Öne eğilen Pete, ona güven verircesine omuzuna hafifçe vurdu. Sonra Harry'yi geriye, kenardan aşağıya, yarığın içine doğru yavaşça itti.

Harry halatı sıkıca tuttuğunu düşünüyor ve inişini kontrol edebileceğine inanıyordu, ama yanılmıştı. Halat, sanki yağlıymışçasına ellerinden kaydı ve Harry, kontrolsüz bir şekilde boşluğa yuvarlandı. Sebep belki eldivenlerini kaplayan buz, belki de son günlerde farkında olmayarak eldivenini yüzündeki koruyucu yağ tabakasına sürmüş olduğu için, uzun süredir vazelinli kalan derinin yumuşamış olmasıydı. Ne olursa olsun, halat ellerinden sanki bir yılan balığı gibi kaydı ve Harry dipsiz boşluğa daldı.

Buzdan duvar, yüzünden on-on beş santim uzaklıkta, iki el lambasının yansıttığı ışıltılar arasında gözlerinin önünden süratle geçti. Yapabildiğince sıkı bir şekilde halata sarıldı ve aynı anda iki

dizinin arasına sıkıştırmaya çalıştı, fakat hemen hemen hiç tutunmadan düşüyormuş gibi hızla alçaldı.

Savrularak fırıldak gibi dönen karın ve derin buzda tuhaf bir şekilde prizmatik kırılmalar yapan ışığın altında Harry duvarın, yassı ve nispeten düzgün yüzeyli olduğunu düşünmüştü ama bundan emin olamamıştı. Şimdi eğer uçurumun yamacından dışarı doğru fırlamış sivri bir buz çıkıntısına rastlarsa, kısa emniyet halatı onu kurtaramazdı. Uçları sivri çıkıntıların üzerine bu hızla inerse, kalın giysisini sıyırabilir, onu karnından boğazına kadar kesebilir, kazığa çakabilir...

Halatın kaygan eldivenlerine sürtünmesiyle oluşan sıcaklığı hissetti ve yarığın kıyısından belki yirmi metre aşağıda kaymasını durdurabildi. Kalbi şiddetle çarpıyordu ve vücudundaki her kas, beline bağlı olan emniyet halatından daha sıkı düğümlenmişti. Nefesi kesilmişti, bir rakkas gibi sallanan halatta bir ileri bir geri savrulup acı veren - ve giderek hafifleyen - bir hızla uçurumun yamacma çarparken, gölgeler ve yansımanın oluşturduğu çılgın ışık hareketleri, aşağıdan yukarıya doğru, Cehennemden kaçan ruhlar gibi etrafında uçuşuyordu.

Sinirlerini yatıştırmak için duraklamaya cesaret edemedi. Patlayıcı paketlerinin saatleri hâlâ çalışıyordu.

Dört buçuk-beş metre kadar daha yavaşça aşağı kayarak yarığın dibine ulaştı. Yaklaşık yirmi beş metre derinlikte olduğu anlaşılıyordu; bu, yukarıdan incelerken yapmış olduğu tahmine hayli yakındı.

Alet kemerinden el lambalarından birini çıkardı ve Yüzbaşı Timoşenko'nun tarif ettiği tünelin girişini aramaya başladı. Daha önce karşılaştığı için, yarığın on üç-on beş metre uzunluğunda, iki uçta daha dar, orta noktasında ise üç-üç buçuk metre genişliğinde olduğunu hatırlıyordu. Henüz yarığın dibini tamamen göremiyordu. Yamacın, kar arabası düştüğü sırada çöken kısmı dibe yuvarlanmıştı; ve yarığı, birbirine hemen hemen eşit iki parçaya

ayıran üç metre yüksekliğinde bir bölme oluşturuyordu. Kızağın yanmış hurdası, bu bölmenin üzerine dağılmıştı.

Harry'nin inmiş olduğu kısım geçit vermeyen bir çıkmaz yerdi. Görünürde ne bir yan geçit, ne arasından geçip daha aşağı inebileceği genişlikte bir çatlak ve ne de bir tünel veya su vardı.

Yerde üst üste yığılmış olan buz kalıplarının, üzerine bastığında kayabilecek buz kalıplarının kendisini ezmesinden korka korka, elleri ve ayakları kayarak tırmanıp ilk çukur bölmeden yukarı çıktı. Kar arabasının ezilmiş, yanmış parçaları ve ayakları altında tehlikeli bir şeklide kalkıp inen buz kalıpları arasından yol bulup bu eğimli birikintinin tepesinden diğer tarafa kayarak indi.

Buzdan bölmenin ikinci kısmında, daha derin ve esrarengiz buz alanların olduğu yere bir çıkış buldu. Sağ taraftaki yamaç dümdüzdü; ne bir çukurluk ne de çatlak vardı, ama sol yamaç aşağıya kadar kesintisiz olarak inmiyordu. Yarığın dibinden bir-bir buçuk metre daha yukarıda bitiyordu.

Harry, karnının üzerine dümdüz yere uzandı ve el lambasını bu aralığın içine doğru tuttu. Koridor, dokuz metre genişliğindeydi, yüksekliği bir metreden fazla değildi. Yarık beş, altı metre dümdüz gidiyor, sonra aniden aşağı kıvrılıp gözden kayboluyordu.

Araştırmaya değer miydi?

Saatine baktı. 11:02.

Patlamaya elli sekiz dakika vardı.

Harry ışığı önüne tuttu ve çarçabuk sürünerek bu yatay koridora geçti. Geçidin tavanı öyle alçaktı ki, karnının üzerinde süründüğü halde, bazı yerlerinde başının arkasına sürtünüyordu.

Dar yerlerde sıkışıp kalma korkusu yoktu ama, infilak anına doğru hızla yaklaşan elli sekiz adet kocaman patlayıcı paketiyle etrafı çepeçevre sarılmış durumda, bu uçsuz bucaksız kutupta,

buzun otuz metre dibinde, sıkışık bir alanda hapsolup kalmaktan dolayı korku duyuyordu. Komik bir durumdaydı.

Yine de Harry, kıvrıldı, debelendi, kendini dirsekleri ve dizleri üzerinde öne doğru çekti. Sekiz-dokuz metre kadar ilerledikten sonra koridorun, geniş, açık bir alan gibi görünen, buzun tam ortasındaki bir çukurluğun dibine kadar indiğini keşfetti. El lambasını sağa ve sola doğru hareket ettirdi, fakat bulunduğu yerden mağaranın boyutlarını anlayamadı. Dar tünelden sürünerek çıktı, ayağa kalktı, ve ikinci el lambasını da kemerinden çıkardı.

Etrafı düzinelerle yarık, çıkmaz aralık ve geçitlerle çepeçevre sarılı olan otuz metre çapındaki yuvarlak bir odaydı burası. Tavanı belli ki, yukarı doğru fışkıran büyük bir sıcak su ve buhar akımı tarafından oluşturulmuştu: ani volkan patlaması gibi bir doğa olayından başka hiçbir şeyin başaramayacağı kadar düzgün yüzeyli, neredeyse mükemmel bir kubbe. Üzerinde yalnızca birkaç küçük sarkıt ve örümcek ağı görünümünde çatlaklar olan bu kubbe, en üst noktasında yirmi metreye ulaşıyor, duvarla birleştiği yerde, kavis çizerek on metreye kadar iniyordu. Zemin, odanın merkezine doğru, her biri seksendoksan santimlik yedi basamaklı bir merdiven gibi alçalıyordu, dolayısıyla genel görünüm bir amfitiyatro şeklindeydi. Mağaranın en çukur noktasında, yani sahnenin bulunması gereken yerde, on iki metre çapında bir havuzda çırpıntılı deniz suyu vardı.

Tünel.

Bu geniş tünel, yüz metre kadar aşağıda, aysbergin dibindeki boşluğa, Kuzey Kutbu Okyanusunun o ışıksız dünyasına, İlya Pogodin'in onları beklediği yere açılıyordu.

Harry, bu karanlık havuzun karşısında büyülenmişti. Sanki bir boyuttan diğerine açılan bir kapı, Narnia'nın sihirli ülkesine açılan gizli bir geçit ya da bir çocuğu ve köpeği Oz ülkesine fırlatacak bir hortumla karşı karşıyaydı.

İnanamıyorum. Sesi kubbede yankılanarak ona geri geldi.

Ümit onu aniden güçlendirdi.

Aslında alttan alta, böyle bir tünelin varlığından şüphe duymuştu. Daha çok Pogodin'deki iskandil aletinin arızalı olduğunu düşünmüştü. Böylesine soğuk denizlerde, buzda oluşan uzun bir tünel açık kalabilir miydi? Neden tekrar donup kapanmamıştı? Bu soruları, cevap verebilecek olsalar bile, diğer arkadaşlarına yöneltmemişti. Onları endişelendirmek istememişti. Ümitsiz kalmaktansa, yaşamlarının son bir saatini ümit içinde geçirmeleri daha iyi olurdu. Her ne ise, bu Harry için, o sırada çözümü olmayan bir bilmeceydi.

Şimdi bu bilmecenin cevabını biliyordu. Tünelin içindeki su hâlâ kuvvetli deniz dibi akıntılarının etkisi altındaydı. Durgun, hatta sakin bile değildi. Mağaranın içine doğru ritmik bir şekilde, on sekiz-yirmi metreye kadar köpürüp saçılarak yükseliyor ve kuvvetle düşerek -deliğin ağız hizasına kadar çabucak boşalıp çekiliyordu. Kabarıp iniyor, kabarıp iniyordu... Bu devamlı hareket açık olan ağzın donarak kapanmasını ve tünelin içinde buz oluşmasını önlüyordu.

Şüphesiz ki, uzunca bir zaman sonra, mesela iki veya üç gün içinde, tünel büyük bir ihtimalle giderek daralacaktı. Akıntı hareketlerine rağmen, tünelin çeperlerinde geçişi engelleyecek kadar veya tamamen kapatana dek yeniden buz oluşacaktı.

Fakat onların, iki veya üç gün sonra bu tünele ihtiyaçları olmayacaktı. Ona şu anda ihtiyaç duyuyorlardı.

Son on iki saattir doğa kesinlikle onların aleyhine çalışmıştı. Belki de şimdi, biraz merhamet gösterip onlar için çalışmaya hazır olabilirdi.

Kurtuluş.

Paris. V. George Oteli.

Şampanya.

Crazy Horse Salonu.

Rita...

Buradan kaçış mümkündü. Zayıf da olsa bir şans vardı.

Harry el lambalarından birini kemerine taktı. Diğer lambayı önüne tutarak, bu buz hapisanesinden zahmetli kaçışlarına başlamaları için diğerlerinin de aşağı inmelerini bir an önce bildirmek gayretiyle kubbeli mağara ile açık yarık arasındaki dar koridoru sürünerek geçti.

11:06

Patlamaya Elli Dört Dakika Kala

Kumanda masasında Nikita Gorov, tavana sıralanmış olan beş bilgisayar ekranını gözlüyordu. Geminin ve aysbergin konumları, birbirine olan uzaklıkları ve hızları ile ilgili verileri sürekli olarak toplayıp beş ayrı programla derleyerek tüm ekranlarda birden yansıtan - ve bazıları grafik halinde olan - de-' ğerleri, biraz dikkat sarfederek aynı anda izleyebiliyordu.

Önümüz açık deniz, dedi iskandil aletini çalıştıran teknisyen. "Tepemizde buz yok."

Gorov Uya Pogodin'i, aysbergin dibindeki dört yüz metre uzunluğunda ve daire şeklindeki girintinin altına manevra yaparak yüzdürmüştü. Denizaltının kule bölümü, bu girintinin ortasındaki on iki metre çaplı tünelin tam altındaydı. Buzdaki bu oyuğun ağzında, hareketsiz beklemek ve kurtarma operasyonu boyunca da öyle kalmak zorundaydılar.

Hız hedefle eşlendi, dedi Zhukov, manevra odasından kulaklığına gelen raporu tekrar ederek. Sol taraftaki teknisyenlerden biri, "Hız eşlendi ve kontrol tamam," dedi.

Ortala, dedi Gorov dümenciye.

Dümen ortada, Efendim.

Gözlerini bilgisayar ekranlarından ayırmak istemeyen Gorov, sanki kontrol merkezine değil de ekranlara konuşuyormuş gibi o yöne doğru yan yan bakarak, "Akıntı pusulasını çok iyi gözleyin," dedi.

Önümüz açık su. Tepemizde buz yok.

Şüphesiz, tepelerinde devasa bir buz kitlesi, kocaman bir ada vardı, ama güvertedeki iskandil aletinin tam üzerinde değildi. Ses dalgalarını doğrudan doğruya girintinin tepesindeki on iki metrelik tünelin içine gönderiyorlar ve geri dönen işaret, Dr. Carpenter'ın Timoşenko'ya tarif ettiği yarığın dibinde, altı yüz fit yukarıda son bulan tünelin ağzındaki su yüzeyine kadar hiçbir engelin olmadığını gösteriyordu.

Kaptan, tam olarak doğru noktada bulunduklarından kesinlikle emin olmadan harekete geçmek istemediğinden, tereddütteydi. Beş ekranı yarım dakika kadar daha inceledi. Geminin hızının, aysbergin ilerlemesi ile olabildiğince yakın ayarlandığına kanaat getirdiğinde, mikrofonlardan birini aşağı çekti ve, "Komutandan haberleşme merkezine. Anteni bırakabilirsiniz, Yüzbaşı," dedi.

Timoşenko'nun sesi tepedeki hoparlörden gürledi. "Anten bırakıldı."

Tepede, Pogodin'in güvertesindeki direkler, periskoplar ve şnorkeller arasında sekiz adet su geçirmez alüminyum kargo kutusu yuvalanmıştı. Bunlar, denizaltının yedi yüz fite ikinci dalışı sırasında, bir kısmı belki de kopmuş olabilecek çeşitli uzunluklardaki naylon kordonlarla bulundukları yerlere bağlanmıştı.

Timoşenko anteni açtığında, güvertenin tepesindeki basınç tüpünden, kaynayan hava kabarcıkları arasında bir helyum balonu fırlatılmıştı. Eğer balon - şimdiye kadar hep olduğu gibi hakkıyla çalışıyorsa, şu anda arkasından haberleşme kablosunu da

sürükleyerek karanlık denizde hızla yukarı doğru tırmanıyor olmalıydı. Bir haber toplama gemisi olarak İlya Pogodin, bu anteni yıllar boyunca binlerce vesileyle aynı şekilde fırlatmıştı.

Buna karşın, güverteye bağlı olan sekiz adet su geçirmez kutu hiç de olağan bir görüntü değildi. Kutular, ek yerleri iyice kaynaklanmış titan alaşımlı zincirlerle ve vidalı kilitlerle, açılmayacak şekilde haberleşme kablosuna bağlanmıştı. Yükselen helyum balonu güverteden altı metre kadar yukarıya ulaştığında, kutuları bağlayan naylon iplerin düğümlerini çözecek kadar bir güçle zinciri gerecek ve onları kendisiyle birlikte yukarı sürükleyecekti. Alüminyum kutular suda batmayan cinsten olduklarından, ipleri açılır açılmaz derhal güverteden yükselmeye başlayacak ve balonu engelleyen bir çekim yaratmayacaklardı.

Helyum dolu küre birkaç saniye içinde önce altı yüz, sonra beş yüz elli, sonra da beş yüz fite - geminin üzerindeki ters dönmüş çanağın içine kadar - ulaştı. Dört yüz fite vardı ve yükselmeye devam etti. Kargo kutuları onun peşinde yukarı doğru yükseliyor olmalıydılar. Üç yüz elli fit. Balondaki helyum gazı, basınçlı tüpten çıkan hava kabarcıklarının içindeki oksijenden çok daha çabuk genleşip yükseleceğinden, kabarcıklar ilk andan itibaren antenin ve kutuların gerisinde kalırdı. Yaklaşık dört yüz fitte balon, uzun tünelin girişinden içeri rahatlıkla süzülecek ve kolaylıkla yükselmeye devam ederek kutuları arkasından sürükleyecekti; gittikçe daha yukarı, daha yukarı, daha hızlı, daha hızlı...

İskandilin grafiği üzerine eğilmiş olan görevli, "Tünelde bir engel kaydediyorum," dedi.

Buz değil, değil mi?

Hayır. Engel yükseliyor.

Kutular mı?

Evet, Efendim.

Plan işliyor, dedi Zhukov.

Öyle görünüyor, diye onun görüşüne katıldı Gorov.

Eğer Edgeway grubundakiler şu anda tünelin diğer ucunu buldularsa... "İşin zor tarafına başlayabiliriz," diyen Gorov cümleyi onun yerine tamamladı. Bilgisayar ekranlarında bir sürü numara ve görüntü sürekli olarak göz kırpıp duruyordu. En sonunda hoparlör cızırdadı ve Yüzbaşı Timoşenko, "Anten yukarıya ulaştı. Balon su üzerinde, Kaptan," dedi.

Gorov mikrofonlardan birini aşağıya çekti, boğazını temizledi ve, "Otomatik sistemi devreden çıkarın, Yüzbaşı. Altmış fitlik ilave bir anten teli salıverin," dedi.

Bir dakika sonra Timoşenko, "Altmış fit ilave tel bırakıldı, Kaptan," dedi. Emil Zhukov bir eliyle uzun suratını sıvazladı. "Şimdi sıra beklemede." Gorov başını salladı. "Sıra beklemede."

11:10

Patlamaya Elli Dakika Kala

Helyum balonu tünelin üst ucundan dışarı fırladı ye kabaran denizin üstünde keyifle sallanmaya başladı. Dümdüz mavi-gri renkte olmasına rağmen balon Harry'ye, sanki parlak, rengârenk bir süs balonuymuş gibi göründü.

Diğer uçta Timoşenko ilave teli salıverdikçe, sekiz su geçirmez alüminyum kutu birer birer fırlayarak su yüzeyine doğru çıkmaya başladı. Neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir sesle birbirlerine çarptılar.

Harry artık kubbe tavanlı mağarada yalnız değildi. Rita, Brian, Franz, Claude ve Roger da ona katılmışlardı. Şu anda George Lin yarığın dibindeki düzlüğe ayak basmış, ve Pete Johnson da fırtınanın dövdüğü aysbergin tepesinden ayrılıp, ipten aşağıya inmeye başlamış olmalıydı.

Birkaç bakır boru ve kalın kablo telinden derme çatma yaptıkları yakalama çengelini eline alan Harry, "Haydi. Gelin de şu malzemeyi sudan dışarı çıkaralım," dedi

Franz ve Roger'ın yardımlarıyla zinciri yakalayıp kutuları havuzdan dışarı çekmeyi başardı. Bu uğraş sırasında her üç adam da dizlerine kadar ıslandılar, ve birkaç saniye içinde kalın elbiseleri donarak baldırlarının etrafında kaskatı kesildi. Çizmeleri ve elbiseleri su geçirmediği halde, kısmi ıslanma bile onların vücut ısılarını alıp götürüyordu. Üşümüş ve titrer durumda aceleyle alüminyum kargo kutularını açtılar ve İlya Pogodin'den gönderilen dalış takımlarını çıkardılar.

Her kutuda birer tane su altında nefes alma cihazı vardı. Bu dalış takımları sıradan şeyler değildi. Özellikle derin veya son derece soğuk suda kullanılmak üzere tasarlanmıştı. Her giyside bele takılan kemere iliştirilmiş bir akü bulunuyordu. Fişi vücudu saran pantolon ve cekete takıldığında, giysinin astarı elektrikli battaniyeye benzer bir sistemle ısı sağlıyordu.

Harry kendi dalış takımını havuzun kıyısında, sürekli olarak dalgalanan ve yükselen suyun ulaşabileceği yerin en uzağına yaydı. Her giysiyle birlikte bir de basınçlı hava tankı vardı. Dalış maskesi, ilave bir ağızlığa gerek duyulmayacak şekilde, çeneden alna kadar yüzün büyük bir bölümünü kaplayacak genişlikteydi; hava doğrudan doğruya maskenin içine salınıyor, böylece dalgıç burnundan nefes alabiliyordu.

Gerçeği söylemek gerekirse, soluyacakları şey, hava olmayacaktı. Bunun yerine tankta, kullanıcının çok derinlere dalabilmesine izin veren birkaç özel gazla beraber oksijen-helyum karışımı bulunuyordu. Telsizle teçhizatı açıklarken Timoşenko onlara, tanktaki gaz karışımının kullanıcının solunum ve dolaşım sistemlerini sadece "kabul edilebilir sınırda bir tehlike" altında bırakacak şekilde dalış yapmasına olanak sağladığı konusunda teminat vermişti. Harry, yüzbaşının seçtiği kelimeleri inandırıcı

bulmamıştı. Buna karşın, elli sekiz adet yüksek güçlü plastik patlayıcıyı düşünmek bile, Rus yapısı dalış teknolojisine güvenmek için yeterli nedendi.

Kıyafetler başka bakımlardan da standart dalış takımlarından farklıydı. Pantolonların, küçük çocuklara giydirilen tulumlara benzer ayakları vardı; ve ceketin kolları eldivenle bitiyordu. Başlığı, sanki bir santimetrelik deri parçası bile açıkta kalsa, ani ve korkunç bir ölüme yol açacakmış gibi, başın ve yüzün büyük maskeyle korunamayan kısımlarını da örtecek şekilde yapılmıştı. Dalış kıyafeti neredeyse astronotların uzayda giydikleri bol ve hantal basınç elbiselerinin daha rahat bir modeline benziyordu.

Onlar alüminyum kutuları boşaltırken George Lin mağaraya girdi. Malzemeyi hiç saklamadığı bir şüphe ile inceledi. "Harry, başka bir şey, bir yol olmalı. Mutlaka bir..."

Hayır, dedi Harry, her zamankinin tersine anlayışlı ve sabırlı davranmadan. "Yol bu. Ya bu ya hiç. Artık tartışacak zaman yok, George. Sadece sus ve giyin."

Lin'in suratı asıldı.

Fakat hiç de bir katile benzemiyordu.

Harry, kendi kutularını açmakla meşgul olan diğerlerine göz attı. Hiçbiri katile benzemiyordu, ama yine de içlerinden biri Brian'a vurmuştu ve hangi çılgınca nedenle olursa olsun, suya daldıklarında ve uzun buz tünel boyunca ilerledikleri sırada başlarına dert açabilirdi.

Sonuncu kişi Pete Johnson, yarığın mağaraya açılan aralığından kıvrıla kıvrıla güçlükle geldiği sırada, çevresini saran buz kütleye lanetler ediyordu. Dar aralıkta diğerlerinden daha çok sıkışmıştı. Geniş omuzları, geçidin en dar yerinde ilerlerken muhtemelen onu daha çok zorlamıştı.

Haydi giyinelim, dedi Harry. Buzdan ibaret kubbeli amfitiyatro içinde çınlayan sesi, bir garip ve boşluktan gelir gibiydi. "Kaybedecek zamanımız yok."

Duydukları aşırı huzursuzluk ve çaresizlikten kaynaklanan bir süratle, kutup giysilerini çıkarıp dalış takımlarını giydiler. Harry, Franz ve Roger, havuzda dizlerine kadar ıslanmanın bedelini daha şimdiden ağrıyla ödemeye başlamışlardı: Ayakları yarı uyuşuk vaziyetteydi, iyi bir işaret değildi ama, soyunmanın etkisiyle geçici olarak aşırı duyarlılaşmışlardı ve şimdi, baldırlarından parmaklarına kadar tüm etleri batıyor, ağrıyor, yanıyordu. Diğerleri bu ilave ıstıraptan kurtulmuşlardı ama, kısa sürelik çıplaklıkları sırasında bile küfredip acı acı şikâyet ettiler. Mağarada hiç hava akımı yoktu, ama ısı belki de sıfırın altında on dereceye yaklaşıyordu. Bu yüzden, bir kerede tamamen soyunup öldürücü soğuğa maruz kalmamak için kıyafetlerinin alt ve üst parçalarını sırayla değiştirdiler: Dış botlar, iç botlar, çoraplar, pantolonlar ve uzun iç çamaşırları ilk önce çıkarılmış ve yerine üstlerine yapışan, ısı yalıtımlı dalış pantolonları; sonra ceket, yelek, süveter, gömlek ve atletleri yerine astarlı kauçuk ceket ve sıcak tutan başlıklar giyilmişti.

Utangaçlık da en az ağırkanlılık kadar olası bir ölüm sebebiydi. Harry dalış pantolonlarını zorla üzerine geçirip önünü kapadığı sırada, ceketinin içine girmeye çalışan Rita'nın çıplak göğüslerini gördü. Teni mavi-beyazdı ve tüyleri diken diken olmuştu. Sonra ceketinin fermuarını kapadı, Harry ile bakışları buluştu ve göz kırptı.

Bu göz kırpmaya hayret etmişti. Onun, bu korkudan ne derece etkilendiğini tahmin edebiliyordu. Rita artık sadece buzun üzerinde değildi. Şimdi buzun içinde idi. Mezarda gibi. Korkusu şimdiden çok şiddetlenmiş olmalıydı. Daha onlar - eğer gerçekten de bu yolu telef olmadan katedebilirlerse - denizaltıya ve kurtuluşa ulaşmadan önce Rita, hiç şüphesiz anne ve babasının ölümünü birkaç kez daha

yaşayacak ve altı yaşındayken başından geçen kötü tecrübeyi en iğrenç detayına kadar hatırlayacaktı.

Pete kıyafetin içine sığmakta zorlanıyordu. "Bütün Ruslar cüce mi?" dedi.

Herkes güldü.

Espri o kadar komik değildi. Böylesine kolaylıkla gülmeleri sinirlerinin ne kadar gergin olduğunun bir göstergesiydi. Harry, duydukları paniğin kendini belli etmek üzere olduğunu fark etti.

11:15

Patlamaya Kırk Beş Dakika Kala

Tavandaki hoparlör, kontrol odasındaki herkesin torpido subayından beklediği kötü haberi getirdi: "Bu bölüm yine terliyor, Komutan."

Gorov bilgisayar ekranlarından kafasını çevirdi ve bir mikrofonu aşağı doğru çekti. "Gemi komutanından torpido odasına. Sadece ince bir tabaka mı, geçen sefer olduğu gibi?"

Evet, Efendim. Hemen hemen aynı.

Gözünü oradan ayırma.

Emil Zhukov, "Artık tepemizdeki buzun yüzeyini bildiğimize göre gemiyi, altı yüz fite, tünelin çanağa açıldığı ağzına kadar çıkarabiliriz," dedi. Gorov başını salladı. "Şu anda endişe duyulacak tek şey var - torpido odasının olduğu bölmedeki terleme. Altı yüz fite kadar yükseldiğimizde, bu sorun hâlâ devam edebilir ve ayrıca aysbergin aniden yeni bir akıntıya kapılıp bulunduğu akıntıdan çıkması ihtimalinden de endişe etmemiz gerekir."

Eğer gövde üzerindeki korkunç basıncı biraz olsun azaltabilmek için dikkatlice yüz fit kadar veya daha fazla yukarı, çanağın içine doğru yükselirlerse, doğal olarak Pogodin, doğmamış bir bebeğin anne karnında yer aldığı gibi, dağın içine girmiş olurdu. Bu

durumda, eğer dağ şu anda olduğundan daha hızlı veya daha yavaş hareket etmeye başlarsa, son ana kadar bunun farkına varamayabilirlerdi. Önden ya da arkadan, buzla çarpışabilirlerdi.

Olduğumuz gibi devam, dedi Gorov.

Defterin, Gunvald'ın korkunç olduğunu düşündüğü, kendine çeken şeytani bir gücü vardı. İçindekiler onu hayrete düşürüyor, iğrendiriyor ve midesini bulandırıyordu, ama o yine de sayfalara peş peşe bakmaktan kendini alamıyordu. Kendisini, onu yakalayanın kurbanı olmuş bir hemcinsinin deşilmiş karnı ve yarısı yenmiş etleriyle karşı karşıya kalmış vahşi bir hayvan gibi hissediyordu: Korkarak fakat merakla, kendi kendisinden utanarak, ama birinin başına gelen korkunç olaydan had safhada ve iğrenç bir şekilde büyülenmiş olarak, burnunu kalıntıların içine sokup hevesle kokluyordu.

Bir bakıma bu defter, bir cinnetin kayıtlarıydı, aklıselimin sınırlarından aşıp - her ne kadar sahibi böyle olduğunu düşünmese de - delilik ülkesine yapılan yolculuğun hafta hafta tutulmuş seyir defteriydi. Aklını yitirmiş bu adama göre, bu araştırma projesi, Birleşik Devletlere ve dünyanın herhangi bir yerindeki demokrasiye karşı kurulan hayali ittifakın aleni delillerinin bir belgesiydi. Gazete ve dergi kupürleri, yayımlama tarihlerine göre yerleştirilmiş ve defterin sayfalarına seloteyple tutturulmuştu. Derleyicisi, her bir kupürün yanındaki boşluğa kendi düşüncelerini yazmıştı.

İlk kupürler, hem aşırı sol hem de aşırı sağ gruplar tarafından Birleşik Devletler'de yayımlanan amatörce derlenmiş küçük tirajlı politik dergilerden kesilmiş gibi görünüyordu. Bu adam içini kemiren paranoyayı besleyecek kaynağı her iki uçta da bulmuştu. Bunlar çılgınca abartılmış, en aptalca cinsten, basit, skandal yaratacak, uydurulmuş hikâyelerdi: Başkan, kendini adamış koyu bir komünist - buna karşın bir başka kupürde, yine kendini adamış koyu bir faşistti; yine Başkan, küçük yaşta erkek çocuklarına

düşkün gizli bir homoseksüeldi - veya belki de, Beyaz Saray'a bir hafta içinde kendisi için on fahişe getirten doymak bilmez bir şehvet düşkünüydü; Papa ise, bir taraftan Üçüncü Dünya Ülkelerindeki diktatörleri gizlice destekleyen aşağılık bir sağcı ve diğer taraftan, demokrasinin yok edilmesi adına kaynak yaratmaya ve dünyanın tüm zenginliklerini aşırı dincilerin çıkarları adına ele geçirmeye aklını takmış çılgın bir sol kesim tutkunuydu. Burada ayrıca, Rockefeller ve Mellon'ların on dördüncü yüzyıldan, belki de on ikinci yüzyıldan veya dinozorların yeryüzünden yok oldukları zamandan bu yana, dünyayı idare etmeye çalışan gizli işbirliğine yatkın ailelerinin soyundan geldikleri anlatılıyordu. Bir kupürde, Çin'deki kız çocuklarının bebeklikten itibaren hükümetçe desteklenen "fahişe çiftlikleri"nde yetiştirildikleri ve on yaşına geldiklerinde, Batı'daki seks manyağı politikacılara ülkenin gizli milli sırları karşılığında verildiği iddia ediliyordu. Açgözlü işadamlarının kâinatı kirlettikleri, çılgınca para hırsları nedeniyle gözlerinin hiçbir şey görmediği; yaşayan tüm fok balığı yavrularını öldürseler, muazzam kızılağaçların en sonuncusundan verandaları için mobilya imal ettirseler, çocukları zehirleseler, ve her kapıyı açan dolarlar uğruna dünyayı yok etseler doymayacakları anlatılıyordu; şeytani kötü niyetleri öyle"karmaşık ve öylesine yaygındı ki, kimse kendi annesinin bile bunların emrinde görev yapmadığından emin olamazdı. Başka gezegenlerden gelen uzay yaratıkları da, Cumhuriyetçi Parti, Demokrat Parti, Liberal Parti, Yahudiler, Siyahlar, yeniden hortlayan dinciler, libaraller, muhafazakârlar, komisyonculuk yapan orta yaşlı patronlar (hangisini isterseniz seçin) ile kurdukları çirkin ve gizli ittifak yoluyla dünyayı ele geçirmeye çalışıyorlardı. Kupürlerin içeriği öyle bir yapıdaydı ki Gunvald aralarında, El-vis'in İsviçre'deki yeraltı malikânesinden, uluslararası bankacılık kuruluşunu gizlice idare edebilmek için kendini ölmüş gibi gösterdiğini anlatan bir yazı bulsa hiç şaşmayacaktı.

Yirmi dördüncü sayfadaki kupürden sonra defter, daha da çirkin ve endişe verici bir hale geliyordu. Bu son Başkan Dougherty'nin

bir resmiydi. Fotoğrafın üzerine başlık atılmıştı: DOUGHERTY'NİN KATLEDİLMESİ - ON YIL ÖNCE BUGÜN. Yanındaki boşlukta, ruh hastası birinin yorumu olan, sıkışık, fakat dikkatlice kırmızı harflerle, elle yazılmış bir yazı vardı: Beyni çürüyüp yok oldu. Fikirleri artık yaşamıyor. Dili başka yalanlar üretemeyecek. Solucanların arasına karıştı ve biz doğabilecek diğer çocuklarından kurtulmuş olduk. Ben bugün, "Kendi gerçeklerini anlatmaya çalışan birine, yalnızca onu susturarak benim gerçeklerimi kabul ettiremem," diyen bir posterini gördüm. Fakat bu bir yalan. Ölüm insanları ikna ediyor. Ve inanıyorum ki, onun takipçilerini de ikna edecektir. Keşke onu ben öldürseydim.

Bu noktadan sonra defterde, Dougherty ailesine giderek daha fazla yer ayrılmıştı. Defterin üçte biri olan yüzüncü sayfaya gelene kadar, bu aile onun sabit fikri haline gelmişti. Geri kalan iki. yüz sayfadaki her kupür onlarla ilgiliydi. Önemli, önemsiz tüm hikâyeleri saklamıştı: iki yıl önce seçim propagandası sırasında Brian'ın babasının yapmış olduğu bir konuşma, ölen Başkan'ın karısı için yapılan bir sürpriz doğumgünü partisi, Brian'ın Madrid'deki bir boğa güreşi arenasındaki United Press International tarafından geçilen bir haber...

İki yüz onuncu sayfada, Brian'ın kız kardeşinin düğününde çekilen ve People dergisinde basılmış olan bir aile fotoğrafı vardı. Altında, kırmızı kalemle yazılmış tek kelimelik bir elyazısı yer alıyordu: Düşman.

İki yüz otuzuncu sayfada, aklıselimin geride kalan peçesi de fırlatılıp atılıyor ve katıksız deliliğin yüzü çığlık çığlığa ortaya çıkıyordu. Defteri derleyen, Brian'ın en büyük ablası Emily'nin renkli fotoğrafını gösteren bir magazin dergisinin sayfasını yapıştırmıştı. Genç ve güzel bir kadın. Okka burun. Büyük yeşil gözler. Çiller. Omuzlarına kadar inen kestane rengi saçlar. Kameraların bulunmadığı tarafta duran birinin söylemiş veya yapmış olduğu bir şeye gülerken yan dönmüştü. Yüzünü çepeçevre sarmalayan düzgün bir yazıyla, sayfanın geri kalan kısmını dört

köşesine kadar ağzına kadar dolduran yüzlerce defa tekrar edilmiş üç kelime vardı: domuz, orospu, solucan, domuz, orospu, solucan, domuz, orospu, solucan...

Bunu takip eden sayfalar tüyleri diken diken ediyordu.

Gunvald, bir kez daha Harry'yi aramaya çalıştı. Cevap yoktu. Kimseyle iletişim kuramıyordu. Fırtına tek arkadaşıydı.

O aysbergde neler oluyordu, Tanrı aşkına?

Brian Dougherty ve Roger Breskin aralarında en uzun süreli dalış tecrübesi olanlardı. Brian resmen araştırma grubunda olmadığı, sadece gözlemci olarak orada bulunduğu için Harry, tünelden aşağı, şimdi hayal bile edemedikleri şekilde tehlikeli olduğu ortaya çıkacak inişleri sırasında, delikanlının ilk sırada yer almasının doğru olmadığını düşünüyordu. Bu nedenle Roger Breskin öncülük edecekti.

Roger'ı belli bir sıra ile takip edeceklerdi: İkinci olarak Harry; sonra Brian, Rita, George, Claude, Franz, ve Pete. Bu düzenleme üzerinde bir hayli düşünülmüştü. Brian, tek güvenebildiği iki kişi olan Harry ile Rita arasında olacaktı. George Lin, Rita'nın arkasında idi ve hem Rita hem de Brian için tehlikeli olabilirdi. Yaşı ve dengeli mizacı itibariyle, şüpheliler arasında Pete'den başka en az katil olma ihtimali bulunan Claude Jobert, herhangi bir suikast girişimini rahatlıkla gözlemleyebileceği için Lin'i takip edecekti. Eğer suçlu olan kişi Franz ise, arkasında onu gözleyen Pete bulunacağından, Brian'ı saldırılma olasılığı bir hayli engellenmiş olacaktı. Ve, hiç umulmayacak şekilde Pete Johnson'ın muhtemel katil olması durumunda, Franz, Claude, Lin, ve Rita'yı geçerek Brian'a ulaşmayı pek kolay başaramayacaktı.

Su dolu tüneli karanlık bir ortamda geçselerdi, hangi sırada gittiklerinin hiçbir önemi olmayacaktı, zira karanlıkta her şey olabilirdi. Bereket versin, alüminyum kargo kutularında yüksek basınç altındaki su seviyelerinde kullanılmak üzere tasarlanmış üç

adet halojen lamba vardı. Bunlardan bir tanesini Roger, ilerleyen grubun en önünde taşıyacaktı; tam ortadaki George Lin'in elinde bir tane olacaktı; ve Pete üçüncüyü alacaktı. Eğer grubun her üyesi kendisi ile önünde giden kişi arasındaki üç metrelik arayı koruyacak olursa, birinciden üçüncü lambaya kadar olan mesafe yaklaşık otuz altı metreye varacaktı. Çok aydınlık bir ortamda yüzüyor olmasalar bile Harry, sağlanan ışıklandırmanın cinayet girişimini engellemeye yeteceğini tahmin ediyordu.

Isıtmalı dalış elbiselerinin her biri için, su geçirmez, fosforlu büyük dijital ekranı olan bir saat vardı. Harry giyinmeyi tamamladığında saatine baktı. On biri on sekiz dakika geçiyordu.

Patlamaya kırk iki dakika vardı.

Hazır mıyız? dedi.

Herkes giyinmiş, maskesini takmıştı. George Lin bile.

Harry, "Hepinize iyi şanslar, arkadaşlar," dedi. Kendi maskesini de taktı, sol omuzuna uzanarak tüpten gelecek havayı devreye soktu, ve cihazın çalıştığından emin olmak için birkaç kez derin nefes aldı. Roger Breskin'e dönerek, iki baş parmağını havaya kaldırıp 'tamam' işareti verdi.

Roger halojen lambasını aldı, havuzun sığ kenarında suları saçarak yürüdü, bir saniye için tereddüt etti - ve tünelin on iki metrelik ağzından içeriye çivileme atladı.

Harry, Roger'dan daha az su sıçratarak onu takip etti. Öyle olmaması gerektiğini bildiği halde, denizin onu kucakladığı anda buz gibi suyun nefesini keseceğini ve kalbini durduracağını beklediği için, su onu sarmalarken gayri ihtiyari nefesini tuttu. Ama, dalış elbisesinin aküsü ve ısıtıcılı astarı görevlerini son derece iyi yapıyorlardı, ve Harry mağaradan tünele geçişte hiçbir ısı farkı hissetmedi.

Su bulanıktı. Milyonlarca çöp parçacığı, bir balina sürüsünü doyurmaya yetecek çoklukta bulut kümeleri halindeki ufacık kabuklu tekhücreliler ve boncuk gibi yüzen buz tanecikleri, su geçirmez lambanın sarımtırak ışığında dağınık vaziyette suda sürükleniyordu. Halojen parıltının arkasında Roger tam olarak seçilemeyen şekliyle, kauçuk elbisesinin içinde kapkara ve esrarengiz görünümde, kendisini fırlatıp savuran bir kişiden kaçmakta olan bir gölge, veya sırtında alışılagelmiş tırpanı olmayan Ölümün ta kendisi gibiydi.

Kendisine tembih edildiği gibi Brian, hayatına kastedecek muhtemel bir saldırıyı engellemek üzere, Harry ve Roger mağaradan ayrılır ayrılmaz hiç gecikmeden suyun içine daldı. '

Roger diğer ucu İlya Pogodin'e kadar uzanan kablo boyunca kendini aşağı doğru çekmeye başlamıştı bile. Harry, saatinin fosforlu dijital ekranını görebilmek için, sol bileğini yüzündeki maskeye iyice yaklaştırdı. 11:20.

Patlamaya kırk dakika vardı.

Roger Breskin'i, aşağıdaki bilinmeyene doğru takip etti.

11:22

Patlamaya Otuz Sekiz Dakika Kala

Subay salonundan Komutana. Nikita Gorov kontrol merkezindeki mikrofona uzandı. "Rapor ver." Kelimeler hoparlörden o kadar hızlı ve art arda geldi ki, neredeyse anlaşılamayacaktı. "Buradaki bölmede terleme var." "Hangi bölmede?" diye bir işadamı serinkanlılığı ile sordu

Gorov, korkudan karnına sancılar saplandığı halde.

Sancak taraftaki bölmede, efendim.

Ne kadar ciddi?

Çok ciddi değil, Efendim. Şu anda değil. İnce bir çiğ tabakası gibi, bir metre seksen santim uzunluğunda, on-on beş santim genişliğinde, tam tavanın alt hizasında.

Herhangi bir göçme işareti var mı?

Hayır, efendim.

Bana sürekli bilgi verin, dedi endişesini belli etmeden ve mikrofonu bıraktı. Mesafe ölçen iskandil aletinin önünde oturan teknisyen, "Delikte yine kısmi engel kaydediyorum," dedi.

Dalgıçlar mı?

Teknisyen grafiği bir dakika kadar inceledi. "Evet. Şeklin açıklaması bu olabilir. Dalgıçlar. Radardaki bütün ışıklı noktalardan aşağı doğru bir hareket var."

İyi haber herkesi etkiledi. Adamlar bir dakika önce olduklarından daha az gergin değillerdi. Buna karşın, son birkaç saattir ilk defa gerginlikleri ihtiyatlı bir iyimserlik taşıyordu.

Torpido odasından Gemi Komutanına. Gorov ıslak ellerini fark ettirmeden pantolonuna kuruladı ve mikrofonu bir kez daha aşağı doğru çekti. "Devam edin."

Sesi, altında bir parça sıkıntı yattığı belirgin olmakla birlikte, kontrollüydü.

Bölmedeki dört numaralı kovan ile beş numaralı arasındaki terleme daha kötü durumda, Kaptan. Görünüşünü hiç beğenmedim.

Ne kadar daha kötü?

Sular damla damla zemine doğru akmaya başladı.

Ne kadar su? diye sordu Gorov.

Torpido subayı durumu değerlendirirken tepedeki hoparlör tıslad ı. Sonra: "Elli altmış gram kadar." "O kadar mı?" "Evet, Efendim." "Göçme var mı?" "Görünürde yok." "Perçinler?"

"Perçinlerde bir bozulma yok." "Metalde zayıflama sesi var mı?" "Devamlı olarak kulaklıkla taradık, Efendim. Endişe vere

cek bir ses, zayıflama belirtisi yoktu, sadece olağan sesler." "O zaman neden sesin o kadar endişeli geliyor?" diye sordu Gorov, doğrudan doğruya meselenin özüne inerek.

Torpido subayı hemen cevap vermedi, fakat sonunda konuştu. "Yani, Efendim, elinizi çeliğin üstüne koyduğunuzda... garip bir titreşim var."

Motor titreşimleri.

Hoparlörden torpido subayının sesi geldi. "Hayır, Efendim. Başka bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum. Fakat bundan önce hiç hissetmediğim bir şey. Sanırım..."

Ne?

Efendim?

Ne olduğunu düşünüyorsun? diye sordu Gorov. "Baklayı ağzından çıkar. Elini çeliğe koyduğun zaman ne hissettiğini sanıyorsun?"

Basınç.

Gorov, kontrol odasındaki mürettebatın ihtiyatlı iyimserliklerini derhal kaybettiklerini fark etti. Torpido subayına, "Basınç mı? Çeliğin arkasındaki basıncı hissedemezsin. Hayal gücünü kontrol altına almanı tavsiye ederim. Telaşlanmak için bir sebep yok. Sadece yakından gözlemeye devam et," dedi. Torpido subayı besbelli ki daha fazla tepki beklemişti. Bozuk bir sesle, "Evet, Efendim," diye cevap verdi.

Zhukov'un uzun suratı, korku, şüphe ve kızgınlık ifade eden, cesaret kırıcı derecede belirgin ve anlaşılır bir his mozaiği ile iyice asılmıştı. Gemi Komutanı olmayı isteyen bir Birinci Subay, yüz ifadelerini daha iyi kontrol etmek zorundaydı. O kadar yavaş bir

sesle konuştu ki, Gorov duyabilmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldı: "Dış gövdede en ufak bir iğne deliği, saç teli kadar ince bir çatlak olsa gemi paramparça olur."

Doğruydu. Ve bütün bunlar bir saniye içinde gerçekleşebilirdi. Onlar başladığını bile anlayamadan bütün iş biterdi. En azından, bereket versin ki ölüm ani olurdu.

Her şey yolunda gidecek, dedi Gorov ısrarla.

Birinci Subayının gözlerinde bir sadakat bunalımı sezinledi ve yanılıp yanılmadığını merak etti. Pogodin'i yüz metreye yakın bir mesafe daha yukarı çıkarıp ezici basıncı azaltmalı ve Edgeway bilim adamlarını terk etmeli miydi diye düşündü.

Nikki'yi hatırladı.

Kendi kendini yargılama konusunda acımasız olması, Edgeway araştırma grubunu kurtarmanın onun için bir tutku, şahsi bir hesaplaşma haline geldiğini ve bunun da mürettebatının zararına işlediğini görmesine yetiyordu. Eğer bu gerçekse, kontrolünü kaybetmiş demekti ve gemiyi yönetmesi artık doğru değildi.

Herkes benim yüzümden ölecek mi, diye düşündü.

11:27

Patlamaya Otuz Üç Dakika Kala

Haberleşme kablosu boyunca iniş Harry'nin beklediğinden çok daha zor ve yorucuydu. Geçmiş yıllarda birkaç kez dalış yapmış olmasına ve bu inişin nasıl olacağını bildiğini sanmasına rağmen Harry, kendi sualtı tecrübesinin Brian ve Roger'ın yanında pek de yeterli olmadığını gördü. Normal olarak bir dalgıcın, zamanın büyük bir bölümünü okyanus dibine aşağı yukarı paralel bir konumda yüzerek geçirdiğini göz önünde tutamamıştı; iki yüz on metrelik kablo boyunca baş aşağı inişleri deniz yatağına yaklaşık dik açıdaydı, ve Harry bunu çok yorucu buldu. Aslında, açıklanamayacak bir durumdu bu, çünkü bundan önce yaptığı tüm

dalışlardan bir hayli daha zor olmasını gerektirecek fiziksel bir neden yoktu. Hangi açıda olursa olsun, su altındayken doğal olarak vücut ağırlığı olmazdı, ve paletler en az deniz yatağına paralel yüzerken olduğu kadar yararlıydı. Bu farklı yorgunluk hissinin büyük bir oranda psikolojik nedenlerden kaynaklandığını düşünmekle beraber, bunu bir türlü üzerinden atamıyordu. Dalış elbisesinin kurşun ağırlıklarına rağmen, sürekli olarak suyun doğal kaldırma gücüne karşı savaşıyor gibiydi. Kollan ağrıyordu. Başına hücum eden kan şakaklarında ve gözlerinin arkasında zonkluyordu. Kısa bir süre sonra fark etti ki, belli aralıklarla durup yönünü değiştirmesi, başını yukarıya doğru yönlendirerek yeniden dengesini kazanması gerekiyordu; aksi takdirde, yorgunluk hissi ve giderek yitirdiği yön duygusu kuşkusuz tamamen psikolojik olduğu halde, her an kendinden geçebilirdi.

Başı çeken Roger Breskin, güçlük çekmeden ilerliyor gibiydi. Sol eliyle kordon boyunca kayıyor, diğer elinde lambayı tutuyor ve itici gücünü sadece sürekli olarak çırptığı bacaklarından alıyordu. Kullandığı teknik Harry'ninkinden fazla farklı değildi ama, devamlı olarak itinayla yapmakta olduğu ağırlık çalışmaları sayesinde gelişen kasları onun için bir avantajdı.

Harry, omuzlarının çatırdadığını, ensesinin ağrımaya başladığını, sürekli yenilenen şiddetli ağrıların kolları boyunca dalga dalga indiğini hissettikçe, keşke son yirmi yıl içinde jimnastiğe Roger kadar zaman ayırmış olsaydım, diye düşündü.

Brian ve Rita'nın nasıl olduklarını görmek için omuzunun üzerinden arkaya baktı. Hatları, yüzünü tamamen örten dalış maskesinin ardında hemen hemen hiç seçilemeyen delikanlı, yaklaşık üç buçuk metre arkasından onu izliyordu. Brian'ın hava borusundan sel gibi hava kabarcıkları fışkırıyor, Roger'ın lambasından yansıyan ışıkla bir an için sarıya boyanıyor, sonra çabucak yukarıdaki karanlığın içinde kayboluyordu. Son birkaç saat içinde başına gelenlere rağmen, ona yetişmekte hiçbir zorluk çekmiyormuş gibi görünüyordu.

Brian'ın gerisindeki Rita, George Lin'in peşinde taşıdığı lambayla zaman zaman arka plandan aydınlanması dışında, neredeyse hiç görünmüyordu. Sarımtırak huzmeler bulanık suya yeniliyordu; tüyleri ürperten bir aydınlık veren bu solgun pus tabakasının önünde Rita, yalnızca hafif hafif dalgalanan bir gölge gibiydi, ve zaman zaman öylesine belirsiz ve garipti ki, bir insan değil de adeta kutup denizlerinin bilinmeyen bir yaratığı gibiydi. Harry onun yüzünü hiç göremiyordu ama, psikolojik olarak çektiği sıkıntının çok büyük olduğunu biliyordu.

Kabuklu tekhücreliler, buz zerreleri ve inorganik parçacıklarla dolu olan tüneldeki dondurucu su, adeta mürekkep balığının salgısıyla hare hare boyanmış gibi kapkaraydı. Rita, her taraftan onu saran yalnızca altı metre uzağındaki buzu göremiyor, fakat varlığını şiddetle hissediyordu. Zaman zaman korkusu onu öylesine sarıyordu ki, göğsü daralıyor, boğazı sıkısıyor ve nefes alamaz hale geliyordu. Bununla beraber, onu ürperten körü körüne panik duygusunun eşiğine her geldiğinde, nefesini patlarcasına boşaltıp, metalik bir tadı olan dalış tankındaki gaz karışımını ciğerlerine çekiyor ve o anda, histeriye kapılmaktan kurtuluyordu.

Rus malı dalgıç elbisesinin içinde hiçbir şekilde soğuktan etkilenmiyordu. Tersine kendini, kutup kıtasına gelip Edgeway İstasyonunu kurduklarından bu yana geçen son birkaç ay içinde olduğundan çok daha sıcak hissediyordu. Buna rağmen, sudan incecik bir kauçuk tabakası ve elektrikle ısıtılan yalıtımlı astarla ayrıldığının bilincinde olarak, önüne geçilmez şekilde ölümcül soğukluğun farkındaydı. Rus teknolojisi çok etkileyiciydi, fakat eğer kalçasının üzerindeki akü çok aşağılardaki denizaltına ulaşamadan biterse, vücut ısısı suda çabucak yok olup giderdi. Denizin dayanılmaz soğukluğu Rita'nın kaslarına, iliklerine sinsice işler, azap içinde bedenini sarar ve beynini uyuşturarak...

Aşağıya, hep aşağıya. Hissetmediği soğuk tarafından kucaklanmış olarak. Göremediği buzla sarılmış şekilde. Solunda, sağında, üstünde ve altında, önünde ve arkasında, görünmeyen

yuvarlak beyaz duvarlar. Onu saran ve kapana sıkıştıran. Buzdan bir tünel. Buzdan bir hapishane. Karanlığın ve keskin soğuğun tıka basa doldurduğu. Küt, küt, küt diye boğuk boğuk atan kalbi ve uğuldayan nefesi dışında tamamen sessiz. Kaçıp kurtulmanın imkânsız olduğu. Mezardan daha derin.

Aşağıya, bilinmeyene doğru yüzdüğü sırada Rita, altı yaşındayken geçirdiği kışa sık sık geri dönmekte olduğundan, bazen George Lin ve ön taraftan gelen ışığın farkına diğer zamanlardan daha çok varıyordu.

Mutlu. Heyecanlı. Kayak pistlerinde çok tecrübeli olan ve ona kaymayı öğretmeye can atan anne ve babasıyla birlikte ilk kayak tatiline gidiyor. Arabaları Audi marka. Annesi ve babası önde oturuyor, o ise arkada tek başına. Giderek daha da beyazlaşan muhteşem tepelere doğru çıkıyorlar. Fransız Alplerinde virajlı bir yol. Mermer misali bir harikalar ülkesi tüm çevrelerinde, karla yüklü her dem yeşil ağaçların muhteşem manzarası altlarında, yalçın kayaların bembeyaz sakalla kaplanmış yaşlı adam yüzlerine benzer hayal meyal karaltıları onları gözleyen tanrılar gibi tepelerinde. Öğleden sonra çelik grisi rengindeki gökkubbeden dolgun beyaz kar tanecikleri dönerek inmeye başlıyor. O bir İtalyan, ayçiçeklerinin ve zeytin ağaçlarının çevrelediği, yüzeyinde güneş ışıklarının pul pul parladığı Akdeniz'in çocuğu, hayatında bugüne kadar hiç kış tatiline çıkmamış. Şimdi genç kalbi maceranın heyecanıyla çarpıyor. Çevre alabildiğine güzel: kar, dimdik yükselen arazi, ağaçlar ve mor gölgelerle dolu, yer yer ufak köyler serpiştirilmiş vadiler. Ve daha sonra, ölümün aniden geldiği anda bile, gösterişli beyaz elbisesine bürünmüş haliyle, hâlâ müthiş güzellikte. Yolun sağ tarafından, çok yükseklerden çığın düşmekte olduğunu önce annesi görüyor ve korkuyla bağırıyor. Rita sağdaki camdan bakıyor, dağın oldukça yükseklerindeki beyaz duvarın yavaşça aşağıya doğru kaydığını, fırtınanın okyanusta oluşturduğu sahile sürüklenen dalgalar gibi hızla büyüdüğünü, denizin püskürttüğü serpintiye benzer kar bulutlarının oluştuğunu görüyor,

önce sessiz, öylesine beyaz ve sessiz ki, onları incitebileceğine inanamıyor. "Onu geçebiliriz," diyor babası, gaz pedalına hızla bastığı sırada sesi korkmuş gibi çıkıyor, ve "Çabuk ol, Tanrı aşkına, çabuk ol," diyor annesi ve çığ gelmeye devam ediyor, sessiz ve beyaz, ve büyük ve göz kamaştırıcı ve her saniye daha da büyüyen... sessiz... sonra çok uzaklardaki bir gök gürültüsü gibi zar zor duyulan bir gümbürtü...

Rita garip sesler duydu. Çınlar gibi, uzaktan gelen sesler. Bağıran veya ağlayan. Istıraplarının dinmesi için feryat eden lanetli ruhların dünyasından gelir gibi.

Sonra bunun tek bir ses olduğunu fark etti. Kendi sesi. Maskesinin içinde panik dolu bir sesle bağırıyor, fakat kulakları maskenin dışında kaldığı için, kendi çığlığını yalnızca yüzünün kemiklerinden ulaşan titreşimler yoluyla duyuyordu.

Eğer sesler ona lanetli ruhların feryadı gibi geliyorsa bu, cehennemin şu anda onun içinde, kendi kalbinin karanlık bir köşesinde olmasından kaynaklanıyordu.

Gözlerini kısarak Brian'ın önünde, sıranın daha ilerisinde, gölge halindeki şekle dikkatlice baktı: Harry. Bulanıklığın içinde, aşağıdaki siyah boşluğa doğru ayak çırpıyor, hem çok yakın hem de çok uzak, hayal meyal görünüyordu. Rita ile Brian arasında üç buçuk-dört metre aralık vardı; delikanlının boyunu bir metre seksen santim sayıp, onunla Harry arasındaki mesafeyi de üç-üç buçuk metre olarak hesapladığında, kendisini kocasından ayıran toplam uzaklık dokuz-on metreye varıyordu. Bu mesafe ona bir kilometreden fazlaymış gibi geliyordu. Harry'yi düşündüğü ve bu çetin sınav bittikten sonra onunla birlikte geçirecekleri güzel zamanı aklından çıkarmadığı sürece, maskesinin içinde çığlıklar atmadan yüzmeye devam edebiliyordu. Paris. V. George Oteli. Bir şişe kaliteli şampanya. Harry'nin öpücükleri. Dokunuşları. Eğer korkularının onu yenmesine izin vermezse, bütün bunları yeniden paylaşabilirlerdi.

Harry geriye, Rita'ya doğru baktı. Hâlâ olması gerektiği yerde, denizaltıya bağlı kordon boyunca Brian'ı takip ediyordu.

Tekrar ileriye doğru dönüp, kendi kendine Rita için çok fazla endişe etmekte olduğunu söyledi. Kadınların genellikle erkeklerden daha dayanıklı oldukları söylenirdi. Eğer bu doğruysa, özellikle bu kadın için doğruydu.

Kendi kendine güldü ve "Dayan biraz," dedi, sanki Rita onu duyabilirmiş gibi.

Karanlık tünelde yaklaşık yüz elli fit kadar ilerlemiş oldukları sırada, Harry'nin önünde bulunan Roger Breskin sonunda dinlenmek için durdu. Su balesi yapıyormuş gibi bir parende attı ve ipin etrafında Harry ile yüz yüze gelene kadar kendi çevresinde dönerek daha doğal bir duruş şekli aldı: kafası yukarıda ve ayakları aşağıda.

Roger'ın dört buçuk metre arkasındaki Harry de durdu ve tam o da parendesini atacakken Roger'm elindeki lamba titreyerek söndü. Harry'nin arkasındaki iki ışık hâlâ parlamaktaydı, fakat huzmeleri bulanık suda dağılıyor ona ve Roger'a kadar ulaşamıyordu. Tamamiyle karanlıkta kalmıştı.

Bir an sonra Breskin ona çarptı. Harry kabloya tutunamadı. Birlikte aşağıya, daralan bir açıyla tünel çeperine doğru yuvarlanmaya başladılar, ve Harry bir an için ne olduğunu anlayamadı. Sonra bir elin boğazına doğru yükselmekte olduğunu hissetti ve başının dertte olduğunu anladı. Bütün gücüyle Breskin'e saldırdı, fakat su yumruklarındaki gücün bir kısmını emerek onları şakalaşır gibi hafif vuruşlara çevirdi.

Breskin'in eli Harry'nın boğazında sıkıca kapandı. Harry kafasını çevirerek geri çekmeye çalıştı, fakat kaçamadı. Haltercinin pençesi çelik gibiydi.

Breskin diziyle Harry'nin karnına vurdu, fakat su darbeyi karşılayıp yavaşlatarak bu defa onun aleyhine çalıştı.

Beklediğinden daha fazla şiddetle ve hızla Harry'nin sırtı tünel duvarına çarptı, ağrı, omurgası boyunca şimşek gibi çaktı. İri adam onu buza çivilemişti.

Geriye kalan - biri George ve biri de Pete tarafından tutulan - iki halojen lamba çok yukarılarda, ve tünelin ortasına doğru beş-altı metre içeride, bulanık suyu ziyarete gelmiş, belli belirsiz görünen hayaletler gibiydi. Harry karanlıkta kör gibiydi. Yakın mesafeden bile kendisine saldıranı göremiyordu.

Boğazındaki el yukarıya doğru kaydı ve çenesine dayandı. Yüzündeki maske fırladı.

Bu amaçlı darbe ile Harry'nin soluk alma ve zaten kısıtlı olan görüş imkânı tamamen kesilmiş ve yüzü suyun öldürücü soğuğuna maruz kalmıştı. Çaresizlik içinde ve yön duygusunu yitirmiş durumda olan Harry artık Breskin için bir tehdit unsuru olmadığından, adam onu bıraktı.

Soğuk, sanki bir el şiddetle tırnaklıyormuşçasına yüzüne battı; tırmık izlerinden oluk oluk sıcak sıvı fışkırır gibi, vücut ısısı akıp gidiyordu.

Harry, dehşet içindeydi, paniğe kapılmasına ramak kalmıştı, fakat paniğin ölüm demek olduğunu biliyordu, hava borusunun ucunda, arkasından yüzmekte olan hayati değerdeki maskesini yakalamaya çalışarak, karanlığa doğru yuvarlandı.

Sıranın başındaki lamba söndükten bir saniye sonra Rita durumu anladı: Brian Dougherty'nin muhtemel katili Breskin'di. Bundan bir saniye sonra da, ne yapması gerektiğini biliyordu artık.

Aşağıdaki karanlıkta Harry'yi veya Breskin'i göremediği halde, iki adamın ölüm-kalım mücadelesi içinde olduklarından emindi. Güçlü olmasına rağmen Harry'nin, tecrübeli bir dalgıç karşısında dayanma şansı yoktu pek. Ona yardıma gitmek istedi, ama bu aptalca bir fikirdi, hemen vazgeçti. Duyguları onu Harry'ye doğru mıknatıs gibi çekiyordu fakat duygularının kontrolden çıkmasına

asla izin veremezdi, aksi takdirde hepsi ölebilirlerdi. Harry eğer Roger Breskin ile mücadele edebilecek güçte değilse, kendisi hiç değildi. Yapacağı en iyi şey, Harry'nin şu veya bu şekilde hayatta kalmayı başarabileceğine inanmak, ve bu arada karanlığa karışarak denizaltıya bağlı kordondan uzaklaşmak, fırsatını kollamak, ve Brian'ı öldürmek üzere geldiğinde Breskin'e arkadan saldırmaya hazırlıklı olmaktı.

Kordonu bıraktı ve yerini Breskin'e belli edecek şekilde bedenini çepeçevre aydınlatan George Lin'in elindeki lambanın sarı ışığından yüzerek uzaklaştı. George'un onu izleyip, altında saklandığı örtüyü aralamaması için dua ederek çarçabuk tünelin duvarına ulaştı; o pürüzsüz yuvarlak... buza.

Gümbürtü yerini uğultuya bırakıyor ve babası tekrar, "Onu geçebiliriz," diyor, fakat artık kelimeler bir vaat değil dua gibi. Koca beyaz duvar aşağı, aşağı, aşağı, aşağı geliyor ve annesi çığlık atıyor...

Rita geçmişten sıyrılıp, ellerini sıkıca dayadığı buzdan duyduğu korkuyu bastırmaya çalıştı. Duvar onun üzerine yıkılmayacaktı. Sağlamdı, yaklaşık yüz metre kalınlıktaydı, ve geceyarısında plastik kutular patlayıncaya kadar, çökmesine neden olacak güçte bir basınç altında değildi.

Kendi etrafında döndü, buza sırtını yasladı, haberleşme kablosunun çevresindeki karmaşaya doğru baktı. Onu sürekli aşağıya çeken kemerindeki ağırlıkla suda ayaklarını çırparak ve bir elini yanındaki buza sıkıca dayayarak mücadele ediyordu.

Buz canlı bir yaratık, bilinçli bir varlık değildi. Rita bunu çok iyi biliyordu. Buna rağmen sanki buz onu yok etmek istiyormuş gibi geliyordu Rita'ya. Onun kendisine olan arzusunu, açlığını, kendisine ait olduğu konusundaki inancını adeta' sezer gibiydi. Duvarda, tuttuğu yerin hemen altında bir ağız açılıp

bileğinden ısırarak vahşice elini koparsa veya daha da çok açıp onu tamamen yutsa hiç şaşırmayacaktı.

Ağzına kan tadı geldi. Giderçk büyüyen korkusunu bastırmak için öylesine zorlu bir mücadele veriyordu ki, alt dudağını ısırmıştı. Tuzlu, bakır lezzetindeki tat - ve duyduğu acı aklını toparlamasına ve yaşamı konusundaki gerçek tehdide yönelmesine yardımcı oldu.

Tünelin tam ortasında Roger Breskin, kapkara derinliğin içinden George Lin'in elindeki lambanın bulanık ışığına doğru fırladı.

Harry, aşağıya doğru sadece yüzlerce metre değil de, sonsuzca uzanıyormuş gibi görünen boşluğun içinde kaybolmuştu.

Breskin doğruca Brian'a yöneldi.

Brian, neler olduğunu tam o anda apaçık anlamaya başlamıştı. Kendisi de tecrübeli bir dalgıç olmasına rağmen, Breskin'den kaçabilecek kadar hızlı hareket etmeyi asla başaramazdı.

Rita kendini iterek duvardan ayrıldı, bir silahı olmadığına hayıflanarak ihtiyacı olan tek şeyin yalnızca karşı tarafı hazırlıksız yakalamak olduğunu ümit ederek, saldırganın arkasından yüzdü.

Brian, Roger Breskin'in ışıksız derinliğin içinden bir köpek balığı gibi fırladığını gördüğü anda, daha önce gün içinde, onların aysbergin yamacındaki çıkıntıdan George'u kurtarmalarından hemen sonra geçen bir konuşmayı hatırladı. Brian uçurumdan yukarı çekilmiş, geçirdiklerinden sonra zayıf düşmüş, titriyordu:

İnanılmaz.

Neden bahsediyorsun?

Bunu başarabileceğimi sanmıyordum.

Bana güvenmiyor muydun?

O yüzden değil. Halatın kopacağını veya yamacın çatlayıp ayrılacağını falan düşünmüştüm.

Eninde sonunda öleceksin. Fakat burası yeri ve zamanı değildi.

Brain, Roger'ın her zamankinden farklı olarak, bir filozof gibi düşündüğünü sanmıştı. Şimdi anlıyordu ki aslında bu sözler açık bir tehdit, içten gelen bir şiddet belirtisiydi.

Belki Breskin, George'un olaya şahit olmasını, veya belki de, açıklaması olmayan ve kendine göre bir başka manyakça nedenle, Brian'ı daha önce öldürmek istememişti.

O konuşma yeniden hafızasında tekrarlandığı anda Brian, Breskin'den kaçmaya çalıştı ve tünelin duvarına doğru ayak çırptı, fakat çarpıştılar ve birlikte karanlığın içine doğru yuvarlandılar. Breskin'in kuvvetli bacakları, bir yengecin kıskaçları gibi Brian'ı çepeçevre sarmıştı. Sonra boğazında bir el. Yüz maskesinde. Hayır!

George Lin denizaltından gelen Rus dalgıçların onlara saldırdığını zannetti.

Rusların yardım teklifi yaptıkları andan itibaren George Lin, onların kafalarında kurnazca bir plan olduğunu biliyordu. Ne olabileceğini çıkarmaya çalışıyordu, fakat bunu hiç düşünememişti: tünelin derinliklerinde haince bir ölümcül saldırı. Geceyarısında ya paramparça olmaya, veya öldürücü soğukluktaki denize uçmaya zaten mahkûm olan bir grup Batılı bilim adamını öldürmek için neden bu kadar çok zahmete katlanmış olsunlardı? Bu mantıksızdı, anlamsız bir delilikti, fakat diğer taraftan, hüküm sürdükleri dehşet dolu yıllarda komünistlerin ne Rusya'da, ne Çin'de, ne de dünyanın herhangi bir yerinde yapmış oldukları şeylerin asla mantıklı olmadığını biliyordu. İdeolojileri sınırsız iktidar için duydukları delice açlık, politikaları fazilet ve mantıktan yoksun bir tapınmadan başka bir şey değildi ve kanlı ihtilalleri ile sonu gelmeyen zalimliklerini, onların inancını paylaşmayanların çözümlemesi ve anlaması imkânsızdı.

Dosdoğru tünelden yukarıya yüzmeyi, havuzdan dışarı çıkmayı, buzun tepesine geri dönmeyi, patlayıcılardan birini bulup üzerine

yatmayı, ve geceyarısında infilakın onu paramparça etmesini beklemeyi tercih ederdi. Zira böyle bir ölüm, bu insanlardan herhangi birinin elinde ölmekten çok daha kolaydı. Fakat hareket edemiyordu. Sol eli haberleşme kablosuna öyle sıkı dolanmıştı ki, birbirlerine lehimlenmiş gibiydiler. Sağ eliyle halojen lambayı öyle hızla kavradı ki, parmakları sızladı.

Tıpkı kız kardeşinin öldüğü gibi ölmeyi bekledi. Tıpkı annesinin öldüğü gibi. Tıpkı dedesinin ve büyükannesinin öldükleri gibi. Geçmiş, içinde bulunduğu anı sararcasına dalga dalga geri geliyordu.

Çocukluğunun korkularından kurtulduğuna inanmakla aptallık etmişti. Eninde sonunda, hiçbir kuzu kesilmekten kurtulamazdı.

Hava hortumu Harry'nin başının hemen yanında onunla birlikte sürükleniyor, ucuna bağlı olan dalış maskesi ise biraz üzerinde yüzüyordu. Maskeyi aşağıya çekti ve yüzüne kenetledi. Suyla doluydu, ve Harry'nin ciğerleri alev alev yanmakta olduğunu halde, hemen nefes almaya kalkışması imkânsızdı. Maskenin kenar lastiğini bir köşeden kaldırınca, oksijenhelyum karışımı hava pleksiglas penceresinin arkasından suyu dışarı doğru itti ve maske sudan tamamen arındığında Harry, kaldırdığı lastiğin tekrar yerine iyice oturmasını sağladı, derin bir nefes çekti, sonra genzindeki suları saçarak, tıkanarak, zorlukla soluyarak, tekrar tekrar nefes alarak rahatladı. Gazın belli belirsiz tuhaf tadı, Harry'ye hayatı boyunca tüm yediklerinden veya içtiklerinden daha lezzetli geldi.

Göğsü ağrıyor, gözleri yanıyor, kafatası ek yerlerinden ayrılacakmış gibi başı zonkluyordu. Uğradığı saldırının etkisinden kurtulana kadar, bulanık denizde asılı vaziyette, bulunduğu yerde öylece kalmak istiyordu. Fakat Rita'yı düşündü, ve gerideki iki lamba ile gölgelerin birbirine karıştığı tarafa doğru yüzdü.

Brian her iki eliyle Breskin'in sol bileğini sıkıca tuttu ve iri yarı adamın demir gibi güçlü elini yüzünden çekip almaya çalıştı, fakat

ona karşı koyması imkânsızdı. Dalış maskesi yüzünden koparılırcasma fırladı.

Soğuk deniz, normal suyun donma noktasının çok altındaydı, fakat içindeki tuz dolayısıyla hâlâ buz haline gelmemişti. Suyun yüzüne doğru fışkırdığı anda yaşadığı şok, neredeyse tenine bastırılan alev alev bir meşale kadar acı verdi.

Buna rağmen Brian öylesine soğukkanlı hareket etti ki, buna kendisi bile şaştı. Su daha göz yuvarlaklarına ulaşıp üzerindeki dokuyu anında dondurmadan göz kapaklarını sıkıca kapadı, dişlerini kenetledi ve ne ağzından ne de burnundan nefes almamayı başardı.

Bu şekilde uzun süre kalamazdı. Bir dakika. Bir buçuk dakika. Sonra istemeyerek de olsa nefes alacaktı, ani olarak kendiliğinden

Breskin, bacakları ile Brian'ın beline daha sıkı sarıldı, kauçuk kaplı parmaklarıyla onun sımsıkı kapanmış dudaklarını zorlayarak ağzını açmaya çalıştı.

Rita yukarıdan, Brian'ın arkasından, George'un elindeki lambanın soluk ışığına doğru yüzdü. Breskin'in sırtına doğru süzüldü ve uzun bacaklarını, aynı onun kendi bacaklarını Brian'ınkine doladığı gibi beline doladı.

Uyuşacağına, çılgınca bir öfkeyle keskinleşen bir refleksle Breskin, Brian'ı bırakıp Rita'yı ayak bileklerinden yakaladı.

Rita kendisini sanki vahşi bir ata biniyormuş gibi hissetti. Altındaki güçlü hayvan kıvrılıyor ve silkeliyordu, fakat Rita baldırlarıyla onu sıkıca sardı ve maskesine uzandı.

Deliren ama hiç de aptal olmayan Breskin, onun amacını sezip ayak bileklerini bıraktı ve Rita'nın elleri tam maskesinin penceresinin kenarına ulaştığı sırada bileklerinden yakaladı. Öne eğildi, paletlerini çırptı, parende attı. Suda yuvarlandığı sırada Rita'nın ellerini yüzünden söküp aldı, suyun kaldırma kuvvetinden

yararlanıp, onun başa çıkmayı hayal bile edemeyeceği bir güçle Rita'yı üzerinden silkip attı. Rita ondan kopup uzaklaşırken bu çılgın sahtekâra hırsla tekme atmaya çalıştı fakat tekmelerin hiçbiri isabet etmedi.

Kendini tekrar toparladığında, Pete ve Franz'ın Breskin'in üzerine çullandığını gördü. Franz, elini bileğine kenetleyerek kollarıyla yaptığı çemberi açmamak için çırpınırken, Pete de bu delinin hiç değilse tek kolunu kıvırıp tutmaya çalışıyordu.

Breskin eğitimli bir dalgıçtı, ama onlar değillerdi. Onlar yavaş, hantal ve içinde savaş verdikleri bu yerçekiminden yoksun derinliğin fiziksel şaşkınlığı içindeyken, Breskin derin suda kendini evindeymiş gibi hissediyor, kıvrak, hızlı ve korku uyandıran bir kuvvetle, yılan balığı gibi debeleniyordu. Onlardan kurtuldu, Pete'in yüzüne dirsek attı, maskesini çekip çıkararak Pete'i Franz'a doğru itti.

Brian, George Lin'in dört buçuk metre aşağısında, haberleşme kablosuna tutunmuştu. Claude onun yanındaydı. Fransızın bir elinde Pete'in lambası vardı, diğer eliyle ise maskesindeki suyu boşaltmaya çalışan Brian'ı suda dengede tutmaya çalışıyordu.

Kargaşa içinde yuvarlanmakta olan Pete ve Franz'dan ayaklarını çırparak uzaklaşan Breskin, tekrar Brian'a doğru hızla yöneldi.

Rita gözünün ucuyla bir hareket sezinledi, kafasını çevirdi ve Harry'nin altlarındaki karanlıktan yukarıya doğru fırladığını gördü.

Harry, kendisinin ona doğru gittiğini Breskin'in görmediğini biliyordu. Karşı koyan herkesi saf dışı bıraktığından emin bir şekilde, Pete ve Franz'ın olduğu yerden hızla uzaklaşan iri yarı adam, kaslı bacaklarını tüm gücüyle çırparak dosdoğru esas avına yönelmişti. Hiç şüphesiz ki Claude yaşındaki bir adamı rahatlıkla bertaraf edeceğinden ve delikanlının maskesini temizleyip kendisini toparlamasına yetecek nefesi almasından çok önce, Brian'ın işini bitirebileceğinden emindi.

Aşağıdan hızla yükselen Harry, Breskin'le çarpışabilir ve böylece onun Brian'a ulaşmasını engelleyebilirdi. Tersine, yana doğru ayak çırptı ve çılgın adamın hizasından hızla geçerken, yüz maskesi ile sırtındaki basınçlı hava tankını birleştiren hortumu kaptı. Tekrar süratle ayak çırptı ve yukarı doğru yükselmeye devam ederken, hortumu hava tankının tepesindeki besleme vanasına bağlayan sıkıştırma halkasından çekip çıkardı. O ve Breskin ters yönlere doğru gittiklerinden, hortumun diğer ucu da dalış maskesinden ayrıldı.

Hortum koparak çıktığında, buz gibi su Roger'ın maskesinden içeri hemen girmedi. Bir emniyet tedbiri, bir kapama vanası olmalıydı.

El yordamıyla hortumu bulmak istedi, fakat sadece maskeden değil, aynı zamanda sırtındaki tanktan da kopmuş olduğunu fark etti. Hortum yerinde yoktu, ve tekrar bağlaması mümkün değidi.

Telaşa kapılarak hemen bacaklarını birbirine kenetledi ve olabildiğince hızlı bir şekilde tünelin ağzına doğru yöneldi. Tek şansı su yüzeyine ulaşabilmekti.

Sonra birden, kubbeli buz mağaranın içindeki havuzun, bulunduğu yerden yüz elli fit yukarıda, kendisini aşağı çeken ağırlık kemeriyle ulaşılamayacak kadar uzak olduğunu hatırladı, beceriksiz hareketlerle onu engelleyen belindeki kurşun ağırlıklardan kurtulmaya uğraştı. Açma tokası olması gereken yerde değildi, zira Tanrının cezası kemeri Ruslar yapmıştı ve o, bundan önce hiç Rus yapısı bir dalış gereci kullanmamıştı.

Roger kemeri çözme işine daha çok konsantre olabilmek için ayak çırpmayı kesti. Anında tekrar tünelin içine doğru yavaş yavaş batmaya başladı. Eliyle kemere vurdu, asılarak çekti, bükerek koparmaya çalıştı, fakat hâlâ tokayı bulamamıştı, Tanrım, Yüce Tanrım, hâlâ onu bulamamıştı ve sonunda çok fazla zaman kaybettiğinin farkına vardı, ona engel olan bu kemere rağmen bir saniye bile yitirmeksizin su yüzeyine ulaşmak zorunda olduğunu

anladı. Bir ok gibi dümdüz, kolları dimdik her iki yanında, suda mümkün olduğunca az direnç yaratarak, eşit aralıklarla düzenli ayak çırpıp, yukarı, daha yukarı doğru çıkma mücadelesi vermeye başladı. Göğsü ağrıyordu, kalbi sanki fırlayacakmışçasına hızla çarpıyordu, ve sonunda nefes alma ihtiyacına daha fazla karşı koyamadı. Ağzını açtı, patlarcasına nefes verdi, çaresizlik içinde nefes aldı, fakat maskede biraz evvel verdiği yetersiz hava dışında nefes alacak bir şey yoktu, ve tekrar nefes verdiğinde o da iyice seyreldi. Ciğerleri cayır cayır yanmaya başladı, biliyordu ki artık çevresini saran karanlık, tünelden değil, kendi gözlerinin arkasından geliyordu. Eğer nefes almazsa kendini kaybedeceğini biliyordu, ve bayılırsa ölürdü. Bu yüzden maskesini yüzünden söktü, ve kubbeli mağaranın içinde derin bir nefes çekti, fakat mağaranın yakınlarında bile değildi - neden su yüzeyine ulaştığını hayal etmişti, nasıl bu kadar aptal olabilirdi? - ve içine çektiği su öylesine soğuktu ki, dişlerinden başlayan şiddetli bir acı duydu. Ağzını kapadı ve şiddetle tıkandı, fakat anında tekrar nefes almaya çalıştı. Sadece su vardı, su, yalnızca su. Sanki önündeki sudan ince bir perdeymiş ve hemen arkasındaki havaya ulaşabilecekmiş gibi, her iki eliyle birden suyu tırmalamaya başladı. Sonra artık ayaklarını çırpmadığının, dalma ağırlıklarının etkisiyle su içinde dibe doğru batmakta olduğunun farkına vardı. Ayrıca artık elleriyle suyu aralamaya da çalışmıyordu, sadece aşağı, daha aşağıya doğru sürükleniyor, nefes alıyor, ve sanki belindeki kurşun ağırlıklardan ziyade, ciğerlerindeki yükü daha fazla hissediyordu...

O anda gördü ki ölüm, ne bir kurukafa ne de bir erkek yüzüydü. Bir kadındı. Soluk yüzlü, geniş çeneli bir kadın. Çirkin değildi. Şeffaf gri gözleri çok güzeldi. Roger, önündeki suyun içinden çıkıp gelen bu yüzü inceledi, ve onun annesi olduğunu fark etti; çok şey öğrendiği, dünyanın acımasız bir yer olduğunu ilk kez onun kollarında işittiği, sıradan insanların kendi aralarında anlaşan kötü niyetli kişiler tarafından gizlice idare edildiğini, bunların, kendilerini reddedenlerin özgür kişiliğini yok etmekten başka amaçları olmadığını duyduğu annesi. Ve şimdi Roger, bir gün

kendisine ulaşmak isteyebilecek bu kötü niyetli insanlara karşı daha güçlü olmak ve onlardan baskın çıkmak üzere gerekli bilgilerle donanmak için iki kez ihtisas yapmasına rağmen, yine de onlara yenilmişti. Onlar kazanmıştı, tıpkı annesinin onların kazanacağını, her zaman öyle olduğunu söylediği gibi. Fakat kaybetmek o kadar da kötü değildi. Kaybetmek huzur getiriyordu. Kır saçlı, gri gözlü ölüm ona güldü ve Roger onu öpmek istedi, kadın onu anne şefkatiyle kollarının arasına aldı.

Harry, ciğerleri suyla dolu ve kurşun ağırlıklarla yüklü cesedin, yanlarından geçerek denizin dibine doğru gidişini seyretti. Roger'ın sırtındaki tanktan hava kabarcıkları fışkırıyordu.

11.37

Patlamaya Yirmi Üç Dakika Kala

Yaşadığı gerginlik Nikita Gorov'un hafızasını keskinleştirdi ve onu, hiç de hoş olmayan fakat inkâr edilemeyecek bir gerçekle yüz yüze gelmeye zorladı. Aptallar ve kahramanlar, şimdi fark ediyordu ki, neredeyse görülemeyecek kadar ince bir çizgiyle birbirlerinden ayrılıyorlardı. Bütün benliği ile bir kahraman olmaya çalışmıştı. Ne için? Kim için? Ölmüş olan oğlu için mi? Kahramanlık geçmişi değiştiremezdi. Nikki ölmüştü ve mezarındaydı. Ölü! İlya Pogodin'in mürettebatı - o-nun idaresindeki yetmiş dokuz adam - ise hâlâ canlıydı. Hepsi onun sorumluluğu altındaydı. Sadece ölen oğluna karşı duyduğu yükümlülüğü garip bir yolla yerine getirmek için onların yaşamını tehlikeye atıyor olması affedilmeyecek bir davranıştı. Kahramanı oynayıp durmuştu ama, yalnızca bir aptaldı.

Tehlike olsa da olmasa da, yapmış olması gereken her ne olursa olsun, denizaltı artık kurtarma görevini üstlenmişti. Başarıya bu kadar yaklaşmışken görevden vazgeçemezlerdi. İki bölmedeki terleme, geminin temel yapısında değişme eğilimi göstermediği sürece bunu yapamazlardı. Adamlarını bu işe kendisi bulaştırmıştı,ve bu beladan onların onurlarını kırmadan sıyrılmak da onun göreviydi. Böylesine cesur olan adamlar, onun hatası

yüzünden küçük düşürülmeye layık değildi, fakat geçerli bir neden olmaksızın arkalarını dönüp buradan kaçtıkları takdirde, şüphesiz kendi gözlerinde, küçük düşmekten beter olurlardı. Şimdiye kadar kendisi kahramanı oynamıştı, ama şu anda tüm dünyanın gözünde onları birer kahraman yapmaktan ve evlerine salimen dönmelerini sağlamaktan daha çok istediği başka bir şey yoktu.

Herhangi bir değişiklik var mı? diye teknisyene sordu Gorov, iskandil cihazını kastederek. "Hayır, Efendim. Dalgıçlar hareketsizler. Son birkaç dakikadır yarım metre bile aşağıya inmediler."

Komutan, sanki çift katlı gövdeden ötesini tam tünelin bitimine kadar görebilecekmiş gibi, gözlerini tavana dikti. Orada ne yapıyorlardı? Ne aksilik olmuştu?

Hiç zaman kalmadığının farkında değiller mi? dedi Zhukov. "O patlayıcılar geceyarısında aysbergi paramparça ettiğinde, bizim buzulun altından çıkmış olmamız gerekir. Mutlaka buradan çıkmış olmalıyız."

Gorov gösterge ekranlarını kontrol etti. Saate baktı. Sakalını çekiştirerek, "Beş dakikaya kadar tekrar aşağıya doğru hareket etmeye başlamadıkları takdirde buradan çıkmamız gerekir. Bundan bir dakika bile fazla sürerse, nasılsa geceyarısından önce gemiye ulaşamamış olacaklar," dedi.

11:38

Rita yukarıya, Claude'a doğru yüzüp onu kucakladı. Claude da onun bu hareketini karşılıksız bırakmadı. Rita'nın gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Maskelerinin pencerelerini birbirlerine dayadılar. Rita konuştuğunda, Claude onu sanki sesi başka bir odadan geliyormuş gibi duydu. Pleksiglas seslerini yeterli düzeyde geçiriyordu.

Brian bu gece kaybolduğunda kendisi düşmemişti. Biri ona vurmuş ve ölüme terk etmişti. Kimin yaptığını bilmiyorduk. Şu ana kadar.

Rita sözünü bitirdiğinde Claude, "Ben de tam neler oluyor? diyordum. Roger'ı durdurmaya çalışıyordum ki, Pete lambasını elime tutuşturup beni kenara itti. İlk defa kendi yaşımı hissediyorum," dedi.

Altmış yaşında bile değilsin.

Öyleyse kendimi olduğumdan daha da yaşlı hissediyorum.

Dalmaya devam edeceğiz, dedi Rita. "Şu lambayı Pete'e götüreyim."

O iyi mi?

Evet. Sadece maskesi başının üzerinden çekilip alındığında burnu kanamış. Bu önemli bir şey değil. "George'un bir sorunu var." "Sanırım şok geçiriyor. Harry ona olanları açıklıyor." "Yüzünde gözyaşları var," dedi Claude. "Biliyorum." "Ne oldu?"

Hiçbir şey, dedi Rita. "Harry yaşıyor."

11:39

Claude Jobert'i haberleşme kablosu boyunca bir kez daha takip ederken Franz, gecenin diğer yarısında yaşamayı başardıkları takdirde Rita'ya neler söyleyeceğini düşündü.

Kendini çok iyi idare ettin. İnanılmaz birisin. Biliyor musun, bir zamanlar seni sevdim. Tanrım, hâlâ seviyorum. Senden hiçbir zaman vazgeçemedim. Ve, bilmem hiç belli ettim mi ama, senden çok şey öğrendim. Biliyorum ben hâlâ bir başbelasıyım, evet, itiraf ediyorum, fakat yavaş yavaş olgunlaşıyorum. Eski alışkanlıklar zor kayboluyor. Bu son birkaç ay içinde Harry ile kavga ederek, sana uzak davranarak tam bir budala gibi hareket ettim. Fakat artık bitti. Biz asla bir daha iki sevgili olamayız. Harry ile olan beraberliğinizi

gözledim, eşsiz bir şey bu, senin ve benim aramızda olanlardan veya olabilecekten daha farklı. Fakat ben seninle arkadaş olmak istiyorum.

Tanrı'dan bütün bunları söyleyebilecek kadar yaşamayı diledi.

11:40

Brian kablo boyunca aşağı doğru yüzdü.

Tepelerinde saatleri tiktak eden bombalar konusunda fazla endişe duymuyordu. Onun ve diğerlerinin denizaltına ulaşıp patlamadan sağ salim kurtulacaklarından giderek daha çok emin oluyordu. Bombalar yerine, Rita'nın kendisini körüklediği o tutkunun sancısıyla, yazmayı amaçladığı kitabı konusunda endişeleniyordu.

Ana fikir kesinlikle kahramanlık olacaktı. Sonunda Brian, bunun iki temel şekilde oluştuğunu görmüştü. Peşinde koşulan kahramanlık, tıpkı dağa tırmanan veya Madrid arenalarında kızgın bir boğaya meydan okuyan adamın kahramanlığı gibi - kendini sınamak anlamına gelen bu kahramanlık önemliydi. Buna karşın, amaçlanmamış kahramanlık yanında bu çok daha az değerliydi. Harry, Rita ve diğerleri, kendilerini sınamak için değil, yapmakta oldukları şeyin insanlığa yarar getireceğine inandıkları için görevlerini yerine getirirken hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Ama yine, her ne kadar onlar inkâr etseler de, onlar her gün birer kahramandılar. Onların hepsi, aynı polisler ve itfaiyeciler gibi, tıpkı milyonlarca anne ve babanın bir aileyi geçindirmek için sessiz sedasız korkunç sorumluluklar almaları ve iyi birer vatandaş olmak üzere evlat yetiştirmeleri gibi, O'nun varlığından şüphe eden ve hâlâ inananları alaya alanların yaşadığı bir dünyada Tanrı hakkında konuşan din adamları gibi, gittikleri okulların şiddetle çalkalandığı bir ortamda bile, eğitimsizler için acımasız olan bu dünyada hayatta kalmak için bilmeleri gereken şeyleri yine de çocuklara öğretmeye çalışan öğretmenler gibi birer kahramandılar. Birinci tarz - peşinde koşulan kahramanlık, bencilliğin bariz izlerini taşıyordu, ama

amaçlanmamış kahramanlıkta kişisellik yoktu. Brian şimdi anlıyordu ki, en hakiki cesaret ve en derin fazilet politikanın veya boğa arenalarının pırıltılı sahte şanında değil, bu u

11:41. Teknisyen iskandilin grafiğinden kafasını kaldırıp baktı.

Tekrar hareket etmeye başladılar.

Aşağıya doğru mu geliyorlar?

Evet, Efendim.

Tepedeki hoparlör onlara, ön taraftaki torpido odasında görevli olan subayın sesini ulaştırdı. Bu seste yepyeni bir telaş vardı şimdi. Gorov, bir yılanı ensesinden kavramışçasına ihtiyatla elinde tuttuğu mikrofona doğru, "Devam et," dedi.

Şu anda güvertede çeyrek litreden çok daha fazla su birikti, Kaptan. Bir veya iki litre kadar görünüyor. Bölmenin ön yüzü tepeden zemine boydan boya terliyor.

Perçin hattında bozulma var mı?

Hayır, Efendim.

Stetoskopta olağanüstü bir ses duyuluyor mu?

Hayır, Efendim.

On dakika içinde yola koyulacağız, dedi Gorov.

11:42

Tünel yer yer halojen lambanın ışığını yansıtacak kadar daraldığında, hapsedilmiş oldukları gerçeğini, çepeçevre etraflarını saran karanlıkta oldukları zamanki kadar kolaylıkla kafalarından atamıyorlardı.

Rita sürekli olarak geçmişle içinde bulunduğu an, ölümle yaşam, cesaretle korkaklık arasında gidip gidip geliyordu. Her geçen

dakika iç dünyasındaki çalkantının dinmesini bekliyor, ama tersine daha da kötüleşiyordu.

Alp dağlarındaki yolun hemen üzerinde bulunan dik yamaç boyunca, geniş bir alana serpiştirilmiş olan bir dizi ağaçtan doğal bir çit var. Bu sık bir orman değil, fakat belki çığın hızını kesecek ve gürültüyle inen karı durduracak bir engel olmaya yetebilir: kalın ve uzun gövdeli, her dem yeşil, asırlık ve kuvvetli ağaçlar. Sonra akan beyaz kitle ağaçlara çarpıyor, ve onları sanki birer kibrit çöpüymüş gibi kolayca kırıyor. Annesi feryat ediyor, babası bağırıyor, ve Rita üzerlerine doğru gelen bu otuz metre yüksekliğindeki, giderek büyüyen, bir Tanrının yüzü gibi görünen, kış mevsiminin beyaz gökyüzüne karışan o kocaman kar dalgasından gözlerini ayıramıyor. Kurbana susamış bu kitle Audi'ye çarpıyor, arabayı tepe taklak ediyor, yol boyunca iteliyor, altından ve üzerinden yalayarak geçerken uçurumun kenarındaki korkuluğa vurup aşağıya yuvarlıyor. Tüm çevreyi bir beyazlık sarmalıyor. Araba takla atıyor, tekrar dönüyor, sonra yan tarafı üzerinde kaymaya başlıyor, aşağıya, aşağıya, bir ağaca çarparak sekiyor, kayak pistine giriyor, büyük bir kar nehri içerisinde tekrar süratle aşağı doğru yuvarlanıyor, bir darbe alıyor, sonra bir tane daha. Arabanın ön camı içe doğru çöküyor ve içini, boşalmış bir kilisedeki sessizlikten daha yoğun olan bir suskunluk ve durgunluk kaplıyor.

Korkudan, anlamsız ve acıklı sesler çıkarmakta olan Rita, kendisini bu anıdan zorla sıyırdı. George Lin arkasından gelip, ilerlemesi için onu uyarıyordu.

Rita yüzmeyi kesmişti.

Kendi kendine kızarak ayaklarını çırpmaya ve aşağıya doğru inmeye devam etti.

11:43

Üç yüz fitte veya ona yakın bir yerde, İlya Pogodin'e olan mesafenin yarısından fazlasını katettikleri bir sırada Harry, aşağıya kadar tüm yolu aşabileceklerinden şüphe etmeye başladı. İlk etapta kulak zarlarının çatırdamasından, inanılmaz basıncın farkına varmıştı. Damarlarından hızla akan kanın sesi gök gürültüsü gibiydi. Uzaklardan gelen, masallardaki gibi sesler duyduğunu hayal ediyordu, fakat kelimeler bir anlam taşımıyordu ve Harry, onların ne dediğini anlamış olsa başının gerçekten belaya gireceğini zihninde canlandırıyordu. Tıpkı bir denizaltı gibi, bu olağanüstü basınç altında ezilerek kan ve kemik yığınından oluşan bir pelte haline gelip gelmeyeceğini merak etti.

Daha önce, telsizle konuşurken, Yüzbaşı Timoşenko onlara bu inişi başarıyla gerçekleştirebileceklerini gösteren birkaç örnek vermişti ve Harry, bunlardan bir iki tanesini kendi kendine tekrar etmeyi sürdürdü: 1961'de İsviçreli ve Amerikan dalgıçlar, dalış takımlarıyla Maggiore Gölünde iki yüz yirmi beş metreye inmeyi başarmışlardı. Maggiore Gölü. Yedi yüz otuz fit. 1961. İsviçreli ve Amerikalı dalgıçlar. 1990'da Rus dalgıçlar daha modern takımlar içinde daha derine... kaç metre olduğunu unutmuştu. Fakat Maggiore Gölünden daha derindi. İsviçreli, Amerikan, Rus... Yapılabilirdi. En azından iyi donanımlı, profesyonel dalgıçlar tarafından.

Dört yüz fit.

11:44

Oyuğun derinliklerine inen haberleşme kablosunu takip ettiği sırada George Lin kendi kendine Rusların artık komünist olmadıklarını söylüyordu. En azından komünistler yönetimde değillerdi. Şimdilik. Belki gelecekte bir gün, yönetimi ele geçireceklerdi; şeytan asla yok olmazdı. Fakat denizaltındaki adamlar yaşamlarını tehlikeye atmışlardı, ve onların hiçbir kötü amaçları yoktu. Kendisini inandırmaya çalıştı, fakat zorlanıyordu, zira kızıl baskının korkusu altında çok uzun yıllar geçirmişti.

Canton. 1949 sonbaharı. Çan Kai-Şek'in ana kıtadan atılmasından üç hafta önce. George'un babası, aileyi ve giderek azalan maddi varlıklarını Taiwan'a kaçırmak için gerekli düzenlemeleri yapmak üzere uzakta bulunuyordu. Evde George'dan başka dört kişi daha vardı: ninesi; dedesi; annesi; ve on bir yaşındaki kız kardeşi Yun-ti. Güneş battıktan sonra, babasını arayan bir grup Mao gerillası evi basmıştı. Ağır silahlı dokuz adam. Annesi George'u şöminenin içine, kalın demirden yapılmış ateş perdesinin arkasına saklamayı başarmıştı. Yun-ti'yi başka bir yere saklamıştı, ama adamlar onu buldular. George şöminenin içinden izlerken, ninesi ve dedesi diz çöktürülene kadar dövülmüş ve başlarına kurşun sıkılarak öldürülmüştü. Beyinleri duvarlara saçıldı. Aynı odada dokuz adam, tekrar tekrar annesi ve kız kardeşinin ırzlarına geçmişti. Her türlü aşağılama, her türlü küçük düşürmeye maruz kalmışlardı. George daha yedi yaşına bile basmamış bir çocuktu: küçük, korkmuş, güçsüz. Gerillalar sabaha karşı üçe kadar George'un babasının eve dönmesini beklemişler, ve nihayet ayrıldıklarında Yunti'nin boğazını kesmişlerdi. Sonra annesininkini. Çok fazla kan akmıştı. Babası on iki saat sonra eve gelmişti - ve George'u hâlâ şöminenin içinde, konuşamaz durumda bulmuştu. Taiwan'a kaçmalarından sonraki üç yıl içinde George hiç konuşmadı. Ve sonunda, sessizliğini bozduğu zaman, ilk önce annesinin ve kız kardeşinin isimlerini söyledi. Onların adını andığı anda kimsenin dindiremeyi başaramadığı bir şekilde ağlamaya başladı, ta ki doktor eve gelip ona yatıştırıcı bir iğne yapana kadar.

Her neyse, aşağıdaki denizaltıda bulunan adamlar Çinli değil Rus idiler, ve artık komünist değillerdi. Belki de hiçbir zaman gerçek komünist olmamışlardı. Ne de olsa askerler ve denizciler bazen, ülkelerini idare edenlerin katil ve budala olduklarına inandıkları halde, vatanları için savaşıyorlardı.

Aşağıdaki adamlar annesine ve kız kardeşine saldırıp sonra onları öldürenler gibi olamazlardı. Bunlar bambaşka insanlardı ve bu başka bir zamandı. Onlara güvenilebilirdi. Onlara güvenmeliydi.

Her şeye rağmen George, Pogodin'in mürettebatından, dünyada mevcut patlayıcıların tümünden korktuğundan çok daha fazla korkuyordu.

11:46

Subay salonundan Komutana.

Seni duyuyorum.

İskele yönündeki bölme akmaya başladı, Kaptan.

Çökme var mı?

Hayır, Efendim.

Ne kadar su birikti?

Yarım litre, Efendim.

Hem torpido odasında hem de subay salonunda sorun vardı.

Bölmenin gerisinden pek çok gürültü geliyor, Efendim, ama normalde hiçbiri basınç işareti değil.

Beş dakika içinde yola koyulmuş oluruz.

11:47

Denizaltıya neredeyse ulaşmak üzereyken Harry ümitli olmak için daha fazla neden olduğunu hatırladı. Yüzbaşı Timoşenko'ya göre, Hampshire'daki Alverstoke'da İngiliz dalgıçlar ve Marsilya'da Fransızlar, gerçeğe yakın hazırlanmış ortamda, ileri teknoloji ürünü dalış takımlarıyla bin beş yüz fite kadar inmişlerdi.

Hiç şüphesiz ki bir tek nokta, verilerin istediği derecede güvenilir olmasını engelliyordu: "gerçeğe yakın hazırlanmış ortam."

Bu gerçek ortamdı. Önlerindeki tünel genişledi. Buz duvarlar artık ışığı yansıtamayacak şekilde gözden kayboldu.

Çevresinde alabildiğine geniş bir ortamın varlığını algılıyordu. Su, muhtemelen içinde daha az buz parçacığı olmasından dolayı, yukarıda olduğundan daha berraktı. Birkaç saniye içinde, aşağıdan gelen renkli ışıkları gördü; önce yeşili sonra kırmızıyı. Daha sonra, elinde tuttuğu lambanın ışığı, altındaki boşlukta süzülen kocaman gri bir şeklin üzerine vurdu.

Harry, İlya Pogodin'in güvertesine ulaşıp, dinlenmek için radar direğine yaslandıktan sonra dahi bu korkunç basınçtan sağsalim kurtulma şanslarının fazla olduğuna inanmıyordu. Ciğerlerinin birer el bombası şiddetiyle patlayacağına ve kan damarlarının balon gibi şişeceğine neredeyse inanmış durumdaydı. Yüksek basıncın vücut üzerindeki etkileri konusunda fazla bilgisi yoktu; belki de ciğerleri patlamazdı, fakat hissettiklerinin hayalindeki görüntüsü yeteri derecede inandırıcıydı.

Buna ek olarak, Harry denizaltının durumunu hiç beğenmemişti. Diğerlerinin ona yetişmesini beklerken, gemiyi incelemek için bir dakika kadar zamanı olmuştu. Tüm yanan lambalar ışıl ışıldı: iskele tarafmda kırmızı, sancak tarafında yeşil, güvertede beyaz, ve hepsini bastıran sarı bir ışık... Belki Harry'nin düşünce akışı basınçtan veya yorgunluktan etkilenmiş olabilirdi, ama Pogodin dayanıklı olamayacak kadar fazla süslüydü. Bu kadar karanlıktan sonra gemi, lanetli bir kumar makinesine veya bir yılbaşı ağacına benziyordu. Koyu renkli selofandan yapılmışçasına hassas ve kolayca kırılabilir gibi görünüyordu.

11:49

Rita, tünelin dibine ulaştığı ve artık buzlar çevresini sarmadığı zaman korkusunun hafifleyeceğini umuyordu. Fakat adeta Manhattan'daki birkaç bloğu kaplayan koskoca gökdelenler gibi, zemini bir kilometreden daha uzun ve yetmiş katlı bir bina kadar yüksek olan bu buzdan ada, hâlâ tepesindeydi. Gerçi adanın suda yüzdüğünü, ve üzerine doğru batıp kendisini okyanusun dibinde ezmeyeceğini biliyordu ama, yine de tepesinde asılı duruyor olması

düşüncesi bile onu dehşete düşürüyor ve yukarı doğru bakmaya cesaret edemiyordu.

Audi'nin içi soğuk, çünkü motor durmuş ve fanlardan artık sıcak hava gelmiyor. Kar ve kırılmış ağaç dallan parçalanan camdan içeriye, ön koltuğun olduğu yere sel gibi akmış, gösterge panosunu kaplamış ve annesiyle babasını bellerine kadar gömmüş durumda. Karın içinde öyle sessizce oturuyorlar, her ikisi de ölmüş, ve zaman geçtikçe Rita anlıyor ki, yardım gelene kadar yalnızca üzerindeki palto ile yaşaması mümkün değil. Gösterge lambaları ve iç aydınlatma ışığı açık, bu yüzden Audi'nin içi karanlık değil; o akıllı bir kız, karın belki de otuz metre derinliğinde olduğunun farkında, kazarak yolunu bulup dışarı çıkamayacak ve tek başına kurtulamayacak kadar derin. Kurtarıcıların ona ulaşması çok zaman alacak. Babasının paltosuna ihtiyacı var, ve bunu yapmayı, tehlikeli olacak kadar erteledikten sonra, kendisini göreceği şeylere hazırlıyor ve sürünerek ön koltuğa geçiyor. Kıpkırmızı kan, donmuş buz parçacıkları halinde babasının kulaklarından ve burnundan sarkıyor, ve annesinin boğazına, çığın ön camdan içeri sürüklediği kırık bir ağaç dalının tırtıklı tarafı batmış. Yüzleri mavi-gri renkte. Açık gözleri tamamen bembeyaz, çünkü buz onları tamamen kaplamış. Rita onlara bir kez bakıyor ve bir daha asla dönmüyor, kafasını öne eğiyor, ve babasının üzerindeki karı elleriyle kazarak temizlemeye başlıyor. Sadece altı yaşında, hareketli bir çocuk ve yaşına göre çok kuvvetli, ama yine de çok küçük. Eğer babasının kolları geçirilmiş olsaydı, sertleşen cesedin üzerinden paltoyu çıkarıp alması imkânsızdı. Fakat arabayı sürdüğü sırada kollarını paltodan çıkartmıştı. Şimdi bedeni paltonun üzerinde oturuyor, sırtı ona dayanıyordu, ve bir sürü kaldırma ve çekelemeden sonra paltoyu babasının altından çıkarmayı başarıyor. Ödülüyle birlikte karın olmadığı arka koltuğa sürünerek geri dönüyor, kıvrılıyor, paltoya sıkıca sarınıyor ve yardımın gelmesini beklemeye başlıyor. Başını bile babasının paltosuna sarmış, yalnızca bedenini değil, nefesini de ipeksi astarın içine hapsetmiş, çünkü nefesi sıcacık. Bir süre sonra uyanık kalmakta zorluk

çekmeye başlıyor, soğuk arabanın içinden kendi kafasındaki daha soğuk yerlere doğru kaymaya başlıyor. Kızarmış gözlerle tehlikeli uykusundan her ayıldığında kendisini bir öncekinden daha halsiz hissediyor, fakat yine de kurtarıcıların sesini dinlemeyi hatırlıyor. Ona çok uzunmuş gibi gelen bir zaman sonra, ön koltuktan gelen sesler duyuyor -veya duyduğunu zannediyor: ölmüş olan babası ve annesi, sonunda orada oturmaktan sıkılıp, arkaya onun yanına doğru sürünerek gelmeye karar vermişler herhalde; kırılan buzların çatırtısı. Onlar da kalın paltonun altındaki rahat ortama sokulmak istiyorlar. Çatırtı: babasının burnundan düşen kanlı buzların çıkardığı ses. Tekar aynı buz çatırtısı: İşte geliyorlar. O korkunç buz çatırtısı: Arabanın arka tarafına tırmanıyor olmalılar. Buzun çatır çatır çatırdayan sesi... ve bu onun adını söyleyen bir ses mi, onun adını fısıldayan tanıdık bir ses mi? Ve soğuk bir el paltonun altına uzanıyor, onun sıcaklığını kıskanan bir el...

Biri ona dokundu, ve Rita korku içinde bağırdı, ama hiç olmazsa bu çığlık Audi'yi ve çığı harekete geçirip, geçmişe, ait oldukları yere gönderdi.

Pete bir yanında, Franz öteki yanındaydı. Belli ki Rita hareket etmeyi bırakmıştı, ve onlar kollarından tutarak kendisini son birkaç kulaçlık mesafe boyunca aşağıya doğru getiriyorlardı. Denizaltı tam önlerindeydi. Güvertenin üzerinde radar direğine tutunmuş olan Harry'i gördü.

11:50

Harry, Pete ve Franz'ın arasındaki Rita'yı gördüğü an büyük bir rahatlama duygusuyla ürperdi, içi ümit ve heyecanla titredi.

Diğer altı kişi de ona katıldığında Harry, gemi boyunca yarı emekleyerek, yarı yüzerek kısa merdivenlerden köprüye indi ve güvertenin ön tarafındaki bölümde yer alan halat bağlantıları boyunca kendini öne doğru çekti. Eğer gemiden uzağa sürüklenecek olursa, ona tekrar yetişmesi o kadar kolay

olmayabilirdi, çünkü hızı dokuz deniz mili olan akıntının kendisini sürüklemesi ile doksan metrelik gemiyi sürüklemesi aynı değildi.

Denizaltıyla olan bağlantısı tıpkı uzayda yürüyen astronot ile uzay gemisinin arasındaki gibiydi: Sanki her şeyin sabitmiş gibi görünmekle birlikte, aslında her ikisi de hızla hareket ediyorlardı.

Dikkatli, fakat acele etmesi gerektiğinin bilincinde, önce bir elini sonra diğerini kullanarak bağlantı hattı boyunca ilerledi ve Timoşenko'nun telsizle tarif ettiği basınç odasının kapağını bulmaya çalıştı.

11:51

Bir uyarı sireni ortalığı velveleye verdi.

Tam kumanda masasının üzerinde bulunan ekranlardan or

tadakinde görülen yeşil numaralar ve grafikler yok oldu. Onun yerine kırmızı harfler belirdi: ACİL DURUM.

Gorov klavyedeki, üzerinde GÖSTER yazan düğmeye bastı. Ekran derhal temizlendi ve siren sustu. Her zamanki yeşil renkte yeni bir mesaj belirdi: ÖN TARAFTAKİ BEŞ NUMARALI TORPİDO KOVANI DIŞ KAPAĞI ÇÖKTÜ. KOVAN TAMAMEN SUYLA DOLDU.

İşte olacaklar oluyor, dedi Zhukov.

Beş numaralı torpido kovanı gecenin erken saatlerinde buz parçasıyla çarpıştıklarında bükülmüş olmalıydı. Şimdi de kopmuştu.

Gorov çarçabuk, "Yalnızca dış kapı çöktü. Sadece kovan dış kapağı. İç kapak sağlam. Gemide su yok. Şimdilik yok... ve olmayacak da," dedi.

Emniyet tablolarından birini gözlemleyen denizci, "Kaptan, ziyaretçilerimiz tepedeki basınç odasının kapaklarından birini açtı," dedi.

Başaracağız, dedi Gorov, kontrol odasındaki mürettebata. "Hem de mükemmel bir şekilde başaracağız."

11:52

Gövdenin baş güverte kaportasına bağlı basınç odasının kapağı, denizaltıdaki kontrol panelinde görevli olan biri tarafından açılmıştı. Harry, oldukça ufak, pırıl pırıl aydınlanmış, su dolu bölmeye göz gezdirdi. Yüzbaşı Timoşenko'nun da söylediği gibi, burası yalnızca dört dalgıcı alabilecek büyüklükteydi

- ve bu ölçülerde bile birçok denizaltının çıkış bölmesinden iki kez daha büyüktü. Brian, Claude, Rita, ve George, birer birer bu yuvarlak odaya indiler ve sırtları duvara dayanmış vaziyette yere oturdular.

Harry dışarıdan kapağı kapadı, çünkü içeridekilerden birinin çekme halatını kullanarak kapağı indirmesi ve kilitlemek üzere çarkı çevirmesini beklemekten daha çabuk olacaktı.

Fosforlu saatine baktı.

11:53

Gorov gösterge ekranlarını endişeyle izliyordu.

Çıkış bölmesi hazır, dedi Zhukov, kulaklıklarından duy

duğu mesajı rapor ederek ve o anda ekranda da aynı bilgi belirdi. "Dalgıç odasındaki işlemleri tamamlayın," dedi Gorov.

11:54

Hava bacasında Rita, güçlü pompalar odadaki suyu çekerken duvardaki tutunma kollarına sıkıca sarıldı. Maskesini çıkarmamıştı, aynen tembih edildiği gibi, dalış tankındaki gaz karışımlarını solumaya devam ediyordu.

Odanın ortasında bir kapak açıldı. Genç bir Rus denizci belirdi, utangaç bir ifadeyle gülümsedi, bir parmağı ile işaret ederek onları çağırdı.

Basınç odasının kontrol merkezine inen merdivenlerden hızla inip, hava bacasından ayrıldılar. Denizci tekrar merdivenleri tırmanarak iç kapağı kapattı, kilitledi, hızla inerek kontrol panosuna döndü. Bir uğultuyla üst odaya tekrar su doldu.

Patlayıcılarla yüklü, buzdan koskoca bir adanın tam geminin üzerinde bir karaltı gibi durduğunun farkında olan Rita, diğer arkadaşlarıyla birlikte yandaki basınç odasına geçti.

11:56

Harry tekrar denedi, ve kapak yaylanarak açıldı.

Franz ve Pete'in içeri girmesini bekledi ve onları takip ettikten sonra içerden kapağı kuvvetle çekti. Sırtları duvara dönük olarak oturdular. Saatine bakmak ihtiyacını bile hissetmedi. Sanki içinde çalışmakta olan bir uyarı saati patlamaya dört dakika kaldığını ona söylüyordu. Tahliye delikleri açıldı ve pompalar bölmedeki suyu boşalttılar.

11:57

Paramparça olmanın eşiğinde bulunan buz dağı bir gölge gibi tepelerindeydi ve eğer onlar altında iken parçalarına ayrılırsa, büyük bir ihtimalle gemi de hurdaya dönerdi. Ölüm öylesine çabuk gelirdi ki, çığlık atmaya bile vakit bulamazlardı.

Gorov tepedeki mikrofonu çekti, manevra merkezini aradı, ve makinelerin tam yol geri çalışması için emir verdi.

Manevra merkezinin emri aldığını belirtmesinden bir dakika sonra gemi, motor devrinin ani değişikliği karşısında sarsıldı.

Gorov kumanda masasının kenarına doğru devrildi, Zhukov ise neredeyse düşüyordu.

Tepedeki hoparlörden ses geldi: "Manevra merkezinden Kaptana. Motorlar tam yol geri."

Dümeni ortala!

Dümen ortada.

Aysberg güneye doğru dokuz deniz mili hızla sürükleniyordu. Denizaltı ise kuzeye doğru on... on iki... şimdi on beş deniz mili süratle dokuz millik akıntı hızına karşı ilerliyordu, sonuç olarak birbirlerinden uzaklaşmalarında etkin hız on beş deniz miliydi.

Gorov bunun kendilerini kurtarmaya yetecek bir hız olup olmadığını bilmiyordu, ama şu anda yapabileceklerinin en iyisiydi, çünkü daha büyük bir hıza ulaşmak için patlamaya kadar geçecek süreden daha fazla bir zamana ihtiyaçları vardı.

Buz tepede, diye mesafe ölçüm görevlisi haber verdi. Buzulun ortasında bulunan ters huni şeklindeki oyuğun altından ayrılmışlardı. "Altmış fit. Buz altmış fit üstümüzde."

11:58

Harry basınç odasına girdi ve Rita'nın yanına oturdu. El ele tutuşup Harry'nin saatine bakmaya başladılar.

11:59

Kontrol odasının ilgi odağı, kumanda masasının tam arkasında duran altı rakamlı saat göstergesiydi. Nikita Gorov her geçen saniye ile birlikte, adamlarının yüzünde seyirmeler oluştuğunu seziyordu

11:59:10

11:59:11

Bu iş nasıl biterse bitsin, dedi Emil Zhukov, "yine de oğluma Nikita adını vermiş olmaktan mutluyum."

Ona bir budalanın adını vermiş olabilirsin.

."Fakat çok ilginç bir budalanın."

Gorov güldü.

11:59:30

11:59:31

İskandil cihazında görevli teknisyen, "Önümüz açık su. Tepede buz yok," diye haber verdi. Biri, "Buzulun altından çıktık," dedi. "Fakat henüz bulunduğu yerden uzaklaşmadık," diye uyardı Gorov, patlamak üzere olan buzulun saçılma alanı içindeydiler hâlâ.

11:59:46

11:59:47

Önümüz açık deniz. Tepede buz yok.

11:59:49

Son on dakika içinde ikinci kez ikaz sireni öttü, ve tepedeki ekranlardan birinde kırmızı renkli ACİL DURUM yazısı yanıp söndü.

Gorov bir tuşa basarak ekranı değiştirdi ve gövdenin hasarlı bölgesinde bir başka torpido kovanının kısmen çöktüğünü gözledi: ÖN TARAFTAKİ DÖRT NUMARALI TORPİDO KOVANININ DIŞ KAPAĞI ÇÖKTÜ. KOVAN TAMAMEN SUYLA DOLDU.

Gorov tepedeki bir mikrofonu aşağıya çekerek bağırdı, "Komutandan torpido odasına! Yerinizi terk edin ve tüm su geçirmez kaportaları kilitleyin."

Oh, Ulu Tanrım! dedi dinsiz Emil Zhukov. "İç kapaklar dayanır," dedi Gorov kendinden emin bir şekilde, ama içinden bunun doğru olmasına dua ederek.

11:59:59

12:00:00

Kendinizi kollayın!

Önümüz açık deniz.

12:00:03

Ne aksilik var?

Hani patlama nerede?

12:00:07. Sarsıntı gemiye vurdu. Parçalanan aysbergden suya, ve su boyunca ilerleyerek geminin gövdesine ulaşan patlama şaşılacak derecede hafif ve sanki uzaktaki bir gürültü gibiydi. Gorov patlamanın yarattığı şok dalgalarının yayılmasını bekledi, ama böyle bir şey olmadı. Sonar görevlisi aysbergin büyük parçalara ayrıldığını bildirdi. Ama Gorov ancak saat 12:12'ye doğru, sonar Uya Pogodin'in yakınlarında tehlikeli büyüklükte bir buz parçası kaydetmediği zaman, emniyette olduklarına kanaat getirdi. "Satha çıkalım."

Kontrol merkezindeki mürettebattan hep birlikte bir sevinç çığlığı koptu.

Sonra...

18.Oca

DUNDEE, İSKOÇYA

Buzdan hapishaneden kurtuluşlarının üzerinden iki buçuk gün geçtikten sonra, öğle saatlerinden hemen önce İskoçya'ya vardılar.

Uzun yıllar evvel babasıyla birlikte Çin ana kıtasından küçük bir botla kaçıp kurtulduklarından beri George Lin, suyun üzerinde de, altında da olsa, deniz seyahati yapmayı pek sevmezdi ve bir kez daha karaya ayak basmış olmaktan büyük bir rahatlık duydu.

Hava, Dundee'de bir kış mevsimi için ne sert ne de yumuşaktı. Basık gri gökyüzü iyice alçalmıştı ve yağacak gibiydi. Hava sıcaklığı eksi yedi dereceydi. Kuzey Denizinden soğuk bir rüzgâr esiyor, Tay Körfezi boyunca suyu kıpır kıpır ve çırpıntılı hale getiriyordu

Edgeway hikâyesinin sonucunu bildirmek üzere dünyanın dört bir yanından yüzden fazla gazeteci Dundee'ye gelmişti. New York Times gazetesinden biri yirmi dört saatten daha uzun bir süre önce, dostça bir espri anlayışıyla şehre "Dandy Dundee (Yaman Dundee)" adını takmış ve bu ad çok tutmuştu. Belli ki gazeteciler, kendi aralarında yaptıkları bitmez tükenmez sohbetlerde, esas olaydan çok, kemiklerini sızlatan soğuk hava hakkında konuşmuşlardı.

Saat 12:30'da Pogodin'den indikten sonra yaklaşık bir saat kadar bu soğuk esinti altında beklemiş olmasına rağmen George, rüzgârın yüzündeki etkisinden hâlâ mutluluk duyabiliyordu. Tertemiz kokuyordu, ve denizaltının depolanmış havasından çok daha iyiydi.

Donmaktan korkmayı gerektirecek kadar soğuk ya da sert de değildi ki, bu da son birkaç aydır yaşadığı hava şartları yanında büyük bir gelişmeydi.

Onu keklik sürüsü gibi izleyen bir yığın gazeteci arkasında olduğu halde, iskelenin kenarında canlı hareketlerle bir aşağı bir yukarı yürürken, "Bu gemi - göze çok güzel gelen bir görüntü, değil mi?" dedi.

Tam arkasındaki iskeleye demirlemiş olan denizaltıda, koskocaman bir Rus bayrağı, ve âdet olduğu gibi, ondan bir parça daha küçük ölçülerdeki İskoç bayrağı dalgalanıyordu. Hepsi de mavi elbise ve lacivert renkli gemici ceketi giymiş olan altmış sekiz kişilik mürettebat, tören denetlemesi için hazırol vaziyette karşılıklı iki sıra halinde ana güvertede duruyordu. Nikita Gorov, Emil Zhukov ve diğer subaylar üniformaları ve gri renkli, pirinç düğmeli kışlık merasim paltoları içinde muhteşem görünüyorlardı. Geminin köprüsünde ve denizaltını rıhtıma bağlayan yolcu iskelesinde birkaç yüksek rütbeli yetkili de bulunuyordu: Kraliçenin hükümetinin bir temsilcisi, İngiltere'deki Rus Büyükelçisi, büyükelçinin yardımcılarından ikisi, Dundee Belediye Başkanı, iki Birleşmiş Milletler temsilcisi, ve Glasgovv'daki Rus Ticaret Ataşeliği'nden birkaç görevli.

Fotoğrafçılardan biri George'dan, rüzgârdan aşınmış beton kazıklardan birinin yanında durup, arka planda İlya Pogodin olduğu halde poz vermesini istedi. George, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bu isteği yerine getirdi.

Bir gazeteci ona, tüm dünyada gazetelerin ön sayfalarında yer alan bir kahraman olmanın nasıl bir duygu olduğunu sordu.

Ben bir kahraman değilim, dedi George hemen. Arkasındaki subayları ve mürettebatı işaret etmek için döndü. "Burada kahraman olan onlar."

20 OCAK EDGEWAY İSTASYONU

O gece rüzgârın hızı, son beş gündür ilk defa azalmaya başlamıştı. Sabah olduğunda, buz iğnecikleri haberleşme kulübesinin damına ve duvarlarına vurmayı kesmiş ve yumuşak kar tanecikleri yine gökyüzünü doldurmuştu. Kuzey Atlantik'in uzak noktalarındaki şiddetli fırtına dinmeye başlamıştı.

Aynı günün öğleden sonrasında, saat ikiyi henüz geçtiği sırada Gunvald Larsson, nihayet Birleşmiş Milletlerin Grönland'daki Thule askeri üssü ile temas kurabilmişti. Amerikalı telsiz görevlisi anında, Edgeway Projesi'nin bu kış için askıya alındığı konusundaki kararı bildirdi. "Seni buzul kıtadan geri getirmemiz istendi. Tahmin ettikleri gibi hava düzelirse, öbür gün seni almaya gelebiliriz. Bu süre binaları ve makineleri toparlayıp kapatman için yeterli olur mu?"

Evet, çok bile, dedi Gunvald, "ama Tanrı aşkına, bu hiç dert değil! Diğerlerine ne oldu? Yaşıyorlar mı?"

Amerikalı utanmıştı. "Oh, affedersin. Tabii, irtibatın kesildiğine göre biliyor olamazdın." İki gazetede verilen haberleri okuduktan sonra ona diğer bildiklerini de anlattı.

Gunvald, beş gündür yaşadığı sürekli gerginlikten sonra artık kutlama zamanının geldiğine karar verdi. Piposunu yaktı ve votka şişesini açtı.

25.Oca

JAMAİKA'DAKİ MONTEGO KÖRFEZİNDEN

PARİS, FRANSA'YA GÖNDERİLEN

ELEKTRONİK POSTA MESAJI

Claude, Franz ve Ben buraya 23 Ocak'ta vardık. Gelişimizden itibaren bir saat içinde, hem bizi havaalanından buraya getiren taksi şoförü,

hem de otel komisi tarafından "gerçek ötesi bir grup" olarak nitelendirildik. Gerçeğin yarısını bile bilmiyorlar.

Güneşe doyamıyorum. Ben bile yanık tenli oldum.

Sanırım hayatımın kadınıyla tanıştım. Adı Majean. Franz bir barda, erkeklerin ve kadınların kalıplaşmış biçimde davranması gerektiğine inanmayan, modern bir kadın tarafından tavlandı ve onun, istediği zaman kapıyı kendisinin açmasına izin vermeyi öğrenmeye çalışıyor. Hiç de başarılı değil, bazen bir kapı yüzünden kavga ediyorlar ama, öğreniyor. Bu arada Claude, onun müthiş zeki olduğunu düşünen ve Fransız aksanına bayılan yirmi sekiz yaşında bir sarışınla beraber.

Mesleklerimizi değiştirip, tropikal bir tatil yöresinde bar açma fikrini tartışıyoruz. Belki sen ve Rita da bizimle iş yapmayı düşünebilirsiniz. Bütün gün tembel tembel oturup, içinde kâğıttan yapılmış komik birer küçük şemsiye olan romlu içkilerimizi yuvarlarız. Donma tehlikesinden, tahrip gücü yüksek patlayıcılardan ve suyun altında psikopatlarla boğuşmaktan çok daha iyi olur bu. Burada karşılaştığımız en önemli sorun, nem.

Pete.

26 OCAK PARİS, FRANSA

V. George Otelindeki dairelerinde, yataklarının başucundaki buz kovasının içinde, bir şişe Dom Perignon vardı.

Birbirlerinin kollarındayken, yataklarının yanında bir tıkırtı duyup yerlerinden sıçradıkları sırada, birlikte eriyip tek vücut haline gelme anı dışında iki kişinin olabileceği kadar yakın duruyorlar ve Kuzey Kutup kıtasını bir kış mevsimi boyunca sıcak tutabilecek kadar ısı yayıyorlardı. Pogodin tarafından kurtarılışlarının üzerinden bir haftadan fazla geçtiği halde sinirleri hâlâ çok gergindi. Harry fırlayarak oturdu, Rita onun üzerinden yatağa düştü ve her ikisi de sesin geldiği tarafa baktılar, ama odada yalnızdılar.

Buz, dedi Rita.

Buz mu?

Evet buz. Şampanya kovasında eriyerek yer değiştiren buz.

Harry ayaklı gümüş kaplama kovaya baktı ve o anda buzlar yine oynadı.

Buz, dedi Rita tekrar.

Harry ona baktı. Rita gülümsedi. Harry güldü. Rita liseli bir kız gibi kıkırdadı ve Harry kahkahayı patlattı.

Ayhan Hoca

Digitally signed by Ayhan Hoca
DN: cn=Ayhan Hoca, o=Home Company, ou=Manager, email=ayhanhocha@yahoo.com, c=TR
Date: 2012.06.12 12:33:08 +03'00'